BARBARA TAYLOR BRADFORD

Regula Jocului

LIDER

BARBARA TAYLOR BRADFORD

REGULA JOCULUI

TRADUCERE: ILEANA DINU

EDITURA LIDER

Pentru Bob, cu dragoste

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BRADFORD, BARBARA TAYLOR

Regulile jocului/ Barbara Taylor Bradford;
trad.: Ileana Dinu
- Bucureşti : Lider, 2012
ISBN 978-973-629-301-6

Dinu, Ileana (trad.)

Redactare: Eugenia Vişinoiu
Corectură: Florentina Nica
Tehnoredactare şi copertă: Gabriela Tătărău

Copyright © Barbara Taylor Bradford 2010
Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title *Playing the game.*

Acest roman este în întregime o ficţiune. Numele, personajele, locurile şi evenimentele relatate sunt rodul imaginaţiei autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, în viaţă sau decedate, este pur întâmplătoare.

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin Editurii LIDER,
Editor CASANDRA ENESCU

OP 5 CP 15 Sector 4, Bucureşti
Tel/Fax: 021.316.32.55
E-mail: lider@e-xtreme.ro
Site: www.edituralider.ro

PROLOG

Londra
Martie 2007

Stând la biroul său, Annette Remmington fixa cu privirea tabloul, sau mai exact fotografia mărită a unui tablou. Era aşezată pe un scrin, sprijinită de perete, iar lumina din plafon cădea într-un unghi ales cu grijă, punând-o în evidenţă.

Minunatul ei tablou. Capodopera ei. Rembrandt-ul ei. Mai precis, nu mai era al ei, acum aparţinea altcuiva, cumpărătorului anonim care îl licitase telefonic şi îl câştigase pentru ameţitoarea sumă de douăzeci de milioane de lire. Cel mai mare preţ plătit vreodată pentru un tablou al renumitului pictor olandez.

Ce ar simţi *acesta* dacă ar mai fi în viaţă? Aceeaşi emoţie puternică pe care o trăise ea la licitaţie, când oferta crescuse continuu, ajungând la acea sumă fabuloasă? După terminarea tabloului, în 1657, Rembrandt devenise întrucâtva singuratic, deşi în aceeaşi perioadă a creat unele dintre capodoperele sale; dar nu fusese la modă pe atunci. Zâmbi ca pentru sine. Acum, era.

Tabloul nu-i mai aparţinea, atârna pe peretele altcuiva, iar ea mai avea doar fotografia mărită. De fapt, tabloul nu fusese niciodată cu adevărat al ei. Îl avusese în custodie o vreme.

Pe de altă parte, ea îl readusese la viaţă, ocupându-se de curăţarea lui şi restaurându-l. Şi preaslăvindu-l; elogiindu-l în faţa lumii. Oricum, asta crezuse c-a făcut. Alţii, spirite inferioare, spuneau că, elogiindu-l excesiv, îl împinsese spre moarte.

Annette râsese zgomotos la acest gând. *Nu, nu la moarte.* Ea îi dăduse o nouă viaţă. Rembrandt-ul nu fusese văzut de public de peste cincizeci de ani, fiind ascuns în colecţia prăfuită a unui om care, probabil, n-o mai aprecia. Iar ea îl scosese la vedere, apoi îl restaurase şi-l vânduse pentru o sumă incredibilă, într-un moment în care preţul tablourilor era în scădere.

Ridicându-se, străbătu încăperea, oprindu-se câteva clipe în faţa fotografiei, admirând-o. Portretul era atât de plin de viaţă, încât Annette fu sigură că, dacă l-ar atinge, ar simţi dincolo de pânză carnea adevărată. Asta datorită geniului lui Rembrandt.

Întorcându-se la birou, Annette îşi aminti ce-i spusese sora sa cu o zi în urmă. Laurie susţinuse că tabloul lui Rembrandt îi schimbase viaţa şi era oarecare adevăr în această afirmaţie, prin faptul că devenise deodată noua stea în lumea artei. Cel puţin pentru moment.

Făcuse o publicitate extraordinară în jurul licitaţiei ei cu Rembrandt. Chiar şi soţul ei, Marius, fusese surprins de atenţia care i se acordase. El, o autoritate în domeniu, considerat unul dintre marii experţi şi dealeri de artă, nu se aşteptase ca ea să fie aplaudată la scenă deschisă.

Marius avea o bună reputaţie, ca mulţi alţi dealeri. Cu toate acestea, la *ea* venise Christopher Delaware, pe ea o căutase, pentru că-şi amintise că o cunoscuse la un eveniment monden, cu un an în urmă, când discutaseră despre artă. Lunga lor convorbire se purtase în jurul domeniilor în care excela ea – pictura impresionistă şi postimpresionistă, iar la polul opus al spectrului artei – marii maeştri. Venise hotărât s-o asculte, să înveţe de la ea în seara aceea.

Cu multe luni în urmă îşi făcuse apariţia în acest birou, solicitându-i ajutorul. Îi vorbise despre un unchi foarte bătrân, holtei, care murise de curând şi-i lăsase lui tot, inclusiv colecţia de artă care includea un Rembrandt. Ar fi de acord să-l accepte drept client? Şi ea îl primise cu braţele deschise, iar restul era deja istorie. Licitaţia avusese loc cu câteva seri în urmă, iar lumea artei suspinase când ciocanul căzuse la suma finală de douăzeci de milioane de lire. Toţi cei prezenţi au fost luaţi prin surprindere. Ea, la fel.

Sora ei avea o vorbă preferată „Dumnezeu te iubeşte", şi, desigur, Laurie n-a putut rezista s-o rostească atunci când a aflat de prima vizită a lui Christopher Delaware la biroul ei din Bond Street.

Amintindu-şi lucrul acesta acum, Annette schiţă un zâmbet. În mintea ei, Marius era cel care o proteja. Nu, poate mai degrabă „o ghida". Zâmbetul acela abia schiţat îi apăru din nou pe chip. Mai erau şi alţii care afirmau că o controla, pentru că ei asta credeau.

Annette deschise dosarul de pe birou şi se uită la planul cu aşezarea invitaţilor la petrecerea din seara aceea. Era aniversarea a şaizeci de ani de viaţă ai soţului ei, iar ea planificase evenimentul cu câteva luni în urmă; îi luase săptămâni întregi să-şi plaseze cât mai bine invitaţii, punându-i pe cei care considera ea că ar fi vrut să fie

împreună în seara aceea, la masa potrivită. Marius catalogase munca ei drept activitate artistică cu o zi în urmă, când trecuse în revistă planurile împreună cu ea pentru verificarea tuturor detaliilor şi eventuale schimbări.

Petrecerea avea o semnificaţie deosebită pentru el, iar ea făcuse tot posibilul să-i ofere o seară memorabilă. Marius o învăţase să nu lase niciodată nimic la voia întâmplării, indiferent de natura planurilor sale. Îl ascultase întotdeauna şi luase lecţii de la el; şi acum procedase la fel. A organizat evenimentul în sala balului de la hotelul Dorchester din Park Lane şi i-a invitat pe cei mai importanţi reprezentanţi din domeniul artei, lumea mondenă sau *show business*. A fost o mulţime cosmopolită.

Şi pentru că licitaţia ei pentru Rembrandt fusese încununată de un succes extraordinar, Marius insistase să transforme petrecerea în ceea ce considera un dublu eveniment. Nu-şi mai serba doar ziua de naştere, ci şi succesul licitaţiei ei. Nu schimbase nimic. Planul general al petrecerii rămăsese acelaşi, spre uşurarea lui Annette. Numai că acum el toasta pentru ea, apreciindu-i deşteptăciunea.

Saltul făcut de ea în lumea artei, dintr-o relativă obscuritate direct în sfera elitei, nu avusese nimic miraculos şi nimeni nu era mai surprins ca ea. Marius trecuse cu uşurinţă peste acest lucru, iar când ea se minunase de succesul avut după terminarea licitaţiei, el se grăbise cu răspunsul: "Eu n-am fost uimit. Am ştiut că într-o zi vei face ceva spectaculos." Şi atunci îi sugerase să dea o nouă turnură petrecerii....

Telefonul ei privat sună, iar femeia întinse mâna după receptorul roşu.

– Alo?

– Annette, sunt eu, Malcolm. Ai un minut liber?

– Sigur că am. Totul e în regulă?

– Absolut. Mă întrebam însă dacă ţi-aş putea citi acum toastul de ziua lui Marius. Dacă l-ai asculta, mi-ai fi de un real ajutor.

– Bineînţeles, şi sunt sigură că, indiferent ce ai fi pregătit, succesul va fi garantat. Ea râse. Doar eşti protejatul preferat al lui Marius şi posesorul iubitei sale galerii, Remmington. Nimeni nu-l cunoaşte mai bine ca tine.

– În afară de tine, răspunse Malcolm Stevens chicotind, apoi continuă: aşadar, iată despre ce e vorba. Începu să-i citească ce scrisese despre un bărbat pe care-l admira, ba chiar îl venera. Păstră un ton moderat, ştiind că Marius s-ar fi simţit jenat de ex-

travaganţa hiperbolei, dar incluse şi nişte povestioare hazlii şi nişte mici ironii amuzante care o făcură pe Annette să râdă cu poftă.

Când a terminat, i-a spus:

– Asta e tot, dacă nu voi face nişte observaţii spontane în ultima clipă.

– Te-ai descurcat excelent, Malcolm. O să chicotească, în semn de apreciere a poantelor tale. Ştii că are un pronunţat simţ al umorului.

– Dacă eşti de acord, asta este. Îl pun în buzunar până diseară. Ascultă, ar mai fi ceva. Am primit ieri un apel cam ciudat. Malcolm îşi drese glasul. De la un detectiv particular care se interesa de o femeie pe nume Hilda Crump, care a lucrat la galeria Remmington cu vreo douăzeci de ani în urmă. M-a întrebat dacă am vreo adresă a ei. Se pare că un vechi client vrea să ia legătura cu ea. Ai cunoscut vreodată pe cineva cu numele Hilda Crump?

– Nu, n-am cunoscut, răspunse Annette, strângând mai tare receptorul telefonului.

– Dar dacă-mi amintesc bine, lucrai pentru Marius...când a deschis galeria Remmington prima oară, nu?

– Da, e adevărat. Dar n-am cunoscut nicio femeie cu numele Hilda Crump. Oricum, când Marius ţi-a vândut acum zece ani galeria Remmington, sunt convinsă c-a introdus toate fişierele în calculator.

– Da, aşa este, însă nu există niciunul despre Hilda Crump. Dar individul ăsta a fost... aşa de insistent, că a trebuit să te întreb.

– Regret, Malcolm, nu te pot ajuta.

– Bine. Nu e nicio problemă. Îţi mulţumesc că ai ascultat toastul; ne vedem diseară. Însetaţi. Şi sunt convins că ne vom distra de minune.

– Aşa va fi, Malcolm, îi răspunse ea şi închise.

Pe moment, Annette Remmington rămase cu mâna pe telefonul roşu, privindu-l încruntată. Era nedumerită. Cine o căuta pe Hilda? De ce? Ce voia? Nu avea răspunsuri, dar de un lucru era sigură. N-o va trăda niciodată pe Hilda. Cu ani în urmă, promisese să nu divulge locul unde se află şi nu-şi va încălca niciodată cuvântul dat.

Annette se rezemă de speteaza scaunului închizând ochii, năpădită de gânduri legate de toate acele lucruri teribile pe care le îngropase adânc, nevrând să şi le amintească. Se cutremură şi simţi că i se face pielea de găină pe braţe. O cuprinse teama. Atâtea secrete, păstrate cu grijă de-a lungul anilor...

Partea Întâi

O femeie remarcabilă

"Acea lege a vieţii era atât de crudă, dar atât de dreaptă, încât trebuia să te maturizezi sau să plăteşti scump ca să rămâi la fel."

Norman Mailer, *Parcul de cerbi*

UNU

Mult mai târziu, în aceeaşi zi, Annette Remmington stătea în faţa unei uşi lungi cu oglindă din dressing, privindu-se, dar fără a se vedea.

În acel moment nu era concentrată asupra propriei imagini ci asupra acelui ghem de nervi pe care-l simţea în stomac de când se întorsese acasă. Îl putea vizualiza foarte uşor...era de mărimea unei boabe de mazăre, dar greu ca o bilă de plumb.

Brusc, se simţi uşor ameţită şi întinse o mână pentru a se sprijini de masa din dressing. După ce inspiră profund de câteva ori, reuşi să alunge senzaţia de leşin. Îşi examină cu atenţie propria imagine din oglindă, aprobând ce vedea şi se admonestă că fusese atât de ridicolă.

Menţionarea numelui Hildei Crump o descumpănise ceva mai devreme, iar telefonul lui Malcolm o sâcâise toată după-amiaza. Dar necazurile ei cu Hilda Crump se petrecuseră demult, iar Hilda plecase, ieşind definitiv din viaţa ei. Trecutul era trecut şi nu trebuia să-l lase să revină şi s-o bântuie în acest mod stupid.

Trebuie să mi-o scot din minte. Şi trecutul. E un capitol încheiat. Trebuie să mă concentrez asupra acestui moment. Şi asupra viitorului. Am clasat întotdeauna lucrurile şi mă văd nevoită s-o fac din nou. Hilda o să-şi reia locul în sertarul ei şi o să rămână acolo. Nu mai face parte din viaţa mea şi de aceea nu e importantă. Nu mă mai poate răni. Nici ea şi nici o altă persoană. Iar eu nu-mi pot permite să pierd timpul astfel, reflectând asupra trecutului, mai ales că acesta nu poate fi schimbat.

Succesul licitaţiei a marcat o nouă etapă a vieţii mele. Am reuşit

s-o scot la capăt şi o s-o fac şi de astă dată. Christopher Delaware nu mai are niciun Rembrandt, dar deţine nişte tablouri valoroase, pe care i le pot scoate la licitaţie în acelaşi fel. Marius mi-a spus că singura limita este cerul şi are dreptate, dar oare mă va lăsa s-o ating? El vrea întotdeauna să controleze tot. Şi pe mine. Iar eu ştiu să-i fac faţă, după atâţia ani. Voi reuşi. N-am dat greş niciodată. Cred că-mi voi organiza următoarea licitaţie la New York. Va fi profitabil. Am clienţi buni acolo...

– Eşti gata, dragă?

Ea se întoarse.

– Sigur că da, îi răspunse imediat, străduindu-se să-i zâmbească soţului ei, care intrase în dressing.

Se uită pe furiş la ceasul de pe masă. Era doar cinci şi jumătate. Iar el nu se dezminţea în privinţa punctualităţii.

– Eşti supărată, îi spuse Marius oprindu-se lângă ea şi fixând-o cu privirea.

– Nu, nicidecum, îi replică şi imediat îşi dori să nu fi adoptat un ton atât de defensiv.

– Ba eşti, Annette, insistă el cu fermitatea sa obişnuită. Uită-te la tine. Porţi un singur cercel.

Surprinsă, se întoarse repede spre oglindă. Dumnezeule, avea dreptate! Ca de obicei. Unde era celălalt? Îl observă pe masă, îl luă şi-l puse la ureche.

– M-am dus să-mi iau verigheta de pe noptieră şi l-am lăsat acolo. Sunt cam distrată, asta e tot. Se simţi brusc tulburată. El n-o scăpa din ochi, şi privirea lui pătrunzătoare o deranja cumplit. La naiba, îşi spuse, o să mă sâcâie toată noaptea, dar reuşi să se controleze, nevrând să se lase împinsă de la spate.

Annette îi zâmbi cu o căldură neprefăcută de astă dată.

– Eşti foarte frumos în seara asta, Marius, iar smochingul cel nou e fantastic. Apropiindu-se de el, se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz: La mulţi ani, dragul meu, sper că te vei distra de minune la petrecerea de ziua ta.

Relaxându-se, el îi zâmbi, la rândul său, şi îi spuse pe un ton ceva mai degajat:

– Ştiu că aşa va fi, dar să nu uităm că este în egală măsură şi petrecerea ta, draga mea. Sărbătorim succesul tău uluitor. Ochii lui negri străluciră aprobator, fixându-se asupra ei.

Annette râse.

Prinzând-o posesiv de braţ, o trase mai aproape şi o îmbrăţişă.

– Te iubesc foarte mult, ştii asta, draga mea, adăugă sorbind-o din priviri. Arăţi nemaipomenit azi.

– Mulţumesc, dar cred că am avut şi zile mai bune, murmură ea vorbind serios.

Clătinând din cap, o scoase pe hol, întrebându-se de ce soţiei sale îi venea atât de greu să accepte un compliment rostit cu eleganţă. Îi spuse:

– Ar trebui să ne grăbim ca nu cumva să ajungă invitaţii înaintea noastră. Nu ne putem permite să întârziem.

Păstrează-ţi calmul, îşi spuse ea. Şi nu-ţi pierde cumpătul.

– Uau! exclamă Malcolm Stevens holbându-se realmente la Annette, incapabil să-şi mascheze surprinderea. Oh, *uau* exclamă din nou cu mai multă emfază, în semn de admiraţie sinceră. Arăţi fantastic, absolut fantastic. Era evident că spunea ce gândea.

Cu ochii ei albaştri, scânteietori, Annette părea încântată, dar şi amuzată de reacţia lui Malcolm la vederea ei.

Ajungând în salonul de recepţie de lângă sala de bai de la Dorchester, se aplecă şi îşi sărută soţul pe obraz, în semn de mulţumire.

Când se dădu un pas înapoi, privirea lui zăbovi asupra ei încă o dată, remarcând rochia uluitoare de un albastru frapant, fără bretele, purtată cu o eşarfă asortată, din satin, căptuşită cu mătase de un roşu intens. Tocmai asta era nota surprinzătoare – roşul strălucitor pe albastrul rece, plus cerceii imenşi cabochon cu rubine, care-i atârnau de urechi, ecou al culorii vibrante a mătăsii.

Annette Remmington era eleganţa personificată, părul ei blond, de obicei lăsat liber pe umeri fiind pieptănat spre spate, strâns într-un coc. Brusc, lui i se păru că ochii ei erau mai albaştri ca de obicei în seara aceasta; poate că rochia de seară le sublinia culoarea.

Strângând mâna întinsă de Marius, Malcolm continuă:

– Şi nici tu nu arăţi prea rău! De fapt, voi doi străluciţi atât de tare, încât vă veţi eclipsa toţi oaspeţii.

Marius chicoti.

– Mă tem că încă n-ai văzut nimic. Aşteaptă să sosească cei din *show business*, sunt mult mai fermecători ca noi. Dar mulţumesc pentru complimente, Malcolm. Şi bine ai venit. Suntem foarte fericiţi să te avem alături de noi.

Întorcându-se spre soţia sa, Marius clătină din cap, dojenind-o cu blândeţe.

– Ţi-am spus cât eşti de frumoasă, dar nu m-ai crezut. Acum că ai observat reacţia lui Malcolm, cred că-mi dai dreptate.

– Te-am crezut, protestă ea, luându-l de braţ şi rezemându-se de el. Tu ai întotdeauna dreptate.

Dregându-şi glasul, Malcolm adăugă.

– E grozav să mă aflu aici şi vă mulţumesc pentru invitaţie, dar e momentul să mă retrag, ca să vă puteţi întâmpina oaspeţii. Ne vedem mai târziu.

Marius dădu aprobator din cap şi se întoarse îndreptându-se spre nou-sosiţii care intrau pe uşă.

Malcolm se făcu nevăzut.

Străbătând încăperea, luă un pahar de şampanie de la un chelner aflat în trecere şi se depărtă amestecându-se în mulţime. Schimbă câteva vorbe cu cei pe care-i cunoştea, apoi se postă lângă un stâlp, urmărind felul care se desfăşura petrecerea.

Observă două actriţe americane frumoase, cu soţii lor îmbrăcaţi la patru ace, care respirau diamante prin fiecare por, un prozator renumit, devenit cavaler de curând, un politician controversat care venise cu soţia sa, o femeie cu sânii mari, o ducesă cunoscută pentru amanţii ei tineri, câţiva prieteni mai vechi, cunoştinţe şi numeroşi dealeri de artă.

Toată lumea e aici. Şi de ce nu? Când Marius dă o petrecere de asemenea anvergură, de obicei îşi foloseşte toate resursele. De aceea vrea ca toată lumea să fie invitată.

De fapt, era petrecerea lui Annette în seara asta. Ea plănuise de mult aniversarea de şaizeci de ani a lui Marius, căreia îi dedicase mult timp şi efort. Aşa cum o învăţase Marius, care avea vocaţie de profesor prin felul său de a fi.

Cu siguranţă, fusese profesorul, mentorul, prietenul şi colegul lui *Malcolm*. Asocierea lor dura de mult, dar Marius nu părea nici măcar cu o zi mai bătrân ca atunci când se cunoscuseră, cu cincisprezece ani în urmă. Privi de-a lungul sălii pentru a-l repera gândindu-se că arăta foarte bine în seara asta. Înalt, zvelt, îmbrăcat impecabil ca întotdeauna, purtând un smoching confecţionat probabil de croitorul său preferat, Savile Row. Părul argintiu strălucea în contrast cu tenul uşor bronzat: Marius reuşea întotdeauna să prindă tot soarele, iar bronzul îi dădea un aer tineresc. Dar Malcolm îl invidia îndeosebi pentru părul său, care desigur îi inspirase şi porecla. Vulpea argintie. Puţini ştiau însă că porecla se referea şi la felul de a fi al lui Marius. Unii îl considerau şiret ca o vulpe.

Malcolm începuse să lucreze pentru Marius cu cincisprezece ani în urmă, pe la douăzeci şi şapte de ani, fiind mai mult decât încântat să facă parte din echipa de la galeria Remmington din St. James. Când Marius s-a hotărât să vândă galeria, cu zece ani în urmă, a împrumutat bani de la tatăl său ca s-o cumpere. I-a păstrat buna reputaţie, a atras mulţi clienţi noi, iar Marius i-a spus că e mândru de el şi l-a lăudat, fiindcă a consolidat prestigiul şi tradiţia galeriei Remmington.

Tânjind după o viaţă mai liniştită, Marius şi-a deschis un birou în Mayfair, unde îşi desfăşoară activitatea în calitate de consultant de artă şi dealer privat păstrând doar o mână de clienţi permanenţi şi foarte bogaţi. Au menţinut o relaţie apropiată, iar Malcolm a rămas admiratorul celui mai în vârstă.

Dar nu toată lumea îi împărtăşea simţămintele. Existau destui oameni care-l vorbeau de rău pe Marius Remmington, susţinând că e arogant, hrăpăreţ, impulsiv şi un fel de manipulator. Dar în lume sunt mulţi cărora le place să critice. Malcolm ştia foarte bine acest lucru.

Dintotdeauna au existat bârfe în jurul familiei Remmington. După părerea lui, aceasta se datora faptului că atrăgeau atenţia, provocau gelozii şi resentimente. Talentaţi, aureolaţi de succes, cu tendinţa de a se afirma tot mai pregnant pe scara socială, alcătuiau un cuplu remarcabil. Motive suficiente pentru ca gurile rele să clevetească. Şi o făceau cu prisosinţă.

Mai era şi diferenţa de vârstă dintre ei. Marius avea cu douăzeci de ani mai mult ca Annette... împlinise şaizeci, iar ea treizeci şi nouă. Dar în iunie făcea şi ea patruzeci, iar diferenţa de douăzeci de ani nu va mai părea aşa de mare. Totuşi fusese cândva, când ea avusese optsprezece, iar el treizeci şi opt de ani, fiind un om de lume, considerat puţin cam destrăbălat. Lumea îl catalogase drept corupător de minore, ba chiar şi mai rău.

Viaţa şi familia lui Annette erau înconjurate de mister. De fapt nu ştia nimeni de unde apăruse. Desigur, cu excepţia Mafiei lui Marius, care se lăuda că aflase adevărul. Mafia sa, aşa îi numea el, era un grup de tineri aflaţi în permanenţă în jurul lui, pe care el îi considera protejaţii săi, ceea ce şi erau. Tinerii aceştia, selectaţi pentru talentul lor, lucraseră pentru Marius într-un moment sau altul, sau continuau s-o facă şi acum, îi fuseseră devotaţi şi îi oferiseră întotdeauna serviciile lor. Le făcea plăcere să fie în preajma lui pentru că mereu se întâmpla câte ceva. Lui Malcolm i se părea că se

derula un spectacol permanent... oamenii celebri, cei care erau la curent cu tot ce se întâmplă, oamenii din presă gravitau în jurul lui Marius. Aceasta era o parte esenţială a succesului unui dealer de artă, carisma sa, sociabilitatea sa, şarmul şi abilitatea de a atrage pe oricine pe orbita sa.

Malcolm era unul dintre preferaţii lui Marius şi se bucurase de un tratament special încă de la început. Mafia lui Marius îl informase în privinţa lui Annette.

Se pare că venise la Londra dintr-un orăşel din nord, nu se ştia care, pentru a studia artele. Dar n-a avut suficient talent ca să se propulseze în sferele înalte ale faimei. Arăta bine. Dar aspectul ei exterior a fost estompat de firea ei ezitantă, după cum afirmau câţiva membri ai Mafiei lui Marius; la aceasta se adăuga o oarecare neîncredere în sine, spuneau ei. Blondă, cu ochii albaştri, subţire ca o trestie şi foarte isteaţă. Dar fără să exceleze. Aşa i-o descriseseră. Pe atunci el n-o cunoştea.

Dar nu era nicidecum o persoană comună, se gândi Malcolm, fixând-o cu privirea. Se remarca prin eleganţă. Nu era cea mai frumoasă femeie din lume, dar arăta bine, fiind preocupată de aspectul său exterior în orice ocazie, era fata de aur din lumea artei. Licitaţia pentru Rembrandt îi asigurase un loc în primul rând, impulsionând-o în activitatea sa de consultant în domeniul artei...

– Ce faci singur aici, Malcolm? exclamă o voce cunoscută.

Întorcându-se, Malcolm zâmbi.

– Urmăresc spectacolul şi savurez şampania asta veche. Dar tu, David? Unde e Meg?

Vechiul său amic, David Oldfield, clătină din cap.

– Tot la New York. Cu afaceri. Sunt singur în seara asta. Vârându-şi mâna în buzunar, David scoase un plic, se uită în interiorul acestuia, apoi spuse: Am fost plasat la masa zece. Tu?

– La fel. Am senzaţia că e masa lui Marius. Hai să mergem la bar. Mi-ar prinde bine o votcă.

– Bună idee, răspunse David şi cu forţe unite se străduiră să-şi facă loc prin mulţime. De îndată ce îşi luară câte un Grey Goose cu gheaţă, se retraseră într-un colţ liniştit. Ciocnindu-şi paharele, îşi urară noroc la unison, iar David se grăbi să-l chestioneze:

– E adevărat că amicul Christopher Delaware a moştenit multe lucrări de artă de la unchiul său? Şi că Annette îl va reprezenta?

Malcolm răspunse pe un ton calm.

– N-am auzit de nicio lucrare renumită. Dar ştiu că e clientul lui

Annette. Oh, uite-l pe Johnny Davenport. El trebuie să fie mai bine informat. Să mergem să schimbăm două vorbe cu el.

– Malcolm! Malcolm! auzi o voce de femeie strigându-l. Încerca să se facă auzită prin toată larma din sală. Ridicându-şi capul, o observă imediat. O veche prietenă. Era Margaret Mellor, editorul celei mai bune reviste de artă din Europa, numite simplu, *Art*. Îi făcea semn cu mâna.

Luându-l de braţ pe David, zise:

– Mă scuzi un moment? Margaret Meilor vrea să stăm de vorbă. Du-te, discută cu Johnny. În câteva minute o să mă alătur şi eu.

– Nicio problemă. David continuă să meargă croindu-şi cu uşurinţă drum prin mulţime.

Malcolm porni în direcţie opusă, îndreptându-se spre amica sa. Când ajunse în cele din urmă în dreptul ei, îi zâmbi:

– Cât pe-aci să nu te aud în gălăgia asta.

– E o adevărată casă de nebuni. Stăteam de vorbă cu Annette, care voia să se ducă să vadă sala de bal, înainte de a se umple cu invitaţi. Zicea că e ceva cu totul ieşit din comun.

– Atunci să mergem acum, înainte de a fi blocaţi în colţul ăsta. Locul freamătă de vechi prieteni şi colegi. Plus o tonă de fotografi, am văzut. Se încruntă.

– Mie-mi spui? Presa mişună peste tot!

Malcolm oftă.

– Ăsta e Marius, nu face nimic cu jumătăţi de măsură şi ştii că-i plac ziariştii. După el, cu cât sunt mai mulţi, cu atât e mai vesel.

– E pus pe pedepse.

Malcolm izbucni în râs. Aşa era Margaret. Pe faţă cu comentariile. O luă după umeri conducând-o prin mulţime. În spatele lor bliţurile se declanşară instantaneu; i se păru că mulţimea devenea tot mai compactă cu fiecare secundă. Câte persoane invitaseră? Toată lumea, decise el, sperând că avalanşa de oaspeţi nu va afecta reuşita petrecerii. Dar de ce-mi fac probleme? Ea ştie ce face, chiar dacă despre el nu s-ar putea spune întotdeauna acelaşi lucru. *Marius*. O enigmă.

În cele din urmă, Malcolm deschise uşa spre sala de bal. Imediat apăru un chelner.

– Regret, dar nu puteţi intra. Doamna Remmington nu vrea să intre nimeni aici în următoarea jumătate de oră. A dat un ordin foarte precis. Politicos, dar ferm.

– Da, ştim. Doamna Remmington ne-a trimis să vedem sala de bal înainte de a se umple. Eu sunt Margaret Mellor de la revista *Art*, iar dumnealui este domnul Stevens, coleg şi prieten al doamnei Remmington.

Chelnerul înclină din cap, dar nu se clinti, blocându-le drumul. Era decis să-şi facă datoria, ţinându-i la distanţă.

– Fotograful-şef al revistei, Josh Brady, a fost aici mai devreme, adăugă Margaret. A făcut fotografii pentru revistă. Dumneata trebuie să fii Frank Lancel. Doamna Remmington mi-a spus să vorbesc cu tine. Şarm, un zâmbet cald. Atuurile ei.

– Da, sunt Frank, răspunse chelnerul relaxându-se, dar abia perceptibil. L-am ajutat pe domnul Brady cu ceva timp în urmă, când făcea fotografii. Aşa că, vă rog, intraţi, aruncaţi o privire. Trebuie să stau de pază la uşă. Instrucţiunile doamnei Remmington. Părea amuzat.

– Ne-a spus şi nouă acelaşi lucru, răspunse Margaret. Luându-l pe Malcolm de mână îl conduse înainte.

Amândoi s-au simţit copleşiţi de frumuseţea unică a scenei magice proiectate de Annette. Încăperea era verde pal; acel verde pal cu tentă de gri, atât de des întâlnit în interioarele castelelor franţuzeşti, ceea ce părea s-o învăluie într-o atmosferă ceţoasă. Mătasea verde pal drapată pe pereţi, din tavan până în podea, se regăsea şi în materialul de la feţele de masă, şerveţele şi scaune.

Dar ceea ce li se păru minunat la aceste decoruri erau orhideele verzi, dendrobium, cu mijlocul roz. Acestea erau plasate în număr mare în faţa unor ecrane pliante cu oglinzi, şi pe nişte console cu oglindă în stil veneţian, în dreptul pereţilor verzi. Fără exagerare, se aflau acolo sute de orhidee în ghivece verzi pal, iar cele aşezate în faţa ecranelor cu oglinzi păreau de două ori mai numeroase, datorită efectului de reflexie. În mijlocul meselor se aflau boluri de cristal cu tulpini de orhidee verzi, înconjurate de lumini concentrate asupra lor. Sfeşnice înalte, de cristal, în care se găseau lumânări conice, fuseseră aşezate de fiecare parte a bolului cu orhidee. Totul strălucea în lumina sfeşnicelor – paharele de cristal pentru vin şi argintăria, platourile pentru servit, din argint.

Cei doi mai rămaseră câteva clipe, străduindu-se să reţină tot ce vedeau. Apoi Margaret spuse încet:

– E ceva de vis. Ce efect a creat Annette... e o grădină... o grădină de orhidee. Ce idee grozavă!

Malcolm se întoarse spre ea, exclamând:

– O, da! Şi te asigur de un lucru. Îi va înnebuni pe toţi!

Doi

Marius era fericit. I se citea acest lucru pe chip. Zâmbea relaxat, rezemat de speteaza scaunului, aşezat în capul mesei din faţa lui Annette. Stăteau faţă în faţă şi puteau comunica, cel puţin vizual, ori de câte ori doreau.

Petrecerea a fost un succes. Ea a ştiut asta, cu toate că încă nu se încheiase. Se simţise entuziasmată chiar de la începutul serii. În intervalul rezervat cocteilurilor, un trio a cântat în surdină, şampania şi vinul au curs în valuri, a existat un bar deschis pentru alte băuturi şi delicioasele antreuri au fost servite fără încetare de chelnerii extrem de solicitaţi.

Acum, în sala de bal, ea percepea efluvii de energie şi vitalitate venind dinspre musafiri. Se ridicaseră să danseze după o muzică la modă, iar ea privi în jur observând veselia, auzi râsetele şi discuţiile care se purtau cu voce tare. I se părea că toată lumea se distrează de minune.

Marius îi interceptă privirea şi veni la masa ei. Câteva clipe mai târziu o conducea spre ringul de dans.

Luând-o în braţe, o privi şi-i zâmbi cu ochii săi negri, plini de căldură şi de iubire.

– Ai reuşit din nou, murmură el. E o petrecere fabuloasă, toată lumea se distrează grozav. Tu?

Începură să danseze pe marginea ringului de dans. Ea îşi ridică încet capul şi îl privi cu un zâmbet amuzat.

– Întotdeauna ai susţinut că o gazdă care se distrează la propria petrecere nu poate fi considerată bună.

Marius pufni în râs.

– *Touché*, doamnă Remmington. Dar în momentul acela mă refeream la petrecerile organizate în propria casă. Nu în locuri publice. Aşadar, te distrezi?

– Adevărul e că mă distrez. Am fost puţin încordată la început când am intrat în sala de bal, dar am observat imediat că şi-au găsit locurile cu toţii, şi păreau mulţumiţi de felul cum i-am aşezat. S-au distrat foarte bine în timpul cocteilului.

– Adevărat. Totul a mers perfect. N-am văzut nicio figură posomorâtă. Am observat însă multe chipuri uluite când şi-au dat seama că se aflau în mijlocul unei grădini de orhidee. Îi strânse mâna uşor. Draga mea, ai fost foarte inspirată când ai conceput decorul.

– Mă bucur că-ţi place, se mulţumi ea să spună şi se apropie mai mult de el, urmându-l în dans şi evitând marginea ringului, pentru ca ulterior să vină spre mijlocul încăperii. Era un bun dansator, uşor de urmat, iar ea s-a trezit că se relaxează, fiind încântată să danseze cu el. La un moment dat, a observat că toate privirile erau aţintite asupra lor şi zâmbi în sinea sa. Era mândră de Marius şi de statutul său de soţie, şi în adâncul inimii se mândrea cu realizările sale, încununate de imensul succes al licitaţiei. Rembrandt îi schimbase viaţa. Şi se bucura pentru asta.

N-a stat o clipă în jumătatea de oră care a urmat. Când s-a întors la masă, Malcolm a venit s-o invite la dans, apoi David Oldfield, urmat de Johnny Davenport, toţi vechi prieteni care au lucrat pentru Marius şi au făcut parte din Mafia lui. Apoi, pe neaşteptate, Christopher Delaware l-a bătut pe Johnny pe umăr, întrerupându-i. Asta a surprins-o. Christopher avea o fire timidă, reticentă şi nu l-ar fi crezut capabil de mişcări îndrăzneţe.

Au plutit pe ringul de dans un minut sau două, apoi el i-a spus:

– Sala arată uluitor, îmi aminteşte de Visul unei nopţi de vară, sau mai curând de o scenă din piesă. Totul este verde-gri presupun, creează un sentiment confuz, nebulos, iar orhideele... o pădure de orhidee...e ceva magic, ai creat ceva cu adevărat unic. Oh, ca să nu mai vorbim de acele ecrane înalte cu oglinzi ! Fantastic! Cum ţi-a venit ideea?

– Am avut în minte Sala Oglinzilor de la Versailles şi-ţi mulţumesc pentru complimente. Dar spune-mi, dacă asta este piesa, unde sunt Oberon şi Titania, regele şi regina zânelor? Puck şi Bottom? Dacă ar fi cu adevărat *Visul unei nopţi de vară*, s-ar afla aici în mod sigur, nu-i aşa.

El izbucni în râs.

– Sunt pe undeva, pe aici, cu toate că nu i-am văzut încă. Oricum, Lysander, Hermia şi Demetrius se află aici şi... se opri brusc.

Annette se uită la el contrariată, apoi privi peste umărul lui la distanţă, întrebându-se ce voise să spună, cu toate că bănuia cam despre ce ar fi vorba.

Schimbând repede subiectul cu oarecare abilitate, Christopher o întrebă:

– Vii sâmbătă la Kent, nu? Pentru selecţia finală în vederea licitaţiei următoare?

– Sigur că da, altfel ţi-aş fi spus. Apropo, cred că vom organiza licitaţia la New York. Sunt convinsă că o serie de colecţionari importanţi vor fi interesaţi de anumiţi impresionişti; ca şi unele muzee, de altfel. Posibil chiar Metropolitanul.

– N-am fost niciodată la New York! exclamă el. Brusc, se înflăcără. Sper că-mi vei arăta oraşul când o să ajungem acolo. Când estimezi că se va întâmpla asta? Mă refer la licitaţie? Când plecăm?

– Asta depinde de tine într-o oarecare măsură, Christopher. Cred că trebuie să discutăm amănunţit sâmbătă. Pentru început, va trebui să-mi spui ce tablouri vrei să scoţi la licitaţie, apoi vom evalua starea lor, ca să stabilim dacă trebuie curăţate sau restaurate, dacă au nevoie de rame noi, apoi mă voi informa în privinţa vieţii culturale la New York... alte licitaţii de artă, expoziţii ale galeriilor de artă, chestii de genul ăsta. Vreau să fie o licitaţie de *anvergură*. De fapt, mai mare decât cea pentru Rembrandt.

– Oh, Dumnezeule, sună fantastic. Făcu o pauză. Apoi adăugă: Marius vine cu noi la New York?

Ea îl fixă din nou cu privirea. Apoi răspunse pe un ton neutru:

– Nu ştiu. Are propria lui afacere de artă, după cum bine ştii, iar eu pe a mea. Suntem două entităţi separate. Oricum, el ar putea fi aici în propriul interes. Ridică din umeri. Nu pot spune dacă va merge la New York sau nu. De ce?

– Mă întrebam doar, murmură Christopher şi o strânse puţin, apropiind-o de el, fără ca gestul lui s-o ia prin surprindere. Intuise că el o plăcea de ceva timp. N-o deranja, pentru că îl vedea rar şi nu-i crea probleme. Era tânăr, avea doar douăzeci şi trei de ani. Dar faptul că adusese în discuţie triunghiul dragostei dintre Lysander, Hermia şi Demetrius, personajele din comedia shakespeariană, era deliberat. Totuşi, o amuza.

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ BUCUREŞTI
Serviciul INFORMARE COMUNITARĂ

– O să găsim o soluţie la momentul respectiv. Dacă întâmplător Marius va fi acolo, o să ne dea o mână de ajutor.

– Da, da, înţeleg, spuse el repede remarcând ceva, insesizabil pentru ea. Tonul ei, poate.

Acum fu rândul ei să schimbe subiectul.

– La ce oră vrei să ajung acolo sâmbătă?

– Depinde de tine, Annette. Zece? Unsprezece? Indiferent de oră, vei fi binevenită. Am sperat doar că vei putea rămâne la masă. Ridică o sprânceană blondă.

Ea îi zâmbi.

– Ar fi grozav, mai ales că intenţionez să rămân toată ziua acolo. Avem multe de făcut.

Chipul lui se însenină brusc. O privi intens.

– Foarte bine, voi încerca să-ţi fiu de mare ajutor cu colecţiile.

Ea schiţă un zâmbet, dar nu mai adăugă nimic.

Annette abia se întorsese la masă, când Marius îi atrase atenţia. El se uită spre podium şi făcu un gest cu capul.

Ea înţelese imediat ce voia. Se va duce acolo în câteva minute, va spune lucruri drăguţe la adresa ei şi o va felicita. După ce-şi va încheia discursul, ea îi va mulţumi şi-l va invita pe Malcolm să li se alăture, să ţină toastul de ziua lui Marius.

După aceea, se va aduce tortul aniversar, orchestra va cânta "La mulţi ani", iar Marius va tăia tortul. Planul fusese făcut în ziua precedentă şi totul era foarte simplu. Dar ea fu descumpănită când Marius se ridică aproape imediat şi se îndreptă spre orchestră. După câteva clipe, Malcolm a venit lângă ea cu David Oldfield şi toţi trei l-au urmat pe Marius, alăturându-i-se lângă orchestră. Când s-a terminat şi ultimul cântec, s-a auzit o bătaie puternică în tobe şi toată lumea a părăsit ringul de dans, reluându-şi locurile la mese. Altă răpăială de tobă, iar David a urcat pe podium şi a luat microfonul.

– Bună seara tuturor, bine aţi venit. Vă rog să nu vă faceţi probleme. Discursul meu nu va dura o oră. Nici Annette, nici Marius nu vor asta. Oricum, Marius va rosti câteva vorbe înainte de a tăia tortul aniversar.

S-a auzit un ropot de aplauze când Marius a făcut un pas înainte. I s-a alăturat lui David pe podium, care i-a înmânat microfonul.

– Vreau să vă mulţumesc tuturor că vă aflaţi aici, începu Marius. Sunt încântat să vă văd astăzi aici pe toţi, la cea de-a şaizecea mea aniversare... atâţia prieteni buni şi colegi. Dar aceasta nu este

doar o petrecere obişnuită de aniversare pentru mine, ci şi un prilej de sărbătorire a lui Annette. Alaltăieri am decis că va fi un dublu eveniment; mi s-as părut oportun să împart bucuria acestei sărbători cu soţia mea. Am considerat că merită să fie onorată astfel... pentru felul în care a realizat cea mai mare licitaţie de artă. A vândut la un preţ extraordinar Rembrandt-ui pierdut, iar *ea însăşi* este extraordinară. În toate privinţele... o pictoriţă talentată, un consultant de artă extrem de priceput, un dealer de artă prin excelenţă şi, vreme de mulţi ani, mâna mea dreaptă, pe când deţineam galeria Remmington. Toate acestea o fac să fie unică.

Marius se opri privind-o pe Annette şi spuse:

– Vino alături de mine, draga mea.

Şi ea se conformă. Luând-o după umeri, i se adresă:

– Felicitări, Annette, ai dat lovitura şi ai intrat în marea ligă a dealerilor de artă. Începu să râdă. Aş putea spune chiar că eşti unul dintre rivalii mei. De ce nu? Îmi place asta şi te iubesc.

Un chelner le aduse paharele cu şampanie.

– Pentru tine, doamnă Remmington.

Izbucniră aplauzele, iar Annette îl sărută pe obraz şi rămase acolo cu paharul în mână zâmbind, bucurându-se de momentul ei de triumf. Apoi, brusc, simţi acel mic nod în stomac, iar bilele de plumb ale neliniştii i se strecurară din nou în suflet. Reuşi să-şi păstreze zâmbetul când le mulţumi invitaţilor, lui Marius pentru cuvintele sale frumoase, apoi îl prezentă pe Malcolm Stevens.

Luând mâna întinsă de Marius se dădu deoparte, pentru ca Malcolm să poată vorbi. Malcolm a fost pe rând spiritual, isteţ, incisiv, serios sau obraznic. I-a făcut pe toţi să râdă în câteva secunde şi a schiţat în câteva vorbe un portret al bărbatului pe care era evident că-l admira şi îndrăgea, pe care-l înţelegea cu adevărat şi care nu se simţea deranjat de lipsa lui de respect.

Auditoriul a apreciat discursul lui Malcolm, s-a râs mult, s-a aplaudat, iar la un moment dat s-au auzit câteva fluierături, huiduieli şi strigăte. Veselia a prevalat totuşi, aşa cum anticipase Malcolm.

Lui Marius i-a plăcut discursul lui Malcolm şi a venit să stea cu el, împreună cu Annette, lângă o masă pe care între timp a adus-o un chelner. În mijloc se afla un tort gigantic cu şaizeci de lumânări, ale căror flăcări au început să pâlpâie când acesta a împins masa prin sala de bal.

Făcând un pas înainte, Marius a luat cuţitu şi şi-a privit invitaţii, cu un chip surâzător. A suflat în lumânări şi a înfipt cuţitul în tort.

În acel moment orchestra a început să cânte, iar asistenţa i-a urat „La mulţi ani". Apoi toţi şi-au ridicat paharele în cinstea lui.

Annette li s-a alăturat, dar brusc a simţit cum i se contractă gâtul. Îşi amintise din nou de acel telefon al persoanei care se interesase de Hilda Crump. Ce *însemnau* toate astea? Numele acela din tinereţea ei era asociat cu necazuri în mintea lui Annette şi se cutremură când trecutul se contură ameninţător. Nu poţi scăpa niciodată de trecut, nu? Inevitabil, acesta revine pentru a te urmări. Trecutul nu putea fi schimbat.

TREI

Vineri dimineaţă, Annette a plecat să-şi viziteze sora. De obicei, îşi petrecea o parte din ziua de sâmbătă cu ea, dar săptămâna aceasta trebuia să se ducă la Kent să ia unele hotărâri legate de tablourile lui Delaware şi licitaţia organizată pentru ele.

Laurie o aştepta zâmbitoare, cu chipul radiind de fericire la vederea ei. Ca de obicei. N-a existat zi în care Laurie să n-o fi întâmpinat cu inima deschisă şi plină de dragoste, plăcerea de a fi cu ea citindu-i-se pe faţă. *Laurie.* Adevărata frumuseţe a familiei, cu ochi verzi şi părul roşcat-auriu. Laurie, care voise să fie actriţă în copilărie, destin care n-avea să-i fie hărăzit.

Stăteau amândouă în faţa şemineului din apartamentul lui Laurie din Chesham Place, aflat la primul colţ după casa lor din Eaton Square. Laurie se bucura că Marius şi Annette locuiau atât de aproape, pentru că acest lucru îi conferea un sentiment de siguranţă; Annette îi împărtăşea simţămintele. Dacă Laurie avea nevoie urgentă de ea sau dacă se ivea ceva neprevăzut, putea să ajungă la ea pe jos în câteva minute.

Îi spuse imediat surorii sale de acel telefon primit de Malcolm Stevens la începutul săptămânii în legătură cu Hilda Crump.

Laurie a ascultat-o cu calm, iar expresia ochilor ei inteligenţi s-a schimbat uşor în clipa în care Annette a terminat relatarea.

S-a lăsat o scurtă tăcere, iar Annette a înţeles că Laurie prelucra informaţia primită în felul său analitic. În cele din urmă, i s-a adresat pe un ton liniştitor:

– Sper că nu-ţi faci probleme din cauza asta.

– Mi-am făcut. Ce-i drept, puţine. A fost un şoc să aud numele acela din senin şi n-am putut să nu mă întreb cine putea s-o caute pe Hilda Crump.

– Da. *Cine? Cine?* Şi mai ales, *de ce?* Dar nu contează, pentru că Hilda a plecat cu ani în urmă şi nu va fi găsită niciodată, decât dacă-ţi încalci promisiunea făcută. Doar n-ai de gând să faci asta, nu?

– Nu, sigur că nu.

– De fapt, nu vom şti cine o caută, exceptând cazul în care detectivul particular îl va informa pe Malcolm, iar el ne va spune ce-a aflat. Dar nu contează cine este. Hilda a plecat şi noi nu putem da nimănui niciun fel de informaţie.

– Dar am fost atât de implicate, am făcut parte din viaţa ei.

– Asta ştim numai noi două şi s-a petrecut cu mult timp în urmă. Peste douăzeci de ani, Annette. Crede-mă, nu mai contează.

Annette se rezemă de spătarul scaunului, privindu-şi sora mai mică.

– Dacă aşa gândeşti tu, e foarte bine.

– Nici nu încape îndoială în mintea mea. Dar te rog să nu-ţi mai faci probleme, îi spuse Laurie râzând. Iar acum, povesteşte-mi despre petrecere. La telefon ai fost prea laconică. Abia aştept să aud tot. Nerăbdarea i se citea în priviri.

Annette îi spuse:

– Aş fi vrut să fii acolo, să te bucuri cu noi, Laurie. N-am înţeles de ce ai refuzat atât de categoric să vii. Nici Marius n-a înţeles. Şi el voia la fel de mult să fii cu noi.

– La petrecere? În scaunul cu rotile? Nu fi prostuţă, n-aş fi fost decât o povară inutilă pentru voi. Aş fi creat o notă discordantă.

– Nu spune asta! N-ai niciun motiv să gândeşti astfel. Chiar am sperat că te vei răzgândi, că vei veni cu noi la petrecere şi ştii prea bine că nu te mint.

– Îmi pare rău, nu te supăra. Ştiu că ţi-ai dorit cu adevărat să fiu

şi eu prezentă. Dar uneori văd lucrurile altfel decât tine, Annette. Nu vreau să fiu o povară. Şi în plus, n-am vrut să ţi se pună mai târziu o mulţime de întrebări despre mine şi cum am ajuns în scaunul cu rotile etc. etc. Toate prostiile de genul acesta. Ţi-am mai spus, nu ai nevoie de o schiloadă care să se ţină de fusta ta.

– Nu vorbi aşa, ştii cât de tare îmi displace! exclamă Annette ridicând vocea.

– Dar sunt invalidă, asta e situaţia. Am suferit un cumplit accident de maşină, iar acum sunt paraplegică.

– Ţi-ai pierdut ambele picioare, e adevărat, dar ai supravieţuit. Alţii au murit, iar tu eşti tot o femeie frumoasă. Inteligentă, fermecătoare şi deşteaptă *şi nu* mi-e ruşine cu tine. Nici lui Marius. Şi apoi, ai mai fost cu noi în multe ocazii, împreună cu prietenii şi...

– Prieteni foarte apropiaţi, preciză Laurie.

Annette continuă:

– Şi n-a fost niciodată vreo problemă.

– Ai dreptate. Totuşi, petrecerea aniversară e altceva, ai invitat două sute de oameni, iar ei au confirmat sosirea. Ştiam că va fi o seară foarte dificilă pentru tine.

– Te-aş fi aşezat la masa mea sau a lui Marius, iar tu îi cunoşti pe Malcolm, David şi Johnny Davenport. Te-ai fi simţit excelent.

Laurie zâmbi.

– Ştiu. Hai să nu mai vorbim despre asta. Te rog. Poate că am preferat să nu merg. Laurie făcu o grimasă. De fapt, ar fi fost un efort destul de mare pentru mine.

– Te simţi bine? Nu cumva eşti bolnavă?

– Nu, nu sunt. Uite ce e, ar fi fost cam greu pentru mine, cu atâta lume necunoscută. O învălui din nou pe sora sa într-un un zâmbet plin de dragoste. Laurie nu mersese ca să nu-i amintească de zilele rele, nu în acea seară specială din viaţa lui Annette. Dar un nume care aparţinea trecutului o tulburase. Din păcate. Trăgând adânc aer în piept, Laurie spuse: Te rog, vorbeşte-mi de petrecere. Şi să nu îndrăzneşti să omiţi vreun amănunt!

Nu erau prea mulţi oameni pe stradă când Annette însoţi căruciorul motorizat al lui Laurie şi traversară Eaton Square, îndreptându-se spre apartamentul ei şi al lui Marius, aflat în apropiere. Dar era o zi rece, bătea vântul, o zi tipică de început de martie cu nori prevestitori de ploaie. Oamenii stăteau acasă pe o asemenea vreme.

Se deplasau repede, nerăbdătoare să ajungă înăuntru, la căldură. Ea şi-a ridicat o clipă privirea şi a fost uimită să observe cum se schimbase cerul în ultima jumătate de oră, cât stătuse în apartamentul surorii sale. Căpătase o nuanţă de albastru profund, mai strălucitor.

– Brusc, am ajuns să avem un cer Renoir, exclamă ea, privindu-şi sora. A fost gri, aproape cenuşiu mai devreme.

Laurie şi-a ridicat privirea, dând aprobator din cap.

– Da, e acel albastru minunat pe care l-a folosit pentru cerurile sale, pentru corpurile acvatice şi frecvent pentru rochiile pe care le-a pictat pentru incomparabilele sale femei. Întorcându-şi capul, a privit spre Annette şi i-a zâmbit. Numai tu i-ai putea spune „cer Renoir".

– Ştiu. Dar el e impresionistul meu preferat.

– Şi al meu. Şi acum, desigur, Rembrandt e favorit! Hai să privim lucrurile cu onestitate; e pictorul care ţi-a purtat noroc. Christopher Delaware mai are vreunul ascuns prin casă?

– Măcar de-ar avea! zise Annette râzând.

– Ar putea găsi alte comori ascunse, ştii tu, îi sugeră Laurie. Colecţionarii precum acest unchi *bizar* al lui cumpărau adesea tablouri, le depozitau, apoi le ascundeau. Pentru că nu voiau să le mai vadă altcineva.

– Uneori s-a întâmplat şi aşa şi încă se mai întâmplă. Oricum, îmi imaginez că de-acum Christopher a scotocit casa de la temelie până în pod.

– Poţi să fii convinsă. Laurie începu brusc să tremure, îşi ridică gulerul hainei şi îşi legă eşarfa sub bărbie, mânuind-o stângaci prin mănuşile de caşmir. Annette, care n-o scăpa din priviri pe sora sa, o întrebă îngrijorată:

– Ţi-e rece?

– Nu foarte tare. Şi mă bucur c-am ieşit cu tine. Îţi mulţumesc că mi-ai oferit ziua ta liberă.

– Sunt fericită să fiu cu tine. O zi împreună este unul dintre puţinele noastre răsfăţuri.

Sora ei zâmbi satisfăcută de acest comentariu, strângându-şi haina în jurul trupului şi-şi plimbă privirea prin Eaton Square.

– Copacii sunt trişti astăzi, pustiiţi, fără viaţă. Ramuri bătute de vânt. Asta e o piaţă frumoasă, dar trebuie să recunosc că-mi place mai mult vara, când grădinile sunt pline de ramuri înfrunzite. Alcătuiesc un cort grozav, răcoros şi verde deasupra capetelor noastre când organizăm picnicuri acolo. Laurie oftă prelung. Abia aştept

să vină primăvara, a fost o iarnă lungă, urâtă şi obositoare.

– O să mergem curând într-un loc cald. La primăvară. Vom examina ofertele turistice, o asigură Annette, cu o voce din care răzbătea dragostea pentru singura sa rudă. Ei, mai era şi fratele lor Anthony, dar ieşise de mult din vieţile lor. Cine ştie pe unde se afla, iar părinţii lor muriseră. Se aveau una pe alta. Ea îmi e de-ajuns, se gândi Annette. Are o inimă atât de mare, atât de mult de dăruit. E puternică, hotărâtă şi plină de compasiune pentru alţii; apoi mai este înzestrată cu îndrăzneală, curaj şi altruism. Păi, asta e suficient. Chiar dacă e mică şi delicată, îi întrece pe mulţi. Laurie era mâna ei dreaptă, un cercetător strălucit şi o parteneră de afaceri în lumea artei.

– Am ajuns, exclamă Annette după câteva clipe.

Annette se opri în faţa unei uşi verde-închis, întoarse scaunul cu rotile şi îl dădu cu spatele, trăgându-l după ea. Odată ajunsă pe treapta de sus, sună la soneria interfonului, care avea o tăbliţă de alamă pe care era scris *Remmington*.

– Noi suntem, răspunse când auzi vocea impasibilă a lui Marius.

Se auzi un bâzâit puternic, apoi un clic; Annette împinse uşa, iar Laurie preluă controlul scaunului de îndată ce intrară în holul clădirii. Se îndreptară spre lift. Câteva secunde mai târziu au apărut în casa scării unde Marius stătea în faţa uşii deschise a apartamentului.

Salutând-o pe Laurie, se aplecă s-o sărute pe obraz.

– Bună, iubito. Hai să te duc la căldură. Ţi s-a înroşit faţa.

– Mă bucur să te văd, Marius, răspunse Laurie scoţându-şi mănuşile şi eşarfa înainte de a lăsa haina să-i alunece pe umeri. După ce a recuperat haina de sub sora ei, Annette s-a dus s-o pună în cuier.

– Hai să mergem în living, dragă, îi propuse Marius.

– Bună idee. Vin într-o clipă.

Lui Laurie îi plăcea încăperea spaţioasă, bine proporţionată, care dădea spre Eaton Square, cu ferestrele sale înalte şi un şemineu din marmură albă la un capăt. Schema de culoare era un amestec de nuanţe de galben, ceea ce crea impresia unui colţ însorit, indiferent de vremea de afară, culorile de bază fiind albastrul şi albul. Focul ardea vesel în şemineu, iar mirosul florilor înmiresmase aerul. Existau vase cu flori risipite ici-colo, dar Laurie ştia că Annette punea întotdeauna lumânările parfumate Ken Turner prin tot apartamentul, ca să obţină efectele pe care le dorea.

De îndată ce ea se aşeză în faţa focului, Marius se duse la masa cu băuturi din apropiere şi luă o sticlă de Dom Perignon din recipientul de argint cu gheaţă. Când o deschise, o privi cu reproş pe Laurie.

– N-ai fost cuminte, n-ai venit la a şaizecea mea aniversare. Am fost foarte dezamăgit.

Înainte ca ea să poată răspunde, Annette apăru în grabă cu un platou cu prăjituri.

– Marius, n-o certa! Am făcut-o eu mai devreme!

– Da, eram sigur de-asta, zise el râzând bucuros, apoi întrebă: Ei, cine vrea un pahar cu şampanie? Cred că amândouă. Iar eu sigur voi bea unul.

– Abia aştept, răspunse Laurie, începând să se încălzească în faţa focului care dogorea.

Se simţea foarte bine în compania lor: o adora pe Annette şi-l iubea pe Marius, care întotdeauna fusese foarte drăguţ cu ea.

– O să beau şi eu un pahar, spuse Annette, aşezându-se pe sofa. În clipa în care Marius îi turna şampania îl întrebă: La ce oră ai avion după-amiază?

El o privi, continuând să toarne în pahar.

– Spre norocul meu, Jimmy Musgrave s-a oferit să mă ia cu avionul său.

– Cine e Jimmy Musgrave? se interesă Annette ridicând o sprânceană. Îl cunosc?

– N-ai avut ocazia pentru că locuieşte la Los Angeles. E un nou client al meu, pe care l-am cunoscut datorită legăturilor mele de la Hollywood. M-a sunat să-mi spună că pleacă la Barcelona azi după-amiază şi că nu ne putem vedea săptămâna viitoare. Fiindcă întâmplător mergeam şi eu tot acolo, m-a invitat să zbor cu el. Mi-a spus că-i face plăcere compania mea, ştiind că o să discutăm despre artă, aşa s-a exprimat. Ca să-ţi răspund la întrebare, trebuie să fiu la ora cinci la aeroport.

– Ai avut noroc. Annette luă paharul cu şampanie din mâna lui, zâmbindu-i. Cred că va fi timp frumos la Barcelona weekendul acesta: o să te bronzezi un pic.

Venind spre Laurie, el îi întinse paharul, apoi se aşeză pe scaunul de lângă ea.

– Mă îndoiesc, murmură adresându-i-se lui Annette. Trebuie neapărat să petrec puţin timp cu directorul Muzeului Picasso şi aş vrea să fac în prealabil o lungă plimbare ca să-mi reîmprospătez memoria.

– Cum merge lucrul la carte? întrebă Laurie, referindu-se la cea pe care o scria Marius despre pictor.

– Mai bine decât m-am aşteptat. E ciudat, Laurie, totul a început să meargă strună în ultimele şase luni. Am muncit mai mult în pe-

rioada aceea decât în tot anul precedent. Cred că, în final, Picasso devine un personaj real în paginile cărţii mele. Şi apropo, doamnelor, am hotărât să vă dedic această carte, sunteţi muzele mele.

– Ce frumos! exclamă Laurie şi, ridicând paharul, spuse: pentru noua ta carte, Marius. Îţi mulţumesc foarte mult pentru dedicaţie.

Annette adăugă:

– E un gest foarte drăguţ din partea ta.

Urmă un scurt moment de tăcere: se rezemară cu toţii de spătarele scaunelor bându-şi şampania relaxaţi şi bucurându-se să fie împreună în faţa focului, în acea zi răcoroasă.

Marius le întrerupse reveria întrebându-le:

– Tot mai vreţi să plecaţi mâine la Kent? Să studiaţi tablourile lui Christopher?

– Da. Trebuie să iau nişte hotărâri. De fapt, acest lucru e valabil şi pentru el. Urmează să-mi întocmesc planurile pentru noua licitaţie.

– De fapt, nu mi-ai spus niciodată ce mai există în colecţia unchiului decedat. Marius îi aruncă o privire pătrunzătoare. Ori mai este ceva deosebit, ori absolut nimic. Haide, iubito, fii sinceră cu mine.

Annette clătină din cap.

– Nu am secrete faţă de tine, dacă la asta te referi, ripostă ea, încruntându-se. De altfel, ţi-*am* spus că mai erau doi impresionişti şi o importantă piesă de sculptură. Cât despre tablouri, *am* precizat că mai există un Degas şi un Cassatt.

Sesizând uşoara iritare din glasul ei, el zise pe un ton conciliant.

– Se poate, dar am uitat. De fapt, parcă spuneai că mai era şi o sculptură de Giacometti în colecţie.

– Da, şi ştiu că e valoroasă. Şi ar mai fi şi un Cézanne. Îl apreciez foarte mult, după cum ştii. Din nu ştiu ce motive, tabloul e murdar rău, aşa că trebuie curăţat. Nu-mi pot imagina ce fel de om o fi fost acel unchi al lui Christopher. Un tip neîngrijit bănuiesc, sau cel puţin neglijent în privinţa colecţiilor sale de artă. Imaginează-ţi, să nu-ţi pese de un Rembrandt şi un Cézanne. Nici măcar nu-şi catalogase colecţia, sau cel puţin aşa am înţeles. Nici Christopher nu ştie mai mult ca mine. Se pare că nu era apropiat de unchiul său, abia dacă l-a cunoscut, dar în absenţa altui moştenitor, i-a revenit lui colecţia.

– Şi restul, murmură Laurie. Am citit în ziare despre asta. A existat un incident trist în viaţa acestui om, s-a refugiat în singurătate, deşi oricum era un excentric; unchiul, la el mă refer.

Pierdut în gânduri, Marius murmură:

– Bănuiesc că a fost vorba de ruperea unei logodne sau un

divorţ: da, în tragedie era implicată o femeie, dacă-mi amintesc corect. Cred că noi doi am citit aceleaşi ziare, Laurie. Apoi se uită la soţia sa. Nu cunoşti pe nimeni din familie?

– Nu prea. Christopher nu mi-a spus nimic niciodată. E destul de reticent.

– O, dacă asta crezi, n-ai decât! Sigur, nu e destul de timid să facă o pasiune pentru tine. I-ai furat inima, Annette. Marius pufni în râs.

– Nu e adevărat. Şi are doar douăzeci şi trei de ani, pentru numele lui Dumnezeu!

– Ce are de-a face vârsta cu asta? Vârsta e doar un număr de ani, nimic altceva. Şi te place. Am observat şi eu marţi seară la petrecere. Haide, recunoaşte.

– Oh, oftă Annette, nevrând să confirme adevărul din spusele lui Marius. Asta i-ar fi pus la dispoziţie o armă cu care s-o necăjească sau s-o ia în derâdere, aşa cum se simţea tentat uneori. Era un alt mod de a o controla.

Laurie se rezemă de spătar neîndrăznind să intervină în discuţie. Ştia că e mai înţelept să tacă. Îşi dădea seama că Marius fusese întotdeauna extrem de posesiv şi gelos în relaţia cu Annette. Laurie îl observase nu o dată urmărindu-i sora ca un uliu, cu chipul schimonosit de furie, dacă un alt bărbat manifesta interes faţă de ea. Ori de câte ori se referise la această posesivitate excesivă care i se părea patologică, Annette nega categoric. Desigur, *exista* o problemă acolo, indiferent ce credea Annette.

Marius se ridică, se duse să ia sticla de şampanie, le umplu din nou paharele, apoi o puse la loc în frapiera de argint. Rămase un moment cu mâna pe sticlă, plimbându-şi privirea de la soţia sa la sora acesteia. În final, le spuse:

– Ascultaţi, mi-a venit o idee. Cred c-ar fi bine să vă duceţi amândouă mâine la Kent la acea casă a lui Christopher, una dintre numeroasele proprietăţi ale unchiului său. O să-ţi facă plăcere această călătorie, Laurie? Iar sora ta va fi o companie bună pentru tine, Annette. Uite ce, o să vorbesc cu Paddy în drum spre aeroport. Ştiu că nu va avea nimic împotrivă să vă ducă la Kent, să vă aştepte şi să vă aducă înapoi. Ce ziceţi de asta?

Laurie nu spuse nimic, neîndrăznind să scoată un cuvânt.

Annette se uită la sora sa şi zâmbi. Spuse pe cel mai drăgăstos ton:

– Marius a avut o idee excelentă, Laurie. Ar fi nemaipomenit să vii cu mine. Nu ştiu de ce nu ţi-am propus chiar eu acest lucru.

– Am serioase îndoieli, răspunse Laurie aruncându-i o privire circumspectă lui Annette. Nu vreau să te încurc, te duci acolo să lucrezi. Apoi îşi muşcă buzele. Eu voi fi o piedică pentru tine.

– Nu gândi aşa, vei fi compania cea mai plăcută pe drum, aşa cum a spus şi Marius. Te rog, nu mă refuza.

Annette se rezemă surâzătoare de speteaza canapelei, dorindu-şi cu adevărat ca sora sa s-o însoţească. Nu se simţise prea bine la gândul că anulase întâlnirea lor obişnuită de sâmbătă, dar nu-i trecuse prin minte să-i propună lui Laurie să vină cu ea la Kent. Acum, că Marius le sugerase acest lucru, se gândi că era o idee grozavă. Râse ca pentru sine. Jocul acesta se joacă în doi. Crezi că poţi să mă îmbrobodeşti, dar te înşeli. Sunt căsătorită cu tine de aproape douăzeci şi unu de ani şi te cunosc bine. Mai bine ca oricine.

Laurie spuse cu blândeţe:

– Dacă vrei să merg, nu te pot refuza. Un zâmbet se arcui pe gura ei frumoasă, cu buze bine conturate. Pentru mine ar fi o mare sărbătoare...

– Atunci, rămâne stabilit! decretă Marius. Se uită peste umăr când apăru menajera în cadrul uşii. Iată-te, Elaine. Masa e gata?

– Sigur că da. Sufleu cu brânză. Trebuie să veniţi imediat, înainte să se lase.

– Am dat ordinele, murmură el.

Se pare că şi eu. Annette trase adânc aer în piept, apoi se simţi uşor iritată. Ştia atât de bine să manipuleze oamenii!

PATRU

Casa, cunoscută sub numele de Knowle Court, se afla în apropiere de Aldington, în Kent. O alee lungă pietruită ducea până la casă, străjuită pe fiecare parte de plopi

înalţi, falnici care dădeau acestei proprietăţi un aer de demnitate. Îi aminteau lui Annette de Franţa, unde existau multe alei ca aceasta, cu copacii stând de santinelă în faţa vreunui *chateau* impunător.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Laurie se întoarse spre ea şi-i spuse:

– Am traversat Canalul fără să-mi dau seama şi am intrat în Franţa? Aşa se pare, judecând după copaci.

– Ştiu ce vrei să spui, dar ne aflăm încă în ţara hameiului, nu prea departe de vechea casă a lui Noël Coward. Deşi mă tem că Knowle Court nu are şarmul Goldenhurstului.

– Păcat, îmi plăcea acea frumoasă casă elizabetană. Aşadar, ce a moştenit mai *exact* Christopher de la unchiul său?

– O grămadă de pietre cu turete şi şanţuri cu apă, în stil iacobin, nimic mai mult. Seamănă mai degrabă cu un castel mic. Nu e pe gustul meu. Am venit aici de câteva ori vara trecută şi chiar şi atunci, într-o zi cu soare părea un pic... *bântuit*. O, uite, Laurie, acolo e!

Aplecându-se în faţă, îi spuse lui Paddy:

– Există o alee circulară în faţă, iar domnul Delaware mi-a spus că ar trebui să parchezi lângă podul mobil care duce la uşa aceea masivă.

– Bine, doamnă Remmington.

– A mai spus că eşti bine-venit să te relaxezi în salonul din spate, să citeşti sau să te uiţi la televizor. Şi că menajera îţi va aduce mâncarea mai târziu. Când doreşti.

– Vă mulţumesc, doamnă R. Cred c-o să merg cu maşina un pic prin zonă, să arunc o privire, urmând să mă întorc mai târziu să mănânc. Domnul R. zicea că veţi lucra toată ziua aici.

– Aşa e. Sper că vom putea pleca pe la patru sau cinci, nu mai târziu. Aşa că poţi face tot ce doreşti. Iar domnul Delaware a spus că te poţi simţi ca acasă dacă vei alege să te relaxezi în salonul din spate.

Paddy dădu aprobator din cap.

– Foarte amabil. Oprind maşina, trase frâna de mână şi adăugă: Am ajuns, doamnelor. Deschizând portiera coborî, apoi îşi vârî capul înapoi. Aduc eu scaunul cu rotile, domnişoară Laurie, apoi vă ridic. Nu durează mult.

În clipa aceea se deschise uşa mare de stejar cu bolţuri de fier, iar Christopher îşi făcu apariţia pe pod însoţit de un tânăr pe care Annette îl recunoscu ca fiind prietenul său, James Pollard. Înainte

ca ea să deschidă portiera, Christopher se îndreptă în grabă spre ea, salutându-l şi pe Paddy în acelaşi timp.

Ajutând-o să coboare, el zâmbi şi exclamă:

– Ai ajuns chiar la timp! Bine ai venit în vechea casă! Apoi spuse încet: Dacă i se poate spune aşa. E mai degrabă o fortăreaţă.

De îndată ce Annette coborî din maşină, el aruncă o privire în interiorul acesteia.

– Bună, Laurie, l-am invitat pe prietenul meu, Jim, să vină la mine în weekend. Îţi va ţine companie cât timp lucrăm. Sunt sigur că ţi-l aminteşti de la licitaţie.

– Da, mi-l amintesc, e foarte drăguţ din partea ta, Christopher. Îi zâmbi larg, apoi se întoarse spre Paddy, care ajunsese deja pe partea ei de maşină.

Şoferul lucra pentru Marius de optsprezece ani, aşa că a ridicat-o cu grijă din maşină, ducând-o la scaunul cu rotile. Ca de obicei, i-a trecut prin minte acelaşi gând care îl sâcâia de fiecare dată când o ţinea în braţe ca pe un copil: *Păcat de această fată extraordinară!* În felul său o iubea, dar de fapt, toată lumea o îndrăgise. Nu puteai să n-o iubeşti. Avea o fire extrem de plăcută şi n-o auzise plângându-se niciodată. Păcat. Mare păcat.

– Îţi mulţumesc, Paddy, spuse Laurie ridicându-şi privirea spre bărbatul masiv, cu inima mare, cu ochi alunecoşi, negru-obsidian şi părul închis la culoare, bogat, ondulat. Dacă exista un irlandez autentic cu părul negru, acesta era Paddy. Fără îndoială, era urmaşul marinarilor spanioli, care naufragiaseră pe coasta irlandeză când a fost creată Armada spaniolă.

– E plăcerea mea, murmură el. O aşeză în scaunul cu rotile, iar ea porni spre podul retractabil.

– N-am mai văzut niciodată ceva asemănător, domnişoară Laurie. Dar dumneavoastră? o întrebă în timp ce păşea alături de ea.

Avea o mutră atât de nostimă, încât ea nu se putu abţine să nu râdă.

– Nu, n-am văzut. Fata îşi ridică privirea spre casa impunătoare, trăgând adânc aer în piept. Tresări fără să vrea. Annette folosise un cuvânt nepotrivit. Nu era doar deprimantă, ci de-a dreptul respingătoare. Se înfioră din nou când un presentiment puse stăpânire pe ea şi se închise în sine.

O clipă mai târziu, Jim Pollard se îndreptă spre ea, salutând-o.

– Mă bucur să te revăd, Laurie. Am fost încântat când Chris m-a invitat să-mi petrec weekendul aici şi de-a dreptul fericit aflând

că vei lua masa cu noi. Ne putem ţine companie, să râdem aşa cum am făcut la licitaţie. Nu m-am mai distrat de mult atât de bine.

– Nici eu, răspunse ea bucuroasă că Jim se afla acolo. Nu i-ar fi plăcut să stea singură, s-o aştepte pe Annette în acest loc posomorât. Era mult prea întunecat şi neprimitor.

Plin de efuziune, Christopher i-a invitat pe toţi în casă. A insistat să-l conducă pe Paddy în salonul din spate, unde i l-a prezentat doamnei Joules, menajera sa, care a venit în grabă din bucătăria de alături. Imediat l-a copleşit de Paddy cu atenţiile sale. Apoi Christopher l-a rugat pe Jim s-o însoţească pe Laurie în salonul albastru. Luând braţul lui Annette, a condus-o pe un coridor, prin holul cu boltă, spre bibliotecă. Ea îşi amintea foarte bine această cameră. Era gargantuescă în dimensiuni, cu lambriuri de stejar deschis la culoare, un şemineu imens la un capăt şi ferestre înalte ia celălalt. Chiar dacă era ticsită de cărţi, mai exista puţin spaţiu liber, unde, de fiecare parte a şemineului, se aflau două tablouri excepţionale cu cai, ale lui George Stubbs. Bănuia că fuseseră pictate pe la 1769. Îi plăceau formalismul compoziţiei, acoperământul lucios al cailor, statura lor elegantă, parcul cu peisaj tradiţional pe fundalul atât de englezesc. Erau unice. Şi cel puţin se aflau într-o stare excelentă. Sir Alec Delaware, unchiul lui Christopher, acordase o atenţie specială acestor două tablouri. Acest lucru i-a făcut plăcere lui Annette. Dacă Christopher voia să le vândă, ea putea obţine un preţ fabulos pentru ambele lucrări.

– Ai văzut aceste tablouri cu cai vara trecută şi le-ai privit îndelung, la fel ca acum, observă Christopher oprindu-se lângă ea. Ai spus că sunt valoroase.

– Aşa este. Nu întâlneşti prea des tablourile lui George Stubbs. N-am mai văzut de mult unul pe piaţă. Dar, desigur, nu s-ar putea vinde la fel de bine ca Rembrandt-ul, cu toate că ţi s-ar oferi un preţ excelent dacă l-ai scoate la licitaţie.

– Am de gând să le păstrez. Arată grozav şi se potrivesc perfect cu camera asta. Parcă ar aparţine dintotdeauna locului, îl pun în valoare.

– Probabil că unchiul tău le-a cumpărat special pentru această bibliotecă.

– De fapt, n-a fost aşa, Annette. Mama mi-a spus că tablourile cu cai ne-au parvenit de la bunicul meu, Percy Delaware, care le-a moştenit de la tatăl său. Aparţin de mulţi ani familiei.

– De când deţine familia casa asta, Christopher?

– De sute de ani, din perioada Stuart, din 1660, şi este un bun inalienabil, nu poate fi vândută. Întotdeauna va aparţine unui moştenitor direct.

Annette dădu aprobator din cap.

– Cu toate acestea, familia nu are titlu nobiliar, nu?

– Nu. Unchiul Alec a fost ridicat la rang de cavaler pentru servicii aduse industriei britanice, dar titlul s-a pierdut odată cu moartea sa. Afacerea lui s-a dovedit foarte profitabilă.

– Da, ştiu, m-am interesat în linii mari.

El schiţă un zâmbet, apoi se îndreptă spre măsuţa de cafea din faţa unui scaun Chesterfield.

– Ce-ai zice de o cafea înainte de a ne apuca de lucru?

– Mulţumesc, Christopher, mi-ar face plăcere. Se aşeză pe sofa şi luă ceaşca din mâna lui. Simţea nevoia să bea o cafea după lunga călătorie de la Londra. Cu toate acestea, era nerăbdătoare să se apuce de lucru. Trebuie să fie o pauză scurtă de cafea, hotărî ea. Christopher rămase în picioare în faţa şemineului, cu spatele la acesta, sorbindu-şi cafeaua. După câteva clipe spuse:

– Am cercetat casa cu atenţie, pot spune chiar că am scotocit-o, şi am găsit unele lucruri interesante.

Ea îşi ridică încet capul, foarte interesată.

– Sună promiţător. Ce-ai găsit?

– Un caiet de însemnări al unchiului meu. Era într-o servietă ponosită. Tatăl său a cumpărat Rembrandt-ul în 1930. Este menţionată data în caiet. Aşadar, factura de vânzare este greşită, pentru că pe ea figurează numele mamei lui.

– E interesant, dar nu contează. A ajuns în familia aceasta la momentul respectiv, aşa că-şi menţine autenticitatea. L-aş putea vedea?

– Imediat. Christopher se îndreptă spre birou, scoase un caiet negru de însemnări şi i-l aduse.

Annette observă că era uzat, cu marginile roase, evident din cauza folosirii îndelungate.

– Nu cumva e un catalog? O sprânceană blondă se ridică plină de speranţă. O, cred că e minunat!

– Nu e chiar un catalog, sunt doar referiri la unele tablouri şi o listă.

Ea frunzări paginile şi, fiindcă scrisul acela mic şi precis i se părea ilizibil, îi înapoie caietul negru.

– Ştii unde sunt lucrările interesante, aşa că găseşte-le. Va

merge mult mai repede; eu aş orbecăi prea mult.

Christopher luă caietul din mâna ei şi se opri asupra uneia din paginile pe care le căutase.

– Lasă-mă să-ţi citesc asta...*în braţele tale găsesc alinarea, sunt liniştit ca o stradă pe timp de noapte: iar gândurile despre tine erau ca frunzele verzi într-o încăpere întunecată, sau ca norii negri pe un cer fără lună.* Făcu o pauză, apoi murmură: Frumos, nu?

– Da, aşa e. Face parte din poemul lui Rupert Brooke numit "Privire retrospectivă". Dar nu se referă la un tablou.

– Dimpotrivă. Sub aceste rânduri, el a scris... *O, bietul meu Cézanne. Te-am pierdut. Camera mea frumoasă s-a întunecat. Distrusă. Pierdut pentru totdeauna. La naiba cu acea funingine. Ar fi trebuit să pun să cureţe coşurile...* Ar fi posibil ca Cézanne să fie acoperit de funingine, Annette?

– S-ar putea. Ea se ridică. Ştii, am crezut că era funingine adunată în timp, însă e doar cenuşă. Făcu o grimasă. Sper că poate fi curăţată.... vocea îi pieri; îngrijorarea îi întunecă ochii albaştri.

– Şi eu. Putem merge să-l vedem. Se află într-una dintre camerele de zi din care am scos mobila. Am transformat-o în depozit.

– Când ai găsit caietul, Chris?

– Cu vreo săptămână sau două în urmă. De ce?

Ar fi trebuit să-i spună înainte. Făcuse o greşeală că omisese acest lucru. Doar arta conta pentru el, nu?

Dregându-şi glasul, ea zise, ridicând din umeri:

– Mă întrebam doar. Aş vrea să văd din nou acel Cézanne; să mi-l aduci la Londra la începutul săptămânii viitoare. O să te sun luni ca să-ţi dau adresa restauratorului la care trebuie să-l duci. Sper că e disponibil; e cel mai bun în domeniu. Îl cheamă Carlton Fraser.

– Aşa voi face. Annette?

– Da?

– Te supără ceva?

– Nu, de ce mă întrebi?

– Ai o expresie ciudată pe chip.

– Aşa să fie? Mai ridică o dată din umeri. Mă gândeam la unchiul tău, cât de elocvent a descris acel Cézanne sau, cel puţin, felul în care l-a văzut... acei ochi verzi-închis, preferaţi de artist. A găsit formularea cea mai potrivită.

– A fost un tip interesant. Uite ce a mai scris. Christopher frunzări paginile şi continuă: Doar câteva cuvinte care m-au uimit la în-

ceput. Ascultă: *Frumoasa mea fetiţă, pierdută. Fată frumoasă, care nu mai eşti. Trebuie s-o îngrop....* Atât şi nimic mai mult. Dar am găsit-o.

– Dumnezeule, se referă la un copil? Ea îşi duse mâna la gură şi clătină din cap. A îngropat un copil? Se cutremură fără să vrea, îngrozită.

– Nu fi aşa de alarmată. De fapt, nu e un copil. Ceea ce am găsit era o statuetă ale cărei veşminte mi să-au părut cam ponosite. Vrei s-o vezi?

– Imediat. Ea se ridică în picioare. Avea chipul palid.

– Regret că te-am speriat, se scuză el, atingându-i încet braţul.

Nu, nu, se gândi ea. Casa asta are ceva care mă sperie până în măduva oaselor şi nu înţeleg despre ce este vorba. Inspirând adânc, Annette îi spuse:

– N-am nimic, am fost doar surprinsă. Felul în care mi-ai prezentat-o... m-a făcut să cred că a îngropat un copil.

Annette l-a urmat pe Christopher pe holul acela enorm, cu tavanul înalt, boltit, podeaua de stejar şi candelabrul imens. Privi în jur, cutremurându-se. Acest loc avea ceva care o înfiora. Cum de nu observase asta anul trecut? Fusese vară. Vreme caldă şi soare, desigur. În această zi rece de martie, totul avea un aer sumbru.

Era bucuroasă că îmbrăcase un costum gri de flanelă cu pantalon şi pulovăr de caşmir şi că-i spusese lui Laurie să adopte o ţinută asemănătoare. Deşi Knowle Court avea încălzire centrală, iar focul ardea aproape în fiecare cameră, o răcoare umedă părea să persiste peste tot. În timp ce se îndreptau spre camera de zi unde el îşi păstra obiectele de artă, Annette îl întrebă:

– Cum ai reuşit să găseşti statuia?

– Există o mulţime de cufere şi cutii în pod şi am scotocit prin toate. Din fericire, unchiul meu a mâzgălit *fata mea frumoasă* pe o parte a cutiei mari de carton, aşa că am deschis-o şi am găsit sculptura.

– Ai avut noroc. Cutia e tot în camera unde a fost depozitat acel Cézanne?

El încuviinţă.

– Am pus nişte lucrări de artă acolo când mi-ai dat de înţeles că ai avea nevoie de mai multe piese pentru licitaţia viitoare.

– Mă bucur c-ai făcut-o.

– Am ajuns. Christopher deschise o uşă, lăsând-o să intre

prima. Vrei să vezi mai întâi tabloul lui Cézanne? E aici, pe masa cu postament.

Ea se grăbi, nerăbdătoare să revadă tabloul, cuprinsă de teamă la gândul că funinginea l-ar fi putut deteriora.

Christopher o luă înainte pentru a îndepărta pânza de bumbac de pe masa cu postament, apoi o aşteptă ca să-i arate pictura.

Când privi Cézanne-ul, ea observă imediat că tabloul era mai întunecat în unele părţi decât i se păruse în luna august, cu un an în urmă, când îl văzuse prima dată. Dar ziua aceea fusese însorită. Poate că acum efectul se datora luminii slabe. Funinginea nu se întinsese, nici nu se estompase. Erau depuneri de carbon din cărbune ars şi ştia că nu se puteau îndepărta uşor de pe niciun obiect.

O, Doamne, se gândi ea, aplecându-se ca să privească atent pânza. Oare Carlton va reuşi să-l readucă la viaţă? Numai el ar fi putut s-o facă, dacă acest lucru era posibil.

Christopher, care se apropiase de ea, devenise brusc nervos.

– Pari îngrijorată.

– Sunt, confirmă Annette. Dar Carlton Fraser e un geniu şi n-am de gând să disper înainte de a-l consulta. Tabloul abundă de acel minunat verde-închis pe care Cézanne obişnuia să-l folosească şi, de aceea, poate că arată mai rău decât e în realitate. Dar unde e statueta?

– Aici. Spunând acestea, Christopher trase o cutie mare de carton pe podea şi ridică încet capacul.

Annette se uită înăuntru. Ceea ce văzu o făcu să tresară. Se retrase instinctiv, simţind că nu are aer, apoi îngenunche, deschizând capacul să vadă mai bine. Se uită îndelung la obiectul aflat pe fundul cutiei, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Simţi un val de agitaţie interioară şi se rugă să nu se fi înşelat în privinţa statuii. Vârându-şi mâna în cutie, încercă s-o atingă şi închise ochii.

După câteva clipe, se uită la Christopher.

– Ştii ce este?

– Nu, nu ştiu.

– Ai scos-o din cutie, nu?

– Da, am scos-o, dar nu m-a impresionat prea tare, aşa că am pus-o la loc.

– Vrei s-o ridici ca s-o văd ca lumea, Chris?

– Sigur că da. Unde vrei s-o aşez?

– Acolo, pe masa rotundă de la fereastră. Se gândi c-ar fi putut s-o vadă cu două săptămâni în urmă, dacă el ar fi avut bunul-simţ

s-o sune. Începea să aibă dubii în privinţa lui.

De îndată ce statueta ajunse pe masă, Annette o înconjură, privind-o din fiecare unghi. Inima îi bătea cu putere. Abia îşi putea reprima emoţia. Brusc, simţi acea undă de veselie care o cuprindea la vederea tabloului unui mare pictor impresionist, în special a unui Renoir. A fost un moment de extaz, care i-a dat fiori. El îi spuse:

– Pare atât de murdar, încât sigur nu e un obiect de valoare. De ce te interesează atât?

Pe moment, Annette nu fu în stare să-i răspundă şi mai ales să-l privească. Se temea că i-ar observa iritarea întipărită pe faţă.

Într-un târziu îi spuse:

– Ultima oară când am văzut ceva similar la o licitaţie, ciocanul a coborât la unsprezece milioane de dolari. Şi asta s-a întâmplat în urmă cu zece ani.

CINCI

Dacă am dreptate şi sunt aproape sigură că nu mă înşel, aceasta e *Mica balerină* a lui Degas, spuse Annette întorcându-şi capul. Observă uimirea lui Christopher şi înţelese motivul. Gândul la altă lovitură de milioane în lumea artei îl lăsase fără grai. De fapt, chiar şi ea era uimită de descoperire, atât de neaşteptată fusese.

– Un Degas! Nu pot să cred! Nu mi-am închipuit că e o piesă valoroasă. Unchiul Alec s-a descotorosit de ea, a pus-o într-o cutie veche de carton aruncată în mansardă. Mă întreb de ce? Oare pentru că e aşa de murdară? Nu crezi că ăsta e motivul? o întrebă Christopher.

– Habar n-am. Oricum, mica balerină din bronz nu e o piesă de

care să te descotoroseşti. Mai degrabă s-o tezaurizezi. Numai pentru că tutuul este rupt, uzat şi murdar? Este un Degas. Şi cred că face parte din ediţia specială, nenumerotată, de douăzeci şi cinci de exemplare, care a fost turnată în 1920. Sunt teribil de emoţionată, Christopher.

– Spuneai că s-a vândut la preţul de unsprezece milioane de dolari acum zece ani. Unchiul meu a cumpărat-o? Despre statueta *asta* e vorba?

– Nu, m-ai înţeles greşit. Ţi-am zis că o sculptură *ca asta*, o altă balerină a lui Degas, a fost scoasă la licitaţie prin 1997. De către casa Sotheby din New York.

– De ce ar fi o copie atât de valoroasă?

– Nu e o copie, sau nu aşa cum consideri tu. O să încerc să-ţi explic. O a doua matriţă turnată postum a celei de-a doua generaţii a *sculpturii originale din ceară* a lui Degas a fost realizată la oţelăriile Hébrard, de către unul dintre cei mai mari turnători care a existat vreodată, Albino Palazzolo, sub supravegherea sculptorului Albert Bartholomé, un prieten intim al lui Degas. Nu cred că mă înşel când afirm că asta e una dintre piesele turnate în 1920, după acea sculptură originală din ceară a lui Degas. Annette adăugă: Laurie e expert în Degas, iar eu o consult adesea pentru cercetările mele. E foarte pricepută. Vrei s-o inviţi să vadă sculptura asta, Christopher?

– Imediat! exclamă el şi ieşi repede din încăpere.

Când rămase singură, Annette se întoarse să se mai uite la balerina din bronz. Era ferm convinsă că se afla în faţa unui Degas, o altă descoperire rară la Knowle Court, aşa cum fusese tabloul de Rembrandt.

Făcând un pas înainte, se apropie de mica balerină, o mângâie pe cap cu dragoste, apoi îi atinse tutuul rupt şi murdar, foarte vechi acum. Pe neaşteptate, ochii i se umplură de lacrimi, atât era de impresionată. Micuţa balerină fusese întotdeauna preferata ei şi se ducea adesea s-o vadă pe cea expusă la Luvru când se afla la Paris.

Cine şi-ar fi închipuit că o voi scoate la licitaţie? Va fi a mea. Pentru scurt timp, voi fi custodele ei. Ce palpitant! Gândurile ei zburară spre Alec Delaware şi se întrebă de ce aruncase acea sculptură? Nu va şti niciodată... nimeni nu va şti. Şi când cumpărase mica balerină şi de unde? Am nevoie de certificatul de

autenticitate. O, Dumnezeule, unde este? Simţi cum i se contractă pieptul şi brusc frica puse stăpânire pe ea. Nu erau prea multe hârtii acolo. Cum putuse un om de afaceri atât de versat ca Alec Delaware să fie atât de neglijent? Christopher nu părea să ştie prea multe despre afacerile unchiului său şi nu se vedeau decât câteva dulapuri metalice care conţineau câteva acte pentru unele dintre lucrările sale de artă. Dar nu pentru toate.

În momentul acela, Laurie intră în încăpere urmată de Jim Pollard. Chipul ei se lumină când văzu balerina din bronz pe masă.

– O, Annette, e minunată! E *Mica balerină*, renumitul bronz al lui Degas. O, Doamne, trebuie s-o ating. Spunând acestea, Laurie se opri în faţa sculpturii şi-şi plimbă mâna de-a lungul statuetei. Întorcându-şi capul, se uită la Christopher.

– Eşti cel mai norocos bărbat în viaţă! E o capodoperă. Orice colecţionar pasionat ar fi în stare să ucidă, doar ca s-o aibă.

– Eşti sigură că e chiar ceea ce credem amândoi? interveni Annette.

– Da, sunt convinsă, răspunse Laurie.

Vocea lui Annette era foarte gravă, ca şi chipul ei când i-a spus lui Christopher:

– Am nevoie de certificatul de autenticitate, dovada că a mai aparţinut cuiva înainte. Există aşa ceva?

– Nu ştiu.

Annette privi peste umăr la cutia de carton.

– A mai existat ceva în cutie când ai deschis-o? Un plic, poate?

– Nu, era plină de hârtie mototolită. Unchiul meu a umplut cutia cu ghemotoace de hârtie şi şerveţele. Ăsta a fost un fel de suport pentru statuetă, iar deasupra era şi mai multă hârtie, care acoperea bronzul.

– Unde este toată acea hârtie? Annette spera să nu fi fost aruncată.

– Am pus-o într-un sac de plastic, pe care l-am lăsat în pod. Ştiu la ce te gândeşti, Annette... că certificatul de autenticitate ar putea fi acolo, printre hârtii.

– Ai dreptate.

– Mă duc să aduc sacul, le spuse Cristopher şi ieşi din încăpere.

Jim Pollard îl urmări cum pleacă, clătinând din cap. Apoi se uită la Annette.

– Nu l-am cunoscut îndeaproape pe sir Alec ca om de afaceri. Se pare că a fost un excentric, asemănător proverbialului profesor

distrat. Cu toate astea, era inteligent, un om de afaceri extraordinar. Ciudată dihotomie! E greu de crezut că ar fi putut să fie aşa de neglijent cu documentele pentru obiectele sale de artă. Era un colecţionar serios, după cum ştiţi, mai ales că i-aţi cunoscut lucrările.

– Crezi că există alte dosare undeva în casă, care se referă la ele? îl întrebă ea.

– S-ar putea să le fi ascuns. Sir Alec s-a schimbat foarte mult când i-a murit logodnica... a devenit ciudat, secretos, un om cu care nu se putea lucra. Tot atunci s-a retras din viaţa publică.

– Când s-a întâmplat asta?

– Cu vreo cincisprezece ani în urmă. Sunt sigur că a fost din cauza şocului. A felului cum a găsit-o.

– Ce vrei să spui? întrebă Laurie sesizând o notă ciudată în glasul lui.

Jim îşi plimbă privirea de la Laurie la Annette, apoi spuse calm:

– N-aţi ştiut că s-a sinucis?

Ambele femei clătinară din cap.

– Cum a ..., bâigui Annette cu o voce tremurândă.

– S-a spânzurat, murmură Jim, chiar în dormitorul lor. Aici. Cu câteva zile înainte de căsătorie. Ezită o clipă, apoi adăugă: se îmbrăcase cu rochia de mireasă.

– O, Dumnezeule! Laurie îl privi îngrozită pe Jim.

Annette, rămasă fără grai, clătină din cap de câteva ori, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

– Trebuie să fi fost un şoc teribil pentru el.

– Tata considera că gândul la sinuciderea ei l-a făcut să-şi piardă minţile şi s-ar putea să fi a avut dreptate, zise Jim. Cred că sir Alec a înnebunit după ce s-a sinucis Clarissa.

– Acesta era numele ei? întrebă Laurie.

– Da, Clarissa Normandy. Era artistă.

– I-am cunoscut lucrările, dar nu ştiu prea multe despre ea, zise Annette, amintindu-şi de o expoziţie de artă văzută cu vreo douăzeci de ani în urmă.

Christopher s-a întors cu sacul de plastic şi a început să scoată imediat bucăţile de hârtie din el. Jim s-a dus să-l ajute, iar după câteva secunde, el a exclamat triumfător:

– *Evrika!* Şi a fluturat un plic boţit în aer. S-a îndreptat spre Annette şi i l-a întins surâzător.

– Slavă Domnului, este certificatul de provenienţă, a exclamat ea după o secundă, după ce a extras din plic câteva bucăţi de hâr-

tie pe care le-a examinat. Am avut mare noroc să-l găsim, a adăugat ea, răsuflând uşurată.

I se spunea salonul de dimineaţă, iar lui Annette i se părea că e cea mai călduroasă şi mai primitoare încăpere din acest vast mausoleu. Avea o formă octogonală, dimensiuni medii, trei ferestre, cu arcade care dădeau în spatele casei de la Knowle Court. Mai exista acolo un şemineu cu o poliţă deasupra căminului de stejar sculptat.

– Poţi să stai aici, spuse Christopher indicând locul unde scaunul iui Laurie se potrivea perfect la masă.

– Mulţumesc, zise ea, venind cu scaunul în locul indicat, plăcut impresionată de această încăpere cu abajururi de mătase roz şi un foc arzând în cămin.

Aruncând o privire în jur, Laurie îşi dădu brusc seama că nu era niciun tablou acolo. Ce ciudat! În timp ce se instala confortabil la masă, avu uluitoarea revelaţie că proprietarului nu-i păsase prea mult de artă. Doar de valoarea ei în bani. Oare din acest motiv fusese atât de nervoasă Annette mai înainte? Fără îndoială, ea înţelesese acest lucru. Cu mult timp în urmă, poate?

Jim trase un scaun pentru Annette şi se aşeză la masa rotundă între ea şi Laurie; plimbându-şi privirea de la una la alta, le spuse:

– Doamna Joules găteşte foarte bine. Mâncarea va fi excelentă. Un adevărat regal gastronomic. Ca la un semnal, uşa se deschise şi doamna Joules intră, urmată de o cameristă tânără, aducând o tavă cu boluri cu supă aburindă. După ce puse tava pe un dulap lateral, ea şi camerista le aşezară fiecăruia câte un bol în faţă.

– Sper că o să vă placă supa mea specială de mazăre cu nucă de cocos, le spuse doamna Joules.

I-au mulţumit, iar când cele două au dispărut, Christopher a anunţat:

– O să vă placă mult. N-am mâncat în viaţa mea o supă atât de delicioasă.

Annette a fost plăcut surprinsă când a gustat supa. Avea o aromă de mentă cu nucă de cocos şi era într-adevăr deosebită. A încetat să urmărească discuţia dintre Christopher şi Jim despre recent achiziţionatul cal al lui Jim, concentrându-se asupra obiectelor de artă din această casă şi a celor pe care le scosese Christopher la licitaţie. Probabil că până la urmă va renunţa la toate, dar deocamdată mergea încet. Totuşi, promisese că va scoate cinci piese şi că va lua o decizie privind alegerea lor după-masă.

Fără îndoială era un tânăr drăguţ, agreabil, un pic timid şi reţinut, deşi astăzi păruse mai deschis, mai puţin sfios. Cu toate acestea, ea fusese puţin afectată mai devreme şi ştia prea bine din ce motiv. Adora obiectele de artă şi artiştii şi o deranjase atitudinea lui plină de dezinvoltură. El nu era interesat de balerina din bronz pentru frumuseţea ei şi nici nu conta pentru el faptul că fusese creată de un maestru de talia lui Degas. Nu-l interesa renumele artistului, singura sa preocupare fiind suma pe care putea ea s-o obţină pe statuetă. Annette îşi înăbuşi un oftat. Poate că era normal. El îi spusese de la început că nu ştie nimic despre artă, când venise prima oară s-o vadă. Iar ulterior afirmase chiar că se baza pe sprijinul lui Jim Pollard înainte de a lua o decizie în privinţa colecţiilor sale. Probabil că acesta era adevăratul motiv pentru care Jim se afla aici, nu pentru a-i ţine companie lui Laurie. Dar asta nu conta, avea o părere bună despre Jim, care părea sincer, deschis. Şi în plus, avea cunoştinţe despre artă, iar astăzi îşi pierduse chiar răbdarea cu Christopher.

Annette se rezemă de spătarul scaunului, alăturându-se discuţiei generale despre o piesă nouă care se juca în West End, pentru a nu părea grosolană.

Dar gândurile îi zburară la Hilda Crump şi la lucrurile teribile petrecute în acea perioadă. Dacă descoperea cineva adevărul? Dacă acei ani o ajungeau din urmă, lumea ei se va clătina. Şi, implicit, şi a lui Laurie. Acest ultim gând o îngrozi. Cine va avea grijă de sora ei, dacă ea va ajunge la închisoare?

Masa s-a desfăşurat în linişte. După supă, doamna Joules a adus miel, cartofi noi şi morcovi, apoi desertul, plăcinta cu piersici. În final, menajera le-a spus că îi aşteaptă cafeaua în bibliotecă.

Răsuflând uşurată că se terminase masa, Annette intră direct în subiect când s-au aşezat în bibliotecă să bea cafeaua.

După câteva minute, a scos un card din poşetă şi i s-a adresat lui Christopher.

– Ştiu că doreşti să vinzi sculptura lui Giacometti, mi-ai spus deja, dar ce vei face cu *Mica balerină*? Ai de gând să păstrezi această sculptură a lui Degas sau o s-o scoţi la licitaţie?

– Vreau s-o vinzi, la fel şi tabloul lui Degas cu cai... şi mi-aş dori să scap şi de Mary Cassatt, mama cu copilul, şi de Cézanne, dacă poate fi restaurat.

– Să sperăm că şi Carlton poate face un miracol, răspunse ea

evaziv. Asta înseamnă trei tablouri şi două sculpturi. Annette se aplecă spre el întinzându-i cardul. După cum vezi, acelea sunt piesele pe care am presupus că le vei vinde. Nu bronzul lui Degas, pentru că nici n-am ştiut de existenţa lui.

Un zâmbet larg se ivi pe faţa lui.

– Îmi ghiceşti gândurile foarte bine.

– Mă bucur că am luat statueta cu noi, spuse Laurie uitându-se la Annette. E în siguranţă aici. Să sperăm că şi Carlton Fraser va fi de acord să vină s-o vadă.

– Nu mă îndoiesc c-o va face, răspunse Annette rezemându-se de spătarul sofalei galbene din salonul apartamentului lor. În primul rând, va învinge curiozitatea. Cine n-ar vrea să vadă cea mai celebră sculptură a lui Degas? Aplecându-se uşor în faţă, îşi aţinti privirea asupra balerinei şi în special asupra tutuului acesteia. Plasa e îngrozitor de murdară şi uzată, nu? Se uită la Laurie făcând o grimasă. Dar poate că ăsta este marele ei farmec.

– Nu te-ai gândit să-i ceri lui Carlton să facă ceva cu ea, nu? întrebă Laurie, a cărei voce devenise cu o octavă mai înaltă.

Annette clătină din cap.

– Nu, sigur că nu, tutuul s-ar putea dezintegra şi, în plus, vechimea şi murdăria îi sporesc valoarea.

– *Mica balerină* a fost singura sculptură pe care a expus-o, dacă-ţi aminteşti studiul meu. Degas a prezentat-o la Expoziţia Impresioniştilor de la Paris. Totuşi, nu e vorba de aceeaşi statuetă, ci de una dintre cele turnate în 1920.

– Cu aproape o sută de ani în urmă, clătină Annette din cap. *Incredibil.*

Laurie îşi privi sora cu precauţie, apoi schimbă subiectul:

– Nu prea îţi mai place Christopher Delaware, nu?

– Nu-i adevărat, încă îmi place, Laurie. Însă trebuie să recunosc că m-a cam iritat ieri la Knowle Court. N-are nici cea mai vagă idee despre obiectele de artă pe care le deţine acum, dar ştiu că nu are bani şi abia aşteaptă să i le vând.

– Aşa e, confirmă Laurie, apoi izbucni în râs. Presupun că n-ar trebui să ne plângem din cauza asta, din moment ce tu i le vei scoate la licitaţie. Şi vei culege roadele în mai multe feluri; vei face bani şi îţi vei consolida reputaţia. Când va avea loc licitaţia?

– Nu sunt sigură. Trebuie să aflu părerea lui Carlton despre curăţirea şi restaurarea Cézanne-ului.

– O, Annette, va fi o chestie grozavă, nu crezi?

– N-am nicio îndoială. Şi s-ar putea să scot la licitaţie doar cele două sculpturi şi celelalte două tablouri, şi să-l las pe Cézanne pentru altă dată, eventual să organizez o nouă licitaţie peste şase luni sau un an. Annette se ridică, străbătu camera de zi, se duse să mai pună un lemn pe foc, apoi continuă: Revenind la Chris, îmi place, Laurie, dar, după cum ştii, nu-l cunosc prea bine. Şi oricum, n-am dreptul să judec pe nimeni. De fapt, n-a avut preocupări în domeniul artei ca noi, iar colecţia unchiului nu-i aparţine, deşi poate dispune de ea cum doreşte. Şi mă bucur că m-a ales pe mine ca dealer.

– Numai că e aşa de... *neglijent*. Chiar şi Jim Pollard mi-a sugerat acelaşi lucru... Apropo, e un tip foarte inteligent.

– Îmi place Jim, confirmă Annette şi reveni pe sofa. Ţi-e foame, Laurie? Să pregătesc ceva de mâncare?

– Ceva mai târziu, nu cred c-aş putea mânca acum... Înainte de a-şi termina fraza, Laurie schiţă un zâmbet.

– Ce te amuză? întrebă Annette ridicând dintr-o sprânceană.

– Chris te place, ştii doar. Marius a avut dreptate în privinţa asta.

– Nu fi prostuţă! exclamă Annette clătinând din cap. Tu şi Marius aveţi o imaginaţie prea bogată şi... Ţârâitul telefonului o întrerupse şi se ridică pentru a răspunde. Vorbi câteva clipe cu Malcolm Stevens, care o sunase ca s-o invite la cină.

ŞASE

Într-un colţişor retras al minţii, bine ascunse, vechile amintiri dăinuiau în stare latentă. Asta până ce una dintre ele se strecură afară pe neaşteptate, prinse viaţă şi puse stăpânire pe întreaga sa fiinţă.

Era sâmbătă noaptea. Annette stătea în pat cu ochii închişi, străduindu-se să adoarmă, fără succes, însă. Şi atunci, brusc... ieşi la suprafaţă o amintire veche din trecutul pe care-l îngropase. Mai bine zis îl şterse, cu toate detaliile sale.

Iar acum asista la o reluare. Cu acurateţe. Supărător. Văzu cu ochii minţii acea casă respingătoare, tăcută şi întunecată, unde răul sălăşluia în umbră, în vreme ce două fetiţe inocente şi frumoase cutreierau încăperile goale, oferindu-şi una alteia singura bucurie care le era accesibilă.

Auzi un cântec... o voce uşoară, subţire, de copil... alinând-o, iar ea îşi încordă auzul pentru a o desluşi mai bine, simţind nevoia să fie mai aproape de ea, de acea fetiţă cu buclele aurii...

Mă cheamă Marie Antoinette şi sunt regina Franţei. Nu vrei să dansezi cu mine? Sunt regina Franţei. Vino să valsăm de jur-împrejurul încăperii, cântând melodia ta preferată. Uită-te la frumoasa mea rochie aurie, cumpărată de la cel mai bun magazin din oraş. Nu-i aşa că-i grozavă? Mă cheamă Marie Antoinette şi sunt regina Franţei.

Fetele se ţineau de mână şi dansau prin încăpere, râzând fericite că erau împreună, cu ochii strălucind, tocurile pantofiorilor lor răsunând pe podeaua goală de lemn.

Apoi o altă voce dulce şi ritmată vine din aer. Sunt Josephine, Împărăteasa Franţei, veniţi să dansăm. Soţul meu se numeşte Bonaparte şi mi-a furat inima pentru totdeauna. E un general puternic şi curajos, şi amândoi am intrat în legendă, aşa mi s-a spus. Am o coroană strălucitoare pe care o port în fiecare seară. Sunt soţia lui Napoleon. El e soţul meu, aşa că veniţi la mine cât mai repede. Vom dansa toată noaptea până când se vor ivi zorii albăstrii. Mă cheamă Josephine, o împărătească nouă şi adevărată. Veniţi să dansaţi cu împărăteasa din La belle France.

Se aud paşi urcând treptele în fugă şi o voce minunată adresându-li-se îmbietor:

– Fetelor, veniţi să ne jucăm. Şi imediat şi-a făcut apariţia verişoara lor cea dulce, înaltă, pe care o iubeau cu devotament şi care avea grijă de ele, le proteja.

Au alergat spre ea şi au ieşit împreună afară în lumina aurie a soarelui acelei zile de vară. Au alergat pe pajiştea plină de flori de câmp, prin iarba înaltă ce se unduia sub briza slabă care bătea dinspre dealuri. Părul lung le flutura în vânt, iar rochiţele de vară

lungi li se încurcau în picioare. Era o amiază cu mult soare, iar ele alergau ţinându-se de mână şi râzând... fete de aur într-o zi de aur...

Amintirea s-a stins brusc din minte. Annette s-a ridicat, a coborât din pat şi s-a dus la baie. Aprinzând lumina, a observat că faţa îi era udă de lacrimi, iar ea simţea că tânjeşte din tot sufletul după fata aceea înaltă, subţire ca o trestie, care le iubise aşa de mult şi de care ele fuseseră atât de ataşate. Oare dorul de ea va slăbi vreodată? se întrebă Annette, apoi îşi clăti faţa cu apă rece. Câteva minute mai târziu, în pat, gândurile ei deveniră amestecate, pline de durere, şi, în vreme ce se străduia să le sorteze, căzu într-un somn adânc, fără vise.

Cu toate că Marius o sunase de două ori în acea săptămână, Annette nu i-a împărtăşit extraordinara sa descoperire de la Knowle Court. I-a fost greu să păstreze secretul, să nu împartă cu el bucuria descoperirii bronzului, dar dorinţa de a-l lua prin surprinde a fost mai puternică. Voia să-i vadă chipul când va observa celebra sculptură a lui Degas aşezată pe măsuţa de cafea din sticlă, din camera de zi a apartamentului lor din Eaton Square.

Luni dimineaţă, stând la biroul ei din Bond Street, trecu în revistă planurile pentru următoarea licitaţie mare pe care voia din tot sufletul s-o organizeze la New York. Ridicase foarte mult ştacheta, dar aşa era ea.

Bazându-se pe cunoştinţele sale exhaustive în domeniul artei, ştia că tabloul lui Cézanne nu putea fi curăţat atât de repede precum şi-ar fi dorit. Mai ştia şi că operaţia asta trebuia făcută de un restaurator renumit. Iar singurul restaurator *cu adevărat mare* era Carlton Fraser. Fusese plecat în străinătate şi nu putuse să-i facă acest serviciu, dar spera că va putea duce la bun sfârşit munca de restaurare.

Fire pragmatică, capabilă să ia decizii rapide şi, în acelaşi timp, foarte expeditivă, Annnette nu-şi irosi timpul. Ridică receptorul şi sună la studioul lui Carlton Fraser din Hampstead.

Telefonul a sunat îndelung, dar n-a intrat pe căsuţa vocală. Pierzându-şi răbdarea, a vrut să închidă chiar în clipa în care el i-a răspuns pe un ton pierit cu un „alo", venit de departe.

– Carlton, sunt Annette Remmington. Ce faci?

– Bună, draga mea! exclamă el, şi vocea îi deveni brusc mai

puternică şi mai jovială. Mă bucur să te aud. Regret că am ratat spectaculoasa ta licitaţie. N-am putut participa pentru că eram la Roma. Dar ştii asta.

– Bănuiesc că lucrai pentru Vatican.

El chicoti.

– Nu pot avea secrete faţă de tine, draga mea! Da, aşa este.

– Felicitări. Ascultă, Carlton, am să-ţi dau ceva de lucru, o pictură de curăţat şi restaurat. Sper să-ţi faci timp pentru asta, sau cel puţin să începi lucrarea. După părerea mea, eşti singurul care o poate readuce la viaţă.

– Îţi mulţumesc pentru compliment. Pot doar să-ţi spun că voi face tot posibilul şi că sunt liber. Noua mea misiune pentru Vatican este planificată pentru toamnă. Voi rămâne la Roma o lună. Curăţ nişte fresce vechi. Aşadar, care e pictura pe care vrei s-o restaurez?

– E un Cézanne şi sunt sigură că a fost acoperit de funinginea căzută dintr-un coş şi că cineva a încercat să-l cureţe, sau mai bine zis să-l şteargă de praf.

– O, Dumnezeule, nu! El lăsă să-i scape un geamăt prelung, apoi înjură.

– Mă tem că da, murmură Annette, alarmată de intensitatea geamătului şi de sudalmele lui. El tocmai confirmase ceea ce simţise ea la vederea tabloului încă de la început. Era foarte murdar şi avea nevoie de o restaurare meticuloasă. Urmă o tăcere, apoi Carlton spuse cu jumătate de gură:

– Ar putea dura câteva luni. Funinginea e cea mai afurisită.

– Ştiu. Dar te *poţi* apuca de el? *Acum?* Sau ai alte angajamente?

– Lucrez la un mare maestru pentru un client, dar aproape că am terminat. Mă pot apuca de tabloul tău în acest weekend, dacă-ţi convine.

– Nu numai că-mi convine, dar e nemaipomenit! Ce uşurare! N-am avut încredere în altcineva pentru munca asta. Proprietarul ţi-l va trimite mâine, dacă-l accepţi.

– Da, pot să-l restaurez şi, pentru orice eventualitate, Marguerite e în permanenţă aici. Cine e proprietarul?

– Christopher Delaware, clientul cu Rembrandt. Unchiul său i-a lăsat o colecţie cu unele tablouri bune şi câteva sculpturi fantastice. Un Giacometti şi un Degas. Un bronz. O mică balerină.

– Ce norocos! Şi, dacă-mi amintesc bine, din publicitatea pe care tu ai orchestrat-o atât de inteligent, unchiul lui a fost sir Alec Delaware.

– Da, aşa e. L-ai cunoscut?

– Nu, dar îmi amintesc vag că a fost logodit cu o pictoriţă pe care am întâlnit-o cu mulţi ani în urmă. Am cunoscut-o pe când era studentă la Royal College of Art... stai un minut... cum o chema? O, da, îmi amintesc. Era Clarissa Normandy. Cred c-a fost ceva ciudat legat de logodna ei. Sau poate de căsătorie?

– Nu, n-a fost căsătorie. Annette îşi drese glasul înainte de a vorbi. S-a sinucis. Cred că s-a întâmplat cu câteva zile înainte de căsătorie. De fapt, s-a sinucis îmbrăcată în rochia de mireasă. Trebuie să fi fost îngrozitor, nu?

– Oh, Dumnezeule, bineînţeles! Am auzit de asta neoficial. Dar, de fapt, Annette, a existat o ciudăţenie în relaţia lor, dar nu mai ştiu pe ce temă. Din nefericire, nu-mi amintesc în clipa de faţă. Nu e ceva neobişnuit. Presupun că îmbătrânesc.

– Ieri am aflat doar despre sinucidere.

– Mmm. A mai fost şi altceva. Ceva în neregulă sau, aşa cum ar spune iubita mea soţie, nu prea cuşer. Cred că avea legătură cu tablouri furate... tablouri care lipseau. Şi cred că Marguerite mi-a spus la acea dată despre Clarissa că nu prea e cuşer. Şi a anticipat un scandal iminent.

Ageră ca întotdeauna, Annette exclamă:

– Vrei să spui că, sinucigându-se, Clarissa Normandy s-a ferit de un scandal?

– L-a evitat, mai bine spus.

– Înţeleg. Păi, eu n-am cunoscut-o şi nici nu mai contează acum. Dar recunosc că mor de curiozitate şi aş vrea să aflu mai multe dacă Marguerite ar vrea să facă puţină lumină în această privinţă.

– Şi eu. Făcu o pauză, apoi adăugă: Din câte îmi amintesc, Clarissa era o persoană controversată, căreia îi plăcea să creeze tot soiul de probleme.

Annette rămase câteva minute la biroul său după ce închise telefonul. Se gândea la Clarissa Normandy. Auzise de ea, cu câţiva ani în urmă, că fusese o pictoriţă promiţătoare, una dintre acei tineri artişti despre care toată lumea spunea că va face carieră, dar nu s-a întâmplat aşa. După toate probabilităţile, profesiunea Clarissei, a luat o altă turnură. Şi chiar în clipa aceea, după discuţia cu Carlton îşi aminti şi ea ecourile unui scandal. Avu o scurtă sclipire în planul secund al minţii, apoi aceasta pieri instantaneu. Iar ea şi-a

dat seama că din cauza acelei digresiuni a uitat să-l invite pe Carlton să vină să vadă balerina.

Oftând încet şi depănându-şi în continuare gândurile, Annette se îndreptă spre fotografia mărită a Rembrandt-ului şi o dădu jos.

În seara aceasta va fotografia Degas-ul, va comanda o reproducere şi, în câteva zile, noua ei piesă de artă va fi expusă pe peretele îndepărtat.

Va fi o campanie strălucită, îşi spuse încet şi ochii îi luciră. Tocmai începea să promoveze *Mica balerină* şi în câteva zile toată lumea va afla noi veşti despre sculptura lui Degas.

Se uită la ceas. Era doar zece; prea devreme să sune la biroul ei din New York, dar va lua legătura cu ei mai târziu în această dimineaţă şi va schimba idei legate de licitaţia care urma.

O s-o depăşească pe cea precedentă. Va trebui s-o fac mai mare şi mai bună. Nu se îndoia nicio clipă că aşa va fi. Rămase aşa, privind înainte, şi după o vreme începu să facă însemnări, notând ideile care începuseră să-i vină fără niciun efort. Gândul la licitaţie, la faptul că o organiza la New York o stimula, făcând să-i crească nivelul adrenalinei peste normal. În afară de bronzul lui Degas şi de tablourile cu cai ale lui Degas, mai avea un Giacometti şi pictura lui Mary Cassatt, reprezentând o mamă şi copilul său. Era un tablou frumos, dar ea ştiuse de la bun început că va fi scos la licitaţie de Christopher. Nu-l atrăgea în mod special şi nici nu înţelegea mare lucru despre Mary Cassatt şi importanţa ei ca pictor impresionist, membră a grupului care lucrase la Paris în anii 1800, prietenă apropiată a lui Degas, colega, rivala şi binefăcătoarea acestuia.

După o oră, Annette s-a ridicat şi a străbătut biroul, întinzându-se. I-a căzut privirea pe fotografia mărită a Rembrandt-ului, s-a îndreptat spre ea şi a dus-o în spatele biroului său aşezând-o în dulapul acela mare, unde ţinea astfel de obiecte. Înainte de a închide uşa s-a întors pentru a trece în revistă încăperea şi i-a plăcut ce a văzut – un spaţiu imens, cu două ferestre mari, pereţii de culoare crem, un covor albastru închis şi mobilă puţină. Singurele piese de mobilier erau biroul ei, un biroul franţuzesc plat, vechi, asemănător unei mese late cu sertare, două scaune de fiecare parte a acestuia şi dulapul de-a lungul peretelui din faţa biroului.

Zâmbi ca pentru sine şi se aşeză la birou, gândindu-se la clienţii care priveau în jur de îndată ce intrau prima oară aici, întrebând-o

unde se află obiectele de artă. Răspunsul ei era mereu acelaşi: aştept obiectele de artă pe care le veţi vinde. Sau cumpăra.

Se auzi o bătaie în uşă şi asistenta ei, Esther Oliver, intră cu un dosar.

– Mi l-ai cerut deunăzi, Annnette, spuse ea întinzându-i-l. Solicitări pentru interviuri de la toate revistele şi ziarele care ţi-ar putea veni în minte. Îi zâmbi lui Annette luând un scaun de pe cealaltă parte a biroului. O să fii ocupată luni întregi, dacă te hotărăşti să le faci pe toate.

– Marius mi-a spus că le vom trece în revistă împreună, când se va întoarce de la Barcelona pe la sfârşitul săptămânii. Cred că intenţionează să aleagă vreo două, doar. Ştim că nu le pot face pe toate.

– Sunt câţiva jurnalişti celebri care vor să te întâlnească, sublinie Esther.

– Marius va decide, murmură Annette.

Nu o face întotdeauna? se gândi Esther, dar cu voce tare spuse doar atât:

– Între timp, sper că n-ai uitat de întâlnirea de după-amiază cu doamna Clarke Collingwood? Despre cele două Landseer ale ei.

– O, imaginează-ţi că mi-a ieşit complet din minte! Se uită la ceas. Dar e în ordine, vine abia peste o jumătate de oră. Clătinând din cap, Annette spuse: M-am lăsat cuprinsă de gânduri cu privire la noua licitaţie pentru care lucrez.

– Va fi grozavă. Cu siguranţă, va urma un val de publicitate în lunile viitoare. Unde o vei organiza? La Sotheby sau la Christie's?

– La Sotheby, în New York. Pe moment, Esther o privi mirată incapabilă să-şi găsească cuvintele potrivite.

– Fantastic, zise în final, nu fără a se întreba însă ce va avea de spus în această privinţă Marius Remmington, cel care obişnuia să controleze tot.

ŞAPTE

Bronzul lui Degas se afla exact unde îl lăsase în acea dimineaţă... în mijlocul măsuţei de cafea din camera de zi a apartamentului lor din Eaton Square. Annette rămase cu ochii aţintiţi asupra lui admirându-l, desfătându-se cu imaginea lui înainte de a intra în debara, de unde scoase două reflectoare şi câteva aparate de fotografiat.

După ce duse înapoi echipamentul în cealaltă cameră, îl fixă cu mişcări sigure şi fotografie statuia din diferite unghiuri. Era un fotograf excelent, în special când avea de-a face cu obiecte de artă şi, după două ore, se declară satisfăcută de rezultatul eforturilor sale. Printre ele era una pe care urma s-o mărească.

Lăsând totul aşa cum era, în cazul în care se hotăra să mai facă o serie de fotografii dimineaţa următoare pe lumină naturală, Annette se duse la bucătărie. Găsi un bilet de la Elaine care-i spunea că lăsase în frigider o bucată de plăcintă, ce trebuia doar încălzită. Pentru că nu-i era foame, îşi umplu un pahar cu apă minerală şi se retrase în micul ei birou din spatele apartamentului, de unde îşi sună sora.

– Eu sunt, draga mea, spuse când Laurie ridică receptorul.

– Bună! Cum ţi-a mers azi?

– Chiar foarte bine, răspunse Annette şi continuă cu explicaţiile: Am sunat de câteva ori la biroul meu din New York, iar Penelope şi Bryan au fost foarte receptivi.

– Nu mă miră. Entuziasmul tău contaminează pe oricine.

Annette izbucni în râs.

– Sper din tot sufletul. Oricum, sunt de acord cu planul meu de

a organiza licitaţia la New York. Au venit cu idei noi, alcătuind imediat o listă cu clienţii lor, cumpărători potenţiali, mi-au sugerat diferite întâlniri şi chiar s-au orientat în privinţa conţinutului invitaţiei.

– Când ar urma să se ţină licitaţia?

– În septembrie. După weekendul de Ziua Muncii, şi, în afară de aceasta, am fixat cu titlu experimental o dată pe la mijlocul lunii. Marţi, optsprezece septembrie. Sau ziua următoare, dar tot în săptămâna aceea. Cred că voi opta pentru ziua de marţi, pentru că ei păreau s-o considere cea mai potrivită. Dar va trebui să verifice dacă la Sotheby's se poate organiza licitaţia în ziua aceea.

– Ce părere au despre invitaţie? o întrebă curioasă Laurie, pentru că lucrase şi ea toată ziua la câteva variante de invitaţie şi la o temă pentru licitaţie.

– Sincer vorbind, nu mi-au prezentat nimic concret, dar măcar au făcut unele sugestii. Abia atunci aflaseră de noile obiecte de artă ce urmau să fie licitate. Cu toate astea, n-am vrut să-i descurajez.

– M-am tot gândit şi eu, interveni Laurie, dar o singură idee rămâne valabilă.

– Şi care ar fi aceea? întrebă Annette, ştiind că sora sa era expertă în Degas şi cunoştea îndeaproape opera lui Mary Cassatt şi detalii despre viaţa acesteia la Paris. Numai Laurie putea face o prezentare documentată a acestor doi artişti.

– Am revăzut studiul meu asupra Degas-ului doar ca să-mi reîmprospătez cunoştinţele şi am verificat din nou ce ştiam despre Mary Cassatt. După cum bine ştii, au fost prieteni buni, dar fără a se implica într-o relaţie romantică. Au avut păreri divergente. El era un bărbat dificil, care obişnuia să reteze elanul oricui, în special al artiştilor de talia lui. Ea l-a înfruntat şi şi-a susţinut punctul de vedere. A deprins acest comportament în timpul vieţii dure duse alături de dificilul ei tată – presupun că a avut timp să exerseze. Iar ea era extrem de independentă. Revenind la subiect, ai două piese de Degas, tabloul cu cai şi trăsuri la curse şi balerina din bronz. Dar un singur Cassatt. Aş fi vrut să mai existe unul. Atunci am fi putut construi o tematică Degas-Cassatt, prieteni, rivali, care însă şi-au admirat reciproc munca. Sau maestru şi elev, din moment ce Cassatt a învăţat atât de mult de la el.

– M-am gândit şi eu la o eventuală legătură între cei doi, dar ai dreptate, mai avem nevoie de încă un Cassatt. Însă ce facem cu Giacometti? El a fost modernist, iar sculptura pe care o avem

datează din 1960.

– Presupun că nu vrei s-o păstrezi pentru altă licitaţie, deşi poate că ar fi mai bine.

– Oh! exclamă Annette, căzând pe gânduri.

Laurie mai aşteptă un moment înainte de a întreba:

– Mai eşti pe fir, Annette? Te-am luat prin surprindere?

– Da, aşa e, şi într-un fel nu este numai decizia mea. Trebuie să-l consultăm şi pe Christopher Delaware.

– Ai dreptate, confirmă sora ei. Dar el va ţine seama de sfatul tău. De fapt, ăsta este rolul tău. Să-l sfătuieşti. Văzând că Annette nu răspunde, Laurie decise să împingă lucrurile mai departe şi spuse pe un ton calm: Indiferent ce crezi, el te place şi va dori să-ţi intre în voie. Dumnezeu ştie că nu mai are nevoie de bani. Nu mai trebuie să vândă Giacometti acum, nu după acele douăzeci de milioane obţinute din vânzarea Rembrandt-ului.

– Da, ai întru totul dreptate în tot ce spui.

– Aşadar eşti conştientă că te place?

Annette oftă.

– Nu în mod deosebit, iar eu am fost foarte rece cu el, nu am muşcat momeala, nici măcar nu i-am răspuns. L-am ignorat şi, de fapt, cred că interesul lui pentru mine a început să scadă, dacă ăsta este termenul corect. Ştiu cum să par indiferentă, să manifest un total dezinteres, fără a-i răni sentimentele.

– Asta nu-i o noutate pentru mine. Dar Marius ştie?

– Laurie, nu fi prostuţă! Surprinsă de acest comentariu, Annette adăugă pe un ton foarte ferm: Marius m-a pus la încercare chiar alaltăieri. Cred că ţi-ai dat seama. Christopher mi-a cam făcut ochi dulci la petrecere, dar el e foarte *tânăr* şi sunt absolut convinsă că a înţeles mesajul meu.

– Dacă spui tu, murmură Laurie şi continuă repede: De ce nu alegi pictura altui impresionist din colecţia lui? Am văzut un Morisot. Poate Christopher ar dori să-l vândă.

– Dar Berthe Morisot a fost influenţată de Manet, apoi de Renoir, nu însă de Degas.

– Ştiu, dar nu uita că ea şi Mary Cassatt erau prietene, pictau împreună. Şi ar mai fi ceva: au fost cele mai importante femei implicate în mişcarea din anii 1800.

– Dumnezeule, ai dreptate! Cum am putut uita asta? Mintea lui Annette începu să lucreze febril. Va funcţiona, nu? Dacă i-am putea uni pe toţi trei, nu numai pe Degas şi Cassatt... Îl sun mâine.

– Ştiu că va fi de acord, spuse Laurie încrezătoare. Se baza pe faptul că James Pollard lăsase să-i scape un amănunt sâmbătă la Knowle Court. Christopher Delaware nu intenţiona să păstreze niciuna dintre operele de artă lăsate moştenire de unchiul său. Dintr-un motiv foarte simplu. Nu-l interesa arta. Dar trebuia să acţioneze cu prudenţă din cauza taxelor. Trăgând adânc aer în piept, Laurie îi dezvălui acest secret lui Annette, ca şi alte comentarii făcute de Jim în prezenţa ei.

– M-ai lămurit, răspunse Annette înainte de încheierea convorbirii.

Somnul o ocolea. A început să moţăie, apoi ceva a trezit-o brusc. Ticăitul ceasului, bătaia ploii în fereastră, foşnetul perdelei de la dormitor la prima rafală de vânt. Întotdeauna a avut un somn foarte uşor, iar în seara aceasta n-a putut să se liniştească şi să adoarmă. Întorcându-se pe o parte, a închis ochii şi s-a străduit să reconstituie pictura lui Morisot de la Knowle Court. Era una dintre lucrările timpurii ale artistei, nu cea mai bună. Pe de altă parte, Morisot a acumulat experienţă care a dat rezultate în anii din urmă. Pictura expusă în galeria de la Knowle Court reprezenta o femeie stând în faţa unei oglinzi, aranjându-şi părul. Lui Annette i-a plăcut de la început, iar ideea sugerată de Laurie i se părea inspirată; poate că va avea succes dacă va fi expusă odată cu Cassatt. Merita să încerce şi mai ales să-l sune pe Christopher, să-i propună să-l scoată la licitaţie. Îi va telefona mâine.

Dând la o parte cearşaful, Annette se ridică, se duse la bucătărie, îşi turnă un pahar cu lapte, apoi se îndreptă în grabă spre micul ei birou. Aprinzând lumina, se aşeză la birou începând să facă notiţe legate de licitaţie. De mulţi ani, Marius o necăjea spunând că e ahtiată după muncă şi poate că avea dreptate, dar nu-şi putea schimba felul de a fi. Era bine organizată şi pricepută în ce făcea, avea multă putere de muncă şi putea sta ore întregi la biroul său.

După o jumătate de oră, puse deoparte stiloul şi se rezemă de speteaza scaunului gândindu-se la sora ei mai mică, Laurie, care avea acum treizeci şi şase de ani.

Din cauza acelui îngrozitor accident nu putuse să-şi realizeze visul de a deveni actriţă. Sau poate că şi-a pierdut motivaţia. Dar, la îndemnul ei şi al lui Marius, studiase, devenind expert în artă, specializată în pictura impresionistă, cu predilecţie a operei lui

Degas şi Cassatt. Laurie lucra pentru ei de câţiva ani buni, era cercetător-asistent şi se descurca foarte bine. Cândva, Marius fusese de acord că Annette putea porni propria afacere, Annette Remmington Fine Art, iar ea o făcuse director unic pe Laurie, numind-o singura ei moştenitoare, din dorinţa de a asigura viitorul surorii sale.

Lui Annette îi făcea plăcere că Laurie era la fel de interesată de artă ca şi ea, că avea o slujbă care-i plăcea şi îi asigura existenţa. De asemenea, se mândrea cu sora sa mai mică, deoarece avusese tăria de caracter ca să-şi facă o carieră. O voi lua la New York, decise brusc. O iau la licitaţie. Mergem cu vaporul. Ar fi o altă posibilitate de deplasare şi în acelaşi timp o mică vacanţă. Ori de câte ori mergeau în Europa, foloseau un avion privat, aşa că zborul decurgea fără probleme, dar nu era sigură că Marius ar lăsa-o să închirieze un avion ca s-o ducă pe Laurie în SUA. Şapte ore şi jumătate de zbor ar fi fost prea mult pentru sora ei. Da, voiajul pe mare i-ar face bine.

Hotărârea de a o lua pe Laurie îi însenină chipul, o făcu să se simtă brusc fericită, aşa că se ridică de la birou şi se întoarse în pat, ştiind că va adormi repede. Dar n-a fost aşa... trecutul a prins viaţă din nou; o altă amintire a ieşit din spaţiul acela îngust şi întunecat, le-a auzit din nou pe acele fetiţe inocente, ale căror voci răsunau pretutindeni în jurul ei...

Mă cheamă Marie Antoinette şi sunt regina Franţei. Vino să dansăm. Altă voce vioaie răsună în aer. Sunt împărăteasa Josephine, favorita francezilor, iar acesta este soţul meu Napoleon, împăratul Franţei stând pe bancă. Vino să dansăm...

Vocile se stinseră, deveniră ecouri, iar lumina scăzu în intensitate în acea casă rece şi tăcută, unde răul pândea în umbră... şi pe când se lăsa noaptea, fetele stăteau în paturile lor tremurând, temându-se că el se întorsese. Monstrul, îi spuneau.

– Vine, spuse Josephine cu voce tremurândă. Îl aud, e în faţa uşii.

– Nu te mişca, stai liniştită, şopti Marie Antoinette. Lasă-te mai jos, trage pătura peste cap. Nu scoate niciun sunet.

Uşa se deschise. El se furişă înăuntru şi îngenunche lângă patul lui Marie Antoinette. Îşi strecură mâna sub pături atingându-i picioarele, ridicându-i cămaşa de noapte, vârându-şi degetele în ea, mai tare şi mai tare, împingându-le mai sus, cu brutalitate. Simţi o

durere cumplită. Capul lui coborî spre gura ei: îi simţi gustul de bere împuţită şi îi evită faţa, tremurând din tot corpul.

– Te rog, nu face asta, îl imploră. Dar el nu se opri, împinse şi mai tare. Ea ţipă din nou de durere. Capul lui ajunse lângă al ei pe pernă. Mormăi cu asprime:

– Dacă mai scoţi vreun sunet, o omor. Ai înţeles? Îngrozită, ea trase adânc aer în piept, apoi îl rugă:

– Nu-i face rău. Te rog, n-o răni. El nu răspunse. Se mulţumi să tragă păturile de pe ea, să-şi scoată pantalonii şi să se urce pe ea. Era mai beat ca de obicei, aşa că nu şi-a putut materializa intenţiile. A căzut pe ea, răsuflând anevoie, lăsându-şi greutatea pe ea. Ea a încercat să-l împingă, să iasă de sub el, dar i-a fost imposibil. Brusc, uşa s-a dat de perete şi lumina puternică de pe hol a inundat camera. Alison intrase ţipând furioasă. Vara lor l-a tras pe fratele ei beat de pe Marie Antoinette şi l-a scos din cameră. La început a fost ca o cârpă inertă. Dar brusc a revenit la viaţă. A sărit, a împins-o pe Alison, însă ea s-a luptat cu el, i s-a împotrivit. Deşi era terorizată în cel mai înalt grad, Marie Antoinette s-a uitat în toate părţile. L-a văzut pe bunicul său care ieşise în grabă din camera sa şi striga la Gregory. El se lupta cu Alison, o lovea. Ajunseseră pe casa scării aproape de marginea treptelor. Totul s-a petrecut într-o fracţiune de secundă. Marie Antoinette şi-a dus mâna la gură să nu ţipe când au căzut amândoi pe trepte. Au aterizat grămadă în capătul scării pe hol. Niciunul nu mişca.

Un amestec de sunete. Bunicul ţipa. Gregory urla la bunicul. Nu se auzea însă Alison. S-a întors la Josephine, s-a furişat lângă ea în pat, a luat-o în braţe şi a strâns-o la piept... protector, cu dragoste. Fetiţa de şase ani suspina: s-a străduit s-o aline, mângâindu-i părul blond auriu, promiţându-i să aibă grijă de ea. Şi a avut.

Ulterior au fost trimise departe de acea casă periculoasă... două fetiţe dulci, nevinovate... trimise să trăiască alături de mama lor, iar *lucrurile s-au înrăutăţit şi mai mult...*

Scena era atât de vie, de reală, încât Annette a udat perna cu lacrimi împărtăşind durerea acelor fetiţe. A adormit plângând. Iar amintirea acelei nopţi lungi, blestemate, a dăinuit multe zile.

– Mi-a venit o idee fantastică. Te iau cu mine la New York în septembrie. Ne ducem cu vaporul *Queen Elizabeth*, o să participi la

licitaţie şi ne vom distra de minune. Mergi, nu?

Lui Laurie nu-i venea să creadă. Annette o invita la New York unde nu mai fusese la nicio licitaţie! Din cauza emoţiei, simţi că-i creşte adrenalina.

– Sigur că da. Mi-ar plăcea, mai ales că mergem împreună.

– Atunci, s-a făcut, draga mea.

– Grozav! Sunt extrem de fericită! A urmat un moment de ezitare, înainte ca Laurie să spună, oprindu-se brusc: Dar Marius? O să fie de acord?

– Nu are nicio legătură cu el, nu? răspunse Annette repede, pe un ton ceva mai ridicat ca de obicei. Oricum, va fi încântat. Îi place să se implice. Şi, mai mult ca sigur, va fi şi el acolo.

– E grozav! Abia aştept să vină luna septembrie. Laurie avea chipul surâzător când şi-a luat rămas-bun de la sora sa şi a pus receptorul în furcă.

Stând la biroul din apartamentul său, se simţea copleşită de fericire. La gândul acelei experienţe fantastice, o cuprinse ameţeala. Încet, se aşeză, privind în ecranul calculatorului, dar în câteva minute gândurile îi zburară departe de ceea ce făcea: dădu înapoi scaunul cu rotile, ieşi din birou, traversă holul şi se duse la bucătărie. Angie, fata în casă care avea grijă de ea, discuta cu doamna Groome, menajera, care venea în fiecare zi să gătească şi să facă curăţenie.

Au privit amândouă în jur când ea s-a oprit în uşa bucătăriei şi au văzut-o pe Laurie. Era îmbujorată, chipul ei exprimând o fericire nemărginită.

– Annette mă duce la New York în septembrie! exclamă ea. Atunci va avea loc licitaţia următoare.

– O, ce grozav! strigă Angie radiind de bucurie.

Doamna Groome păru surprinsă, dar îi surâse ideea:

– O să fie o excursie nemaipomenită, să mergi acolo cu sora ta. Iar ea e un adevărat înger care se gândeşte mereu la tine.

– Într-adevăr, nu mai există nimeni ca ea în lumea întreagă, fu de acord Laurie. Dar e mai bine să mă întorc la treabă, am vrut doar să auziţi amândouă vestea cea mare. Cele două femei îi zâmbiră când Laurie se întoarse la birou.

I-a luat câteva minute să se aşeze, să se calmeze, apoi şi-a reluat lucrul la cele trei pagini pe care le mai avea de scris. Pregătea un studiu exhaustiv despre Manet pentru Malcolm Stevens, iar el urma să vină să-l ia la sfârşitul zilei. În ultimele şase luni, făcuse

multă muncă de cercetare pentru el şi colaboraseră bine. Malcolm era un bărbat drăguţ, oarecum implicat în afacerile familiei. Laurie ştia că e unul dintre admiratorli surorii sale, la modul platonic, şi un bun prieten, amintindu-le permanent tuturor că veghea asupra lui Annette.

Laurie fu pe neaşteptate cuprinsă de un fior şi se rezemă de spătarul scaunului uitându-se în gol pe fereastra aflată în faţa biroului. Gândurile îi zburau la telefonul primit de Annnette de la Malcolm, care-i spusese că se interesase cineva de Hilda Crump, că o căuta. Asta o alarmase pe Annette şi ştia şi motivul. Nu trebuia să umble nimeni în trecutul lor plin de nenorociri.

Laurie închise ochii gândindu-se la sora sa. Fusese totul pentru ea. Mamă, tată, protector, salvator, tutore, înger. Şi, mai ales, cea care avusese grijă de ea după accidentul de maşină. Sora ei îi dăruise o viaţă întreagă prin devotamentul şi iubirea necondiţionate şi prin inocularea unui sentiment de siguranţă. Şi o ajutase să-şi facă o carieră în lumea artei, o carieră pe care o iubea.

Brusc, Laurie simţi cum i se face pielea de găină pe gât. *Vreau să ai o carieră în lumea artei.* Acea frază era ca un laitmotiv în mintea ei, cuvintele fiind rostite de vocea mătuşii Sylvia. Ea îi promisese întotdeauna; *Iar eu te voi ajuta s-o ai.*

Sylvia, sora mai mare a mamei, le luase la ea în momentul acelei nenorociri, după ce au părăsit acea casă sumbră şi tăcută, plecând pentru totdeauna din orăşelul Ilkley. Fuseseră trimise la mama lor, care locuia la Londra cu un actor pe nume Timothy Findas, ascunşi în apartamentul insalubru al acestuia din Islington.

Findas era o epavă umană, nu fusese niciodată un actor bun, obişnuia să bea şi să se drogheze; iar pe atunci nici mama lor nu era mai bună. Fiind şi ea actriţă, dusese o viaţă dezordonată după moartea tatălui lor. Viaţa alături de mama lor şi de Findas fusese una plină de lipsuri, suferinţe şi durere. El o bătea pe mama, dar şi pe ele, în special pe Annette. Nu exista niciodată hrană, dragoste sau bunătate. Nu comunicau în niciun fel cu mama lor, care era mereu drogată sau inertă. Annette o luase de mână şi, cu puţinele bijuterii ale mamei ascunse sub podeaua din camera lor, părăsiseră acel apartament îngrozitor. Fugiseră împreună la mătuşa Sylvia, în Twickenham. Femeie de treabă, aceasta le luase la ea şi le copleşise cu bunătatea şi iubirea sa. Fiind o văduvă cu oarecare posibilităţi materiale, le sprijinise financiar.

Slavă Domnului că Annette a vegheat asupra mea, slavă Dom-

nului că mătuşa Sylvia ne-a luat la ea fără să şovăie şi că a trimis-o pe sora mea la şcoala de artă, unde-i era locul. Laurie înghiţi cu greu, stăvilind lacrimile neaşteptate care erau pe punctul să ţâşnească din ochi.

Nu se mai întorseseră niciodată în casa bunicului lor, la Ilkley, nici nu-l mai văzuseră vreodată pe acel om mizerabil. A murit singur în casa aceea sumbră.

Laurie s-a îndreptat de spate în scaunul ei cu rotile, amintindu-şi de Knowle Court şi de călătoria lor de sâmbăta trecută. Îi displăcuse imediat locul acela, iar acum ştia şi motivul. Îi amintea de Craggs End, unde trăiseră bunicii lor toată viaţa lor de oameni căsătoriţii, unde le abandonase mama după moartea tatălui lor.

Din punct de vedere arhitectural, se deosebeau; Craggs End era mai mic, nicidecum un castel. Cu toate acestea, în mod curios, domnea aceeaşi atmosfera. O senzaţie de răceală ca de gheaţă şi presentimentul a ceva rău.

Încercând să-şi abată gândurile de la acea casă sumbră din nordul Angliei, se concentră asupra tablourilor lui Manet, unul dintre fondatorii mişcării impresioniste. Şi a reuşit să se cufunde în oceanul de frumuseţe eternă a artei sale.

OPT

Meritase aşteptarea, ca să observe uimirea zugrăvită pe chipul lui Marius, care a cedat locul neîncrederii urmate apoi de o plăcere nedisimulată. Rămăsese cu ochii aţintiţi asupra *Micii balerine* şi era mai mult decât evident că fusese luat prin surprindere de statuetă... şi de ea.

Când, în cele din urmă, îşi înălţă privirea, ridică din sprâncenele

argintii şi o întrebă:

– Pentru numele lui Dumnezeu, de unde a apărut această mică frumuseţe? Ea se rezumă să abordeze un zâmbet enigmatic.

Postându-se de cealaltă parte a măsuţei de cafea pe care trona bronzul lui Degas, ea îi spuse:

– Te las să ghiceşti de trei ori.

El se gândi un moment, apoi răspunse pe un ton şovăielnic.

– Nu cumva provine din colecţia lui sir Alec Delaware?

– Eşti un tip inteligent! Cum ai ghicit, dragul meu?

– Pentru că, de obicei, umblu cu nasul pe jos să adulmec obiectele de artă şi nu s-a auzit niciun zvon că ar fi fost pusă în circulaţie balerina lui Degas. Şi pentru că îl reprezinţi pe Christopher Delaware, am făcut repede legătura. Cum de n-ai aflat până acum de ea?

– Nici el n-a ştiut c-o are, pentru că nu dăduse peste ea prin casă. Când a început să cotrobăiască prin cutiile depozitate în pod, cu câteva săptămâni în urmă, şi a descoperit-o, a presupus că nu e ceva important. De fapt, mi-a pomenit de ea abia sâmbăta trecută când am fost la Knowle Court, la masă. Chiar şi atunci, a amintit de ea în treacăt. Nu credea că are vreo valoare pentru că era veche şi murdară... aşa vedea el lucrurile.

– Mare prostănac, dar, după cum spunea mama, lumea e plină de tot felul de oameni. Marius înconjură masa, se opri lângă Annette, o prinse în braţe şi o ţinu la piept. Apoi, după o fracţiune de secundă, o îndepărtă de el, aşa cum făcea adesea, studiindu-i chipul cu ochii săi negri. În timp ce o privea, ochii lui căpătară o expresie de adoraţie: Eşti extrem de frumoasă în seara asta, murmură el. Uluitor de frumoasă.

– Nici tu nu arăţi rău, răspunse ea întorcându-i privirea. Profitând de soarele Barcelonei, căpătase un bronz profund care se armoniza cu părul argintiu. Părea şi mai suplu. Ai slăbit? Eşti într-o formă excelentă, spuse ea aprobator.

– Puţin, şi ai fi păţit şi tu la fel dacă ai fi alergat în jurul Muzeului Picasso, sau în jos şi în sus pe scări şi prin sălile mari de expoziţie. O eliberă din îmbrăţişare şi i se confesă: Dar sunt mulţumit de rezultat, pentru că mi-am reîmprospătat cunoştinţele despre lucrările timpurii ale lui Picasso aflate acolo permanent. O să-ţi mai spun ceva. M-am gândit că e foarte folositor să cutreier oraşul unde a trăit atâţia ani şi unde i-a rămas familia după plecarea lui la Paris. Am simţit spiritul locului acela. A fost o deplasare oportună, indispensabilă pentru lucrul la carte.

– Aşadar, de acum mergi cu toată viteza înainte, nu?

Marius încuviinţă, învăluind-o într-o privire care exprima tandreţe.

– Continuă acum cu povestirea despre descoperirea lui Christopher.

– Ştii tot. Nu mai am ce să-ţi spun. Atâta doar că am cerut certificatul de autenticitate, pe care el nu-l avea. Din fericire, l-am descoperit în cutia de carton unde fusese depozitat bronzul.

– E bine să-l ai, deşi n-ar fi existat îndoieli în privinţa autenticităţii. E o piesă de sculptură prea valoroasă. Presupun că a văzut-o şi Laurie.

– Da şi a spus că este autentică.

– Aşadar, o vei scoate curând la licitaţie, nu? o întrebă el, fără să-şi ascundă curiozitatea crescândă.

Annette încuviinţă îndreptându-se spre masa cu băuturi, apoi turnă şampanie în două pahare din sticla deschisă cu câteva clipe în urmă. Îi oferi unul. Marius ciocni paharul de al ei şi-i spuse.

– Felicitări, draga mea! Închin în cinstea ta.

Ea arboră un zâmbet atotştiutor.

– Şi a ta, Marius, tu m-ai învăţat tot ce ştiu.

– Ei, nu chiar tot, râse el. În timp ce vorbea, se aşează pe sofa, concentrându-se din nou asupra sculpturii. E uluitor ce plină de viaţă e această mică balerină... să sperăm că o vei putea vinde unui colecţionar care o va păstra cu grijă. După o pauză, el o întrebă: Când va avea loc licitaţia?

– O să-ţi spun la masă, Marius, răspunse Annette, apoi se grăbi să adauge: Am rezervat o masă la Mark's Club, pentru că acolo e linişte şi putem discuta în tihnă. Ştiu că preferi locurile mai pline de viaţă, dar am multe să-ţi spun.

– Îmi place şi mie Mark's Club şi mi se pare o alegere potrivită pentru seara asta. Apropo, am văzut dosarul cu solicitări de interviu de pe birou. Ai stârnit senzaţie, nu? Îi zâmbi încântat de brusca ei faimă şi clătină din cap. Peste o sută cincizeci de solicitări. Ca şi cum ar fi vorba de o vedetă. Chicoti uşor.

– Presupun că unii s-ar simţi flataţi. Eu nu. Mă îngrijorează. Simplul fapt că aş da câteva interviuri mi-ar consuma prea mult din timpul meu preţios. Sunt foarte ocupată în momentul de faţă. Şi oricum, ştii că nu-mi place să vorbesc despre mine. Sunt mai degrabă plictisitoare.

– Hai, Annette, nu fi aşa de modestă! exclamă el aruncându-i o

privire plină de înţelesuri. Nu eşti plictisitoare... eşti o femeie talentată, chiar foarte înzestrată, şi te poţi descurca singură în afaceri sau în societate şi poţi susţine orice discuţie.

– Atâta timp cât e vorba despre artă, sublinie ea pe un ton scăzut.

– Nu-i adevărat. Poţi vorbi despre o mulţime de lucruri. Cărţi, teatru, muzică şi politică. E o prostie să te desconsideri. Sunt prea mulţi oameni dornici şi capabili s-o facă.

– Nu vreau să vorbesc cu jurnaliştii despre mine, Marius, chiar nu vreau lucrul ăsta, mă sperie.

Aplecându-se spre ea şi aţintind asupra ei ochii săi fascinanţi, el îi spuse pe un poruncitor:

– Nu ai de ce să te temi. Trecutul e trecut, Annette, şi nu-l va dezgropa nimeni. Ce ai devenit în prezent este tot ce contează.

Ea îl privi fix, încrezătoare în felul lui de a judeca încă de când îl cunoscuse, dar fără să uite de acel telefon dat de cineva lui Malcolm Stevens despre Hilda Crump. Marius nu aflase de acel telefon. Să-i spună? Nu, nu conta. Trebuia să fie convinsă de acest lucru.

Îi zise pe un ton scăzut:

– Cred c-ar fi mai bine dacă aş refuza pe toată lumea. S-a făcut destulă publicitate când am vândut Rembrandt-ul. Ce rost ar mai avea un alt interviu?

– Oricare altul n-ar conta. Dar un interviu important într-un ziar naţional de mare tiraj atârnă greu în balanţă. Licitaţia cu Rembrandt nu e ultima licitaţie, de fapt ai mai programat una care a devenit chiar mai importantă, datorită descoperii *Micii balerine*. Să vedem lucrurile din acest punct de vedere: tu faci vânzarea, nu cumpărarea. Întotdeauna vei avea nevoie de o chestie senzaţională legată de tine – fiecare dealer de artă renumit are, indiferent dacă eşti sau nu de acord. Ştii ce? După cum ţi-am promis, o să parcurgem mâine acele solicitări de interviu şi o să alegem împreună câţiva ziarişti. Apoi voi culege informaţii despre cei aleşi şi vom trage o concluzie. Ce părere ai?

– În regulă, acceptă ea fără prea mare tragere de inimă.

Schimbând subiectul, Marius îi spuse:

– Mi-ai spus că ai trimis tabloul lui Cézanne la Carlton Fraser. Ce-a zis?

– Veştile nu sunt prea grozave. Carlton e îngrijorat. Nu e sigur că poate scoate funinginea de pe unele porţiuni ale pânzei. Se opri

murmurând cu un aer preocupat: Spunea ceva cam ciudat... apoi se opri, clătinând neîncrezătoare din cap.

– Ce-a zis? o întrebă nerăbdător Marius.

– Funinginea care cade de pe coş pluteşte în aer şi poate foarte uşor să se aşeze pe un tablou dintr-o încăpere. A pomenit ceva despre o deteriorare intenţionată: că probabil cineva a întins în mod deliberat funinginea pe unele porţiuni ale tabloului.

– Dumnezeule! Cine ar putea să facă un lucru atât de îngrozitor? E un criminal! Să distrugi un tablou al marelui Cézanne sau al oricărui alt artist e un act de o cruzime nemaipomenită. Marius părea furios şi privirea sa chiar exprima o durerea autentică. Stătea rigid pe sofa uitându-se la ea.

Annette şi-a dat seama imediat de starea lui. Nu suporta să vadă că se distruge o mare frumuseţe, la fel ca şi ea. Vrând să-l consoleze îi spuse:

– Nu ştiu dacă Carlton are dreptate cu porţiunea deteriorată intenţionat. Poate că a încercat cineva s-o cureţe parţial, fără să se priceapă, şi a făcut o porcărie. Din greşeală.

Marius se rezemă de speteaza sofalei închizând ochii. După câteva clipe îi deschise şi exclamă:

– Cine a făcut asta e un idiot. Acea persoană ar trebui pusă la zid şi împuşcată!

NOUĂ

Mark's Club de pe Charles Street, din Mayfair, era liniştit în acea seară, dar aşa se întâmpla de obicei vinerea, când mulţi dintre membrii săi plecau la casele lor de vacanţă, în weekend. Cu toate că-i plăceau localurile mai aglomerate pentru a cina, Marius s-a bucurat că Annette rezervase o masă

aici. Avusese o săptămână zbuciumată la Barcelona, iar Mark's fusese întotdeauna o oază de liniște.

Au urcat treptele spre barul pe care, cu ani în urmă, Mark Birley, fondatorul clubului l-a decorat în maniera unui salon al unei case englezești de țară. Un foc ardea în cămin și, fiindcă încăperea era doar parțial ocupată de invitați, au putut să-și aleagă sofalele și scaunele cele mai comode.

– Știi că-mi place întotdeauna focul, spuse Marius când au intrat și a condus-o spre o sofa de lângă șemineu. A comandat două pahare de șampanie de îndată ce s-au instalat confortabil.

După o scurtă tăcere, Annette spuse:

– Revenind la Cézanne și la discuția de mai înainte, chiar dacă reușește Carlton să curețe și să restaureze tabloul, mai există o problemă: nu are certificat de autenticitate.

El o privi cu ochii îngustați și-și țuguie buzele

– E de necrezut că un om ca Alec Delaware, care a făcut o avere imensă din afaceri, nu și-a protejat investițiile în artă. Marius clătină din cap, apoi privi peste umărul ei în vreme ce mintea lui lucra cu febrilitate. Ațintindu-și apoi privirea pătrunzătoare asupra soției sale, o întrebă pe un ton scăzut:

– Cât de bun e certificatul de autenticitate pentru balerina lui Degas?

– E perfect. Descendența e alcătuită dintr-un șir de proprietari direcți. A fost una dintre piesele turnate în bronz la Hebrard, și vândută în cele din urmă de Galeria Hébrard unui dealer de artă francez, de la care a cumpărat-o un colecționar bogat de la Paris. Ulterior, bronzul a trecut prin câteva mâini – câțiva colecționari de artă, colecționari privați din New York și Beverly Hills – și în final a fost cumpărat la licitație de Alec Delaware în 1989. Apropo, nu este cea vândută la New York de Sotheby's în 1997. Actele sunt acasă; le poți citi mai târziu și vei constata că stabilesc autenticitatea fără putință de tăgadă.

– Așa s-ar părea. Bronzul în sine are vreun element de identificare?

– Da. Laurie l-a verificat cu atenție, iar bronzul e marcat cu G. Bronzurile turnate în 1920 au fost marcate cu litere de la A la T, fiind destinate vânzării către public. Altele au fost rezervate familiilor Degas și Hébrard. Acelea erau marcate diferit.

El îi zâmbi larg, aprobator.

– Voi două sunteți imbatabile. Cum stăm cu celelalte piese din

colecţia Delaware?

– Există documente care le atestă autenticitatea.

– Aşadar, ce mai scoţi la licitaţie, Annette? În afară de balerina lui Degas?

– Un tablou al lui Degas. Este o trăsură cu pasageri oprită la curse. Mai am un Mary Cassatt, mamă şi copil, şi un Morisot, o femeie în faţa oglinzii. Laurie s-a gândit că aceste trei tablouri impresioniste merg bine împreună, artiştii fiind contemporani şi în acelaşi timp prieteni. A schiţat o tematică.

Marius încuviinţă, cu un aer gânditor. După câteva clipe spuse:

– Laurie ar putea contribui la stabilirea autenticităţii pentru Cézanne. E o muncă grea, dar ea are talentul şi răbdarea să-i reconstituie istoricul recurgând la cărţi vechi, cataloage, arhive, facturi, dacă există. Ce zici?

– Poate va accepta cu bucurie provocarea, răspunse Annette, întrebându-se dacă sora ei se va încumeta s-o facă. Pe de altă parte nu ştia dacă merita efortul. Carlton Fraser se arătase circumspect în privinţa rezultatului muncii sale de curăţare şi restaurare. Dar nu-i mai pomeni de acest lucru lui Marius. Învăţase cu ani în urmă să fie foarte atentă, să filtreze tot ce-i spunea. El se aprindea uşor, se înfuria şi se supăra. Din acest motiv nu-i spusese de telefonul primit de Malcolm Stevens legat de Hilda Crump. Era mai bine să nu ştie. Nici Malcolm n-o să sufle un cuvânt. Îl cunoştea pe soţul ei aproape la fel de bine ca ea. Marius nu se încurca cu fleacuri. Îl interesau afacerile mari.

Salonul de la Mark's era preferat de Annette datorită tablourilor expuse. Toate reprezentau câini şi fuseseră executate în secolele al XIX-lea şi al XX-lea. Însuşi Mark Birley le înrămase cu grijă şi le expusese cu mulţi ani în urmă.

Cei doi stăteau pe o banchetă, cu faţa spre cel mai lung perete din încăpere, la masa pe care Annette o considera cea mai bună din salon. Din locul acela avea o imagine de ansamblu asupra picturilor în ulei, care erau toate frumoase, încântătoare, amuzante, adesea picante şi întotdeauna aveau darul săi însenineze privirea, mergându-i la suflet.

– Ia te uite, au cârnaţi cu piure în meniu în seara asta, exclamă Marius încântat. E mâncare de creşă pentru mine: cârnaţi şi cartofi. Mă duce cu gândul la copilărie. Tu ce ai vrea, Annette?

– Ştii că eu prefer creveţii când venim aici, sunt cei mai buni din

Londra şi cred că o să mai iau şi calcan ia grătar.

– O cină cu miros de peşte, draga mea, nu? o necăji el. Dar voi comanda un Pouilly-Fiussé. Ce zici?

– Grozav, Marius, ce vei lua mai întâi?

– Ca şi tine, creveţi. Îi făcu semn chelnerului care aştepta lângă uşă că erau gata să comande şi acesta se apropie zâmbitor, cu carnetul în mână.

De îndată ce au comandat, Annette s-a întors uşor spre Marius pe banchetă şi i-a pus mâna pe braţ. I-a spus pe un ton uşor, nevrând să fie excesiv de dramatică.

– Nu-mi doresc niciun interviu. Nici măcar unul. Pot face abstracţie de ele?

Întorcându-se spre ea, Marius îi luă mâna, ţinând-o în palmele sale. În cele din urmă, îi spuse pe un ton scăzut:

– Nu, nu poţi, Annette. Dintr-o mie de motive pe care le voi expune imediat. Voiam să-ţi spun altceva la început. Eu dau interviuri tot timpul, iar acum presa este interesată la maximum de artă. Cât valorează tabloul? Cât vei obţine pe el? Cine l-a avut înainte? Arta înseamnă acum sume imense de bani şi despre asta le place să scrie. Bani, autenticitate, cine concurează cu cine ca să cumpere cel mai nou şi mai important simbol al puterii şi al bogăţiei. Te asigur că am dreptate în această privinţă. Apoi această bruscă descoperire a *Micii balerine*. Următoarea ta piesă de rezistenţă, premiul pentru care merită să lupţi. E important să se vorbească despre asta şi cum se realizează acest lucru cel mai bine, dacă nu printr-un interviu important?

– Presupun că... ea se opri, ridică din umeri şi-i aruncă o privire gânditoare. Nici nu-ţi dai seama cât detest ideea de a da măcar un singur interviu, indiferent cine este ziaristul, adăugă ea pe un ton ceva mai ridicat.

– Ştiu asta. Dar ascultă-mă, trebuie să dai cel puţin un interviu. Şi încă unul redutabil. Arta e o afacere pe viaţă şi pe moarte, ştii asta, iar toţi se străduiesc să ajungă în vârf. Competiţia e acerbă. Ai trăit-o mulţi ani. Brusc, peste noapte, ai devenit o stea. În parte, pentru că şi-a amintit Christopher Delaware că ai fost amabilă cu el la un dineu şi ţi-a adus Rembrandt-ul. *Noroc* chior, iubito! Aşa că trebuie să-ţi menţii numele acolo sus. Nu poţi trăi cu speranţa că vei face afaceri de anvergură fără a te promova.

El gustă din vinul adus de chelner şi dădu aprobator din cap:

– Foarte bun. Bun şi rece. Mulţumesc.

Schiţă un zâmbet adresat chelnerului, apoi se întoarse spre soţia sa.

– Te-ai descurcat bine cu Annette Remmington Fine Art datorită drumului pe care l-ai ales, ca expert şi consultant de artă, mult mai bine decât cu propria galerie. Ştii prea bine cu ce costuri. Dar cheltuielile tale sunt moderate pentru că ai un birou mic şi angajaţi puţini. Totul lucrează în favoarea ta. Cu toate acestea, trebuie să continui să faci afaceri la superlativ, iar publicitatea e obligatorie. Clienţii potriviţi pentru tine *trebuie* să fie cei mai bogaţi din lume. Magnaţii, titanii industriei, avocaţii, bancherii, acel mănunchi de miliardari care-şi permit să achiziţioneze aceste picturi atât de râvnite şi sculpturile celor mai mari maeştri ai lumii. Pentru că arta care costă mult e simbolul rangului social astăzi.

Ea sorbi în tăcere vinul alb, fără să facă niciun comentariu. Era încordată. Pe un ton mai ferm el continuă:

– Trebuie să urmăreşti ţinta finală. Da? Să te concentrezi asupra ei. Să fii hotărâtă. Ambiţioasă. Să ai gust. Să fii expertă în artă. Acestea sunt atributele tale speciale şi nu trebuie să le pierzi din vedere. Şi ar mai fi ceva. Nu voi mai fi aici ca să te protejez tot restul vieţii. Nu uita că sunt mult mai bătrân decât tine. Vreau să rămâi în top. Trebuie să te menţii acolo unde eşti astăzi. O stea în lumea artei. Şi poţi face asta. Dacă-ţi conduci cariera cu abilitate. Acesta este un imperativ.

– Ai dreptate, admise ea, ştiind că Marius spunea adevărul. Foarte bine, o voi face, fu de acord în final. Cu o condiţie.

– Şi care este aceea? întrebă el ridicând nedumerit din sprâncene.

– Să nu mai spui că eşti mai bătrân decât mine, că nu vei mai fi aici să mă protejezi, aşa cum ai făcut până acum.

– Am făcut-o, nu? Pentru că te iubesc. Şi am protejat-o şi pe Laurie, sublinie el.

– E adevărat, dragule, şi-ţi sunt recunoscătoare. Ştiu că ai ţinut întotdeauna seama de interesele mele. Să nu-ţi închipui nicio clipă că nu sunt conştientă de asta. Numai că am făcut prostii în trecut, nu? spuse ea cu un râs forţat.

– Nu-i pasă nimănui ce-ai făcut la optsprezece ani.

Aş fi vrut să fie aşa, se gândi ea. Mi-aş fi dorit ca legea să nu fi avut altă părere. Încercă să schiţeze un zâmbet, dar nu spuse nimic. Era bine să-ţi ţii gura, să-ţi păstrezi mintea limpede. Începu să mănânce creveţii care-i fuseseră puşi în faţă. După câteva se-

cunde adăugă pe un ton degajat:

– Înclin în favoarea unui interviu pentru unul dintre ziarele de duminică, aşa că poţi decide care va fi acela.

– Bravo, zise el şi luă o înghiţitură de vin, satisfăcut că raţiunea triumfase şi că ea se supusese voinţei sale. Considera că ştie care e cea mai bună soluţie, dar era conştient de faptul că ea simţea nevoia să i se împotrivească uneori. Mai discutară şi despre alte lucruri în timpul cinei, iar după ce terminară primul fel, Marius o întrebă:

– Apropo, nu mi-ai spus când ai planificat următoarea licitaţie. Ai fixat data?

– Sigur că da, Marius! Am planificat tot, exclamă ea uşor emoţionată. Va fi în septembrie. La New York. Biroul de acolo mi-a trimis deja lista cu clienţii şi propunerile lor, iar Laurie a început s-o prelucreze. Se opri brusc observând privirea soţului ei. Era o combinaţie de uimire şi furie. Rămase în tăcere, aşteptându-l să explodeze.

– *New York!* exclamă el pe un ton coborât, dar plin de vehemenţă. De ce *acolo* şi nu la Londra? Şi de ce ai demarat acţiunea fără să discuţi cu mine?

Ea trase adânc aer în piept înainte de a-i răspunde pe un ton cât mai neutru.

– Fiindcă de obicei eu iau astfel de decizii. Am ales Londra pentru vânzarea Rembrandt-ului convinsă că ar fi mai bine s-o ţin aici. Tot pe intuiţie m-am bazat atunci când am decis că balerina lui Degas şi pictura impresionistă ar avea de câştigat dacă ar fi licitate la New York. De Sotheby's.

– Sunt sigur că licitaţia nu va merge mai bine la New York. Ai câştiga mai bine organizând-o la Sotheby's aici, spuse el.

Ea observă că încerca să-şi controleze furia, adoptând un ton ceva mai degajat. Ştia că nu voia să se certe cu ea în public, mai ales că lipsise o săptămână. Habar n-avea ce făcea el în numeroasele sale călătorii solitare şi nici nu-l întrebase. Dar întotdeauna părea puţin schimbat după ce se întorcea: era mai puţin autoritar, mai delicat şi mai prevenitor.

Dar în adâncul inimii ea ştia că va fi manipulată şi în seara aceasta, aşa cum se întâmpla de obicei. El trebuia să deţină controlul, să obţină câştig de cauză. Vru să-i spună că intenţiona s-o ia pe Laurie cu ea la New York, apoi se răzgândi. Ce rost ar avea? Oricum, nu i-ar păsa. Avea propriile motive să opteze pentru ţinerea

licitaţiei la Londra, indiferent ce ar fi gândit ea. Încă de la început părerea ei nu contase şi lucrul acesta nu se va schimba niciodată.

Annette se închise în sine, copleşită de o stranie tristeţe. El îi acordase un oarecare grad de independenţă când îi spusese că-şi poate deschide propriul birou, dar îşi păstrase prerogativele de şef. Aşa credea el. Nu te certa cu el, lasă-l să facă ce vrea, îşi spuse.

Tăcerea care se lăsă a fost destul de lungă şi cumva stânjenitoare. Annette era decisă să nu vorbească prima, rămăsese fermă pe poziţie. În final, Marius fu nevoit să spună ceva.

– Ce vrei ca desert, iubito? o întrebă cu blândeţe.

– Nimic, mulţumesc, răspunse ea repede, apoi adăugă: Îmi e de-ajuns un ceai de muşeţel.

– Nu ţi-e foame? insistă el luându-i mâna în palmele sale. Ştiu că-ţi place *puddingul* de aici.

– Nu şi în seara asta, Marius. Sincer, mi-a pierit pofta de mâncare.

– Nu fi supărată pe mine, draga mea. Îmi doresc tot ce e mai bun pentru tine. Ştiu că trebuie să te axezi pe lucrurile importante, aici la Londra, unde trăieşti şi îţi desfăşori activitatea. Este locul unde ai avut prima ta licitaţie, încununată cu un mare succes. Nu cred că ai obţine rezultate mai bune la New York. Şi nici la Paris.

– Ai dreptate. De fapt, tu practici meseria asta de mai mult timp ca mine. Şi, oricum, am încredere în judecata ta. Un zâmbet fugar îi înflori pe chip, dar dispăru numaidecât. Londra, Paris şi New York sunt cele mai mari oraşe ale lumii în materie de artă. În fond, de ce să nu alegem Londra de data asta? Observaţiile tale au fost judicioase, Marius.

El se destinse vizibil, apoi se rezemă de spătarul banchetei. Rar i se întâmpla să se certe cu ea, pentru că de obicei Annette era supusă. Dar în ultima vreme observase că arborase din nou aerul său de independenţă înnăscută şi lucrul acesta îl surprinsese. Ea trebuia să ţină pasul cu el, nu să-i conteste deciziile. Din fericire, cedase şi de data aceasta.

Privind-o, îi spuse cu blândeţe:

– Îţi promit că va fi cea mai mare licitaţie pe care a văzut-o Londra de zeci de ani. Şi va depăşi Rembrandt-ul ca importanţă.

– Şi evident, de mai mare anvergură decât o licitaţie la New York? Asta vrei să-mi spui?

– Da, dacă aşa vezi lucrurile. În cazul acesta Londra este mult mai potrivită.

– Foarte bine, o să anulez planurile iniţiale şi mă voi strădui ca totul să meargă bine aici.

El nu putu să nu remarce cât era de frumoasă în acea seară. Purta un costum de mătase albastru-delfin, cercei cu acvamarin, iar cele două nuanţe de albastru îi puneau în valoare culoarea ochilor. Părul blond era bine tuns şi coafat, strălucind în lumina lumânărilor, şi prin întreaga sa atitudine sugera o femeie sofisticată, împlinită pe toate planurile.

Într-o fracţiune de secundă, el revăzu cu ochii minţii acea fetiţă muritoare de foame, pe care o cunoscuse la optsprezece ani. Venise să solicite o slujbă la galeria Remmington la începuturile acesteia, pe vremea când îşi avea sediul pe strada Cork, iar el o angajase de milă să facă munca de la sfârşitul săptămânii.

Era ordonată, curată şi vorbea frumos, ceea ce-i plăcuse în mod deosebit. Şi îmbina talentul cu inteligenţa, remarcându-se ca cea mai bună studentă de la Royal Academy of Art. Avea un extraordinar simţ al culorii, al perspectivei şi al compoziţiei, iar el fusese impresionat de picturile ei, pe care i le arătase cu mândrie. Dar cu tot talentul ei natural, extraordinara înţelegere a artei, cunoştinţele superioare şi experienţa dobândită, el îşi dăduse seama că nu va ajunge niciodată o mare artistă. Va fi una dintre numeroasele pictoriţe bune, dar niciodată o stea.

Îi oferise slujba de recepţioneră de la galerie şi o luase sub protecţia sa. În doar câteva zile observase frumuseţea de netăgăduit a chipului ei: pomeţii înalţi, trăsăturile perfecte, delicate şi ochii aceia care-ţi făceau inima să bată mai tare. Erau imenşi, albaştri-deschis, strălucind de inteligenţă. Îi intuise potenţialul ca femeie şi începuse să fie interesat de ea, ajutând-o să-şi formeze un stil personal, educând-o în materie de artă, împărtăşindu-i cunoştinţele sale. Apoi, într-o bună zi, ea îl părăsise. Abia atunci el şi-a dat seama ce simte pentru ea şi a fost surprins de această descoperire. Se îndrăgostise de acea fată înfometată, care-i fusese furată.

Ea se întorsese de îndată ce necazurile vieţii îşi înfăşuraseră tentaculele în jurul ei. Speriat, temându-se de poliţie şi pentru soarta fetei, el făcuse singurul lucru care îi putea conferi sentimentul de siguranţă. Se căsătorise cu ea. La câteva zile după aceea, ea împlinise nouăsprezece ani, la începutul lui iunie. În vara aceasta se vor împlini douăzeci şi unu de ani de atunci.

Încet, cu migală, cu dragoste şi pricepere, crease femeia care

era ea astăzi. Reprezenta în întregime creaţia lui. Existau desigur tot soiul de bârfe răutăcioase, potrivit cărora ea ar fi un fel de Trilby pentru Svengali al său. Nu era aşa, după părerea lui. O iubise cu adevărat: din primul moment în care o văzuse.

Cel mai bun prieten de la acea data îl acuzase de corupere de minore, iar el îi râsese în faţă. El împlinise treizeci şi opt de ani la vremea aceea, iar ea abia optsprezece, aşa că poate existase ceva adevăr acum când privea înapoi în timp.

– Marius, dragă, ce-i cu tine? îl întrebă Annette atingându-i mâna. Te simţi bine?

Ea îl smulsese din reverie, aducându-l cu picioarele pe pământ.

– Da, e în ordine. M-am lăsat năpădit de gânduri. Îşi drese glasul şi sorbi o înghiţitură de vin.

– La ce te gândeai? insistă ea.

– Mi-am amintit de momentul când te-am văzut prima dată şi mă gândeam cât erai de frumoasă.

Annette îl privi lung încruntându-se, apoi clătină din cap.

– Eram o mică făptură nostimă, subţire ca o aţă, pe jumătate moartă de foame, pe jumătate nebună, în niciun caz frumoasă.

– Nu spune asta... pentru mine erai frumoasă, atunci ca şi acum.

ZECE

Arăta senzaţional Marius în această dimineaţă, îşi spuse Annette stând în faţa lui în sufragerie şi bându-şi cafeaua. Proaspăt bărbierit, abia ieşit de sub duş, cu claia de păr argintiu, lucios, pieptănată peste cap, părea întruchiparea unei sănătăţi perfecte.

Îmbrăcat într-o cămaşă în carouri, albastru cu alb, deschisă la gât, cu pantaloni gri, avea un aer tineresc, datorat în mare măsură

bronzului din Spania şi chipului său neridat. Îmbătrâneşte frumos, se gândi ea: pare mult mai tânăr.

El a fost afectuos faţă de ea, în timp ce-şi mânca pâinea prăjită cu marmeladă şi, printre înghiţiturile de cafea, i-a vorbit despre cartea pe care o scria despre Picasso.

Din experienţă, ea ştia că e în toane bune, pentru că obţinuse ce dorise seara trecută. Dar, de fapt, el câştiga întotdeauna, nu-i aşa? Ori de câte ori reuşea s-o manipuleze, era blând şi afectuos. Şi, bineînţeles, ea i-a domolit orice îngrijorare legată de starea sa sufletească culcându-se cu el. Ca întotdeauna, cu toate că sexul nu era un element important din viaţa ei. Dacă n-ar mai face sex niciodată, nu i-ar simţi lipsa.

El fusese un iubit pasional, dar tandru, încă de la prima lor întâlnire, când ea avea doar optsprezece ani. Şi acum era la fel. Marius ştia să aprindă pasiunea unei femei, iar ea învăţase cu mult timp în urmă să-i accepte cu graţie iubirea. El n-ar fi tolerat niciun fel de respingere în pat sau în afara acestuia. Farmecul lui pătimaş se menţinea în limite rezonabile, făcându-l irezistibil chiar şi din perspectiva ei.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? o întrebă el, întrerupându-i gândurile.

– Nimic, îi răspunse, învăluindu-l într-un zâmbet cald. Scuze.

– Arăţi de parcă ai purta toate necazurile lumii pe umerii tăi. El o privi pătrunzător şi continuă pe un ton atotştiutor: Îţi faci probleme din cauza sculpturii lui Giacometti, nu?

Nu era aşa, dar ea prinse ideea din zbor.

– Da, de fapt nu ştiu dacă s-o introduc în cea de-a doua licitaţie sau s-o aştept pe a treia. Nu cred că se potriveşte cu schema tematică pe care am dezvoltat-o cu Laurie... ştii, cei trei pictori impresionişti sunt legaţi între ei.

– Mă întreb dacă, de fapt, contează asta, răspunse Marius, care se familiarizase rapid cu subiectul şi o privea gânditor. Sculpturile lui Giacometti se vând bine acum, de ce să aştepţi licitaţia următoare? Poate există vreo modalitate de a schimba tema sau de a o extinde. Sau să renunţi la tematică.

– Există variante, admise ea. Christopher are câteva tablouri moderne care s-ar potrivi într-o tematică modernistă, dar nu vrea să le vândă acum. De fapt, cred că am putea elabora o a doua temă.

– Cu care pictori?

– Ben Nicholson şi Lowry.

– Datorită lui sir Alec! Dumnezeule, a ştiut ce face când şi-a ales operele de artă, chiar dacă a neglijat catalogarea lor. Iar Christopher de ce nu vrea să le vândă? Ţi-a spus motivul?

Ea încuviinţă.

– Are de gând s-o lase mai moale din cauza taxelor. După cum ştii, unchiul i-a lăsat tot, aşa că a plătit o sumă imensă ca taxă de moştenire. Observă licărul din ochii lui negri şi adăugă: Iar dacă îţi închipui că-l pot face să se răzgândească, te înşeli.

Marius îşi cunoştea bine soţia, aşa că se grăbi s-o asigure:

– Te cred. De aceea îţi propun să începi licitaţia cu sculpturile lui Degas şi Giacometti, apoi să aduci cele trei picturi. Le-ai putea eticheta drept sculpturi importante din două secole, fără să le asociezi cu alte lucruri. Apoi ai putea lega cele trei picturi de tema Impresionismului. Dar nu renunţa la Giacometti, vinde-l cât merge bine.

– Nu e rău la prima strigare. Şi-ţi mulţumesc, Marius, mi-ai rezolvat problema.

– A fost plăcerea mea. Ce-ar fi să mai soluţionăm una?

– Vrei să vezi solicitările pentru interviuri, nu?

– Da, răspunse el împingându-şi scaunul. Să mergem în biroul meu să ne uităm peste ele. Nu va dura mult.

Annette a fost fericită să iasă din apartament după câteva ore pe parcursul cărora au ales ziaristul ce urma să o intervieveze. Marius s-a decis în cele din urmă asupra celui pe care l-a considerat cel mai potrivit pentru a-i schiţa portretul ideal.

Numele lui era Jack Chalmers, iar Marius ştia câte ceva despre el. Dar pentru a afla ceva mai mult, îl sunase pe Malcolm Stevens cu ceva timp în urmă ca să culeagă informaţii.

Din câte i-a spus Malcolm, o adevărată bancă de date despre tot felul de oameni şi lucruri, Chalmers era un reporter tânăr, de succes, care parcursese rapid gradele jurnalismului pentru a-şi face un nume. Scrisese şi două strălucite istorii ale celui de-Al Doilea Război Mondial şi îşi câştigase nu numai respectul editorilor, dar şi al colegilor. În acel moment Chalmers avea contract cu *Sunday Times* şi realiza profiluri ale oamenilor care reprezentau o ştire pentru ziar.

Aparent era un tip cumsecade care nu simţea nevoia să-şi pună în dificultate intervievaţii. Totuşi, reuşise să scrie profiluri unanim

acceptate. Fără a recurge la invective sau mizerii, precizase Malcolm, adăugând: "Are un talent formidabil."

După ce-i reprodusese restul discuţiei sale cu Malcolm, Marius luase decizia finală, deşi specificase: "Dacă nu ai nimic împotrivă, draga mea." Spunea asta de ani întregi, chiar dacă vorbele acelea nu aveau nicio semnificaţie.

Bineînţeles că ea s-a declarat de acord. De fapt nu i se oferise niciodată ocazia să aleagă. În nicio privinţă. Marius făcea legea.

Pe când mergea pe Eaton Square, îndreptându-se spre apartamentul surorii sale din Chesham Place, Annette se înfurie brusc. Nu era supărată pe Marius, ci mai degrabă pe ea însăşi.

De ce accepta tot ce spunea el ca pe o binecuvântare? O făcuse cu o seară în urmă, când se lăsase manipulată ca să nu organizeze licitaţia la New York.

Asistase dimineaţă la discuţia pe care Marius o avusese cu Malcolm şi din nou fusese de acord ca el să-l aleagă pe Jack Chalmers.

Era o idioată şi ştia asta. Putea fi şi fusese foarte hotărâtă în multe privinţe în cei douăzeci şi unu de ani, dar când se punea problema dorinţelor ei, renunţa fără să protesteze.

O, la naiba, îşi spuse încercând să alunge aceste gânduri supărătoare. Cui îi pasă de Jack Chalmers! Pot să mă intervieveze atât Robin Hood, cât şi Tom Degeţel. Dar oricum interviul o deranja. Abia aştepta să termine cu el şi să se ocupe de lucruri mai importante. Principala ei îngrijorare o reprezenta Laurie şi dezamăgirea ei când va afla că nu vor mai merge la New York. Annette suferea că nu-şi putea respecta promisiunea făcută surorii sale, deşi nu era prima dată. Accidentul de maşină o marcase pentru tot restul vieţii pe Laurie; de aceea, Annette se străduia să-i mai însenineze existenţa, să i-o facă mai puţin plictisitoare.

Va ghici imediat, îşi spuse Annette intrând în holul apartamentului unde o salută pe Angie, îngrijitoarea lui Laurie. Pentru a o împiedica să-i descifreze gândurile întipărite pe faţă, Annette arboră un zâmbet jovial şi intră în living exclamând:

– Am sosit! Scuză-mă c-am întârziat!

– Nu e nicio problemă, Annette. Eram ocupată, vorbeam cu Malcolm. Tocmai i-am terminat o cercetare, iar el m-a invitat la cină în seara asta. În semn de recompensă.

– Grozav! De fapt, el a fost întotdeauna drăguţ cu tine, murmură Annette aplecându-se să-şi sărute sora, apoi se aşeză lângă ea pe

scaun. Unde o să luaţi cina?

Laurie clătină din cap.

– Nu ieşim nicăieri. Doamna Groome va pregăti cina acasă. Sper că nu e nicio problemă.

– Bineînţeles că nu. Annette îi atinse braţul şi-i zise:

– Ascultă, Laurie, înainte de a ne cufunda în flecăreala noastră obişnuită, trebuie să-ţi spun ceva.

Laurie o fixă cu privirea, încruntându-se.

– Pari foarte serioasă dintr-odată. Ce s-a întâmplat?

– Nimic rău. Dar din păcate, nu vom mai merge la New York cu *Queen Elizabeth.* Îmi displace teribil să te dezamăgesc, dar Marius e de părere că ar fi mai bine să organizăm licitaţia aici, nu la New York.

Lui Laurie i se lungi faţa, dar imediat schiţă un zâmbet.

– Oh, nu-ţi face probleme. Malcolm voia să ne însoţească în călătoria asta, aşa că poate că până la urmă vom merge toţi trei, după licitaţia de la Londra.

– Malcolm voia să vină cu noi? Annette era uimită. N-am ştiu că sunteţi... prieteni atât de *apropiaţi.*

– O, suntem foarte buni prieteni. Vine adesea aici la cină şi mă scoate destul de des în oraş.

Pe moment, Annette amuţi din cauza surprizei, dar în cele din urmă îşi regăsi graiul

– El a fost întotdeauna unul dintre preferaţii mei şi ştiu că are grijă de tine când ieşiţi împreună.

Laurie izbucni în râs.

– Pot să am grijă şi singură, ştii asta. Iar noi suntem buni prieteni, adăugă din nou. Ne face plăcere să fim împreună, fiindcă avem multe în comun.

– Annette tăcu un moment uitându-se la flăcările care urcau spre horn. Se întreba dacă Marius ar fi de acord cu această prietenie care devenea tot mai puternică, apoi îşi alungă gândul acesta din minte. Un lucru era sigur. Nu-i va permite să se amestece în viaţa lui Laurie.

Ca şi cum ar fi intuit ce gândeşte, Laurie îi spuse:

– Ştiu că în adâncul inimii eşti supărată pe Marius, Annette. N-o arăţi, dar eu te cunosc bine. Eşti furioasă că reuşeşte să te manipuleze, să te controleze. Ascultă, de ce crede el că Londra e mai indicată ca New Yorkul pentru licitaţie?

– Pentru că am organizat aici prima mea mare licitaţie cu Rem-

brandt. Şi am reputat un succes atât de răsunător. Ar vrea să-l repet, poate chiar să-l depăşesc.

– Dar puteai obţine şi la New York o licitaţie mai bună şi de mai mare anvergură, nu?

– Cred că da. Dar poate că el ştie mai bine decât mine.

– Presupun că nu prea contează, murmură Laurie privindu-şi sora cu o vagă adversitate. Când există un Degas recent descoperit, în special *Mica balerină*, nu încape nicio îndoială că licitaţia va avea succes oriunde.

Annette îi întoarse privirea.

– Ai mare dreptate, răspunse apreciind isteţimea surorii sale. Îşi dăduse seama şi ea că Marius gândise exact acelaşi lucru. Dacă ar fi organizat licitaţia la New York, ar fi mers la fel de bine ca aici datorită renumelui şi calităţii lucrărilor de artă. Dar, dintr-un motiv pe care ea nu-l putea intui, el optase pentru Londra. Laurie întoarse încet scaunul şi se apropie zâmbitoare de sora sa:

– Ascultă-mă, Annette, ştiu că te deranjează acest mod al lui de a te manipula de ani întregi. Dar faci ce vrei în multe alte privinţe pentru că eşti foarte deşteaptă. Şi, de fapt, el a avut grijă de noi întotdeauna, nu?

– Da, iar eu i-am făcut jocurile, i-am fost credincioasă.

După o pauză, Laurie spuse:

– Oare ce ne-am fi făcut fără el?

– Nu ştiu, răspunse Annette, gândindu-se la eventualitatea de a ajunge la închisoare, lăsând-o pe Laurie în grija mătuşii lor. Nu era o perspectivă prea grozavă. Trăgând adânc aer în piept, observă pe un ton pragmatic: Important este ca licitaţia să fie un mare succes. Aşadar nu contează unde va fi organizată. Iar acum să schimbăm subiectul. Tu citeşti cu regularitate ziarele... ai auzit de un ziarist pe nume Jack Chalmers?

– E fantastic! Scrie foarte bine şi e incisiv. Îi citesc fiecare profil din *Sunday Times*. O, Doamne, el te va intervieva?

– El este... cel ales de Marius.

Laurie exclamă:

– Cred că te va pune în valoare mai bine decât oricine. Marius a făcut o alegere excelentă.

Partea a Doua

Ziaristul celebru

„Nu există nimic mai presus de adevăr."
Mahatma Gandi (1939)

UNSPREZECE

Lui Jack Chalmers îi plăceau toate lucrurile cunoscute, fie că era o casă anume, un oraş, un peisaj rural, o staţiune de schi, plajă, bar, restaurant sau cârciumă. Dorinţa sa de a se înconjura de lucruri familiare includea şi oamenii.

Avea personalul de bar preferat, proprietari de hoteluri şi îndeosebi publicişti şi editori care-l înţelegeau, iar el îi considera capabili să transforme cenuşa în aur. Toţi cei menţionaţi îl făceau să se simtă bine, relaxat şi destins, oferindu-i un mare grad de confort psihic: el îi introducea în categoria lucrurilor simple din viaţă, ceea ce, bineînţeles, nu corespundea realităţii.

În special săptămâna aceasta, ultima din martie, era foarte specială pentru el. Se afla la Beaulieu-sur-Mer, orăşelul său preferat din sudul Franţei, unde avea o vilă frumoasă cu deschidere la Mediterana.

Vila Saint-Honoré era casa sa permanentă, în care se aflau colecţiile sale de lucruri vechi, familiare, ce dădeau sens vieţii sale. IBM-ul său Personal Wheelwriter 2 de la Lexmark, o minunată maşină de dactilografiat la care şi-a scris cărţile; calculatorul pentru cercetare şi scrierea articolelor de ziare şi reviste; mii de cărţi; o mulţime de fotografii înrămate din copilăria sa şi din celelalte perioade ale vieţii plus fotografii ale mamei, tatălui, fratelui şi restului familiei.

Alte suprafeţe lustruite, din lemn, erau pline cu amintiri adunate din călătoriile sale prin lume şi cu teancuri de premii valoroase pentru munca sa, expuse cumva la întâmplare, iar într-un colţ, lângă fereastră, se afla un glob pe un suport pe care-i plăcea să-l

rotească şi să-l privească în copilărie.

Mai existau tot soiul de dulapuri, servante şi dressinguri pline de haine extrem de scumpe, dar şi multe obişnuite, genul de veşminte care-i plăceau, plus o colecţie de fulgarine uzate pe care nu se putea hotărî să le arunce.

Stătea în faţa unui astfel de dulap în imensul său birou de la etaj, într-o marţi dimineaţa trecându-şi în revistă jachetele. În final, alese una uşoară din in bej, o îmbrăcă peste pulovărul albastru cu decolteu în V şi blugi, şi părăsi biroul.

Aici, în încântătoarea casă de la malul mării, se simţea în al nouălea cer: numai lucruri familiare – ce putea fi mai bine? Zâmbi în sinea sa, într-o excelentă stare de spirit traversă holul cu pardoseală de teracotă şi o luă pe un coridor spre bucătărie.

Deschizând uşa, vârî capul înăuntru.

– *Bonjour*, Hortense!

Menajera sa întoarse capul, zâmbindu-i din toată inima:

– *Bonjour*, monsieur Jacques.

– Ies puţin, dar mă întorc pe la ora unu pentru masa de prânz. Unde e Amaury?

– S-a dus la Nisa să cumpere revistele şi ziarele pe care le-aţi solicitat. Nu se găsesc aici. Aveţi nevoie de el, monsieur? îl întrebă într-o engleză aproape perfectă.

– Nu, nu, Hortense, nu e nimic important. Ne vedem mai târziu.

Jack ieşi pe uşa din faţă, o luă pe alee, privi în jur simţind parfumul mimozei şi, pe lângă acesta, mirosul proaspăt al frunzelor şi al pajiştii proaspăt cosite de ambele părţi ale aleii.

Îi plăcea să petreacă această perioadă a anului în sudul Franţei, după o lună de lucru în Berverly Hills şi New York, unde luase trei interviuri importante pe care apoi le redactase.

Venise cu avionul direct aici din State cu patru zile în urmă şi deja se simţea înviorat, gata să se apuce de ultimul capitol al celei de-a treia cărţi a sa, pe care editorii o aşteptau într-o săptămână. O va preda la timp. Nu ratase niciun termen-limită în viaţa sa şi se mândrea cu asta.

Plimbându-se pe bulevardul Maréchal Leclerc, îşi ridică privirea. În dimineaţa aceasta cerul era siniliu, de culoarea viorelei, iar lumina palidă a soarelui se filtra prin câţiva nori albi, difuzi: era o zi strălucitoare, nu prea rece şi, chiar dacă bătea o briză uşoară dinspre mare, aceasta aducea un pic de aer cald.

Jack se îndrepta spre La Réserve, cel mai frumos hotel din

lume, după părerea sa, pe care îl frecventa de la cinci ani. Atunci îl dusese mama prima oară. *Vara anului 1982.* Dumnezeule, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, se gândi brusc. Am trăit în oraşul acesta venind şi plecând cam toată viaţa mea. Nu e de mirare că îmi este atât de familiar.

După ce aşteptă câteva minute ca traficul de pe acest bulevard principal să se oprească, îl traversă rapid şi intră pe porţile deschise ale hotelului. Se opri o clipă, măsurându-l cu privirea, apoi o luă pe aleea care ducea spre intrare.

De îndată ce intră în holul hotelului, se îndreptă spre bar, îl traversă, apoi străbătu salonul de zi şi ieşi pe terasa care dădea spre Mediterana, unde se servea de obicei micul dejun. Pe terasă nu se vedea niciun chelner, se aşeză la o masă mică, cu o umbrelă, aflată aproape de balustradă. După ce-şi scoase ochelarii, îşi făcu palma căuş umbrindu-şi ochii cenuşii şi se uită la mare. Ce calmă era în dimineaţa aceasta, fără valuri, ca un lac. Punându-şi ochelarii la loc, pescui din buzunar telefonul mobil care suna, îl duse la ureche şi răspunse:

– Bună dimineaţa. Sunt Kyle. Ce faci?

– Grozav. M-am întors acum câteva zile. Ghiceşte unde mă aflu acum?

– Te-ai întors la Beaulieu, nu? întrebă fratele său, faţă de care Jack n-avea niciun fel de secrete.

– Exact. Dar ghiceşte unde voi lua micul dejun.

Kyle chicoti amuzat la telefon.

– La Réserve fără îndoială, răsfăţatule. E cel mai bun loc pentru tine, Jacko. Mai ales de când te-ai întors. Nu te poţi dezbăra de vechile obsesii, băiete.

– Plin de amintiri, Kyle. Ştii asta prea bine. Şi tu eşti la fel de ataşat de unele locuri. Dar ce s-a întâmplat?

– O să intru direct în subiect. Am fost ieri la avocaţii tatei. Putem scoate casa la vânzare, totul e pregătit. Sau, dacă nu vrei, ai dreptul să-mi cumperi jumătatea şi să devii singurul proprietar.

– Nu vreau o casă mare în Hampstead, Kyle! Nici tu. Noi suntem mereu pe drumuri, iar tu vei regiza peste câteva luni un film la Hollywood. Să facem cum am hotărât de la bun început. Să vindem casa. E bine?

– S-a făcut! Şi am obţinut filmul. Mă duc direct în Iordania să-l regizez, nu la Hollywood.

– *Iordania!* Isuse, Kyle, eşti prea aproape de Irak şi, implicit, de

focarele de luptă de acolo.

– Dar sunt în siguranţă, nu? îl întrebă Kyle repede.

– Da, ei au vederi prooccidentale, dar nu rătăci prin locuri periculoase. Nu te duce unde nici eu nu m-aş încumeta să merg. E în regulă, amice?

– Da. Stai mult la Beaulieu?

– Câteva săptămâni. Trebuie să redactez interviurile pe care le-am schiţat în linii mari ca să economisesc timp. Şi am de scris un capitol la noua mea carte: *Dunkerque*. Manuscrisul trebuie să fie gata săptămâna viitoare.

– Eşti ocupat, dar aşa ai fost întotdeauna, Jack. Apropo, voiam să te întreb ceva. Când mi-ai trimis copia coperţii am remarcat ortografierea în franceză a Dunkerque-ului. De ce?

– Poate fiindcă mi-a plăcut întotdeauna ortografia franceză. În plus, toată lumea înţelege ce înseamnă, chiar şi cei care nu vorbesc franceza. Şi editorii au fost receptivi. Li s-a părut că are un farmec aparte.

– Are, fără îndoială, fiindcă tot ai pomenit de asta. Aşadar, când ne vedem, frăţioare? îl întrebă Kyle.

– Mă gândeam să vin cu manuscrisul la Londra. Trebuie să mai fac unele verificări în apartament şi să mă văd cu agentul. Îţi dau de ştire. Între timp, voi termina ce am de lucru pentru săptămâna următoare.

– Îţi place să ai munţi de lucrări în jur. Asta te face să vibrezi.

Jack izbucni în râs.

– Mă ajută să trăiesc cu adevărat; sunt conştient de asta.

– Ce face Lucy?

– Bănuiesc că bine, Kyle. Sincer vorbind, nu m-am simţit pregătit s-o văd. Am vorbit la telefon şi totul pare să fie în ordine. O să ne întâlnim mâine să recuperăm timpul irosit.

– Ciudat mod de a vedea lucrurile, spuse Kyle, apoi adăugă repede. Scuză-mă. Nu e treaba mea. Pe curând, Jacko.

– Pa, Kyle.

Jack închise telefonul, îl puse în buzunar şi imediat observă cana cu suc de portocale care apăruse în mod miraculos pe masă, lângă un pahar înalt. Uitându-se în jur, observă un chelner cunoscut şi-i făcu semn să se apropie. După ce se salutară amical, Jack spuse:

– Ca de obicei, te rog.

Chelnerul încuviinţă şi se grăbi să plece.

Chiar înainte de a fi terminat paharul cu suc de portocale, sosiră cafeaua cu lapte şi coşuleţul cu croasant, untul şi gemul de caise.

În timp ce-şi sorbea încet sucul, Jack se gândea la ultimul comentariu al lui Kyle, conştient de faptul că fratele său avea dreptate. Era un lucru ciudat să spui asta... că el şi Lucy vor recupera mâine timpul irosit. *Lucy Jameson.* Femeia din viaţa sa în acest moment. Dar oare aşa era? Nu prea ştia ce ar trebui să facă în privinţa ei. Nici nu-şi mai dădea seama ce simte pentru ea.

Jack s-a trezit brusc într-un viespar de activitate care i-a alungat din minte toate gândurile despre Lucy.

Chelnerul care-i servise sucul îi turna acum cafeaua şi laptele îndepărtând paharul gol şi cana, în timp ce chelnerul-şef, Pierre, care supraveghea servirea micului dejun, se grăbea să-l salute. În urma lor se vedeau câţiva clienţi ai hotelului, care căutau un loc să se aşeze. După ce i-a condus la mese, Pierre a revenit pe terasă şi, oprindu-se la masa lui, i-a zâmbit cordial.

– *Bonjour.* Bine aţi revenit la noi, domnule Chalmers. Mă bucur să vă revăd.

– Şi eu, Pierre. Cum merge treaba? Hotelul e plin?

– A fost, la sfârşitul săptămânii. Acum s-a mai descongestionat. Se va umple din nou de Paşte. Ca de obicei. Vreţi să vă mai aduc ceva? Ouă? Fructe?

Jack clătină din cap.

– Nu, mulţumesc, ce am acum e perfect.

Înclinând din cap, chelnerul-şef se duse să vorbească cu oaspeţii care abia sosiseră, iar Jack se rezemă de speteaza scaunului, savurând cafeaua cu lapte, croasantul, vremea plăcută şi priveliştea magnifică a golfului. Lucy îi ieşise din minte doar pe moment. Gândindu-se acum la ea, îşi dădu seama că n-avea niciun chef să se ocupe de problema ei. *Oare era într-adevăr o problemă? Aşa s-ar părea. Ei bine, o să mă gândesc altă dată la ea.* Râse ca pentru sine. *Margaret Mitchell a spus-o foarte bine.* Şi mâine e o zi. Jack îşi aminti de discuţia avută cu fratele său, gândindu-se la acea casă veche, cu multe cotloane din Hampstead unde copilăriseră. Era mare, fără îndoială, dar ar fi fost nemaipomenită pentru o familie. O familie în creştere. Fără îndoială o vor vinde cu uşurinţă.

Îl cuprinse nostalgia gândindu-se la trecut, la picnicurile sub mărul cel mare în după-amiezele toride de vară, la leagănele care-i urcau aproape de cer, la bătăile pe care le înscenau cu săbii de lemn şi platoşe de cauciuc când se jucau de-a soldaţii şi la acele fabuloase

petreceri în grădină organizate de părinţii lor. Vedea parcă aievea actorii din preajma tatălui lor care lucra ca agent într-un teatru, împreună cu producători, scriitori şi regizori, jurnalişti şi celebrităţi.

Kyle era cu doi ani mai mare ca el şi fuseseră întotdeauna apropiaţi încă de când mama sa se căsătorise cu tatăl lui Kyle. Legaţi pe viaţă. Fratele mai mare. Protectorul său. Dar uneori *rolurile se inversau,* îşi spuse el. *Se mai întâmplă.*

Nu-i plăcea că fratele său pleca în Iordania. Deşi era o ţară sigură, cu un rege pro-occidental, cât se poate de deştept, într-o parte a Orientului Mijlociu domnea războiul, iar Kyle avea o fire încrezătoare, care nu cunoştea teama. Îi plăcea să facă plimbări în vecinătatea zonelor în care lucra la un film ori de câte ori se afla în străinătate. *Va trebui să stau de vorbă cu el înainte de plecare, să-l fac să înţeleagă exact ce se întâmplă acolo, să-şi dea seama de forţele cu care se va confrunta în mod inevitabil. O să-i smulg promisiunea că va sta la un loc şi nu va umbla prin ţările învecinate după ce va termina filmul.*

Abia atunci realiză că nici nu întrebase de filmul pe care urma să-l regizeze Kyle. Fratele său era întotdeauna interesat de munca, de viaţa lui şi îşi făcea griji pentru el. Scoase telefonul, formă numărul lui Kyle, iar când acesta i-a răspuns, Jack spuse:

– Salut, Kyle, nici nu te-am întrebat ce film o să faci.

– E despre o femeie pe nume Lesley Blanch, o scriitoare...

– A scris *Malurile sălbatice ale dragostei,* printre altele, îl întrerupse Jack. Şi s-a măritat cu un autor francez pe nume Romain Gary.

– Aşa e. Ar fi trebuit să-mi imaginez că ştii cine a fost. Oricum, e despre căsătoria lor. După cum ţi-am spus, filmez în Iordania în majoritatea timpului, apoi câteva cadre în pădure, dar şi la Paris, explică Kyle. Aşa că sper că vei fi pe aproape când voi ajunge la Nisa.

– Cu siguranţă, răspunse Jack. Şi vei sta aici cu mine. În primul moment avu de gând să-i dea fratelui său sfaturi cum să se păzească în acel loc, dar imediat se răzgândi. Preferă să-i spună: Vorbim mai târziu şi închiseră amândoi.

Aspersoarele se învârteau şi pulverizau apa deasupra pajiştii, când Jack intră pe poarta cea mare care ducea pe terenul vilei. În depărtare îl văzu pe Amaury aplecat asupra unor rezervoare ale ghivecelor de flori de la capătul terasei.

– *Bonjour!* strigă. M-am întors, Amaury.

Amaury îşi ridică privirea, îi făcu semne cu mâna, apoi se apropie pe terasă. Apropiindu-se de Jack, îi spuse:

– Ziarele sunt în biroul dumneavoastră, domnule Jacques. Le-am găsit.

– Mulţumesc. Tocmai vorbeam cu fratele meu la telefon. O să vină să stea aici cu noi peste câteva luni. Asta ar trebui să-ţi facă plăcere. Lucrează la un film nou în apropiere de Nisa.

– O, *très bien*, exclamă Amaury, iar chipul său de culoarea alunei se luminã. Brusc, chicoti, clătinând din cap. Hortense mi-a amintit alaltăieri... spunea că vă cunoaştem, domnule, de douăzeci de ani. *C'est pas possible, eh?*

Jack zâmbi.

– Ştiu ce vrei să spui, dar e adevărat. Aminteşte-ţi, eu aveam doar zece ani, iar fratele meu doisprezece, când părinţii noştri au închiriat prima dată locul acesta de la Madame Arnaud. Toţi ne-am îndrăgostit de el şi am revenit ani de-a rândul în fiecare vară. Nu-i aşa c-am avut noroc, Amaury, că Madame Arnaud mi-a permis să-l cumpăr când a murit, acum cinci ani?

– Trebuie să locuiţi aici, monsieur Jacques. Madame Arnaud aşa mi-a spus... să vă sun când va muri. Zicea că vila trebuie să fie a dumneavoastră, pentru că o iubiţi. Aşa că i-am urmat instrucţiunile şi v-am sunat.

Jack l-a luat afectuos pe după umeri pe bătrân.

– Madame Arnaud spunea adevărul, ştii bine. Îmi place mult şi consider vila Saint-Honoré casa mea. *Unica* mea casă.

– Aşa este, răspunse Amaury repede, cu emfază.

Când ajunseră la uşa de la intrare, cei doi bărbaţi au mai discutat câteva minute despre grădinărit şi terenurile vilei, apoi Jack a intrat în casă. A anunţat-o pe Hortense că s-a întors, apoi a urcat în biroul său.

Menajera dăduse drumul la cele două ventilatoare din tavan şi închisese obloanele de lemn. Încăperea era răcoroasă şi cufundată în penumbră. S-a aşezat la birou bucurându-se de acea pace interioară pe care o simţea aici: era locul perfect pentru a-şi scrie cartea. Iar el era proprietarul acestei vilei graţie lui Colette Arnaud.

Nu-i mersese totul din plin în viaţă, dar în general fusese norocos. Văduvă fără copii, Colette Arnaud îi simpatizase pe toţi ai lui, dar pe el în mod special. În lunile de vară, când părinţii săi închiriau vila, ea se muta în micuţa casă de oaspeţi de la capătul grădinii, în

spatele unui pâlc de plopi. Chiar dacă rămânea pe proprietatea sa cât timp stăteau ei aici, nu-i deranja niciodată.

El se ducea s-o viziteze zilnic; căci avea poveşti minunate de istorisit, şi cei doi, bătrâna şi micul băiat, se înţelegeau foarte bine. Jack o iubea, iar ea îi împărtăşea sentimentele. Erau cei mai buni prieteni.

Fusese uluit când Amaury îl sunase la Londra să-i spună că a murit. Nu zăcuse la pat, murise liniştită în somn. Era cea mai bună modalitate de a trece pe lumea cealaltă. Avusese pe atunci optzeci şi şapte de ani. Jack fusese atât de îndurerat de moartea ei când sunase Amaury, încât nu înţelesese din primul moment mesajul îngrijitorului potrivit căruia bătrâna voise ca el să cumpere vila.

Avocaţii săi din Nisa îi explicaseră situaţia o săptămână mai târziu într-o scrisoare. Îi spuseseră că Madame Arnaud intenţionase să-i ofere vila pentru o sumă rezonabilă pentru că ştia cât de tare îndrăgise casa ei. Dacă el nu voia s-o cumpere, pentru că la momentul respectiv se vindea la preţul de piaţă, desigur, mult mai mare decât îşi putea permite, banii urmau să ajungă la singura ei moştenitoare, o nepoată care trăia la Paris şi deţinea o casă pe malul mării la Deauville, aşa că nu avea nevoie de vila din Beaulieu.

Sigur că Jack şi-a dorit-o. Dar cu ce bani s-o achite? Avea doar jumătate din sumă economisită. Părinţii săi devotaţi îi veniseră în ajutor, împrumutându-i restul de bani. Din fericire, el s-a descurcat bine cu cărţile şi articolele sale de jurnalism şi a reuşit să le returneze banii în doi ani.

Erau câteva condiţii stipulate privind vila doamnei Arnaud în testamentul acesteia, iar Jack a trebuit să fie de acord cu ele în scris, înainte de a cumpăra vila Saint-Honoré, la ceea ce avocaţii săi numeau un preţ ridicol. Trebuia să locuiască acolo o parte din an şi nu avea voie s-o vândă în următorii zece ani, în schimb o putea închiria. În cazul în care, eventual, o vindea şi scotea profit, acesta trebuia împărţit pe jumătate cu nepoata ei, Florence Chaillot. Jack şi Florence semnaseră contractul fără niciun fel de obiecţii.

Jack a ştiut că a procedat corect cumpărând casa. S-a dovedit în permanenţă locul ideal pentru el şi a avut un randament foarte bun acolo. Mai avea un mic apartament la Londra, unde îşi desfăşura munca de jurnalist, dar la vilă se simţea ca acasă. Ştia că va fi întotdeauna aşa.

Ridicându-se, se îndreptă spre dulap, îşi puse acolo jacheta şi-şi aminti să scoată mobilul. Tocmai deschidea nişte obloane de lemn,

când linia telefonică interurbană de pe birou începu să sune. Ridică imediat receptorul.

– Jack Chalmers, spuse şi înconjură biroul. Tocmai se aşezase când auzi la celălalt capăt al firului vocea agentului său, Tommy Redding.

– Bună, Jack.

– Ai obţinut ceva?

– Interviul.

– Care interviu? întrebă el încruntându-se, cu ochii pe jumătate închişi din cauza soarelui. Întoarse scaunul cu faţa spre perete, încercând să-şi focalizeze privirea.

– Să nu-mi spui c-ai şi uitat! Parcă voiai cu orice preţ să-l obţii.

– Cu cine?

– Ai şi uitat sau vrei să mă păcăleşti?

– Nu, nu glumesc. Tommy, ştiu bine pe ce să mă axez în acest domeniu. Am trei interviuri americane de terminat şi ultimul capitol al cărţii. Scuză-mă, dar pe cine ar fi trebuit să intervievez?

– Femeia care a vândut Rembrandt, Annette Remmington.

– O, la naiba, ai dreptate! Mi-a ieşit complet din minte. Dar am ţinut mult să-l fac şi încă mai doresc acest lucru. Ce noutăţi ai?

– *Sunday Times* e foarte interesat. Un interviu faţă în faţă. Obişnuitul profil pe care-l realizezi pentru ei. Ştiu că te-ai gândit să faci altceva, dar n-au fost de acord. Oricum, *The New York Times* ar vrea un interviu mai lung pentru revista de duminică. Ce zici de asta?

– E în ordine, dar îmi poţi obţine acceptul?

– S-a rezolvat. *The New York Times* nu-l va publica decât peste câteva luni, poate patru, de acum înainte. Nu sunt probleme cu *London Sunday Times*, pentru că ei vor edita mai întâi profilul, şi acesta va fi deja dat uitării când vor veni yankeii cu varianta mai lungă.

– Mi-ai rănit sentimentele, Tommy. Nimeni nu uită ce-am scris vreodată, glumi Jack simulând indignarea.

Tommy izbucni în râs.

– Bine, vrei interviul?

– Da, am luat stiloul şi hârtia.

– E în ordine.

DOISPREZECE

Aşadar, urmează să iau interviu unei femei care nu-şi doreşte acest lucru? spuse Jack rezemându-se de spătarul scaunului şi întinzându-şi picioarele pe birou. Asta-i bună, adăugă, apoi începu să râdă de absurditatea situaţiei.

Tommy râse împreună cu el, explicându-i:

– Cam aşa e... ea n-a mai dat *niciodată* interviuri. Pentru că e timidă, după cum spune soţul, şi nu-i place să vorbească despre sine.

– Asta e altceva. Majoritatea celor care au fost brusc propulsaţi aşteaptă să vorbească despre subiectul lor preferat. *Ei înşişi.* Oftă brusc, apoi bombăni; O să fie ca şi cum i-aş scoate dinţii. Îmi va face viaţa grea şi nu-mi va oferi detaliile pentru un interviu bun.

– Nu te subestima, Jack. Eşti un bărbat chipeş, cu mult şarm şi nu e nimeni mai calm ca tine. Cu alte cuvinte, vrăjeşte-o. Mai mult ca sigur te va considera irezistibil. O vei face să se deschidă, apoi restul va veni de la sine.

– Mă îndoiesc, bombăni Jack.

– Eu nu. Ştiu ce spun. Dacă-ţi foloseşti mintea ta isteaţă o vei scoate cu uşurinţă la capăt. Soţul ei, Marius Remmington, mi-a spus că este extrem de inteligentă, are bogate cunoştinţe despre artă şi se exprimă clar. El consideră că va da un interviu bun, cu toate că are tendinţa de a nu ieşi în evidenţă, dintr-un exces de modestie.

– *Asta-i bună!* Probabil că are un ego cât turnul Eiffel, dar e modestă.

– Eu l-am crezut, aşa că ar trebui să faci acelaşi lucru. Marius

te-a ales să faci interviul şi, apropo, mai erau peste o sută de solicitări.

Jack tăcu o clipă cumpănind situaţia. Apoi se ridică în scaun şi spuse:

– Foarte bine, să intrăm în detalii. Să zicem că-i iau interviul. Când este disponibilă doamna?

– Depinde de norocul tău, Jack. Nu-l poate face decât după Paşte. Pe unsprezece aprilie, mai precis. Peste două săptămâni. Ai timp să termini acele trei interviuri pe care le-ai luat în Statele Unite şi ultimul capitol de la *Dunkerque*.

– Mulţumesc. Angajează imediat spiriduşii şi trimite-i aici. Mă pot ajuta să scriu în nopţile albe pe care le voi petrece în cele zece zile care urmează.

– *Foarte nostim!* Tommy pufni în râs înainte de a-i spune: Serios vorbind, poţi termina tot ce ţi-ai propus dacă îţi programezi corespunzător acţiunile. Şi tu lucrezi cel mai bine sub presiune.

Jack oftă.

– Asta îmi spui mereu. Păi... să vedem... am ciornele interviurilor pe care le-am luat deja, aşa că sunt cu un pas înainte din acest punct de vedere. După o pauză, spuse încet: Cred că m-a intrigat această Annette Remmington, cu câteva săptămâni în urmă, drept care m-am gândit la un interviu în pofida urgenţelor care trebuiau rezolvate.

– Nu fi aşa de surprins, Jack, pur şi simplu femeia asta te-a intrigat. M-ai sunat de la New York şi mi-ai cerut să aranjez interviul. Am dat telefon la biroul ei, apoi am trimis solicitarea prin e-mail. Şi, slavă Domnului, am primit confirmarea! O, mulţumesc Tommy, că eşti un agent atât de grozav.

Brusc, Jack izbucni în râs, debordând de entuziasm. După câteva clipe reuşi să se controleze suficient ca să spună:

– Tommy, eşti cel mai bun agent din lume, iar eu par a fi un nemernic nerecunoscător. Dar crede-mă că nu sunt. Te voi preţui întotdeauna pentru că eşti cel mai bun din domeniu. Uşoara mea acreală se datorează faptului că detest interviurile cu oameni care se simt constrânşi să mi le acorde.

– Nu e cazul lui Annnette Remmington. Soţul ei mi-a explicat că este puţin timidă, dar m-a asigurat că îşi dă seama de importanţa interviului cu tine. Se pare că pregăteşte o nouă licitaţie, care, după părerea lui, va fi la fel de senzaţională ca şi cea pentru Rembrandt. M-a asigurat că va coopera, fiindcă are nevoie de publici-

tate pentru noua ei acţiune.

Coborându-şi picioarele pe podea, Jack s-a aplecat asupra telefonului şi l-a întrebat:

– Care este piesa de senzaţie de data asta? Ţi-a spus?

– Nu, sigur că nu. Poate reuşeşti s-o convingi pe ea.

– Asta ar putea fi mai greu decât îţi închipui. E posibil să păstreze acea informaţie pentru o conferinţă de presă organizată la o dată ulterioară.

– Încearcă. Cu siguranţă va ieşi un interviu grozav.

– Cu condiţia să pot scoate asta de la ea. Marius Remmington ţi-a dat adresa şi a fixat ora pentru interviu?

– Da. La biroul ei, la ora zece. Îţi transmit adresa şi alte câteva detalii pe e-mail.

– Bine, Tommy, confirmă interviul. Acum putem discuta şi alte lucruri înainte de a închide?

– Sunt numai urechi.

După ce termină convorbirea, Jack petrecu câteva ore citind ciornele interviurilor pe care le luase şi în prealabil făcu câteva însemnări despre fiecare. Erau mai bune decât şi-a imaginat şi nu necesitau eforturi suplimentare aşa cum anticipase.

La ora unu a coborât pe terasă, unde Hortense punea masa. Ea şi-a ridicat privirea când i-a auzit paşii şi i-a zâmbit cu căldură. Menajera îl cunoştea de copil, îşi făcuse griji pentru el şi-l răsfăţase dintotdeauna.

– Am făcut o salată Niçoise, aşa cum îţi place, zise ea şi se grăbi spre bucătărie, înainte ca el să apuce să-i mulţumească.

Avea mobilul în mână când acesta a sunat.

– Jack Chalmers.

– Jack! Bună, sunt eu, Lucy.

– Bună, Luce, răspunse el aşezându-se la masă. Tocmai voiam să iau legătura cu tine. Mi-ai luat-o înainte.

– Am crezut că m-ai uitat, ripostă ea pe un ton acuzator. Aşteptam telefonul tău de o oră, poate chiar două.

– Scuze. Am vorbit mult cu agentul meu, se justifică el. Am avut multe lucruri de trecut în revistă. Dar de ce îi dădea explicaţii? Aranjaseră să se vadă a doua zi; nici nu-i promisese că o va suna azi. La ce oră vrei să vin mâine seară? o întreabă el.

– Pe la şapte, sau e prea devreme?

– Hai să zicem o jumătate de oră mai târziu. Şapte şi jumătate.

Mai am mult de lucru zilele următoare.

– Bine. Ai un ton ciudat. Te-am sunat într-un moment nepotrivit?

– Încep ultimul capitol şi am unele dificultăţi. Te pot suna puţin mai târziu, Luce?

– Sigur, nicio problemă, îi răspunse ea pe un ton ceva mai agreabil şi închise înainte ca el să mai rostească vreun cuvânt.

El rămase cu privirea aţintită asupra telefonului mobil, îl puse apoi pe masă, şi se aşeză mai bine pe scaun cu gândurile la Lucy Jameson. De ce fusese aşa de ciudată cu el în absenţa lui? Nu avea încredere în el? Îşi închipuia că mai are pe cineva? Ce anume determinase atitudinea ei acuzatoare? Tonul aproape certăreţ? Oftă. Nu ştia. Şi se întrebă dacă-i păsa.

Hortense îi întrerupse gândurile apărând cu bolul de salată, îl puse pe masă, apoi dispăru şi se întoarse rapid cu coşul de pâine şi untiera.

– Poftă bună, monsieur Jacques, îi ură zâmbind.

– *Merci*, Hortense, răspunse el învăluind-o în cel mai frumos zâmbet al său.

După acest prânz uşor, Jack şi-a petrecut restul zilei la birou, terminând cele două interviuri pe care le luase unui regizor şi unui scenarist din Beverly Hills. Amândoi erau englezi şi lucraseră împreună la câteva filme, alcătuind o echipă redutabila. Tocmai terminaseră un nou film despre un război cunoscut şi extrem de sângeros. Nu recent, ci din trecutul îndepărtat. Primise numele după locul unde se desfăşurase. *Agincourt*.

Jack împinse scaunul şi se ridică întinzându-se, apoi străbătu biroul.

Rămase câteva minute uitându-se la Mediterana, apoi deschise fereastra şi inspiră adânc. Într-o singură după-amiază reuşise să pună cap la cap câteva chestii care-i dăduseră bătăi de cap. Acum răsufla uşurat. Nu mai avea decât să finiseze cel de-al treilea interviu cu starul de cinema şi să scrie ultimul capitol al cărţii sale, moment care va marca îndeplinirea sarcinilor sale curente.

După aceea, va face câteva cercetări despre Annette Remmington. Orice ar spune Tommy, va fi un interviu provocator. În această după-amiază de martie din Franţa, lui Jack Chalmers i-ar fi fost imposibil să bănuiască aşa ceva. Sau faptul că prima întâlnire cu Annette Remmington îi va schimba viaţa radical ori că el însuşi nu va mai fi la fel niciodată.

TREISPREZECE

Lucy Jameson se considera un hibrid. Unul exotic. Era jumătate americancă, jumătate franţuzoaică şi crescuse în ambele ţări. Deoarece copilărise la New York, îşi petrecuse verile în sudul Franţei.

Tatăl ei, Luke Jameson fusese arhitect american, iar mama, Camille, acum decedată, era la origine franţuzoaică. Artistă talentată, se născuse la Nisa chiar în această casă unde locuia acum Lucy împreună cele două fiice ale sale.

Vechea *La Ferme des Iris*, după cum era cunoscută, aparţinuse familiei mamei sale de peste o sută de ani. Îi aparţinea ei acum, fiind moştenită de la o mătuşă, sora mai mare a mamei, Claudine Villiers. În calitatea sa de primă născută dintre cele trei fiice, Claudine o preluase, apoi i-o lăsase lui Lucy cu patru ani în urmă. Cu câţiva ani înainte, Claudine o renovase conferindu-i aspectul unei vile, fără să-i altereze caracterul original. În viziunea lui Lucy, cel mai important element al renovării fusese extinderea bucătăriei rustice, unde stătea şi acum, la o masă imensă din stejar, lungă de aproape opt metri. Aici pregătea hrana, îşi scria cărţile şi-şi primea prietenii.

Lucy deschisese o şcoală de bucătărie la fermă din septembrie până la începutul lui decembrie, timp în care patru studenţi puteau să închirieze camere la fermă, dacă doreau. Restul anului lucra la meniuri noi, inovatoare, şi-şi scria cărţile de bucate. Primele două, *Gătitul simplu, franţuzesc* şi *Meniuri franţuzeşti simple* se bucuraseră de mare succes, iar ea lucra acum la volumul al treilea numit *Bucătăria franţuzească à la carte.*

Lucy tocmai nota titlurile capitolelor şi făcea însemnări când uşa

se deschise şi mătuşa ei intră în grabă cu două sticle de vin.

– M-am gândit că lui Jack i-ar plăcea, o anunţă Claudine şi se îndreptă spre masa cea mare punând cele două sticle în faţa nepoatei sale. Lucy s-a uitat la etichetă şi a exclamat:

– O, Dumnezeule, Château Duhart-Milon Domaines Barons de Rothschild Lafite 2000! Vrei să stârneşti senzaţie, tanti Claudine! Nu e nicio ocazie specială, vine doar la cină.

– Este o ocazie specială, Lucy, şi trebuie să-l faci să creadă asta. Nu v-aţi văzut de câteva săptămâni. Flatează-l, răsfaţă-l, acordă-i toată atenţia. E singurul mod de a trata un bărbat... ascultă o franţuzoaică bătrână, foarte romantică şi urmează-i sfatul.

– Nu eşti chiar aşa bătrână, Claudine, ai doar şaizeci şi cinci de ani. Asta înseamnă cincizeci şi cinci de ani astăzi.

– *Dumnezeule*, aşa să fie? Cine a decretat asta? Claudine zâmbi, evident amuzată.

Lucy îi întoarse zâmbetul.

– Nu ştiu, dar sună bine, nu crezi?

Claudine râse, aşezându-se în faţa nepoatei sale, şi o cercetă atent câteva clipe.

– S-a întâmplat ceva între tine şi Jack?

Lucy îşi privi mătuşa, ezită puţin, întrebând-se cum să-i explice, şi în final murmură:

– N-aş spune asta, dar... cred că se datorează stresului şi presiunii sub care trăim amândoi câteodată, în special din cauza muncii noastre şi a deplasărilor. El călătoreşte mult.

– Da, înţeleg. Dar când e aici cu tine la fermă, poţi face treaba să... *meargă*. Aşa-i? Claudine se încruntă privind-o pe Lucy.

– *Uneori*. Există două probleme care îl privesc personal, Claudine. Sunt doar ale lui Jack, o anunţă Lucy părând brusc iritată.

Claudine ridică întrebător din sprâncene, dar se decise să nu spună nimic, sperând că Lucy va avea încredere în ea.

După câteva clipe, Lucy îi oferi o explicaţie:

– În esenţă, Jack are probleme în a-şi asuma o obligaţie faţă de o femeie. A fost logodit de două ori până acum şi a făcut un pas înapoi chiar înainte de căsătorie. Am discutat despre asta, dar nu-şi poate justifica comportamentul faţă de mine. Îl uimeşte şi pe el la fel de mult ca pe mine.

– Nu cumva se teme de căsătorie?

– Ar putea fi şi asta. Dar mai e ceva care mă pune pe gânduri.... Lucy ridică din umeri. Nu are rost să vorbim despre asta, pentru că

nici tu, nici eu nu cunoaştem răspunsurile.

– O, un mister! Despre ce e vorba?

– Nu e chiar un mister. Tu nu ştii asta, Claudine, dar Peter Chalmers n-a fost părintele biologic al lui Jack, ci tată vitreg, cu toate că, din câte am înţeles, îl iubea pe Jack aproape la fel de mult ca pe propriul său fiu, Kyle, li s-a devotat amândurora. În afară de asta, Jack e obsedat de adevăratul său tată. Din câte am aflat, era un escroc, un afemeiat fără pereche, un om de nimic, pe care nu-l găseai niciodată acasă. Mama lui Jack l-a părăsit când acesta avea şase sau şapte ani. S-a căsătorit cu Peter care era văduv când Jack împlinise – Lucy îşi ridică mâinile ca galezii – opt sau nouă ani?

– Asta se întâmplă des. Mă refer la curiozitatea în legătură cu părintele biologic pe care copilul n-a apucat să-l cunoască.

– Presupun că ai dreptate. Cândva, Jack mi-a spus că e îngrijorat din cauza incapacităţii sale de a se dedica unei femei şi a adăugat că probabil seamănă cu tatăl său biologic care umbla din femeie în femeie, neputând să se ataşeze de niciuna.

– Şi aşa e, *cherie*? Claudine ridică din nou din sprâncene.

– N-aş crede. Dar de unde să ştiu? Vine şi pleacă, zboară de colo-colo de la Londra la New York şi de curând la Beverly Hills. Iar acum s-a întors la Beaulieu. Evident că nu ştiu ce face, când sunt aici la fermă.

– Mă îndoiesc că îi mai rămâne timp pentru legături sentimentale, murmură Claudine. Munceşte mult. În locul tău nu mi-aş face asemenea gânduri. Ia-l pe Jack... cum se spune, pentru ceea ce este. Da, eu aşa aş proceda. Ai încredere în el, Lucy. Bărbaţii observă imediat ezitările femeii în această privinţă. Şi se simt deranjaţi.

– Am încredere, numai că e atât de ţâfnos uneori că... mă calcă pe nervi.

– Te rog să te controlezi. Fii calmă, fii tu însăţi. Iar eu n-o să mă alătur vouă la aperitiv în seara asta. Trebuie să fiţi singuri.

– Nu, nu, Claudine, protestă Lucy. Rămâi cu noi să bem ceva. După aceea poţi să pleci, dar te rog, vreau să fii aici, să-mi spui ce crezi despre Jack. Aş dori să-l observi, discret, desigur, apoi să-mi zici ce-ai constatat.

Claudine dădu aprobator din cap.

– Bine, dar după aceea vă las să cinaţi în doi. Claudine pufni brusc, nasul i se încreţi şi exclamă: O, Lucy, e perfect. Prepari *boeuf bourguignon*. Miroase delicios. Iar vinul roşu pe care l-am ales e ideal.

– Nu rămâi la masă? spuse Lucy privindu-şi mătuşa cu atenţie. Jack nu se supără. Te place mult. Iar mie îmi face mare plăcere.

– Dar pe mine mă deranjează. M-aş simţi ca al treilea pantof, ştii cum se spune.

– N-am mai auzit niciodată expresia asta. Ce înseamnă?

– *De prisos.*

Lucy nu se putu abţine să zâmbească.

– Cred că ai inventat-o acum.

– Nu-i adevărat, răspunse Claudine şi se întrebă unde dispăruseră Chloé şi Clémence?

– Marie le-a luat cu ea la Nisa. S-a dus să-şi viziteze mama şi să-i ofere surorii sale un cadou de ziua ei. Ar trebui să se întoarcă de-acum. Lucy se uită la ceas. E abia ora patru, aşa că nu cred că mai întârzie mult. Nu te grăbi să pleci, mai aşteaptă un pic ca să le poţi îmbrăţişa măcar.

– Aşa voi face.

– Cum merge renovarea? o întrebă Lucy închizându-şi blocnotesul.

– Încet. Dar asta din cauză că trebuie să obţin nuanţa exactă în unele încăperi. Zugravul are de făcut multe reparaţii. Nu prea se pricepe la culori.

Lucy încuviinţă, abţinându-se să nu izbucnească în râs. Mătuşa ei era o perfecţionistă şi în clipa de faţă îi scotea din minţi pe muncitori cu desele sale modificări şi solicitări. Claudine avusese nevoie de doi ani ca să construiască o casă mai mică în curte şi acum că se terminase, se concentrase asupra designului interior.

Ridicându-se, Lucy se îndreptă spre cuptor, îşi puse mănuşile termoizolante şi scoase o casoletă. O aşeză deasupra cuptorului, îi ridică capacul şi se uită înăuntru. În clipa aceea, o aromă delicioasă de carne de vită, legume şi vin se împrăştie în atmosferă.

– Pare bun, Lucy! Claudine se înclină apreciativ în faţa nepoatei sale pe care o încurajase să-şi urmeze visul de a deveni bucătar.

– Sper că şi Jack va fi de aceeaşi părere, răspunse ea punând capacul la loc pe casoletă înainte de a o băga în cuptor. Trebuie să recunosc că azi am recurs la reţeta Juliei Child, pentru că pe asta o preferă Jack.

– Este cea pe care o folosesc eu, Lucy. Claudine se uită fix la ea. Cred că şi tu o utilizezi în mod curent.

– Da, e adevărat. Dar el nu trebuie să ştie asta, nu? Ochii căprui, strălucitori, ai lui Lucy aveau un aer poznaş în clipa în care se în-

toarse la masă şi se aşează pe scaun. Doar trebuie să-l răsfăţ, nu?

Claudine s-a mulţumit să schiţeze un surâs.

Claudine Villiers iubea copiii şi în special pe cele două nepoate ale sale, frumoasele gemene de patru ani ale lui Lucy. Pentru că erau identice, nu numai Claudine, dar chiar şi mama lor le deosebea anevoie. Cu ceva timp în urmă, Lucy îi mărturisise că uneori nici ea nu le poate diferenţia.

Erau copia perfectă a lui Lucy şi a familiei Villiers, fără nicio urmă vizibilă de asemănare cu Alexandre Rosset.

Claudine n-a înţeles niciodată de ce au divorţat Lucy şi Alexandre, nemaivorbind de motivul căsătoriei lor. Alexandre plecase la Paris, unde trăia acum cu altcineva; lui Claudine nu-i venise să creadă că el renunţase atât de uşor la cele două fetiţe, pe care abia dacă le mai vedea din când în când. I se păruse o anomalie imposibil de explicat. Când a întrebat-o pe Lucy, aceasta a ridicat din umeri în stilul său caracteristic şi a folosit un termen neortodox la adresa lui înainte de a adăuga pe un ton glacial:

– N-au existat sentimente, *tante*. Mă bucur chiar că nu vine să le vadă. Nici ele nu-i duc dorul. Abia îl cunosc. Asta este realitatea.

În momentul de faţă, urmărind cum cele două fetiţe îşi îmbrăţişează mama cu dragoste, vorbind vesele şi emoţionate cu ea, Claudine îşi dori să fi avut un aparat de fotografiat la îndemână să imortalizeze acea scenă idilică.

Fetiţele aveau părul negru ca mama lor şi de asemenea ochii negri, imenşi, ai familiei Villiers. Lucy le dusese de curând la coafeza ei, la Monte-Carlo, unde stilista le tunsese părul în franjuri. Arătau adorabil cu blazerele lor bleumarin, fustiţele gri plisate şi tricourile lor albe. Erau destul de dezvoltate pentru cei patru ani ai lor, impresie accentuată de picioarele lor lungi. Claudine zâmbi în sinea sa. Vor creşte înalte ca mama lui Lucy, sora ei, Camille, care avusese un metru optzeci. Sărmana Camille, iubita ei soră, murise brusc de cancer la sân cu opt ani în urmă, fără a-şi vedea nepoatele.

Claudine înghiţi în sec, clipi des, întoarse apoi brusc capul şi începu să râdă când patru mânuţe se atârnară de fusta ei, iar două voci subţirele strigau: *Tante* Claudine! *Tante* Claudine! Ciocolată! Ciocolată pentru toată lumea!

– Nu le da ciocolata aia a ta, o avertiză Lucy pe un ton ascuţit şi le expedie la celălalt capăt al bucătăriei spre şemineu, în faţa căruia se aflau o sofa şi scaune.

– Mătuşa Claudine o să facă un ceai de mentă. Dar voi două puteţi bea un pahar cu lapte cu nişte prăjituri calde cu stafide. Lucy se uită la Marie, care se oprise şovăitoare în cadrul uşii şi o întrebă: Vrei ceai de mentă, Marie? Sau altceva?

– Ceai de mentă, mulţumesc.

În vreme ce-şi instala gemenele pe sofa, Lucy le spuse:

– Dacă vă purtaţi bine, puteţi sta ceva mai târziu în seara asta, să-l salutaţi pe Jack.

– O, vine Jack! exclamă Chloé evident mulţumită la auzul veştii, în vreme ce Clémence, cea mai tăcută, murmură: Sper că mi-a adus pisica.

– O *pisică*? Ce pisică? se interesă Lucy, cu un aer contrariat.

– Mi-a promis o pisică, o lămuri Clémence.

– A spus că speră să găsească una, o corectă Chloé. N-a promis.

Sper să nu fi uitat, se gândi Lucy ducându-se la frigider de unde scoase o sticlă cu lapte. În caz contrar, ceea ce n-ar fi surprins-o, ea va avea o variantă de rezervă. Mătuşa ei cu tava cu paharele de ceai de mentă proaspătă îi aruncă o privire atotştiutoare şi-i zise în şoaptă:

– Dacă nu i-a adus pisica, trebuie să spună că are de făcut vaccinurile la veterinar. Asta va înţelege, probabil. Nu-i aşa?

Lucy dădu aprobator din cap.

PAISPREZECE

Cele două fetiţe îmbrăcate în cămăşuţe de noapte şi halate, se aflau în bucătărie de unde l-au observat primele. Chloé a alergat la el, exclamând:

– Jack! Jack!

La câţiva metri în urma ei venea mult mai liniştita sa soră geamănă, Clémence.

Lucy şi Claudine, care se aflau în celălalt capăt al bucătăriei, se întoarseră la auzul vocii lui Chloé. Claudine a ridicat mâna în semn de salut, iar Lucy a zâmbit apropiindu-se imediat de el, cu mişcări graţioase.

El le-a zâmbit celor două femei, le-a făcut semne cu mâna, apoi a lăsat sacoşa de cumpărături şi florile pe podea, a îngenuncheat şi şi-a deschis braţele pentru gemene. Ca de obicei, Chloé a aterizat prima în braţele lui, urmată îndeaproape de Clémence. După ce le-a strâns în braţele sale, el s-a ridicat şi le-a spus:

– Este cel mai grozav bun-venit de care am avut parte vreodată. Vă mulţumesc, fetelor. Sunt nespus de fericit să vă văd pe amândouă.

Ca întotdeauna, Chloé, directă şi nerăbdătoare, a şoptit în aşa fel încât să fie auzită de toată lumea;

– Ai adus pisica? N-ai uitat, nu? Spunând acestea, se uită în jur plină de speranţă, apoi se încruntă. Nu văd nicio pisică!

– Stai cuminte, Chloé, zise Lucy pe un ton sever. Nu te porţi frumos...

– Nu, n-am uitat pisica, o asigură Jack în timp ce se îndrepta spre Lucy. Dar trebuie să le salut pe mama ta şi pe *tante* Claudine. Acestea fiind zise, Jack întinse mâna spre Lucy, o trase spre el şi-i şopti la ureche: Arăţi fantastic.

Desprinzându-se din braţele lui, după ce remarcase că şi el arată foarte bine, îi spuse încet:

– Mulţumesc, Jack, dar în primul rând te rog să mă scuzi pentru Chloé...

– O, nu te prosti, exclamă el şi luând buchetul de flori i-l întinse lui Claudine. Sunt pentru tine, murmură el şi, aplecându-se spre ea, o sărută pe amândoi obrajii. Am observat că ţi-ai terminat casa când am străbătut curtea, mai adăugă el.

– Aşa este. Şi îţi mulţumesc, Jack, florile sunt minunate. Scuză-mă, trebuie să caut o vază.

– Şi pisica? insistă Chloé alergând spre el. Clémence aştepta pisica.

– Chloé, potoleşte-te! Lucy clătină supărată din cap. Altfel, te trimit direct la culcare. Nu pe tonul ăsta trebuie să ceri daruri. Eşti foarte obraznică.

– Dar...

– Încetează chiar acum! strigă Lucy. Să nu mai scoţi o vorbă despre pisică.

Jack se întoarse spre Clémence care se afla tot la uşă şi, când ajunse în dreptul ei, îi spuse în chip de scuză:

– Din păcate, n-am putut să-ţi aduc o pisică adevărată. Nu fără permisiunea mamei tale. Oricum, am găsit un înlocuitor pentru ea. Vârându-şi mâna în sacoşa de cumpărături, scoase o pisică frumoasă, din blană neagră, cu ochii mari şi coada lungă. Asta e pentru tine, Clémence, zise el punându-i jucăria în mâini. Ce nume o să-i dai?

Clémence roşise şi mai tare, iar ochii ei păreau imenşi acum. Se uită la pisică, apoi la Jack şi spuse:

– O, e chiar *a mea*?

– Da, am găsit-o pentru tine, Clémence, aşa că hai să-i punem un nume.

– Spune mulţumesc, draga mea, şopti Lucy atingând uşor umărul fetiţei.

– Mulţumesc, Jack, se supuse Clémence ascultătoare, zâmbindu-i convingător. Îmi place pisica *asta*.

– Ce nume îi vei pune? strigă Chloé venind să li se alăture. Spune-i Spot.

– Spot e nume de câine, sublinie Jack. O, apropo, Chloé, ştiu că-ţi plac câinii şi-ţi doreşti unul din tot sufletul. Aşa că m-am gândit să ai şi tu un înlocuitor. Uite-l. Scoase un căţel alb, pufos, din sacoşa de cumpărături şi i-l întinse. E al tău, Chloé.

– O, Jack, un căţel. Mulţumesc. Îl pot păstra?

Jack nu se putu abţine să nu izbucnească în râs, alăturându-i-se lui Lucy.

– Sigur că-l poţi păstra. Şi ar mai trebui să te gândeşti la un nume.

– Aşa o să fac, răspunse Chloé şi se încruntă. E băiat sau fată?

Lucy îşi înăbuşi râsul. Numai mica şi adorabila ei Chloé s-ar gândi să pună o astfel de întrebare. Spuse pe cel mai calm ton posibil:

– E fată. La fel şi pisica. Nu-i aşa, Jack?

El nu putu decât să încuviinţeze. Chloé căzu pe gânduri în timp ce se uita la câinele de jucărie. Sora ei care mângâia de zor pisica, anunţă brusc:

– Îi voi spune Hector.

– Dar e fată! strigă Chloé.

– Poate Hectorine ar fi mai potrivit, îi sugeră Claudine, alăturându-li-se lângă cămin.

– E un nume foarte frumos, spuse Jack. Îţi place, Clémence?

Copila încuviinţă şi mângâie pisica.

– Eşti Hectorine.

– Şi căţelul tău, Chloé? întrebă Lucy.

– Nu ştiu... îmi place Spot...

Vocea îi pieri.

– Dar e o căţeluşă foarte drăguţă, foarte albă, de ce nu-i spui Snowy? îi sugeră Lucy.

– Aşa îi voi spune! Chloé încuviinţă, aşezându-se lângă sora sa pe sofa. Amândouă erau încântate de noile lor jucării.

– Păi, s-a rezolvat tot, murmură Jack în timp ce scotea ultimul pachet din sacoşă. Acesta este pentru tine, Lucy.

– O, Jack, nu trebuia! Dar e frumos! Rupse ambalajul şi exclamă; O, Dumnezeule, e Chanel 5. Jack, asta este o extravaganţă din partea ta. Îţi mulţumesc mult, e preferatul meu.

– Ştiu.

Claudine interveni:

– Să aduc aperitivul? Ce ai dori, Jack?

– Un pahar de vin alb, mulţumesc.

– Lucy?

– La fel, Claudine.

– Există numele *Hectorine*? întrebă Lucy uitându-se la Jack pe deasupra paharului, ochii ei căprui sclipind veseli.

El sorbi cu plăcere din vinul alb, rece, înainte de a răspunde:

– De unde să ştiu?

– Dar eşti scriitor... ar trebui să ştii...

El o privi amuzat şi replică:

– Sună franţuzeşte, aşa că ar trebui să ştii.

– Sunt doar pe jumătate franţuzoaică: în rest sunt americancă, în caz că ai uitat.

– Claudine a venit cu propunerea asta, pe ea s-o întrebăm când se întoarce, sugeră Jack.

– Am venit, anunţă Claudine de la câteva metri distanţă, îndreptându-se spre şemineul imens unde Lucy şi Jack se instalaseră confortabil în faţa căminului.

Claudine le aduse o farfurie cu felioare de pâine unse cu caviar, pate şi somon afumat. Le întinse platoul, apoi zise:

– Hectorine *ar putea* fi nume franţuzesc. Sau ar putea fi din rodul imaginaţiei mele. Dar Clémence l-a acceptat ...

– La fel şi Chloé, interveni Lucy. Întotdeauna ea este cea care are argumente şi pune o sumedenie de întrebări interminabile.

– Probabil va deveni avocată când va creşte mare, preciză Jack aruncându-le o privire atotştiutoare.

Cele două femei izbucniră în râs:

– Important este să nu uităm pisica şi faptul că te-ai gândit şi la Chloé, sublinie Lucy. E înnebunită după căţel.

– Da, ai fost foarte drăguţ, Jack, fu de acord Claudine. După ce puse platoul cu sandvişuri pe măsuţa de cafea, se aşeză pe sofa şi sorbi din vin. Dacă mă întreabă vreuna dintre gemene, îi voi spune că e un nume franţuzesc străvechi.

– Ai găsit cel mai bun răspuns, zise Jack. Avem vreo şansă să facem turul casei? Am urmărit toate fazele construcţiei şi aş vrea s-o văd cum arată.

– *Mais oui.* Claudine se ridică imediat, îşi luă paharul, se îndreptă spre uşă şi-i spuse: Trebuie să pornim înainte să se întunece.

– Nu există electricitate? întrebă Jack.

– *Oui, oui,* dar nu în fiecare cameră. Oricum, o să iau o lanternă.

Casa din curte fusese construită în acelaşi stil ca ferma, cu stucatură şi acoperiş roşu, dar era mai mică.

În interior era superbă. Însăşi Claudine o proiectase, iar Jack nu putea să n-o admire când îl conduse în camerele de jos urmată îndeaproape de Lucy.

Aceasta o cunoştea foarte bine, dar de fiecare dată când mătuşa o aducea să vadă ce renovări făcuse, nu putea decât să aprecieze calitatea muncii prestate.

– Nu e o casă mare, Jack, spuse Claudine, conducându-l în living. Nu există nicio cameră liberă. M-am străduit să creez doar spaţii pe care să le pot folosi. Şi pereţi suficienţi pentru operele mele de artă.

– Înţeleg, spuse Jack. Şi cred că această cameră e preferata mea. Nu numai pentru că are multe ferestre, o vedere fantastică şi cămin, ci din cauza proporţiilor. Îmi place foarte mult bucătăria.

– Şi mie, zise Lucy. Este replica perfectă a bucătăriei mele, dar la scară redusă, iar eu abia aştept să prepar primul meniu în ea.

CINCISPREZECE

Jack îşi turnă încă un pahar cu vin alb şi se aşeză pe unul dintre scaunele de la masa mare de bucătărie, urmărind-o cu privirea pe Lucy.

Ea scoase o casoletă din cuptor, apoi o aşeză pe soba de gătit; ridică uşor capacul uitându-se înăuntru şi amestecă încet conţinutul, cu o figură concentrată.

Mirosul pătrunzător care răzbătea din vasul acela mare îl făcea pe Jack să saliveze.

– Hmm, ce bine miroase! exclamă el. Abia aştept să mă ospătez cu bucatele pregătite de tine, Luce.

– Mă bucur, spuse ea fără a se întoarce. Le-am preparat special pentru tine.

– Îţi mulţumesc. De obicei preferi să foloseşti *cuisine du soleil*, care e mai uşoară.

– *Cuisine du soleil* nu-mi aparţine, e creaţia lui Roger Vergé, răspunse Lucy. Puse capacul la loc pe casoletă şi îşi concentră atenţia asupra unui vas cu cartofi pe care-i fiersese mai devreme. Privind în jur, Jack sesiză remarca lui Claudine şi o întrebă încruntându-se.

– Unde e mătuşa ta?

– Probabil zăboveşte în casa mică, aşa cum îi place să-i spună, dar nu va lua cina cu noi, Jack. Zicea că s-ar simţi ca al treilea pantof. În plus. Dar a adus două sticle din acel vin roşu minunat din pivniţă şi, din câte o cunosc, probabil a deschis deja una dintre ele. S-o lase să respire.

Jack s-a îndreptat spre fereastra care dădea spre Nisa la

dreapta şi spre Beaulieu la stânga; în depărtare se vedeau luminile strălucitoare de la Monte-Carlo. Era o priveliştе panoramică fabuloasă care îl impresiona întotdeauna.

Când luă prima sticlă de vin şi citi eticheta, observă că mătuşa Claudine turnase jumătate din aceasta într-un decantor aflat pe masă. O strigă pe Lucy pentru a-i spune ce observase

– O, bine, murmură Lucy văzându-şi de treburile ei.

Când se întoarse la masa cea mare, Jack remarcă din nou cât de frumoasă era în seara aceasta. Avea părul negru lung, pe care de obicei îl împletea, mai ales când gătea, dar în seara aceasta părul îl lăsase să-i fluture liber pe umeri, sugerând o mătase fină. Purta pantaloni negri strâmţi şi o tunică roşie largă, în stil marocan.

Era o bucătăreasă grozavă, iar el ştia că asta reprezenta adevărata vocaţie. Începuse să gătească de mică, atunci când venise să locuiască împreună cu familia mamei sale aici, la fermă, apoi urmase şcoala de gospodărie a lui Roger Vergé din Mougins. Ulterior, fusese instruită chiar de renumitul Roger Vergé şi lucrase în bucătăriile restaurantului acestuia, Moulin de Mougins. Stilul ei de gătit se baza pe creaţiile acestuia – bucătăria soarelui – care punea accent pe prospeţimea şi aromele uşoare din Provence.

Întorcându-se, ea îl chemă:

– Vino aici, Jack, vreau să te servesc cu *boeuf bourguignon.*

– Imediat, răspunse el grăbindu-se spre maşina de gătit unde ea umplea o farfurie pentru el. Arată minunat, îi spuse.

– Aduc imediat şi bolul cu cartofi, murmură ea, făcându-i semn să se aşeze la masa de lângă peretele de sticlă.

Luând decantorul, Jack turnă vinul roşu şi se instală confortabil, aşteptând-o. Ea veni câteva clipe mai târziu cu propria farfurie şi bolul de cartofi cu unt şi pătrunjel.

– Garnitura perfectă pentru tocana de vită, anunţă ea aşezându-se în faţa lui.

– O, e delicios, Luce, oftă el după primele bucăţi. Absolut fantastic. Nu ştiu cum să-l fac să aibă gustul ăsta.

– Reţeta Juliei Child, spuse ea râzând şi, luând furculiţa, gustă din mâncare. O, da, a ieşit bun în seara asta, murmură ca pentru sine.

El ridică paharul.

– Pentru tine, Luce, bucătăreasa mea preferată.

– Şi a ta, Jack, scriitorul meu preferat.

Amândoi erau flămânzi, aşa că au savurat tocana de vită, iar când farfuria lui Jack s-a golit, ea l-a îndemnat să şi-o umple din nou.

– Da, cred că mai vreau o porţie, spuse el, şi se ridică pentru a se servi singur.

Când s-a întors la masă, după ce a mai luat câteva înghiţituri, au început să discute.

– Îmi pare rău că n-am fost prea vorbăreţ când ne-am aşezat, zise Jack. Cred c-am fost prea absorbit de această tocană perfectă. Aşa că, practic, din cauza ta am păstrat tăcerea.

Lucy s-a uitat la el încuviinţând.

– Nici eu n-am prea vorbit pentru că, la fel ca tine, eram prea flămândă. Ea îşi terminase porţia şi nu mai voia alta; se aplecă peste masă şi-i spuse încet, pe un ton calm: Jack, îţi mulţumesc pentru cadourile aduse, în special pentru gemene. A fost foarte drăguţ din partea ta.

– Păi, îi promisesem pisica, ştii doar. Şi n-am vrut s-o dezamăgesc. Şi nu puteam veni fără să-i aduc ceva şi lui Chloé, n-ar fi fost frumos. Sau pentru Claudine, ori pentru tine.

– Ne răsfeţi.

– E plăcerea mea.

Lucy se rezemă de spătarul scaunului, dornică să se relaxeze după o zi agitată.

În ultimele treizeci de minute discutaseră, în treacăt, despre succesul celei de-a doua cărţi de bucate a ei, despre noua carte la care lucra, despre articolele lui Jack, dar el înţelese că altele erau priorităţile. În aparenţă, atmosfera era calmă, prietenoasă, dar Jack ştia că Lucy nu e mulţumită de el. Da, se purtase frumos, mai ales în privinţa darurilor, dar intuia iritarea ei cu toate că nu era manifestată.

El înţelegea rapid lucrurile şi în acelaşi timp o cunoştea bine. Avea o fire destul de posesivă şi cu mult timp în urmă ajunsese la concluzia că îşi dorea o relaţie permanentă cu el, care să ducă în final la căsătorie.

El avea serioase rezerve când era vorba de căsătorie, de familie şi de un angajament pe viaţă. Îi plăceau călătoriile, cariera sa jurnalistică şi locurile unde se ducea în interes profesional. Chiar nu era pregătit să renunţe. Nu încă. În sinea sa ştia că Lucy ar fi preferat să-l ştie tot timpul la Beaulieu, scriindu-şi cărţile, existând permanent în viaţa ei.

Ea se ridică un pic cam brusc şi luă farfuriile pentru a le duce în zona de lucru a bucătăriei. Îndreptându-se de spate, el strigă:

– Ai nevoie de ajutor, Luce? Fără a mai aştepta răspunsul ei, dădu scaunul la o parte, se ridică şi luă bolul cu cartofi. I-l duse, îl puse pe bufet şi îi atinse uşor umărul.

– Mulţumesc. Ea îi zâmbi scurt şi se îndreptă spre zona izolată spunând: Sper că n-o să refuzi un desert.

– Ştii că nu pot rezista la niciunul dintre preparatele tale, îi răspunse şi o întrebă: Ce-ai pregătit? Pariez că tarta mea cu portocale.

– Exact.

El izbucni în râs.

– Se spune că drumul către inima unui bărbat trece prin stomac, aşa că mi-ai cucerit inima, Luce.

Ea îl privi cu asprime, dar nu zise nimic.

Brusc, el se simţi stingherit în timp ce aştepta ca ea să taie două porţii de tartă cu portocale. Le puse pe farfurii, turnă sos de vanilie peste ele şi-i întinse una.

Se îndreptară în tăcere spre masă. Au mâncat desertul fără să scoată un cuvânt, iar Jack şi-a dorit să fi ţinut gura închisă cu câteva clipe mai devreme. Privirea pe care i-o aruncase ea îi confirmase presupunerile. Era supărată pe el, poate chiar furioasă. Decise că era mai bine să tacă şi s-o lase pe ea să preia iniţiativa, dacă avea ceva de spus. Ce rost ar avea să caute necazul cu lumânarea?

– Vreau să stăm puţin de vorbă, Jack, îi zise ea brusc, lăsând jos paharul de vin. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre şemineu, mai luă un lemn, apoi îl puse pe foc.

Jack se aşeză pe sofa, admirându-i frumuseţea, părul negru, lung, aproape până în talie, ochii negri imenşi, pielea uşor bronzată, trăsăturile armonioase ale feţei. Era zveltă, cu forme frumoase şi înzestrată cu o graţie unică. Îşi reproşă că o neglijase, că fusese atât de duplicitar. Lucy era o comoară din multe puncte de vedere, iar el se dovedise a fi un mare prost.

Îndreptându-se spre sofa şi aşezându-se la celălalt capăt, ea exclamă:

– Te uiţi fix la mine în clipa asta.

El încuviinţă.

– Pentru că arăţi splendid. Îndreptându-se de spate îi spuse:

Vrei să discutăm, n-am nimic împotrivă. Ştiu că eşti supărată pe mine...

– Nu, nu sunt supărată, i-o reteză ea. Mai degrabă afectată. Când văzu că el nu scoate niciun cuvânt, ea se grăbi să continue: Ascultă-mă, Jack. Deşi suntem împreună de ceva vreme, n-ai venit să mă vezi de când te-ai întors. Nu pot înţelege motivul.

– Am greşit, Lucy, acum îmi dau seama. Dar au survenit o mulţime de lucruri: călătoria cu avionul, oboseala reală acumulată în timpul deplasării din acel aglomerat New York la L.A. şi presiunea de a termina articolele de ziar. Dar te-am sunat de câteva ori.

– Nu e acelaşi lucru, ripostă ea privindu-l intens. Abia aşteptam să te văd, dar este evident că tu n-ai simţit acelaşi lucru.

– Am simţit, dar m-am axat în primul rând pe muncă. Egoism. Am fost egoist. Ştii bine că trebuie să muncesc permanent ca să-mi câştig existenţa.

– Şi eu mă confrunt cu aceeaşi problemă. Am şi eu nevoie de bani. Lucy vorbi acum pe un ton mai scăzut, încercând să se calmeze şi să-şi reprime brusca răbufnire de mânie. Când mătuşa mi-a lăsat moştenire casa, nu mi-a dat şi banii pe care să-i investesc. Asta e responsabilitatea mea, cu toate că asigurăm împreună salariul celor doi grădinari. Şi este atât de generoasă, încât plăteşte chirie pentru apartamentul ei de la fermă. Dar asta va înceta în clipa în care se va muta în mica ei casă. Iar Alexandre e un nemernic. Ar trebui să-mi plătească pensie alimentară, dar întârzie întotdeauna şi uneori n-o mai trimite deloc. Clătină din cap, apoi oftă. De asta trebuie să scriu cărţile de bucate şi să conduc şcoala. Ca şi tine, am nevoie de bani.

– Îmi dau seama că amândoi trăim sub presiune. Iar asta ne stresează cumplit... se opri şi-i aruncă o privire lungă, drăgăstoasă. Îmi pare rău că n-am venit aici să mâncăm ceva repede sau să te sărut în viteză. Regret din tot sufletul, draga mea Lucy. Am greşit. Îmi accepţi scuzele?

– Da, dar aş vrea să te întreb cum stăm, de fapt. Vom continua să avem o relaţie? Sau vrei să te descotoroseşti de mine? Trebuie să ştiu, şi te rog să fii cinstit cu mine. Luă o gură din vinul roşu şi încheie: Voi accepta hotărârea ta şi nu-ţi voi face nicio scenă.

Pentru că se gândise mult la relaţia lor în ultimele douăzeci şi patru de ore şi ajunsese la o concluzie, el avea deja răspunsul pregătit:

– Nu, nu vreau să punem capăt relaţiei, Luce. Dorinţa mea e

s-o continuăm. Să vedem unde va duce, da?

– Da, şi eu vreau acelaşi lucru.

– Oricum, eu nu pot renunţa la numeroasele mele călătorii. Trebuie să mă deplasez mult în meseria mea. Îmi place munca de jurnalist, ştii asta. Mi-am construit o carieră, dar trebuie să fiu la Londra o parte din timp; acolo îmi desfăşor în mare parte activitatea.

– Din ce spui reiese că lucrurile vor fi cam la fel, conchise Lucy. pe un ton ferm.

– Nu, nu va fi aşa. O să mă organizez mai bine. Voi petrece mai mult timp cu tine când sunt aici. Şi o să încep curând altă carte, aşa că voi rămâne mai multă vreme în Beaulieu.

Ea încuviinţă, dar el îi observă supărarea din priviri şi încordarea bruscă a umerilor.

– Să nu fim rigizi în concepţii... în privinţa programului, mai ales. Nu pot trăi astfel. Viaţa mea trebuie să aibă mai multă mobilitate. Tu vei fi ocupată cu noua ta carte de bucate şi şcoala de gătit în lunile următoare. Va trebui să ne facem concesii reciproce, numai aşa va merge relaţia. Asta din cauza a ceea ce suntem şi ce facem.

Lucy nu răspunse. Rămase tăcută privind în depărtare în timp ce mintea ei lucrau cu febrilitate.

Jack se apropie de ea, îi puse mâinile pe umeri şi-i spuse:

– Să ne oferim şansa unui nou început, Lucy. Voi încerca să nu mă dedic în întregime muncii mele, să stau mai mult timp cu tine.

Într-un târziu, Lucy se întoarse spre el, privindu-l îngândurată. Ştia că uneori avea îndoieli în privinţa ei, ceea ce era valabil şi pentru ea. Cu toate acestea, relaţia lor se baza pe afinitate reciprocă; ea înţelegea că era sincer când afirma că nu voia să se despartă de ea. Şi asta i se părea suficient. Deocamdată.

Aplecându-se spre el îl sărută pe gură. El îi răspunse imediat întorcându-i sărutul cu pasiune. După câteva clipe, el se retrase spunându-i:

– Şi ne e bine împreună.

Lucy zâmbi.

– Poate va merge, Jack.

– Sunt sigur de asta. O atinse încet pe obraz. Pot rămâne peste noapte?

– Bineînţeles. Nu te-aş lăsa să pleci în starea în care eşti, Jack şi...

– Da, sunt cam ambalat şi-mi fac griji, o întrerupse el. Şi ard de

nerăbdare să sar pe tine.

– Cred c-ai băut cam mult. Nu sunt sigură că ai putea coborî muntele în siguranţă. Nu pot risca.

El începu să râdă şi se ridică odată cu ea.

– Cred că ar fi mai bine să căutăm un pat. Există copii mici în casa asta şi nu vreau să ne surprindă pe sofa făcând anumite de lucruri.

Partea a Treia

O întâlnire periculoasă

„Îngerii şi-au păstrat vechile locuri
Fără să mişte o piatră sau să dea din aripi!
Acestea sunt chipurile voastre înstrăinate,
Cărora le-a dispărut splendoarea."

Francis Thompson, *The Kingdom of God*

ŞAISPREZECE

Annette Remmington stătea la una dintre ferestrele biroului său din Bond Street privind afară, fără a vedea ceva. Îngrijorarea pusese stăpânire pe ea, accentuându-i starea de disconfort.

– Vrei să-ţi fac cafea sau ceai, şefa? o întrebă Esther Oliver.

Tresărind speriată la auzul vocii asistentei sale, Annette se întoarse brusc spre ea:

– M-ai speriat! Nu te-am auzit intrând!

– Scuză-mă, spuse Esther. M-am gândit însă să avem ceva pregătit când o să vină Jack Chalmers.

– Să dăm interviul mai întâi, murmură Annette. Ceaiul sau cafeaua le poţi face mai târziu. N-ar fi exclus să prefere apa.

Esther o studie pe Annette. Ochii i se îngustară când constată:

– Eşti încordată. Tot îţi mai faci probleme în legătură cu interviul?

– Cred că da, şi probabil am ajuns paranoică. Ştii că nu-mi plac interviurile. Să vorbesc despre mine mi se pare... că sună a laudă, a paradă... rosti cuvintele şi făcu o grimasă.

– Nici nu te lauzi şi nu faci nici paradă. Dar în clipa de faţă nu ai de ales. Va veni în scurt timp, aşa că e prea târziu să mai anulezi întrevederea, şefa.

– Ştiu, Esther. Nu există cale de întoarcere. Oftă prelung. Marius i-a comunicat deja că vor avea loc cele trei întâlniri pe care le-a solicitat, iar tu ştii prea bine că nu am de ales şi trebuie să mă conformez.

– Va face un interviu pentru *New York Times Magazine* şi asta e grozav pentru tine şi biroul de acolo. Dacă nu organizezi acum

licitaţia la New York, asta nu înseamnă că n-o s-o poţi planifica anul viitor. E o reclamă foarte bună pentru tine, Annette.

– Da, ştiu.

– Nu fi aşa de pesimistă, e doar un ziarist, de fapt, şi vei vedea că totul o să fie bine. Esther îi zâmbi încurajator. Am auzit că e un tip agreabil.

– Oh! Cine ţi-a spus asta? Marius?

– Nu, Laurie.

Annette clătină din cap şi exclamă:

– De unde ar putea să ştie ea cum arată? Nu l-a cunoscut.

– I-a spus Malcolm Stevens. Se pare că l-a întâlnit de câteva ori în diferite ocazii şi, o dată, pe când se afla în compania lui Margaret Mellor. A scris nişte articole pentru revista ART, aşa că nu e chiar un ageamiu în specialitatea ta, şefa.

– Aş vrea să nu-mi mai spui aşa, Esther, mă scoate din minţi.

– Chiar îmi place să folosesc acest apelativ iar pentru tine e o notă bună. Le spun tuturor că am o şefă. Sună grozav.

Annette oftă uşor impacientată şi începu să străbată încăperea privind de jur împrejur.

Brusc, se opri şi-i spuse lui Esther:

– Mă bucur că am adus săptămâna trecută acele două scaune franţuzeşti şi măsuţa. Colţul de lângă dulap e perfect pentru interviu.

Privirea îi căzu pe fotografia balerinei lui Degas, făcută cu săptămâni în urmă. Se apropie în grabă şi o dădu jos de pe perete.

– O, lasă-mă să te ajut, Annette! strigă Esther repezindu-se spre ea.

– M-am descurcat şi singură, dar mulţumesc, oricum.

– De ce ai dat-o jos? o întrebă Esther brusc curioasă.

– Pentru că nu ştiu încă dacă o să vorbesc despre *Mica balerină*. Vreau să văd ce hram poartă acest individ, să încerc marea cu degetul, cum se spune. Străbătu încăperea cu fotografia cea mare în mână, deschise uşa dulapului şi o puse înăuntru, lângă fotografia lui Rembrandt.

– Malcolm i-a zis lui Laurie că Jack Chalmers arată ca un star de cinema, se încumetă să spună Esther, cu un zâmbet.

– O, Doamne, scuteşte-mă! Probabil e şi foarte îngâmfat şi-i place să fie considerat un reporter de senzaţie.

Esther începu să râdă, încântată de comentariile uşor caustice făcute de Annette, în special la adresa unor persoane necunoscute.

– Se pare că Malcolm a afirmat că seamănă cu William Holden

cel tânăr.

Annette oftă cu năduf:

– Iar asta e de-ajuns pentru ea. Îi place filmul acela vechi unde a jucat el – *Love Is a Many-Splendored Thing*. Annette se aşează pe scaunul său la birou şi continuă: Doar a trebuit să-l urmăreşti şi tu cu ea cam de tot atâtea ori cât l-am văzut şi eu.

– E foarte romantică, spuse Esther şi, fără să se poată abţine, adăugă: Cred că-l place mult pe Malcolm.

Acest comentariu o luă pe nepregătite pe Annette, care se îndreptă de spate.

– E ciudat că spui asta, dar aşa mi s-a părut şi mie în ultimul timp. Îşi petrec foarte multă vreme împreună şi nu numai ca să muncească.

– Ştiu, şi aş putea afirma că e foarte îndrăgostită de el, se hazardă să spună Esther.

– Îndrăgostită de el? întrebă Annette luată prin surprindere.

Esther încuviinţă, îşi trecu mâna prin părul scurt, castaniu şi strânse din buze. După câteva clipe, spuse cu calm:

– Nu te mai îngrijora. Dacă îl cunoaşte cineva pe Malcolm, aceea eşti tu. E un tip bine crescut, nu?

– Sigur că da. Ce altceva ai mai aflat, Esther? Malcolm o iubeşte?

– Laurie nu mi-a făcut nicio confidenţă în sensul ăsta, iar eu nu i-am văzut împreună, aşa că nu pot spune. Esther îşi muşcă buzele şi murmură pe un ton coborât: Laurie mi-a mărturisit cândva că ar putea... ştii, să facă sex. E adevărat?

– Da, poate. Unele femei care suferă de leziuni ale coloanei pot avea relaţii sexuale şi, după cum ştii, există mai multe tipuri de leziuni. Lui Laurie i s-au refăcut într-o oarecare măsură conexiunile nervoase şi a căpătat o anumită libertate de mişcare.

Annette se îndreptă din nou spre fereastră, privind afară, apoi la asistenta sa.

– E foarte frumoasă. Mătuşa Sylvia spunea că e adevărata frumuseţe a familiei... sper că Malcolm nu va... n-o va deziluziona. N-aş suporta s-o facă să sufere.

– Stai liniştită, doar nu e nechibzuit ca unii bărbaţi pe care i-am cunoscut. În plus nu ştiu cât de departe a ajuns relaţia lor, şefa. Laurie nu mi s-a confesat: *O, Esther, sunt îndrăgostită de Malcolm*, sau ceva de acest gen. Totuşi, cunoscând-o atât de bine, am pus doar informaţiile cap la cap... ştii, felul în care vorbeşte despre el, faptul că ies împreună. În timp ce se îndrepta spre uşă Esther o întrebă: Ce crezi de asta?

Annette ridică din umeri.

– Cam acelaşi lucru ca tine. Şi-a petrecut mult timp cu ea şi au o sumedenie de lucruri în comun. Presupun c-o să-mi spună în cele din urmă.

– Sunt sigură de asta, şefa, murmură Esther, întrebându-se ce va spune Marius când va afla. Sigur n-o să-i convină. Era foarte sigură de asta. Nu-i plăcea să piardă controlul asupra nimănui din preajma sa, şi tot ceea ce făceau aceştia reprezentau problema lui. Era un grandoman, după părerea ei. Oftând încet, Esther închise uşa.

Neliniştită şi agitată, Annette se ridică, mai făcu câţiva paşi prin birou, apoi se opri tot în dreptul ferestrei. Îşi rezemă fruntea de geam, gândindu-se câteva clipe la Laurie şi Malcolm. Apoi gândurile îi zburară la Carlton Fraser.

Restauratorul fusese dus la spital cu două săptămâni în urmă, cu o formă gravă de pneumonie, care debutase încă din prima zi când începuse să lucreze la Cézanne, printre altele. Mergea spre bine, acum, după cum afirmase Marguerite, care o asigurase şi ea că se va apuca în curând de lucru.

Deocamdată nu avea chef să-şi facă probleme în privinţa restaurării picturii. Avea alte gânduri acum, mai importante. Lăsă la o parte şi îngrijorarea pentru Laurie. Jack Chalmers sosea peste câteva minute şi ştia că trebuie să fie calmă, relaxată şi să-şi adune gândurile pentru interviu. Şi să fie cu ochii în patru.

Însoţit de Esther, Jack Chalmers intră în biroul ei la zece şi cinci minute, iar Annette avu instantaneu acea senzaţie de *dèja vu*. Era absolut sigură că nu-l întâlnise niciodată pe Jack Chalmers, dar cu toate instinctul îi spunea că îl cunoaşte.

El o fixă cu privirea, iar ea nu-şi disimulă interesul, ceea ce-l făcu să se poticnească pe moment. După aceea veni repede spre ea cu mâna întinsă. Înainte ca Esther să poată interveni, el se prezentă.

– Sunt Jack Chalmers, doamnă Remmington. Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa, îi răspunse Annette, făcând un pas spre el. Îşi puse mâna în palmele lui şi brusc simţi că i se face pielea de găină pe ceafă. Mă bucur să vă cunosc, domnule Chalmers, a fost tot ce a putut să-i spună, atât de uimită era de reacţia sa.

– Vă mulţumesc că aţi acceptat să mă vedeţi astăzi, murmură el. Şi că sunteţi de acord cu acest interviu... Jack ezită, părând brusc că nu-şi găseşte vorbele şi rămase cu ochii pironiţi asupra ei. Descoperi că nu se putea uita în altă parte şi nici nu-i dădea dru-

mul la mână, spre stupoarea sa.

Doar zgomotul uşii închise de Esther, care părăsise încăperea, o făcu pe Annette să clipească. De la sosirea lui trecuseră, de fapt, doar câteva minute, dar ei i se păruseră o eternitate, de parcă timpul s-ar fi oprit în loc.

În cele din urmă îşi reveni şi desprinzându-şi foarte calm mâna din palmele lui, încercă să arboreze mina unui om de afaceri. Făcu un gest spre scaunele franţuzeşti de lângă dulap.

– Vreţi să ne aşezăm acolo? Doriţi ceva de băut? Cafea, ceai sau apă?

– Cafea cu lapte, vă mulţumesc, răspunse Jack, în timp ce se îndrepta spre cele două scaune şi observa totul în jurul său. Annette se aşeză la biroul său, luă receptorul şi apăsă pe butonul interfonului. Când îi răspunse Esther, îi spuse:

– Domnul Chalmers doreşte o cafea cu lapte, la fel şi eu, Esther. Mulţumesc.

După ce puse la loc receptorul, Annette se ridică deplasându-se încet în jurul biroului, apoi se îndreptă spre fotolii. Nu se aşteptase ca Jack Chalmers să fie atât de atrăgător şi, în plus, semăna mult cu tânărul William Holden.

Era zvelt, cu părul blond, ochii cenuşii-deschis, dar mai observă ceva la el, în afară de felul magnific în care arăta, care-i reţinu atenţia. Brusc, înţelese despre ce era vorba; liniştea sufletească, calmul, şi în plus mai emana rafinament şi bună creştere. Era un tip rasat.

Purta veşminte la fel de elegante. Pantaloni gri-închis, o jachetă sport gri-deschis din caşmir, cămaşă albă şi cravată de mătase asortată cu jacheta. Îmbrăcămintea sa avea culori pale, dar era bine croită şi foarte scumpă, evident. Un alt lucru pe care-l remarcă erau pantofii lui. Purta mocasini americani din piele maro, în stilul american, care ei îi plăcea foarte mult şi erau bine lustruiţi. Se întrebă dacă trăise în America, pentru că avea ceva americănesc în felul de a fi. Hainele? Aerul prietenesc dezarmant?

El nu se aşeză înainte ca ea să se instaleze, apoi o privi şi-i spuse:

– Biroul tău are design minimalist, nu? Şi mă surprinde că nu ai nicio pictură aici. Ochii lui cenuşii, extraordinari, translucizi, se fixară din nou asupra ei, iar zâmbetul îi era cald.

– Pereţii sunt goi pentru că aşteaptă tablouri. Pe unul îl pot vinde, pe altul îl cumpăr. Nu vreau să am niciunul care să-mi aparţină, dintre cele cu care ies pe piaţă. Îmi place să fiu complet obiectivă în privinţa operelor de artă pe care le vând sau le cumpăr.

– Foarte isteaţă idee, exclamă el. Şi desigur, înţeleg că nu ai o galerie, că eşti un consultant cu clienţi privaţi.

– Da, sună răspunsul ei laconic.

Deodată, s-a auzit o bătaie în uşă şi a intrat Esther, ducând o tavă pe care a aşezat-o pe masa dintre cele două scaune.

– Serviţi-vă, le-a spus ea. Aveţi aici lapte, zahăr, îndulcitor şi câţiva biscuiţi. Înclinând rapid din cap şi arborând o mina zâmbitoare, a dispărut imediat, în timp ce Annette îi mulţumea pentru amabilitate.

– Am vrut să culeg câteva date despre tine, în aşteptarea interviului, zise Jack. Dar n-am găsit prea multe pe *Google*. Probabil fiindcă nu-ţi prea place să dai interviuri. Acestea fiind spuse, ridică o sprânceană şi-i surâse din nou.

Zâmbetul îi era la fel de dezarmant ca şi felul lui plăcut de a fi, iar ea îi răspunse cu aceeaşi monedă. Neliniştea ei legată de interviu aproape că dispăruse datorită calmului şi atitudinii lui binevoitoare.

– Nu există nimic pe *Google*, pentru că n-am dat interviuri ample, doar câteva foarte scurte, după ce am vândut Rembrandt-ul. Nu găseşti prea multe despre mine pe internet. Ştii, n-am făcut nimic deosebit înainte de a organiza licitaţia aceasta. Abia atunci a început să mă caute presa.

– Apropo, îţi mulţumesc că m-ai ales pe mine. Trebuie să recunosc că am fost foarte flatat când m-a informat agentul în legătură cu opţiunea ta. Oricum, trebuie să-ţi fac o mărturişire. Sunt teribil de curios în privinţa acelui Rembrandt şi a felului cum ţi-a parvenit. Am citit că i-a aparţinut lui Christopher Delaware, care l-a moştenit de la unchiul său, sir Alec Delaware. Nu s-a făcut nicio precizare în privinţa felului în care a ajuns clientul tău.

– A fost o lovitură inspirată. Sau pur şi simplu, noroc. Cum preferi.

– Sau puţin din amândouă? sugeră el. Poţi să fii mai explicită?

– Cu opt sau nouă luni înainte ca el să vină la mine pentru Rembrandt, am stat alături la un dineu oferit de un prieten comun. Când a moştenit colecţia de artă a unchiului său, şi-a amintit brusc de mine, a stabilit o întâlnire şi a venit aici cu tabloul. Ea izbucni în râs. L-a adus într-o pungă de cumpărături.

– Dumnezeule! N-a fost puţin cam hazardat? Nu s-ar fi putut deteriora? Uimirea lui Jack era evidentă.

– Absolut. Dar a avut destulă minte să-l înfăşoare într-o pătură înainte de a-l pune în pungă. Mi-a arătat tabloul, mi-a spus că vrea să-l vândă şi m-a întrebat dacă vreau să fac asta pentru el.

– Iar tu ai acceptat.

– Tu n-ai fi făcut la fel?

Jack încuviinţă cu un zâmbet. Deschise un plic de îndulcitor, îl turnă în cafea, îl amestecă, apoi adăugă laptele. Sorbi repede, apoi continuă:

– Ştiu că eşti expertă în marii maeştri, dar şi în pictura impresionistă. Mi s-a părut destul de ciudat, fiindcă există o deosebire foarte mare între cele două şcoli de artă.

– E adevărat, diferenţa e enormă. Am început prin studierea impresioniştilor, dar ulterior mi-am extins preocupările, am studiat şi marii maeştrii pentru că am vrut să fiu bine informată în materie de artă şi istoria artei. Sincer vorbind, am fost întotdeauna atrasă de pictorii impresionişti, în special de Renoir, Manet şi Degas, şi acestea sunt preferinţele mele. Dar sora mea mi-a atras atenţia cu mult timp în urmă că trebuie să am un argument în plus şi am ascultat-o cu sfinţenie. Asta era o minciună. Marius fusese cel care o condusese spre marii maeştri, nicidecum Laurie. Dintr-un motiv anume, nu vru să-l menţioneze pe soţul ei... de fapt, ştia din ce motiv....

– Trebuie să recunosc că şi eu sunt fan Renoir. Îmi plac culoarea, vioiciunea vieţii pe care o ilustrează în tablourile sale.

– Dar să revenim la Rembrand-tul *meu*, cum îmi place să-i spun. Este evident că atunci când m-a căutat Christopher, am fost emoţionată şi m-am simţit foarte flatată.

– Sunt convins c-ai fost. Rembrandt-ul pe care l-ai licitat era portretul unei femei, nu?

– Vrei să-l vezi? se oferi prompt Annette.

– Sigur că da. Chiar te rog.

Jack o fixă cu privirea în timp ce se deplasa prin încăpere. Era înaltă, subţire şi avea cele mai frumoase picioare pe care le văzuse vreodată. Dar l-a captivat faptul că era blondă, avea ochii albaştri-deschis, trăsăturile delicate. Îl prinsese în mrejele ei de îndată ce intrase în birou, cu puţin timp în urmă. Ciudat era că avea senzaţia că o cunoaşte. Annette emana o anume familiaritate bizară, care-i făcea pieptul să i se contracte. O recunoscuse ca sufletul său pereche.

Jack nu plănuise o întâlnire cu o femeie ca aceasta, o femeie care-l luase prin surprindere în asemenea măsură, încât se împiedicase când intrase în biroul ei. Periculos, îşi spuse el.

– Iată-l, anunţă Annette din celălalt capăt al încăperii şi scoase fotografia din dulap. Jack se apropie în grabă de ea şi luă fotografia. Mâinile li se atinseră, iar ea şi le retrase atât de repede, încât el o privi încruntat.

BIBLIOTECA MUNICIPALĂ BUCUREŞTI

Annette înghiţi în sec, fără să spună un cuvânt. Atingerea lui fusese ca un şoc electric. Încet, o roşeaţă trandafirie se răspândi cu începând de la gât, inundându-i faţa.

Culoarea trandafirului, îşi spuse Jack. Ori a piersicii. Dumnezeule, ce ten are! Desăvârşit, perfect. Un trandafir englezesc tipic.

– Unde să-l pun?

– De obicei, îmi aşez fotografiile pe servantă, spuse Annette supărată pe ea însăşi că roşise astfel. Dar privirea lui era atât de pătrunzătoare, încât simţea că ar putea trece prin haine şi ar vedea-o goală. Îşi dădu seama că el nu înţelesese de ce-şi retrăsese mâna atât de repede. M-a ars, se gândi ea. Dar nu-i putea spune asta....

Sunetul telefonului o readuse rapid la realitate şi, înainte de a răspunde, îi spuse:

– O poţi rezema acolo dacă nu te superi.

– Nicio problemă.

– Da, Esther. E ceva important? întrebă Annette.

– E Carlton Fraser. Spune că trebuie să-ţi vorbească.

– O, Dumnezeule! Da, fă-mi legătura. Acoperind receptorul cu palma, strigă:

– Domnule Chalmers, regret, dar trebuie să vorbesc la telefon. Doar câteva minute. Te rog să mă scuzi.

– Vrei să rămâi cumva singură? Pot ieşi.

– Nu, nu, nu e nevoie. Îi zâmbi şi se aşeză la biroul ei. Bună! Mă simt mai bine că-ţi aud vocea. Mi-am făcut probleme pentru tine. Cum te simţi?

– Ceva mai bine, Annette, draga mea. M-am externat vineri şi am petrecut câteva zile splendide acasă cu Marguerite, iar prezenţa ei şi felul în care găteşte au făcut minuni. Sper să mă pot apuca din nou de lucru într-o săptămână sau zece zile.

– Te rog să nu-ţi faci probleme în privinţa lucrării primite de la mine. Sănătatea ta e mai importantă.

– Da, trebuie să mă menajez, sunt conştient de asta, doar nu întineresc. Chicoti la telefon, apoi adăugă: Am o soţie foarte atentă, aşa că mă va păzi ca un uliu. Annette, trebuie să ne vedem. *Astăzi.* E posibil?

– Desigur, răspunse ea imediat. Dar abia după-amiază.

– Grozav! Îţi mulţumesc, fată dragă. Poţi veni la mine acasă? La ceai? Să zicem pe la ora patru?

– Bineînţeles că voi veni. Ea se încruntă şi-l întrebă. E vreo problemă?

– Vreau să vezi ceva.
– Ce?
– Cézanne.
– Oh! De ce? De ce ai vrea să-l văd? Din cauza funinginii?
– Trebuie să-ţi arăt ceva interesant.
– Ce?
– Annette, e greu de explicat la telefon. *Vii la ora patru?*
– Da, cu siguranţă. Ne vedem atunci. Ea rămase cu mâna pe receptor, neştiind despre ce putea fi vorba. Carlton era atât de direct, uneori chiar dur, că nu-şi putea imagina de ce devenise aşa de misterios. Dând uitării discuţia cu el, veni alături de Jack Chalmers.
– Îmi pare rău, se scuză ea.
– Te rog, nu-ţi face probleme. Am avut ce face, am studiat tabloul... celebrul Rembrandt.
– Şi? îl întrebă ea remarcând că era uşor confuz.
– Douăzeci de milioane de lire înseamnă o sumă foarte mare pentru un tablou, nu?
– Bineînţeles, răspunse ea. Continuăm interviul?
– Sigur că da! zise Jack şi, spre marea ei uimire, o luă de cot şi o conduse spre scaunele franţuzeşti. Ea îi simţi mirosul de colonie, doar stătea atât de aproape. Ce era? Guerlain, desigur. Imperial. Ce ciudat! De multe ori îl folosise şi ea, fără să ştie că e parfum bărbătesc. Încordată la maximum din cauza aproprierii de el, se simţi mai destinsă când se aşeză pe un scaun, iar el pe celălalt.

ŞAPTESPREZECE

Întorcându-şi capul pentru a se mai uita o dată la fotografia tabloului lui Rembrandt, apoi aţintindu-şi din nou privirea asupra lui Annette, Jack îi spuse:
– Aşadar, ce ai simţit când ciocanul a coborât la suma de

douăzeci de milioane de lire? Era, de fapt, prima ta licitaţie, aşa că probabil ai fost emoţionată, uluită, buimăcită sau te-ai înfiorat? Alege una dintre aceste variante, apoi spune-mi ce-ai simţit.

Annette clătină din cap.

– Îmi e *imposibil* să optez pentru una dintre variante fiindcă am experimentat toate aceste senzaţii. A fost un moment emoţionant pentru mine. Presupun că la început am fost uluită, emoţionată, apoi puţin năucită, da. Şi, desigur, am avut emoţii pentru clientul meu. Fireşte, Christopher era în extaz. Şi doar un pic şocat.

Jack scoase un mic casetofon din buzunar, îl aşeză pe măsuţa pentru cafea, apoi se uită la ea. Aş vrea să înregistrez discuţia noastră, dacă nu te superi. Prefer varianta aceasta celei cu o mulţime de notiţe, care mi se pare întotdeauna cam agasantă fiindcă diminuează spontaneitatea persoanei intervievate.

– E în ordine, sunt de acord cu tine. Cred că la vederea hârtiei şi creionului aş deveni puţin stângace, poate chiar aş amuţi.

– Sincer să fiu, doamnă Remmington, agentul meu mi-a spus că nu-ţi plac interviurile, aşa că vreau să-ţi uşurez cât mai mult misiunea. E vorba de un reportaj despre o femeie de succes din lumea artei, nu am de gând să-ţi pun întrebări incomode.

Annette tăcu, apoi, privindu-l intens, îi spuse calm:

– Nici nu mi-am imaginat că asta ţi-ar fi intenţia.

– Mă bucur să te aud spunând asta. Rezemându-se de scaun, el îşi încrucişă picioarele.

– Vorbeşte-mi puţin despre ziua în care Christopher Delaware ţi-a adus Rembrandt-ul. Ce-ai simţit când l-ai văzut prima oară, doamnă Remmington?

– Aş prefera să-mi spui pe nume, Annette.

– Sigur că da, cu condiţia să-mi spui şi tu Jack. Aşadar, vorbeşte-mi de ziua aceea. Între timp, el deschise reportofonul, îl privi, apoi se aşeză la loc pe scaun cu atenţia concentrată asupra ei.

Ea îşi începu relatarea cu oarecare precauţie.

– Privind retrospectiv îmi dau seama că am fost total uluită. Nu-mi venea să cred. *Un Rembrandt în biroul meu!* Mi se părea un vis. Îmi amintesc că am început să tremur, dar de emoţie, nu de teamă. După o examinare sumară, am observat că trebuia curăţit, restaurat puţin, ceea ce e normal pentru un tablou foarte vechi. Dar, ca să conchid, eram... în culmea fericirii.

– De ce crezi că s-a vândut la o sumă aşa de mare? o întrebă Jack, privind-o lung printre gene.

Annette a devenit brusc conştientă de uşoara lui doză de scepticism: l-a privit gânditoare câteva clipe. În cele din urmă i-a răspuns:

– Rembrandt este considerat unul dintre cei mai importanţi pictori ai tuturor timpurilor. După părerea mea este şi cel mai mare dintre maeştrii olandezi. În al doilea rând, publicul n-a văzut acest tablou de cincizeci de ani. A fost ţinut ascuns în colecţia lui sir Alec Delaware, unde s-a acoperit de praf. De asemenea, picturile lui Rembrandt nu sunt văzute des pe piaţă. Necesită nişte costuri importante, ştii bine. El zâmbi la acest ultim comentariu care i se păru amuzant, verifică din nou reportofonul, apoi îi zise.

– O cunosc pe Margaret Mellor, am scris câteva articole pentru revista *Art*. Am vorbit cu ea despre tine în timpul cercetărilor pe care le-am făcut. Apropo, e o mare admiratoare a ta.

Annette zâmbi satisfăcută.

– Şi eu o admir pentru talentul ei. Suntem bune prietene. Ce-a spus despre mine?

Ridică întrebător o sprânceană blondă, iar Jack sesiză interesul din privirea ei.

– N-am pus întrebări despre tine. Am vrut doar să ştiu dacă a fost la licitaţie şi mi-a răspuns afirmativ. Te-a lăudat pentru campania ta extraordinară datorită căreia Rembrandt-ul a devenit extrem de cunoscut înainte de a fi licitat.

Annette nu se putu abţine să nu izbucnească în râs şi, printre chicote, îi spuse:

– Doar l-am elogiat. Cu toate acestea, unele voci au fost critice, susţinând că i-am pavat calea spre moarte. Sincer vorbind, eu am considerat că l-am adus la viaţă. Şi, apropo, a fost cel mai mare preţ plătit *vreodată* pentru un Rembrandt.

– Am citit asta într-unul dintre articolele scrise despre tine, iar Margaret mi-a zis că ai desfăşurat o campanie strălucită de promovare a licitaţiei.

Aplecându-se uşor, Jack continuă:

– Nu sunt deloc familiarizat cu Rembrandt şi opera sa. Cu toate acestea, aş putea face un studiu dacă nu te-ar deranja să-mi dai unele informaţii, mai exact să-mi spui ce crezi despre el. După părerea mea, l-ai face mai personal, mai accesibil cititorului.

– Rembrandt a fost un geniu, începu Annette. Calităţile sale excepţionale de pictor erau dublate de umanismul său extraordinar. Cred că de aceea portretele sale sunt aşa de ... *vii*, de *reale*. Când am privit prima oară acea femeie din tablou, am simţit că aş

putea întinde mâna pentru a-i atinge carnea, nu vopsea şi pânză.

Annette se ridică şi-i atrase atenţia asupra rochiei din tablou.

– Taftaua aceasta pare atât de reală, încât o pot auzi cum foşneşte. Cred că Rembrandt pătrundea în sufletul celor pe care-i picta. Mai mult ca sigur era înzestrat cu o mare fineţe psihologică, care-i permitea să-şi analizeze modelele, să ştie ce le face să vibreze şi să le scoată în evidenţă viaţa interioară, reflectată în expresia chipului. Aşezându-se pe scaunul său, îi explică:

– A terminat tabloul acela în 1657. Pentru mine, este un simbol extraordinar al triumfului său împotriva adversităţilor sorţii. El avea multe probleme personale la vremea respectivă. Era văduv, falit, cu multe datorii, se retrăsese la ţară ca să scape de creditori. Şi uneori suferea de depresie. Din nefericire, a devenit un solitar. Dar ceea ce era mai rău, lumea nu-l considera un pictor la modă. Annette se foi câteva clipe în scaun şi oftă. Imaginează-ţi că te confruntţi cu toate astea. Şi chiar şi aşa, a pictat atâtea capodopere în anii aceştia. Clătină din cap. E *incredibil.* Iar Rembrandt-ul *meu,* aşa cum îi spun încă, este unul dintre cele mai mari triumfuri ale artistului, o ilustrare a imensului său talent şi un exemplu de putere a voinţei. A făcut tot posibilul ca nimic să nu-i zădărnicească munca.

– Cât de clar formulezi toate aceste judecăţi de valoare, remarcă Jack! Şi am dreptate... n-aş fi putut găsi nimic asemănător despre el pe *Google.* Iar acum o altă întrebare pentru tine, la care probabil nu-mi vei răspunde.

– O! De ce nu? Din nou Annette îşi ridică o sprânceană blondă.

– Pentru că nu cred că poţi s-o faci, fiindcă nu ai voie. Cu toate acestea, nu mă pot abţine să te întreb. Cine a fost cel care a plătit douăzeci de milioane de lire pentru tablou?

– Nu-ţi pot răspunde la întrebarea asta, fiindcă nu ştiu. A fost un cumpărător anonim, care a făcut oferta telefonic şi sunt pe deplin convinsă că a existat un agent care a licitat în numele cumpărătorului real.

– Înţeleg. Ei, ce să spun, felicitări! Ai organizat o licitaţie extraordinară şi ai devenit faimoasă. Aş fi tentat să spun peste noapte, dar cred că nu e chiar corect, nu?

– Nu chiar. Lucrez de mulţi ani în afacerile cu obiecte de artă.

– Cum ai ajuns aici? Cum ţi-ai început activitatea? o întrebă Jack. Era prima întrebare despre viaţa ei personală şi nu-şi putea reprima curiozitatea.

Pe moment, Annette nu spuse nimic, apoi trase adânc aer în piept şi se avântă să-şi spună povestea.

Din copilărie am fost interesată de artă şi eu însămi pictam tablouri. În cele din urmă, când am mai crescut, am urmat Colegiul Regal de Artă şi am învăţat mult în anii cât am studiat acolo. Sunt înzestrată cu spirit critic, drept care mi-am dat seama că nu voi fi a doua Mary Cassatt, Berthe Morisot sau Dame Laura Knight. În consecinţă, am ales să devin istoric de artă. Am considerat întotdeauna că a fost o alegere înţeleaptă din partea mea.

– Mai devreme mi-ai spus că ai urmat sfatul surorii tale care ţi-a sugerat să optezi pentru mai multe variante pentru orice eventualitate şi de aceea ai studiat marii maeştri, dar şi pictorii impresionişti. Ea a avut o influenţă majoră asupra carierei tale?

– Numai prin faptul că m-a încurajat, răspunse Annette. A fost întotdeauna susţinătoarea mea.

– Activează tot în domeniul artei?

– Într-un fel; e istoric de artă ca şi mine şi face multe cercetări pentru dealerii de artă. E expertă în Degas şi lucrările acestuia, de fapt.

– Cum se numeşte?

– Laurie. E cu câţiva ani mai tânără ca mine şi e paraplegică. A suferit un grav accident de maşină cu ani în urmă.

– O, îmi pare rău să aflu asta... vocea îi pieri.

Annette i se confesă:

– E minunată, inspiră pe toată lumea. Nu se lamentează niciodată, are o fire veselă, îi place viaţa plină pe care o duce şi e pasionată de munca ei. Apoi, după ce se mai gândi puţin, adăugă: E şi foarte frumoasă.

– Care e numele ei de familie? Nu poate fi Remmington, acesta este numele soţului tău.

– Watson, o cheamă Laurie Watson.

– E căsătorită?

– Nu, nu e. Annette îi zâmbi cu căldură. Poţi vorbi cu ea, dacă doreşti, nu am nimic împotrivă.

– Mulţumesc, îi spuse el cu un surâs. Poate mai târziu. Deocamdată mai am câteva întrebări despre munca ta, apoi nu te mai deranjez. Mai precis, până vineri.

– Da, sigur. Ea se uită la ceas. Dumnezeule, e aproape douăsprezece şi jumătate. Cum a zburat timpul!

– Aşa este, răspunse el privind-o cu înţeles. Ar fi vrut s-o invite să ia masa cu el, dar trebuia să fie precaut. Nu voia ca ea să interpreteze gestul său pentru că mai aveau două interviuri înainte de a scrie articolul pentru *London Sunday Times.* Nu, mai bine să se

menţină la nivelul relaţiei de lucru, îşi spuse. Era mult mai sigur.

În cele din urmă el plecase.

Iar ea se simţea singură. Singură cu adevărat. Jack Chalmers umpluse încăperea cu prezenţa sa, cu râsul, cu amabilitatea şi carisma sa. Nu încăpea nicio îndoială în privinţa asta, era un bărbat cu un farmec înnăscut, pe care ştia să-l folosească în avantajul său.

Cu toate astea, Annette simţea că era sincer cu adevărat, că-i păsa de ceilalţi. Venise hotărât s-o facă să se simtă în largul ei şi reuşise.

Fără îndoială că Marius îi spusese agentului lui Jack că ei nu-i plăcea să dea interviuri; Jack făcuse o aluzie la asta, apoi realizase ce-şi pusese în gând. O dezarmase aşa cum intenţionase, dar ea avusese încredere în el.

O uimise faptul că întrebările lui nu fuseseră deloc indiscrete, cel puţin nu despre familia ei şi viaţa sa de adolescentă. Poate i le va pune mai târziu, dar ea căpătase încredere în el.

Înainte de a pleca, o întrebase dacă putea să discute cu sora ei, iar ea îi promisese să stabilească o întâlnire. Răsplata fusese un zâmbet cuceritor şi o avalanşă de mulţumiri.

Aplecându-se deasupra biroului, se uită la raportul din faţa sa. Fusese trimis de la biroul din New York şi cuprindea date despre câteva tablouri disponibile. Doi proprietari diferiţi voiau să vândă – unul un Monet, altul un Picasso timpuriu. Începu să citească, dar în câteva secunde îşi dădu seama că nu putea să se concentreze.

Puse hârtiile la loc în dosar, pe care îl strecură într-un sertar. Închizând ochii alungă gândurile de la muncă şi toate celelalte lucruri pe care le avea de făcut în acea zi. Se concentră asupra sa şi asupra reacţiilor uluitoare faţă de Jack Chalmers.

La început fusese şocată. Nu mai simţise aşa ceva niciodată... Nu, nu era adevărat. Mai trecuse prin asta, cu foarte mult timp în urmă, şi cedase acelor sentimente ajungând să aibă probleme. În final, relaţia cu acel bărbat îi schimbase viaţa la modul foarte profund.

Zeci de ani dispărură.

Reveni brusc în trecut, depănând amintirile... nu avusese cine s-o ajute la ananghie. Laurie era în scaunul cu rotile, iar fratele lor mai mare, Anthony, plecase Dumnezeu ştie unde, mătuşa Sylvia muncea şi se descurca cum putea cu Laurie. Iar ea n-a avut altă soluţie decât să se întoarcă la Marius. El o salvase, se căsătorise cu ea şi n-o criticase niciodată.

Oftă adânc....pentru un moment, ea avusese o scurtă întâlnire

uluitoare. Cunoscuse extazul pur, captivant, care o făcuse să se simtă împlinită şi fusese îndrăgostită până peste cap de acel bărbat. Apoi el plecase, iar ea rămăsese singură şi neconsolată. Nimeni altcineva nu-i mai oferise acele trăiri de pasiune sexuală intensă, de dorinţă arzătoare, de uniune totală. Pe scurt, nu mai întâlnise niciodată altul ca el. *Niciodată.* Până astăzi.

Jack Chalmers o luase prin surprindere în acelaşi mod. Se pierduse cu totul când intrase el în birou, cu toate că se străduise să se stăpânească.

El reuşise s-o facă să se simtă în largul ei în privinţa interviului; cu toate acestea, simţea un fior, conştientă de atracţia fizică profundă pe care o exercita asupra ei, de un dor greu de descris, pe care nu şi-l putea explica. Era oare vorba de nevoia de a-l atinge, de a fi în preajma lui, de a avea relaţii intime cu el, de a-l cunoaşte cu adevărat?

Sunetul strident al telefonului o făcu să înţepenească în scaun.

– Da, Esther?

– E Laurie, şefa.

– Mulţumesc, fă-mi legătura. Annette înghiţi în sec. Propria voce i se părea stranie, îngroşată, răguşită.

– Bună, exclamă Laurie, apoi continuă pe tonul ei obişnuit, vesel. Ştiu că nu te deranjez pentru că s-a terminat interviul.

– Da, aşa e.

– Cum a fost?

– Foarte bine. E primul dintr-o serie de trei, după cum ştii, şi ne vom revedea vineri, apoi la începutul săptămânii viitoare. După aceea, o să vrea să stea de vorbă cu tine.

– Despre ce?

– Presupun că despre mine. Annette izbucni brusc în râs. Am spus că ar putea, aşa că sper că nu te deranjează. Vrei să vă întâlniţi săptămâna viitoare?

– Da, atâta timp cât are acordul tău.

– Îl are şi e un tip drăguţ, îţi va plăcea.

– Vezi, ţi-am zis eu.

– Nu, Malcolm mi-a spus asta prin intermediul tău, o tachină Annette.

– Foarte adevărat. Ne putem vedea astăzi mai târziu? Vreau să discut ceva cu tine, Annette.

– Nu putem vorbi la telefon?

– Nu, nici vorbă.

– Am o după-amiază încărcată, dar pe la şase îţi convine?

– Da şi-ţi mulţumesc, Annette.

Punând receptorul la loc în furcă, Annette se întrebă dacă nu cumva sora ei voia să-i vorbească despre Malcolm Stevens. Relaţia lor era serioasă? Nu avea obiecţii dacă aşa stăteau lucrurile, dar ce va spune Marius? Malcolm era preferatul şi protejatul său. Marius va fi de acord cu relaţia dintre el şi Laurie? Poate da. Poate nu. Totuşi, era sigură de un singur lucru: Nu-l va lăsa să se amestece. N-are decât să-i controleze ei viaţa, dar cu niciun chip nu-l va lăsa să-i manipuleze pe Malcolm şi pe Laurie. *Doar peste cadavrul meu*, se gândi ea.

Paddy o conduse la Hampstead, să bea ceaiul cu Carlton şi Marguerite Fraser în frumoasa şi vechea lor casă din vecinătatea unui teren viran. De îndată ce se aşeză pe bancheta maşinii, Annette închise ochii şi lăsă gândurile să-i zboare. Inevitabil, spre Jack Chalmers. *Ce vârstă avea? Era căsătorit? Dacă da, avea copii? Sau era îndrăgostit de cineva? Desigur, exista o femeie în viaţa lui; era prea atrăgător şi bun de însurătoare ca să nu fie înconjurat de fete frumoase. Unde locuia? Părinţii îi trăiau încă? Fraţii? Ce făcea în timpul liber? Ce restaurante prefera? De ce se împiedicase când intrase în biroul ei? Reacţionase la fel ca ea? Nu, nu era posibil. Oricum, el reprezenta fructul interzis, nu? De fapt, ea era măritată. Marius. O, Dumnezeule! Marius se înfuria numai dacă o privea alt bărbat.*

– Am ajuns, doamnă Remmington, spuse Paddy, iar Annette se ridică anevoie.

– Mulţumesc, Paddy. O să las servieta pe bancheta din spate.

– Foarte bine, doamnă, răspunse el sărind din maşină pentru a-i deschide portiera. În timp ce urca treptele elegantei case în stil georgian, uşa se deschise şi apăru Carlton cu un zâmbet larg pe faţă. Se vedea că fusese bolnav. Bărbatul înalt era acum puţin adus de spate. Slăbise, părea tras la faţă, mai palid ca de obicei, dar poate că asta se datora jachetei negre din catifea pe care o purta peste un pulovăr negru, căci negrul făcea orice chip să pară lipsit de culoare.

– Bine ai venit, fată dragă, îi spuse el zâmbindu-i din toată inima.

Ea observă că ochii lui de culoarea alunei erau limpezi şi strălucitori şi se linişti observând că vocea lui îşi recăpătase vigoarea.

– Arăţi mai bine decât m-am aşteptat, spuse Annette îmbrăţişându-l pe treapta de sus a casei. După ce închise uşa în urma lor, el o conduse prin holul din faţă explicându-i:

– Am avut cei mai buni doctori şi în fond sunt un tip rezistent. Îmi revin destul de repede; într-o săptămână mă pun pe picioare.

– Unde e Marguerite? întrebă ea, uitându-se în jur.

Abia rosti aceste cuvinte şi soţia lui Carlton apăru zâmbitoare sub arcada camerei de zi.

– Iată-mă şi mă bucur mult că te văd, Annette. Şi, apropo, ar trebui să porţi întotdeauna bleu. A devenit culoarea ta.

– O, mulţumesc, mă bucur mult că te revăd. Se apropie de ea şi o sărută pe obraz. Erau prietene vechi, iar Annette avusese întotdeauna o slăbiciune pentru această femeie grozavă, care avea mare grijă de Carlton şi de afacerea lui, gătea excelent şi reuşea, în acelaşi timp, să arate întotdeauna bine.

Scoţându-şi jacheta de lână care se potrivea cu costumul ei bleu, Annette i-o întinse lui Marguerite.

– Aş vrea să vii în atelierul meu înainte de ceai, spuse Carlton. Să vezi Cézanne-ul.

– Tot funinginea e problema?

– Nu.

– Atunci, ce e ?

– Tabloul, Annette.

– Ce vrei să spui? Ea se încruntă uimită.

– Nu e bun.

Annette îl privi incapabilă să scoată o vorbă.

– E fals? Vrei să-mi spui că nu e un Cézanne? *Că e un fals?*

– Exact.

OPTSPREZECE

Studioul în care lucra Carlton era o încăpere spaţioasă, cu multă lumină naturală, care se filtra prin cele trei ferestre înalte, cu deschidere spre grădină.

În completarea acesteia mai existau două lămpi Klieg foarte mari, achiziţionate de Carlton la o licitaţie ţinută de un fost studio de film şi acestea răspândeau mai multă lumină în toată zona. În plus, mai existau patru lămpi mari, câte două de fiecare parte a şevaletului, pe care se afla tabloul lui Cézanne.

Conducând-o pe Annette spre şevalet, Carlton aprinse cele patru lămpi orientându-le în aşa fel încât lumina să se focalizeze asupra tabloului. Annette făcu un pas înapoi, uitându-se la tabloul atât de afectat de petele de funingine neagră.

– Lumina puternică dezvăluie adevăratele dimensiuni ale dezastrului, şopti ea făcând o grimasă în direcţia restauratorului.

– Uită-te sus, în colţul din dreapta, o să poţi vedea locul pe care am început să-l curăţ. Foarte atent. Pe secţiuni mici. În acea dimineaţă, când am examinat tabloul, am ştiut că mă aflu în faţa unei dileme... trebuia să îndepărtez urmele negre, dar exista riscul să deteriorez tabloul. Vezi, funinginea a pătruns adânc. Marguerite m-a oprit din lucru ca să-mi dea o supă fierbinte, pentru că tuşeam foarte urât, iar apoi nu m-am mai întors în acest studio. Am leşinat, iar ea a trebuit să cheme o ambulanţă ca să mă ducă rapid la urgenţă. Ştii restul.

– Când ai descoperit că tabloul are probleme?

– Cu câteva zile în urmă, când am revenit aici prima oară, după acea zi nefastă. S-a apropiat de şevalet şi a atins tabloul. Vino şi uită-te la asta, a spus arătând spre colţul tabloului. Vopseaua de sub funingine s-a întins un pic în dimineaţa când am început să lucrez la ea, dar n-am mai revenit aici, aşa că n-am văzut. După cum bine ştii, vopseaua veche nu se întinde. Mi-a trecut prin minte că ar putea fi *vopsea nouă*. Cum aşa? Eram dezorientat. Am dat jos tabloul, am examinat dosul pânzei. Părea vechi, dar tot mi-am pus întrebări cu privire la vopsea.

Annette încuviinţă.

– Cézanne lucra pe la mijlocul anilor o mie opt sute... Când am văzut tabloul ăsta prima oară, am crezut c-a fost pictat pe la 1879, când el era un pictor foarte prolific.

– La prima vedere, da, ai putea crede asta. Dar, după părerea mea, a fost realizat doar cu *optsprezece* ani în urmă. Carlton îşi ţuguie buzele, clătinând din cap. N-am vrut să-ţi spun nimic înainte de a fi sigur, aşa că l-am adus aici la Ted Underwood, cu care am colaborat adesea. E un restaurator al naibii de bun şi după cum ştii, e foarte priceput. A fost de acord cu mine în privinţa vopselei

şi, de fapt, a testat-o singur şi a ajuns la aceeaşi concluzie. Aşa că ieri am hotărât să scoatem câteva cuie, să ne uităm la pânză. După cum vezi, tabloul nu mai are rama pe care am îndepărtat-o de la început, când mi l-ai trimis, aşa că mi-a fost relativ uşor să scot pânza de pe cadrul de susţinere. Imediat, eu şi Ted am constatat că pânza nu era veche, chiar dacă aşa părea.

– Şi pânza a fost tratată?

Carlton încuviinţă.

– Falsificatorii au metode speciale, proprii meseriei, afirmă Annette. Înmoaie pânzele noi în ceai ca să le păteze şi să le învechească, folosesc cuie ruginite, cumpără tablouri vechi, le curăţă şi pictează peste ele. Îţi aminteşti că a existat un falsificator renumit Elmyr De Hory, un ungur care s-a bucurat de un mare succes pe la sfârşitul anilor cincizeci şi începutul anilor şaizeci? Probabil ai citit cartea scrisă despre el de Clifford Irving. Se pare că de atunci n-a mai existat altul ca el. A păcălit sute de oameni.

– Oricum, lumea a mai auzit de alţi indivizi ca el cu zece ani în urmă, interveni Carlton.

– O, Dumnezeule, da! Lumea artei nu va mai fi niciodată la fel în unele privinţe, spuse Annette. Vorbeşti despre John Myatt, falsificatorul cu state vechi de serviciu şi cel care-l manipula, John Drewe, nu?

– Aşa e. John Drewe a fost un manipulator de primă clasă şi a excelat în contrafaceri. În fond, un ticălos care se folosea de oricine pentru a-şi atinge scopurile. Myatt, chiar dacă făcea eforturi să răzbească în artă, era un pictor strălucit când i-a căzut în gheare. Drewe a reuşit să-i înşele pe unii ani în şir.

– Sugerezi că acest tablou ar putea fi un fals al lui Myatt? întrebă Annette, privindu-l fix pe Carlton.

– Nu, deşi n-aş băga mâna în foc. Dacă-mi amintesc bine, procesul a avut loc în 1999, şi nu cred că Myatt a pictat vreun Cézanne.

– Aşadar, cine l-a falsificat pe ăsta? întrebă ea arătând spre pânza de pe şevalet.

– Numai Dumnezeu ştie şi n-o să ne spună, şopti Carlton. Dar cineva a încercat să-l distrugă. Am suspectat că tabloul a fost murdărit cu funingine încă din prima clipă când l-am văzut şi ţi-am spus asta. Acum cunoaştem motivul, dar nu ştim cine a făcut-o.

– Bănuiesc cine l-a murdărit cu funingine, spuse Annette. Sir Alec Delaware. Pariez c-a aflat că e fals şi a hotărât să-l distrugă, ca să nu poată fi vândut mai târziu ca tablou autentic, de vreun

moştenitor, de exemplu.

Carlton îi aruncă o privire în treacăt, înclinând din cap.

– Ai dreptate. Nu-mi imaginez cine altcineva ar fi putut face asta. Dar de ce nu l-a distrus?

– Habar n-am. Şi mai e ceva. Nu există certificat de autenticitate pentru el, şi aceasta a fost mereu o problemă pentru mine, Carlton.

– Dar celelalte obiecte de artă din colecţie?

– Tablourile de Degas, Cassatt şi Morisot au certificate de autenticitate vechi, la fel şi sculptura lui Giacometti. Şi, slavă Domnului, şi *Mica balerină*, capodopera lui Degas, are acte în regulă. Există nişte picturi moderne ale lui Nicholson şi Lowry care sunt şi ele autentificate. Dar sunt multe tablouri lipsite de importanţă, pictate de artişti nu prea cunoscuţi la Knowle Court. Nu m-au interesat, aşa că n-am pus întrebări despre ele.

– Mmm, oare nu cumva era o colecţie mult mai mare? zise Carlton, încruntându-se la ea.

– Nu ştiu, dar am nişte presupuneri legate de sir Alec Delaware.

– Ce fel de presupuneri? întrebă el privind-o intens.

– Cred că există şi alte tablouri pe undeva la Knowle Court, ascunse, probabil. Nu e ceva neobişnuit ca lumea să cumpere tablouri şi să le ţină ascunse; unii dintre clienţii mei fac în mod curent acest lucru. Le pun în poduri sau depozite şi le scot mai târziu. Sau le rotesc. Ori le cumpără ca să investească şi le ţin până le creşte preţul.

– Da, ştiu că se întâmplă frecvent asta. Dar ce te face să crezi că mai există obiecte de artă ascunse în casa aceea? Ţi-a spus cineva?

– Nu chiar, dar am adunat frânturi de informaţii de la Christopher Delaware şi de la un amic al lui, James Pollard. Sir Alec a devenit ciudat, secretos, dificil, solitar, cu cincisprezece ani în urmă. După ce s-a sinucis logodnica sa...

– Clarissa Normandy, interveni Carlton. Mi-ai spus cum a murit. Urâtă treabă!

Annette încuviinţă.

– Sir Alec era un colecţionar bine cunoscut, despre care se spunea că are mai multe tablouri decât s-au găsit în momentul de faţă. Cine ştie unde le-a pus, dacă se comporta ciudat? O să-l rog pe Christopher să facă nişte mici investigaţii şi poate mă voi duce din nou la Knowle Court, să mă mai uit pe acolo. Dar, între timp, ce facem cu ăsta? zise ea, arătând spre pânza de pe şevalet.

– După ce-i spui clientului că e fals, cred c-ar trebui să-l distrugi. Fii atentă, nimeni nu va mai încerca să-l vândă, nu cu toată funinginea de pe el şi mai ales pentru că nu are certificat de autenticitate.

– Nu ne rămâne altceva de făcut decât să-l distrugem, fu ea imediat de acord. Îndreptându-se spre Carlton, îl luă de braţ. Hai să bem o ceaşcă de ceai. Mie sigur mi-ar prinde bine.

– Mă bucur c-ai venit mai devreme, exclamă Laurie cu chipul transfigurat de fericire când Annette intră în biroul ei din Chesham Place. Vrei să-ţi facă Angie un ceai?

Annette îşi sărută sora pe obraz şi clătină din cap.

– Nu, mulţumesc. Am băut mai multe ceşti cu Carlton şi Marguerite, cred c-o să ameţesc dacă mai beau.

– Ce fac ei? Cum merge lucrul la tabloul lui Cézanne?

Aşezându-se pe un scaun lângă biroul lui Laurie, Annette îi spuse:

– Am veşti proaste despre Cézanne.

– Nu-mi spune că nu poate fi curăţat, că e distrus?

– E distrus. Dar nu de funingine. Nu asta e problema.

– Ce vrei să spui?

– Carlton spune că e fals.

– Fals? strigă Laurie, a cărei voce se ridică cu o octavă. Cum aşa?

– Nu ştiu. De fapt, în acest moment, presupun că nu ştie nimeni. Şi nici nu cred că vom afla. Carlton mi-a spus că pânza e relativ nouă, nu are mai mult de optsprezece ani şi că în locul unde a început să cureţe, cu două săptămâni în urmă, vopseaua a început să se întindă. L-a adus pe Ted Underwood, după cum ştii un restaurator renumit, şi împreună au scos câteva cuie pentru a examina dosul pânzei. Fără îndoială, Cézanne e un fals ordinar.

– O, Dumnezeule! I-ai spus lui Christopher Delaware?

– Nu, încă, n-am avut ocazia. Am venit aici direct de la Carlton.

– Va fi surprins când va afla că un tablou din colecţia ilustrului său unchi e fals şi nu poate fi scos la licitaţie.

– Cred că e conştient că nu se poate vinde, Laurie, din moment ce l-am avertizat că funinginea ar putea să nu iasă. De câteva ori i-am atras atenţia că nu are certificat de autenticitate şi în absenţa lui, avem o problemă.

– Acum ştim motivul, nu? E greu să falsifici certificatul de autenticitate.

– Foarte adevărat. Annette clătină din cap. Carlton crede că cineva a încercat să distrugă tabloul murdărindu-l cu funingine în loc să-l cureţe şi a afirmat asta încă de când l-a văzut prima dată. Acum cred că a avut dreptate.

– Cine ar fi putut face asta? Laurie se uita uluită la sora sa.

– De unde să ştiu? Dar presupun că a fost chiar sir Alec. Probabil a cumpărat tabloul de bună credinţă crezând că e Cézanne, iar când a descoperit falsul, a vrut să facă imposibilă vânzarea ulterioară a acestuia de vreun moştenitor.

– De ce nu l-a distrus? o întrebă uluită Laurie.

Annette ridică din umeri.

– Nu ştiu, e ceva mister aici, nu? Oricum, o să-l sun mâine pe Christopher şi o să-i explic cum stau lucrurile. Voi insista ca tabloul să fie distrus, Laurie.

– Ar trebui. Urmă o pauză, apoi Laurie continuă; E un lucru bun că celelalte picturi pe care intenţionezi să le licitezi au certificate de autenticitate.

Laurie se pregăti să-şi scoată scaunul din încăpere.

– Să intrăm în camera de zi, Annette, te vei simţi mai confortabil acolo.

După ce se aşezară, Annette îi zise:

– Mi-ai spus că vrei să discutăm ceva când m-ai sunat de dimineaţă. Eşti bine? Nu s-a întâmplat nimic rău, nu?

În timp ce vorbea, Annette studia chipul surorii sale şi nu se putu abţine să constate că tocmai îi pusese două întrebări cam stupide. Laurie plesnea de sănătate. Înflorea. Era mai frumoasă ca oricând, cu părul ei roşcat, bogat, încadrându-i faţa cu tenul de culoarea piersicii, fără niciun defect, cu ochii strălucitori şi plini de viaţă.

Aplecându-se uşor spre ea, Laurie îi spuse:

– Sunt însărcinată.

Şocată de acest anunţ, Annette se uită la ea incapabilă să scoată o vorbă.

Laurie izbucni în râs.

– Nu fi supărată. Eu şi Malcolm vom avea un copil şi suntem teribil de fericiţi.

– Nu sunt supărată, doar... *surprinsă*. M-ai lăsat cu gura căscată.

– Am ştiut că va fi aşa, dar am presupus că bănuiai că eu şi Malcolm... *avem o relaţie*.

– Mi-a trecut prin minte, dar nu mi-ai destăinuit nimic, aşa că n-am fost sigură dacă sunteţi prieteni foarte buni, amici sau vă

iubiţi. Când s-a întâmplat?

– O, e o legătură amoroasă în toată regula. Şi, pentru ca să-ţi răspund la întrebare, relaţia a devenit serioasă de vreo şase luni. Intenţionăm să ne căsătorim. Tocmai despre asta am vrut să vorbim.

Annette nu spuse nimic, mulţumindu-se doar s-o asculte.

– Eşti supărată! zise Laurie privind-o fix, iar ochii i se înnegurară. Expresia feţei i se schimbă; brusc deveni temătoare.

– Nu, nu sunt, draga mea. Iar dacă tu eşti fericită, şi eu sunt. Ştiu că Malcolm e un bărbat cumsecade şi demn de încredere. Numai că...

– Te temi pentru mine, aşa-i, Annette? interveni Laurie. În privinţa copilului. Dar sunt bine. Şi voi fi şi în continuare.

– Eşti sigură că nu vor exista probleme? Ştiu că eşti o femeie pragmatică şi sensibilă, dar sper că ai fost la ginecolog.

– Da, mi s-a spus că totul va fi bine. Femeile paraplegice pot duce sarcina la termen şi au toate şansele să nască copii sănătoşi. Doctoriţa mea a spus că, dacă va fi nevoie, copilul s-ar putea naşte prin cezariană. Te rog să nu-ţi faci griji.

Annette se apropie e sora sa şi o strânse la piept.

– Bineînţeles că-mi voi face unele probleme, Laurie dragă, dar tu arăţi grozav şi pari atât de fericită, încât sunt emoţionată pentru tine. Nu există un bărbat mai sincer şi loial ca Malcolm.

– Aşa e, mă iubeşte şi îl iubesc. El a vrut ca tu să afli prima că ne vom căsători şi, desigur, despre copil.

– De câte luni eşti însărcinată?

– Nu luni, o corectă Laurie. Doar săptămâni. Şase săptămâni, mai exact.

Annette încuviinţă, zâmbindu-i convingător.

– Aşadar trebuie să facem planuri de nuntă? Aţi fixat data?

– Nu. Am vrut să vorbesc cu tine, Annette. Ar mai fi ceva... Laurie se opri şi arboră o mină gravă. Ce crezi că va spune Marius despre asta?

– Va fi foarte fericit, răspunse Annette, cu toate că nu era prea sigură că aşa se va întâmpla. Îi va spune Malcolm?

– Nu ştiu. Poate o voi face eu, nu? Laurie îşi muşcă nervoasă buzele.

– Da, e foarte bine. Vom cina săptămâna viitoare toţi patru, iar atunci tu şi Malcolm îi puteţi spune, propuse Annette pe un ton pozitiv. Voia ca Laurie să fie fericită cu Malcolm Stevens. Iar ea va face tot posibilul pentru a-şi atinge scopul şi nu-i va permite lui

Marius să se amestece în vreun fel. Viaţa lui Laurie o privea numai pe ea. Laurie trebuia să fie liberă.

Se îndreptă spre casă.

Simţea nevoia să respire, să fie singură, să se liniştească. Să-şi recapete controlul. *Calmul. Liniştea. Solitudinea. Intimitatea.* Tânjea cu disperare după aceste lucruri în clipa de faţă. Timpul zbura cu viteză. Va veni şi ziua de mâine. Şi va trece. Şi nu va mai reveni.

Avusese o zi plină de surprize.

La început, sosirea lui Jack Chalmers şi uluitoarea ei reacţie faţă de el. Apoi vestea lui Carlton că Cézanne era fals. În al treilea rând, anunţul lui Laurie că e însărcinată.

Nu va uita ziua de azi.

Iar acum, trecând în revistă evenimentele petrecute mai devreme, Annette îşi dădu seama că Jack Chalmers fusese cea mai mare surpriză. Îşi aminti ce-i povestise Penelope Sloane, când fusese la biroul ei din New York în februarie anul trecut. Penny a descris ce-a simţit când l-a cunoscut pe bărbatul care i-a devenit soţ în vara aceea.

– M-am simţit de parcă aş fi fost lovită de un camion, i s-a confesat Penny. Oh! Am fost un om pierdut. Niciodată nu mi-am mai revenit din acel şoc provocat de Matt. M-a făcut să-mi pierd echilibrul, m-a prins în laţ.

Ea înţelegea ce-i spunea Penny bazându-se pe acea experienţă dobândită cu mult timp în urmă. Putea reîmprospăta acele amintiri, le putea retrăi cu uşurinţă. Se înfioră, deşi era o noapte caldă.

El o speriase. Iar ea trebuia să aibă curaj.

Jack Chalmers, îşi spuse. Şi trecu numele lui într-un plan secund.

O speria sarcina lui Laurie. Nu avea ce face în această privinţă, doar să stea şi să aştepte şi între timp să se roage ca totul să se desfăşoare normal. Fără îndoială putea să discute cu propriul ei ginecolog şi să solicite informaţii, ceea ce ar ajuta-o să se simtă mai liniştită. Şi mai era şi reacţia lui Marius în această nouă situaţie. Ce va face? O să mă gândesc mai târziu la toate acestea.

Deodată se trezi la capătul lui Eaton Square. Acasă. Nu se grăbi, intră în clădire, în lift şi în apartament. Marius lua masa cu un client american, iar ea va mânca ce îi gătise Elaine şi-i lăsase în bucătărie. Mâncarea nu reprezenta niciodată o prioritate, deci nu-i era foame.

În dressing, îşi scoase haina albastră de lână, apoi jacheta asortată şi porni pe coridor spre biroul său. În câteva minute, discuta

la telefon cu Christopher Delaware, explicându-i situaţia tabloului de Cézanne.

Încheie discuţia zicând:

– Aşadar, Chris, aş vrea să ne vedem mâine la Carlton Fraser pe la zece, dacă-ţi convine. Carlton îţi va explica exact cum şi ce anume l-a determinat să ajungă la această concluzie.

– Voi fi acolo, Annette, şi îţi mulţumesc pentru timpul şi grija cu care te ocupi de colecţia mea de artă. Îţi sunt foarte recunoscător. Ne vedem mâine. Noapte bună.

– Noapte bună, răspunse ea şi închise. Fusese relativ uşor. Din fericire, Christopher era un om inteligent care îi asculta sfaturile.

A sunat-o apoi pe Margaret Mellor, despre care ştia că ar trebui să se mai afle încă la revista *Art*. Margaret ridică receptorul după două apeluri.

– Sunt Annette. Am vrut să te salut şi să-ţi mulţumesc că ai vorbit frumos despre mine cu Jack Chalmers.

– Annette! Bună! A fost plăcerea mea şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i aşa că e delicios? L-aş putea înghiţi cu o lingură mare. Mmm... Annette izbucni în râs.

– Margaret, ţi-ai pierdut minţile! Nu te-am auzit niciodată aureolând un bărbat, cel puţin nu la modul ăsta.

– Să-l aureolez? E un mod frumos de a o spune. Dar trebuie să ştii că am avut întotdeauna o slăbiciune pentru el. Oricum, pe el nu l-ar interesa o tipă scundă şi grăsulie ca mine. Poate blondele înalte, grozave... ei, cineva ca tine.

– Nu fi ridicolă, Margaret. Oricum, nu eşti deloc scundă şi dolofană. Arăţi foarte bine şi eşti şic.

– Mulţumesc pentru compliment. Deşi ştiu că nu sunt aşa.

– Mi-a luat un interviu azi dimineaţă, continuă Annette în stilul ei direct, de om de afaceri. Îmi face un profil pentru *London Sunday Times* şi mi-a spus că a vorbit cu tine. Din nou îţi mulţumesc pentru amabilitate.

– Mi-a pus câteva întrebări inofensive, iar eu i-am spus adevărul, chicoti Margaret. Faptul că i-am auzit glasul m-a făcut fericită pentru întreaga zi, la drept vorbind. E genul de bărbat care incită femeile una împotriva alteia, să comită adulter sau să verse galoane de lacrimi când le părăseşte. E un distrugător de inimi. Are potenţial, nu crezi?

Annette abia mai putea să respire sau să vorbească. Dar în cele din urmă reuşi să îngaime:

– Arată bine, e fermecător. Trebuie să fiu de acord cu tine în privinţa asta. Dar sigur e căsătorit. Adică, un bărbat ca ăsta...vocea îi pieri; nu voia ca Margaret să creadă că este prea interesată. Dar acesta era adevărul.

– O, nu, nu e căsătorit, ştiu sigur! E foarte pasionat de ceea ce face. Uneori nu se menajează deloc şi munceşte din răsputeri. Un adevărat profesionist. Este unul dintre cei mai buni jurnalişti cu care am avut plăcerea să lucrez. Şi, apropo, te asigur că o să facă un interviu grozav cu tine.

– Am senzaţia că nu-mi va sări la jugulară.

– Nu, pentru ce ar sări cineva la jugulara ta, Annette? Dumnezeule, toată lumea te iubeşte în oraşul ăsta.

– Mă îndoiesc, îi răspunse ea repede, dar îţi mulţumesc pentru compliment.

Au mai discutat câteva minute, apoi au pus capăt convorbirii, iar ea s-a rezemat de spateaza scaunului şi a descoperit cu uimire că tremura. De ce? Desigur, datorită afirmaţiei lui Margaret. Jack nu era căsătorit. Şi de aceea nu avea nimic de pierdut. Gândul acesta a speriat-o şi mai mult.

Ea şi Marius se aflau în livingul galben, iar ochii lui o urmăreau îndeaproape în vreme ce-i povestea despre întâlnirea cu Carlton şi concluzia lui cu privire Cézanne.

Când termină, el spuse:

– Dar cum se face că n-ai observat asta? Ai un ochi format şi cunoşti bine opera lui Cézanne, e unul dintre preferaţii tăi, pentru numele lui Dumnezeu.

Ea îşi privi soţul, enervată de vorbele lui. Tonul lui era critic şi acuzator.

– Ţi-am spus tot timpul că petele negre au deteriorat pictura, modificând aspectul sub care se prezintă. Nu putea nimeni să observe ceva în neregulă, pentru că arăta aşa cum trebuie. În afara acelor pete negre de funingine, Carlton a descoperit falsul pentru că vopseaua s-a scurs în timp ce era el în spital.

– Înţeleg, nu trebuie să te superi: Presupun că şi eu aş fi făcut aceeaşi greşeală. Se încruntă. Mă întreb cine a fost sau este cel care l-a falsificat.

– Nu se ştie. Carlton şi Ted Underwod cred c-a fost pictat acum optsprezece ani.

Marius încuviinţă.

– Asta era pe vremea când John Drewe îşi începea falsurile împreună cu John Myatt.

– Am discutat asta, dar Carlton înclină să creadă că nu e opera lor. Oricum, un lucru e clar – sir Alec a fost cel care a aruncat funinginea pe pânză ca s-o deterioreze.

– De ce spui asta?

– Pentru că probabil a descoperit că a cumpărat un fals. Cine altcineva ar deteriora un tablou în afară de proprietar? Annette se opri, îndreptându-se de spate. O, poate că logodnica sa a observat că era un fals. Cu siguranţă ea ar fi putut arunca funingine pe el.

– Logodnica? se încruntă Marius. Parcă a fost şi un scandal legat de ea. Îmi amintesc vag o poveste ciudată.

– Da. Ea s-a sinucis. S-a spânzurat în dormitorul mare cu câteva zile înainte de căsătoria lor. Era îmbrăcată cu rochia de mireasă.

Marius clipi, uitându-se nedumerit la ea. Apoi clatină din cap.

– De ce ar face o femeie un lucru atât de oribil?

– Ca să-l rănească pe Alec Delaware?

– Înţeleg. Privirea i se îngustă uşor când o întrebă:

– Cine a fost logodnica lui? Am uitat detaliile.

– O chema Clarissa Normandy.

– O, da. Îmi amintesc vag... Marius luă paharul de brandy şi bău din el, apoi se rezemă de spătarul sofalei.

Îndreptându-se încet spre scaunul din faţa soţului său, Annette îl privi, întrebându-se de ce pălise subit. Îl întrebă:

– Nu te simţi bine, Marius?

– Mă simt perfect. De ce mă întrebi?

– Pentru că eşti cam palid.

– Poate e o combinaţie între prea mult vin la cină, o masă bogată şi povestirea asta oribilă despre sinucidere, asta-i tot.

– Ştii ceva, Marius, tocmai mi-a trecut prin minte un gând ciudat. Dacă Cézanne a fost falsificat chiar de această Clarissa Normandy? Era artistă, ştii.

– Nu, n-am ştiut, răspunse el şi, luând o înghiţitură de coniac, schimbă subiectul.

NOUĂSPREZECE

Voia să scrie despre ea, fiindcă în felul acesta o simţea mai aproape. Dar mai avea încă două interviuri de terminat. Cu toate acestea, stătea în faţa calculatorului uitându-se la ecranul acestuia încă de când plecase de la biroul ei, şi nu făcuse niciun pas înainte, deşi se făcuse ora nouă seara.

Nu mergea. Cuvintele nu se legau, deşi avea în minte imagini foarte vii ale ei: Annette Remmington. Blondă, frumoasă, elegantă. Şi inteligentă, o femeie care ştia să se exprime clar şi la obiect. Era ciudat de enigmatică, doamna Remmington. Misterioasă. Da, acesta era cuvântul potrivit pentru a o descrie. Se deosebea de oricare altă persoană cunoscută. Şi nu şi-o putea scoate din minte.

Jack se rezemă de spateaza scaunului cu intenţia de a se relaxa şi citi cu atenţie ultima variantă a profilului pe care i-l făcuse. Nu mergea din punctul lui de vedere şi probabil că nu era convingător nici pentru altcineva. Nu avea încă suficiente date personale pentru a intra în pielea ei, s-o înţeleagă cu adevărat, să-şi explice felul ei de a fi. Avea nevoie de mai mult. Frustrat, şterse tot ce scrisese, se ridică, intră în bucătărie luă o sticlă de apă din frigider şi reveni la birou.

Se aşeză la calculator, gata să ia totul de la început. Se răzgândi. Care era problema? Trebuie să termine următoarele două interviuri ca să înţeleagă pe deplin *cine* şi *ce* era ea. Ar fi fost inutil să încerce să construiască ceva acum. Îşi consuma timpul şi energia.

Jack înţelese de ce făcea acest lucru. Îşi închipuia că simplul fapt de a scrie despre ea i-o va aduce mai aproape în seara aceasta, într-un fel sau altul. Dar asta se va întâmpla doar când va avea atât de mult material, încât va putea renunţa la părţi din el.

Jack expiră cu putere, îşi relaxă umerii, luă sticla şi bău câteva guri de apă. Se uită la telefonul de pe birou apoi la ceas, amintindu-şi brusc de Lucy. Uitase s-o sune mai devreme, iar acum se făcuse prea târziu. Era ora zece în Franţa. Îi va telefona mâine.

Răsuflând uşurat, se ridică, se duse spre sofa, se aşeză, deschise televizorul, îl închise, se îndreptă spre fereastră, se uită afară, apoi se întoarse. Se simţea frustrat, agitat, într-un cuvânt nu-şi găsea locul.

Revenind la birou, se lungi pe scaun adâncit în gânduri. *Femeile.* De ce sunt întotdeauna debusolat când vine vorba de femei? se întrebă.

Îşi aminti din nou de tatăl său. Un bărbat căruia îi plăcuseră femeile, cu toate complicaţiile ce derivau de aici. Jurnalist. El moştenise nu numai talentul tatălui său la scris, dar şi predilecţia lui pentru femei. Aşchia nu sărise departe de trunchi.

Întotdeauna pe fugă, după războaie sau femei; ambele erau primejdioase. Pericolul reprezenta raţiunea sa de a fi, aşa cum spusese mama la un moment dat, când se făcuse destul de mare să poată pătrunde sensul cuvintelor ei, pe la cincisprezece ani. La vremea aceea îşi imaginase că viaţa tatălui său fusese foarte romantică. Dar acum, ca adult, ajunsese la concluzia că mai degrabă putea fi considerată o mare încurcătură.

Tatăl său murise la treizeci şi opt de ani, mult prea tânăr să fie făcut bucăţele. Călcase pe o mină neexplodată dintr-o ţară uitată de Dumnezeu... era înnebunit după război, îi şoptise mama în ziua în care în cele din urmă putuse vorbi despre tatăl lui. Părea furioasă, şi acest lucru i se întâmpla ori de câte ori îl pomenea pe primul ei soţ.

Perioada pe care şi-o amintea cel mai bine din copilărie coincidea cu anii ce au urmat după căsătoria mamei cu Peter Chalmers. Ce se întâmplase înainte rămăsese învăluit în ceaţă în mintea sa. Cu excepţia cuvintelor mamei sale despre tatăl său biologic, care, în mod ciudat, i se întipăriseră în memorie. Mama le rostise cu amărăciune, îşi dădu el seama acum. Oare ar fi posibil să-l mai fi iubit pe tatăl lui?

Odată o întrebase pe Helen, mătuşa sa, despre asta, iar ea izbucnise în râs:

– Nici vorbă. Eleanor era prea pragmatică să se agaţe de un bărbat care nu era niciodată acasă. L-a iubit pe Peter şi sentimentul de siguranţă pe care i l-a oferit.

Da, îl iubise pe tatăl lui vitreg, după cum şi el se ataşase de acesta. Peter fusese un tată *adevărat* pentru el, îl crescuse ca pe propriul fiu. Spre deosebire de mama sa, el nu-şi vorbise niciodată tatăl de rău; de fapt, rareori pomenea de el. Aşa sunt bărbaţii, îşi spuse Jack brusc. Al naibii de diferiţi de femei! Nu e de mirare că nu le înţelegem.

În vreme ce se gândea la Peter îşi aduse aminte că trebuia să-l sune din nou pe Kyle, aşa că formă numărul. Fratele său răspunse la al şaselea apel, chiar înainte să intervină robotul.

– Sunt aici, Jacko. Ce e, băiete?

– Salut. Voiam să te întreb despre cufărul cu care mă necăjeai. Cât de mare e?

– Uriaş, Jack. Cred că va trebui să închiriezi un camion ca să-l poţi muta şi vei avea nevoie de ajutor ca să-i cari.

– Cât de mare e, pentru numele lui Dumnezeu? Şi chiar am nevoie de el? Nu pot să mă duc să-l golesc şi să pun conţinutul într-o valiză?

– Da, e posibil, răspunse Kyle. Totuşi îţi vor fi necesare două valize şi s-ar putea să vrei să păstrezi şi cufărul. E o piesă grozavă, Louis Vuitton. Cred că mama a cheltuit o avere chiar şi atunci când l-a cumpărat. Jack izbucni în râs.

– Ştii că mamei îi plăceau lucrurile scumpe, în special cele *franţuzeşti*.

De fapt, ar fi o idee bună să pun totul în valize; sunt mai uşor de mânuit, iar cufărul nu va mai atârna atât de greu. Ce e în el, de fapt?

– Nu prea m-am uitat, sincer să fiu, dar sunt în special obiecte legate de începuturile copilăriei tale – amintiri, fotografii, viaţa ei la acea dată.

– Chiar am nevoie de toate astea? Jack fu cuprins de serioase îndoieli.

Se lăsă o scurtă tăcere. În final, Kyle spuse calm:

– Da, cred că ai, băiete. Era o etichetă pe un mâner lateral cu numele tău, scris foarte clar. Trebuie să ai toate astea, Jack, pentru că aşa a vrut mama, iar tata mi-a transmis dorinţa ei după ce s-a prăpădit. Ştiu că eşti un sentimental, chiar dacă uneori pretinzi contrariul. Aşa că du-te şi ia-le săptămâna viitoare. E bine?

– Bineînţeles că o să mă duc. Şi de curiozitate, spune-mi ce-a mai rămas în casă?

– Nişte mobile. Vechi, în mare parte. M-am gândit că am putea să le trimitem la un dealer să le scoată la licitaţie cu porţelanurile

şi alte lucruri. Cuplul acela de tineri care a făcut o ofertă pentru casă n-a mai luat legătura cu agentul imobiliar. Aşa că cine ştie ce-o să se mai întâmple?

– Aş putea să mă duc să iau cufărul chiar mâine.

– Am crezut că lucrezi la un profil pentru *Sunday Times*.

– Da, lucrez. Dar mai am două interviuri pe această temă. Următorul e vineri. Aşa că mâine nu am mare lucru de făcut.

– Foarte bine, atunci du-te şi ia-l de acolo. Ne vedem diseară? La masă? Înainte să plec în Iordania?

– Ar fi grozav. Vin pe la şapte jumătate.

– Ne vedem atunci, răspunse Kyle şi închise.

– Nu ştiu dacă să distrug Cézanne-ul, Annette: Poate că o să-l păstrez, spuse Christopher Delaware muşcându-şi buzele, în vreme ce-şi muta încet greutatea de pe un picior pe altul.

Era marţi dimineaţă şi se aflau în atelierul lui Carlton. Annette a fost luată prin surprindere, iar el părea consternat când li s-au încrucişat privirile.

– Păi, desigur, asta e problema ta, Chris, zise ea, dar cred că ar fi mai înţelept să scapi de el. Nu are valoare nici pentru tine, nici pentru altcineva. De ce ţi-ai dori un fals?

– Cum se distruge un tablou? întrebă Christopher fără să-i răspundă, privind-o lung, stăruitor.

– După toate probabilităţile, poate fi tăiat sau ars. N-am mai făcut asta până acum, aşa că nu pot decât să presupun.

Carlton spuse pe un ton categoric:

– Trebuie să distrugi tabloul, Christopher. Dacă ai fi trăit în Franţa, ai fi fost obligat prin lege s-o faci. Nu poţi păstra un fals, potrivit expertizei specialiştilor, chiar dacă ai plătit milioane pentru el.

– Dar de ce nu-l pot păstra? întrebă Christopher venind mai aproape de Carlton, care stătea lângă Cézanne pe şevalet.

Celularul lui Annette începu să sune, aşa că se îndepărtă de ei, îndreptându-se spre fereastră.

– Alo?

– Şefa, tu eşti?

– Da, Esther. Ce s-a întâmplat?

– Nimic special. Am vrut să ştii doar că i-am dat lui Jack Chalmers numărul tău. Spunea că e urgenţă şi că trebuie să luaţi imediat legătură. Sper c-am făcut bine. Aşa e, nu?

– Da, desigur. Ce voia?

– Mi-a spus doar că e vorba de întâlnirea de vineri. interviul.

– Nicio problemă, bine că mi-ai spus. Rezolv eu. Vorbim mai târziu. Închise şi privi absentă pe fereastra cu zăbrele, în grădină. Primăvara venise devreme anul acesta. Clopoţeii înfloriseră deja.

Se întoarse la Carlton şi la Christopher, care continuau să discute despre Cézanne. Plictisită de vorbăria lor, ar fi vrut să-i pună capăt şi să-şi vadă de drum, dar nu putea să nu se întrebe ce dorea Jack Chalmers. Spera că nu va anula întâlnirea de a doua zi.

Telefonul sună şi ea se îndepărtă din nou.

– Alo?

– Bună! Sunt Jack Chalmers.

– Ştiu.

– Sper că nu întrerup o discuţie importantă, dar trebuie să stăm de vorbă.

– Bine. Sunt cu un client şi un restaurator. Aşteaptă puţin. Vreau să le cer permisiunea să ies afară ca să aud mai bine. Apropiindu-se de cei doi bărbaţi, le spuse;

– Carlton, Chris, vă rog să mă scuzaţi, dar afacerile nu suferă amânare.

Carlton încuviinţă şi îi făcu semn să părăsească încăperea.

– Nicio problemă Annette.

Îndreptându-se în grabă spre uşile duble, le deschise şi ieşi în grădină.

– Gata, spuse la telefon. Esther zicea că e o problemă cu întâlnirea de mâine.

– Nicidecum. Mă întrebam doar dacă am putea schimba ora, să ne vedem mâine la prânz, apoi să luăm masa la unu şi jumătate.

– Prânzul, repetă ea surprinsă. Continuă pe un ton şi mai ciudat: Păi, presupun că da.

– Bine. Mi s-a părut că ar fi mai plăcut să discutăm şi în altă parte nu numai în biroul tău. De aici şi ideea cu prânzul. Ascultă, te-am auzit menţionând numele lui Carlton. Nu cumva eşti cu Carlton Fraser?

– Ba da. Îl cunoşti? se miră ea.

– Era prieten cu părinţii mei; de fapt, am fost vecini în Hampstead. Ei, stai un minut. Nu cumva eşti acolo? La atelierul lui?

– Aşa e. De ce?

Jack izbucni în râs.

– Ce ciudat! Ştii ce? Mă aflu la câteva case de tine. Tatăl meu a murit de curând şi am venit acasă să-mi iau câteva lucruri. Ei bine, ce coincidenţă!

Annette se simţi copleşită de emoţii. Teamă, anticipare, nelinişte... pentru că ştia ce-i va propune el, ce se pregătea să facă. Îi spuse încet:

– Nu e extraordinar, Jack, că eşti în apropiere!

– La câteva case distanţă. Stai acolo, nu pleca. Spune-le lui Carlton şi lui Marguerite că vin şi eu să-i salut. Te rog.

– Bine. Închise telefonul, dar când atinse mânerul uşii, observă că-i tremura mâna. De fapt, tremura din tot corpul. În vreme ce încerca să se calmeze, se întreba dacă nu cumva zeii se jucau acolo, sus în cer şi puneau ceva la cale.

Ce-l adusese pe Jack Chalmers la Hampstead în dimineaţa asta? Şi de ce îi propusese ea lui Christopher să se întâlnească acolo?

Nu avea răspuns. Ştia doar că se simţea cuprinsă de teamă.

Se strădui să-şi adune gândurile şi, după ce arboră un zâmbet strălucitor, se îndreptă spre cealaltă parte a atelierului, unde Carlton şi Christopher continuau să stea lângă şevalet. Trase adânc aer în piept şi, fixându-l cu privirea pe Carlton, spuse cu un glas subţire:

– Ce coincidenţă! Tocmai am primit telefon de la un ziarist care-mi ia un interviu. Mi-a spus că l-ai cunoscut pe tatăl lui, care a locuit la câteva case distanţă de tine.

– Dumnezeule! exclamă Carlton, iar chipul lui oglindea o reală plăcere, în vreme ce ochii îi străluceau. Cred că vorbeşti despre Jack Chalmers. Ce face?

– Vom afla imediat. E în apropiere, la casa tatălui său şi va veni să vă salute pe tine şi pe Marguerite.

– Ce frumos din partea lui! Marguerite va fi în culmea fericirii. Jack a fost întotdeauna preferatul ei – ca şi al meu. Jack şi fratele său, Kyle, au crescut sub ochii noştri.

Carlton lăsa impresia că-şi regăsise echilibrul, iar Christopher păru dintr-odată mai relaxat, spre uşurarea ei.

Întorcându-se spre ea îi spuse:

– Probabil e o prostie să păstrez tabloul care e şi deteriorat şi fals, dar asta e dorinţa mea.

– Cred c-ar trebui să-l distrugi, zise Carlton din nou.

Christopher se uită la Annette cu o privire poznaşă.

Ea îi spuse:

– Eşti posesorul tabloului şi, atâta vreme cât nu-l vinzi ca pe un tablou *deteriorat* de Cézanne, pentru că este un fals, e în regulă. Şi

acum, să ieşim de aici. Înainte să vină Jack Chalmers. E un ziarist care scrie despre mine, iar tu, Chris eşti clientul al cărui Rembrandt l-am vândut cu douăzeci de milioane de lire. De bună seamă, va dori să stea de vorbă cu tine.

Christopher încuviinţă.

– Pe tine nu te deranjează acest lucru?

– Nu, atâta timp cât nu spui nimic de acest Cézanne fals. Poţi discuta doar despre licitaţie şi de Rembrandt.

– Bine, fu de acord Chris.

– Iar acum, Carlton, să dăm jos falsul ăla de pe şevalet şi să-l scoatem de aici, spuse Annette.

– Imediat! Carlton se conformă apoi i se adresă lui Christopher: O să pun tabloul înapoi în ramă. Poţi veni să-l iei mai târziu?

– Nicio problemă. Mulţumesc.

Annette se duse după Carlton şi-i zise:

– Ar trebui s-o avertizez pe Marguerite că Jack Chalmers va trece pe aici pentru câteva minute. Tocmai se îndrepta spre bucătărie când a sunat soneria.

DOUĂZECI

Brusc, el pătrunsese în viaţa ei, iar ea era uluită de felul în care se întâmplase. Atât de neaşteptat şi atât de repede. Un telefon scurt pentru schimbarea datei interviului şi ziua ei luase o nouă turnură.

O năpădise o rafală de e moţii când sosise Jack cu câteva clipe în urmă. Marguerite Fraser îl dusese în holul mare fără să-şi ascundă afecţiunea faţă de el, răsfăţându-i aşa cum face o găină cu puiul său. Carlton năvălise din atelier să-i îmbrăţişeze şi se pare că şi Christopher abia aştepta să-l revadă.

Şi iată-l. Jack Chalmers. Părea să fie pentru toţi băiatul de aur, cu soţii Fraser care se agitau în jurul lui, în vreme ce Christopher îi privea cu veneraţie, iar Annette se uita la el pe furiş din fundal. Avea impresia că Jack era jenat şi neajutorat în timp ce o privea dincolo de hol.

Annette îşi dădu seama că a pierdut controlul situaţiei când a apărut în scenă Marguerite, dar imediat şi-a revenit. Îndreptându-se spre Jack cu o mină zâmbitoare, îi spuse pe un ton calm:

– Nu-i aşa că lumea e mică, Jack? Apoi îi întinse mâna.

El îi luă mâna în palmele sale ţinând-o strâns o fracţiune de secundă, după care îi dădu drumul. Îi răspunse şi el cu un zâmbet, apoi adăuga:

– Mi-am petrecut mult timp în casa asta pe când eram copil.

La auzul vorbelor lui, Marguerite se simţi obligată să-şi exercite îndatoririle de gazdă.

– Să mergem la bucătărie, da? Acolo putem bea cu toţii o cafea.

– Nu, chiar nu vreau să vă întrerup discuţia, zise Jack fără s-o piardă din ochi pe Annette. Voiam doar să vă salut. Şi să stabilesc întâlnirea de mâine pentru interviu, adăugă atingând-i braţul. Ea se mulţumi doar să încuviinţeze.

– Te rog să rămâi la cafea, Jack, zise Marguerite. Nu ne-am văzut de la înmormântarea tatălui tău, aşa că va trebui să schimbăm câteva vorbe.

– Da, te rugăm, insistă şi Carlton.

– Într-un fel mă simt ca un intrus, murmură Jack, continuând s-o privească pe Annette ca vrăjit.

Întrebându-se dacă-i cerea permisiunea să rămână, ea spuse:

– Nu e nicio problemă, Jack. De fapt, tocmai am încheiat discuţiile profesionale. Şi mi-am zis că poate doreşti să discuţi cu Chris. Dă-mi voie să ţi-l prezint. Acesta este clientul meu, Christopher Delaware. Chris, el e Jack Chalmers. Iar tu, Jack, ai putea discuta cu el despre Rembrandt şi, dacă doreşti, despre licitaţie. De acord, Chris?

– Sigur că da, încuviinţă Chris strângându-i mâna lui Jack.

– Ei, ar fi grozav! se bucură Jack. Aş vrea să cunosc părerea ta despre licitaţie, şi poate că o să-mi spui şi câteva cuvinte despre Annette.

– E cea mai bună dintre toţi. Chris îi zâmbi lui Jack, apoi se uită la Marguerite. Unde stăm, doamnă Fraser?

– Te rog, spune-mi, Marguerite. Mergeţi în camera de zi. Jack ştie unde este.

– S-a făcut, exclamă Jack conducându-l pe Chris.

Marguerite se întoarse spre Carlton şi-i spuse:

– E o surpriză nemaipomenită să-l avem aici pe Jack, într-un mod atât de neaşteptat. Dacă mă scuzi câteva clipe, Annette, o să mă duc să fac cafeaua. Sunt sigură că tu şi Carlton aveţi multe de discutat.

Rămas singur în hol, Carlton spuse pe un ton coborât:

– Sper că nu aminteşte şi de Cézanne. Pare teribil de tânăr şi lipsit de experienţă, Annette.

– Chiar aşa e în multe privinţe, dar e şi inteligent în altele. Nu va pomeni de Cézanne, sunt sigură de asta. Va sporovăi despre Rembrandt-ul pierdut şi despre uimirea sa când a văzut cât a câştigat. Nu-ţi face probleme.

– Am încredere în judecata ta, dragă fată. Carlton o luă de braţ şi o conduse înapoi în studio. Aş fi vrut să ne fi lăsat să distrugem falsul. Mă îngrijorează existenţa lui.

– N-ai niciun motiv. În fond, e al lui. Înclin să cred că îl va duce înapoi, în acea încăpere pe care o foloseşte ca depozit, şi va uita de el. Ceva mai devreme mi-a lăsat impresia că ne suspectează că am încerca să-i forţăm mâna în vreun fel. Dacă asta te face să te simţi bine, îţi promit că voi vorbi cu el mai târziu. Şi apropo, are douăzeci şi trei de ani.

Carlton pufni în râs.

– Când ai şaizeci, la douăzeci şi trei eşti teribil de tânăr.

Annette se mulţumi să zâmbească, apoi se aşeză la fereastră.

– Chris ar putea pomeni de următoarea licitaţie în discuţia cu Jack, dar nu contează. Oricum voiam să-i spun ca să-i stârnesc interesul pentru campania mea publicitară.

– Iar cel mai important exponat al tău e sculptura lui Degas, nu?

– Da. Şi nu uita de Giacometti. Aş vrea să vii să le vezi săptămâna viitoare, dacă ai putea. Cred că trebuie curăţate amândouă, dar nu poţi să te atingi de tutuul de plasă al balerinei lui Degas. Mai mult ca sigur că s-ar deteriora.

– Ai dreptate. Nici nu m-am gândit la asta şi aş fi încântat să le curăţ pentru tine... ar fi o onoare, draga mea.

În vreme ce mergeau pe strada unde se afla casa tatălui său, Jack îi spuse:

– Mi-a făcut plăcere să-i revăd pe soţii Fraser, sunt nemaipomeniţi amândoi. Dar trebuie să recunosc că m-am bucurat când

Chris a spus că trebuie să plece.

– Şi eu, răspunse Annette. Eram nerăbdătoare să-mi iau rămas-bun, dar nu ştiam cum s-o fac, fără s-o supăr pe Marguerite. E o femeie aşa de bună şi o ador, dar pauza de cafea s-a prelungit cam mult.

– Ei, am ajuns, aici am crescut, o anunţă Jack şi, luând-o de braţ, o conduse pe aleea scurtă care ducea la intrarea din faţă.

La atingerea lui, ea simţi un tremur interior, pe deplin conştientă de prezenţa lui fizică, de efectul pe care-l avea asupra ei. Voia să se depărteze de el, însă îşi dădu seama că ar părea ciudat dacă ar face-o, aşa că nu schiţă niciun gest. Când el descuie uşa, mobilul ei începu să sune, iar ea îl privi, făcu o grimasă şi-i spuse:

– Scuză-mă, Jack.

El intră lăsând-o pe ultima treaptă de sus, pentru a nu-i tulbura intimitatea. Deschizând telefonul, ea răspunse:

– Bună, sunt Malcolm. Ai un minut liber?

– Sigur că da. Şi... felicitări.

– Mulţumesc, Annette. Tocmai de aceea te-am sunat. Tu şi Marius sunteţi liberi pentru cină diseară? Cu mine şi Laurie.

– Din câte ştiu eu, nu avem nimic în program. Va trebui să-l întreb, oricum. Sau, şi mai bine, de ce n-o faci tu? Spune-i c-ai vorbit cu mine şi ai aflat că suntem disponibili. Totuşi s-ar putea ca el să nu fie; se întâlneşte adesea cu clienţii la masă.

– Aşa voi face. Ascultă, Annette. Mă gândeam să mă duc să-l văd după-amiază. Iau masa cu un client şi m-am gândit să trec pe la biroul lui pe la patru. Ce zici?

– Să discuţi despre căsătoria ta cu Laurie?

– Da...

Se lăsă tăcerea, apoi se auziră paraziţii.

– Malcolm, mai eşti la telefon? spuse Annette. Sper că nu te-am pierdut.

– Sunt aici, zise Malcolm. Mă îngrijorează reacţia lui când va afla de planurile noastre. E foarte posesiv faţă de ea.

– Ştiu asta. Dar nu ai nevoie de acordul lui; ea are treizeci şi şase de ani. Nici de al meu sau al oricui altcuiva. Izbucni în râs. Du-te şi spune-i. Bine?

– Mda. Mulţumesc, Annette. Eşti foarte drăguţă. Ne vedem diseară.

Închizând telefonul, îl puse în buzunarul jachetei tricotate şi rămase o clipă nemişcată.

Şi ea îşi făcea probleme în privinţa modului cum va reacţiona Marius la aflarea veştii. Nu se putea abţine să nu controleze totul, asta era firea lui, dar caracteristica aceasta îl făcea uneori greu de suportat. Cu toate acestea, credea că Malcolm Stevens va avea, în final, câştig de cauză în chestiunea lui Laurie şi a căsătoriei ei. El îl va manipula pe Marius cu mănuşi, iar ea era conştientă că vechiul ei prieten nu va accepta vreo aberaţie din partea nimănui, nici măcar a faimosului său mentor.

Annette se opri în cadrul uşii, examinând casa. Holul de la intrare era mic, dar unele uşi rămăseseră deschise, astfel că lumina de la ferestrele celor trei camere goale pătrundea nestingherită. Particule de praf se ridicau ca un roi de insecte mici, delicate.

În cele din urmă, privirea ei se opri asupra lui Jack. El nu ştia că ea se află acolo şi îngenunchease pe podea, cotrobăind într-un cufăr. Îi vedea omoplaţii prin bumbacul subţire al cămăşii albe şi brusc simţi cum i se contractă gâtul. Ce vulnerabil părea în momentul acesta! Cu greu rezistă impulsului de a întinde mâna şi a-l atinge aşa cum cineva ar mângâia cu afecţiune un copil mic. Şi totuşi era un bărbat periculos dacă se gândea la felul în care ajunsese la ea şi o afectase pe mai multe planuri. Dacă ar fi avut un dram de minte, ar fi trebuit să se întoarcă şi să fugă cât o ţineau picioarele.

Dar preferă să treacă pragul şi să intre pe hol. El o auzi, se îndreptă de spate şi se ridică. Răsucindu-se spre ea, îi zâmbi. Acel zâmbet larg i-a pus în valoare dantura perfectă scoţându-i în evidenţă farmecul său irezistibil.

– Îmi ia doar un minut, o lămuri el. Am făcut tot ce am putut cu acest cufăr. O să-mi adun lucrurile şi o să chem un taxi. Te pot lăsa la birou sau oriunde doreşti.

– Mulţumesc. Ea se uită la cufăr. E o splendidă piesă veche, Louis Vuitton, îi spuse, mânată de dorinţa de a fi prietenoasă şi ea însăşi fu surprinsă că-i vorbise pe un ton atât de firesc.

– Aşa e! A fost al mamei; ea a murit înaintea tatei, cu patru ani în urmă. Mi l-a lăsat mie cu tot ce e în el. Fratele meu m-a tot presat să-l iau de când a murit tata, şi am scos casa la vânzare. Aşa că am depozitat tot în valizele astea două, care sunt mai uşor de transportat.

Annette încuviinţă cu un aer înţelegător.

– Să nu arunci cufărul. E o piesă de colecţie foarte valoroasă.

– Bineînţeles că-l voi păstra. Mama avea un magazinaş în Primrose Hill, mic ca o gaură în perete. Dar îi plăcea. Magazinul ei era ticsit cu o mulţime de vechituri dintre care unele excepţionale, in-

cluzând şi cufărul. Ocazional, se ocupa şi de antichităţi de bună calitate. Kyle le va scoate la licitaţie pe cele aflate aici.

Privind în jur, Annette spuse:

– E o casă familială extrem de frumoasă. Probabil c-a fost foarte plăcut să creşti aici, nu?

– Da, a fost, iar Kyle ţi-ar spune acelaşi lucru. Îi aruncă o privire foarte directă şi o întrebă: Ai crescut în Ilkley, nu?

– Da, răspunse ea, curioasă să afle de unde ştia asta. Mai avea şi alte informaţii? Se străduí să-şi reprime orice reacţie, devenind brusc îngrijorată, un pic panicată. Fii atentă ce spui, se avertiză singură. Ridică garda.

– Aşadar eşti din Yorkshire, din zona mlaştinilor! Îţi lipsesc? Pariez că aşa e, sunt incredibil de frumoase.

Ea nu fu în stare să-i răspundă. Într-un târziu reuşi să îngaime:

– Nu, nu-mi lipsesc.

– Tatăl meu a lucrat ca agent într-un teatru, îi spuse Jack. În fiecare vară dădea aici o mare petrecere. Şi-i invita pe toţi. Jack se îndreptă spre centrul încăperii, invitând-o să-l urmeze.

– Vino să vezi grădina unde dădeam petrecerea. Mama îi spunea PETRECEREA DIN GRĂDINĂ, cu majuscule. Era evenimentul anului pentru tata. O adevărată lovitură de teatru.

Annette simţi nevoia să plece, să se depărteze de el. Cu câtă abilitate o dezarma graţie farmecului său natural, felului său agreabil de a fi, faptului că avea încredere în ea ca să-i vorbească despre sine. Ea ar fi vrut să-i spună să cheme taxiul; descoperi că nu putea rosti cuvintele. Pentru că...voia să se afle aici, nu? Recăpătându-şi vocea, în final îl întrebă:

– Tu şi fratele tău aveaţi voie să participaţi la petrecere?

– Da, când am împlinit vreo opt ani, iar Kyle zece. Începea întotdeauna la ora şase şi continua Dumnezeu ştie cât. Toată lumea voia să fie invitată şi era, pentru că tata nu voia să dezamăgească pe nimeni. Sau să rănească sentimentele cuiva. A fost un tip extraordinar. Ne-a oferit mie şi lui Kyle atât de mult! Urmaţi-vă visul, obişnuia să ne spună, faceţi tot pentru el, atingeţi-l, trăiţi-l. Era mereu alături de noi, ne încuraja în toate iniţiativele noastre.

Întorcându-se brusc, îi luă mâna, spre surprinderea ei, şi o conduse în mijlocul pajiştii. Aici exista un cort în caz de ploaie, ştii la fel de bine ca mine cât de schimbătoare era vremea. Şi acolo era orchestra şi un bar, alaturi de mese îmbelşugate. Era, pur şi simplu, locul perfect.

– Mi-aş fi dorit să fiu aici, spuse ea fără să se gândească, apoi înghiţi în sec simţindu-se nesigură pe sine.

– Şi eu aş fi vrut, murmură el privind-o intens.

Annette îi evită privirea retrăgându-şi mâna.

El îi spuse cu blândeţe:

– Tata se ocupa cu visele, din moment ce îi reprezenta pe actori, scriitori, producători, regizori... Obişnuiam să-i spun uneori vânător sau făuritor de vise şi asta îl făcea să zâmbească. Ce ocupaţie avea tatăl tău?

– Era profesor, răspunse ea luată prin surprindere.

– În Ilkley?

– Nu, în Harrogate, preciză ea, şi în clipa următoare îşi spuse că ar fi fost mai bine să-şi muşte limba.

– Am crezut că ai trăit în Ilkley.

– Da, după moartea tatei. Am locuit apoi la bunicii noştri.

– Şi cu mama ta?

Ea trase adânc aer în piept.

– Da. Jack, îmi pare rău, dar cred c-ar trebui să mă întorc la birou.

– O, sigur! Dumnezeule, îmi pare rău că ţi-am irosit timpul cu vorbăria mea despre tata şi felul cum am crescut aici. Să mergem.

DOUĂZECI ŞI UNU

Annette se afla în biroul său cu Esther privind fotografia sculpturii lui Giacometti, care reprezenta un bărbat înalt de un metru, în mers. Sosise ceva mai devreme în cursul dimineţii, în timp ce ea era la Carlton, iar Esther o dezvelise şi o pusese pe dulap.

– Arată *grozav*, spuse Annette în cele din urmă. Am aşteptări

mari de la această sculptură. Cred că preţul va exploda. Marius m-a sfătuit s-o introduc în licitaţia din septembrie, să n-o păstrez pentru o dată ulterioară, pentru că lucrările lui Giacometti se vând foarte bine. Şi cred că a avut dreptate.

– Ce vrei să spui cu acest „va exploda"? o întrebă Esther privind-o încrezătoare pe Annette pentru că şefa ei era cea mai inteligentă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Ţinea seama de părerile ei despre artă, dar şi în alte privinţe.

– Mă gândeam că valorează între douăzeci şi douăzeci şi cinci de milioane.

– *Lire?* spuse ea pe nerăsuflate.

– Da, sigur că *lire*; licitaţia va fi ţinută aici la Londra, la Sotheby's, pentru că aşa consideră Marius că ar fi înţelept. Ai uitat asta?

– Nu, n-am uitat şi, dacă ajunge la douăzeci şi cinci de milioane de lire, o va depăşi pe cea organizată cu Rembrandt, nu?

Annette zâmbi.

– Ţi-am spus că de data asta am vrut să mă întrec pe mine însămi. Mi-am propus să-mi dobor propriul record.

Râzând, Esther exclamă:

– Vei obţine la fel de mult pentru *Mica balerină*?

– Da, poate chiar mai mult, pentru că este una dintre puţinele sculpturi ale lui Degas. Pe de altă parte, Giacometti a devenit extrem de popular în ultimii ani.

– Ce părere ai despre recesiunea care se presupune că ne va afecta chiar anul viitor?

– S-ar putea, dar nu că vor avea de suferit cei ultrabogaţi şi în special obiectele de artă pe care le cumpără. Aceştia caută întotdeauna trofee de artă pe care să le arate prietenilor.

– Să te audă Dumnezeu, spuse Esther, apoi se întoarse şi, înainte de a ieşi din birou, îi spuse: Ai primit câteva telefoane, iar Marius te-a sunat să-ţi spună că veţi cina cu Malcolm în seara asta. Te-au mai căutat Malcolm şi Laurie.

– Mulţumesc, Esther.

Zâmbindu-i, Esther deschise uşa, se opri şi spuse:

– Interviul cu Jack Chalmers mai are loc mâine?

– Da. Scuză-mă, am uitat să-ţi spun că vine la amiază şi că vrea să mă invite la masă ca să continuăm interviul în alt mediu.

– Înţeleg. Vrea să te cunoască sub mai multe aspecte, şi în birou e un pic cam *clinic*.

Annette începu să râdă.

– O, Esther, ai un fel unic de a vedea lucrurile. Clinic, cu adevărat.

– E adevărat, şefa, crede-mă, murmură ea şi ieşi din încăpere.

Cu ochii la uşă, Annette se gândi intens la Jack. Se purtase firesc, vorbise mult în taxi, dar nu-i mai pusese alte întrebări, spre uşurarea ei. Singurul lucru pe care-l spusese pe parcursul lungii călătorii de la Hampstead la Bond Street a fost că de obicei nu lua trei interviuri pentru un profil în ziar. Motivul pentru care avea nevoie de material suplimentar, continuase el, era că intenţiona să scrie un articol mai lung despre ea pentru *New York Times Magazine.* Ea apreciase acest lucru, ca şi dorinţa lui de a o face să se simtă în largul ei.

Cu siguranţă avea în vedere acest aspect în interviurile sale. Prezenţa lui fizică, personalitatea carismatică şi magnetismul lui o dezechilibrau, o făceau să se simtă ca o adolescentă neajutorată. Din acest motiv, trebuia să trateze totul ca pe o afacere, să nu devină prea prietenoasă cu el, nici prea sociabilă, dar în primul rând, să nu aibă încredere în el.

Citind mesajele de pe robotul de pe birou, o sună la început pe Agnes Dunne, asistenta lui Marius. Robotul era deschis, aşa că-i lăsă un mesaj pentru a confirma primirea invitaţiei la cină. Următorul telefon a fost către Malcolm pe care l-a prins pe mobil tocmai când pleca de la galeria Remmington pentru un prânz de afaceri.

– Am înţeles că vom cina împreună, îi spuse ea imediat ce i-a răspuns.

– Da. Ora opt, la Mark's Club. Am făcut alegerea asta pentru Laurie, e mai uşor de intrat cu scaunul cu rotile.

– Îmi place Mark's. Marius a fost de acord cu întâlnirea de la ora patru?

– Da, dar mai târziu, la cinci. Nu bănuieşte motivul întrevederii. De fapt, l-am invitat mai întâi la prânz.

– Nu fi aşa de îngrijorat. Va ieşi bine. Fii încrezător, ferm şi nu accepta nicio aberaţie.

– Spui mereu asta, dar cine ştie mai bine ca tine cât poate fi de dur şi ce convingător pledează în favoarea argumentelor sale.

– Lasă astea, uită că e vorba de Marius, mentorul tău. De fapt, este doar un alt bărbat. Spune-i în faţă că te căsătoreşti cu Laurie şi cu asta basta.

– Da, sir, cum spuneţi. Iar acum, ia revedere, sir.

– La revedere, Malcolm, zise ea râzând şi închise.

Uitându-se la mesajul de la sora sa, se gândi câteva secunde la ea, apoi o sună.

– Bună, micuţo, ce faci?

– Bine, Annette. Sunt foarte fericită. Mă bucur că ne vedem diseară şi că Marius se va întoarce la timp de la Cirencester.

– E plecat la Cirencester? Annette nu-şi disimulă uimirea.

– Da, i-a zis lui Malcolm când l-a sunat pe mobil. Se pare că era pe drum spre Gloucestershire să se vadă cu un client.

– Da, are câţiva acolo. Oricum, voiam să-ţi spun că Chris a înţeles tot ce i-a spus Carlton despre Cézanne şi a decis să-l ducă înapoi la Knowle Court azi după-amiază. N-ar vrea să-l distrugă, ci să-l păstreze. E prerogativul său, desigur. Îi aparţine.

– Asta nu contează, nu? Nu-l poate vinde bine, nu aşa cum este, pătat cu funingine şi fără certificat de provenienţă.

– Acelaşi lucru i l-am spus şi lui, şi lui Carlton, care părea cam iritat. Vrea ca tabloul acesta să dispară.

– Aşa e el, Annette, puţin cam formalist... în privinţa legii, ordinii şi etc...

– Ştiu. Ne vedem diseară, draga mea.

– Desigur şi o să-ţi arăt şi inelul. E cu smarald, iar Malcolm mi l-a dăruit aseară.

– Sunt foarte fericită pentru tine, Laurie, sunt fericită cu adevărat. Meriţi un bărbat bun ca Malcolm, care să aibă grijă de tine.

– Pot avea grijă şi singură de mine, mulţumesc mult, aşa m-ai crescut, să fiu o femeie adevărată, puternică.

După ce o lăsă pe Annette la biroul ei, Jack se întoarse în apartamentul său din Primrose Hill. Îi era foame, aşa că şi-a făcut un sendviş cu somon afumat şi a băut o ceaşcă de cafea. După ce se aşeză să mănânce urmărind ştirile, se gândi la femeia de care tocmai se despărţise.

Voise s-o invite să ia masa cu el, dar brusc se răzgândise. Ea fusese cam rezervată în taxi, nu vorbise prea mult, încercând să păstreze relaţia în termeni strict profesionali.

Nu, nu retrasă, se gândi acum. Nu folosise termenul corect. Fusese... rece. Foarte rece. Şi calmă. Şi stăpână pe sine. Se controla perfect.

Oftă uşor. El simţea exact contrariul; trăirile sale erau disproporţionat de puternice. Abia o întâlnise de două ori, şi îi domina gândurile. Voia să fie cu ea, să-şi petreacă timpul cu ea, s-o

cunoască mai bine. Şi s-o aibă. Atracţia fizică pe care o simţise ieri pentru ea îl dezechilibrase, cu toate că se străduise să nu-şi exteriorizeze trăirile.

Parcă era un şcolar care se confruntă cu o pasiune irezistibilă. Avea aproape treizeci de ani şi destulă experienţă în materie de femei ca să ştie că acea înflăcărare bruscă, dorinţa sexuală copleşitoare şi pasiunea scădeau treptat în intensitate şi uneori asta se petrecea destul de repede.

Nu şi de data asta, îşi spuse el. Pentru că, de fapt, nu mai simţise niciodată aşa ceva. Niciodată. Nici cu cele două logodnice, nici cu Lucy.

O, Dumnezeule! *Lucy.* N-o sunase. Uitase din nou. Asta trebuia să spună ceva despre sentimentele sale pentru ea. Dar şi pentru Annette. Preocuparea pentru persoana ei din ultimele douăzeci şi patru de ore îl făcuse să-şi piardă capul.

Închizând televizorul, luă farfuria şi cana, le duse la bucătărie, apoi se întoarse la biroul său unde se aşeză, uitându-se câteva minute la ecranul laptopului. În final, îi trimise un e-mail lui Lucy, în care îi spunea că este foarte ocupat şi-i promitea că o va suna spre seară, apoi trecu pe Google să caute informaţii despre Laurie Watson, sora lui Annette.

Acestea apărură imediat, iar el se concentră asupra ecranului, dădu dublu clic aplecându-se în faţă când văzu fotografia ei. Dumnezeule, era o revelaţie! Incredibil de frumoasă, cu păr strălucitor, roşcat-auriu, un chip extraordinar şi ochi mari, verzi. Semăna întrucâtva cu Annette, dar nu prea mult, de fapt, erau genuri foarte diferite.

În text se specifica faptul că fotografia fusese făcută la Sotheby în noaptea licitaţiei. Annette stătea lângă Laurie, aflată într-un scaun cu rotile, elegant îmbrăcată cu o rochie frumoasă.

Uitându-se la imaginea lui Annette, observă că era mai puţin dichisită în comparaţie cu sora sa mai mică, purta un costum şi foarte puţine bijuterii, doar un şirag de perle şi cercei cu perlă. Conservatoare, elegantă, dar nu ostentativă, îi amintea puţin de... *cine?* De cine îi amintea Annette în această fotografie făcută în martie?

Părul blond era pieptănat spre spate, strâns într-un coc, iar ochii ei albaştri păreau mult mai vii, sub sprâncenele închise la culoare. Expresia chipului era... enigmatică. Costumul de culoarea grâului şi perlele denotau clasă. Imediat se dumiri. Semăna cu Grace Kelly în *Cum să prinzi un hoţ.* Vechiul său film preferat – numai mare, cer

albastru şi sudul Franţei. Sofisticatul, inteligentul Cary Grant şi frumoasa Grace, jucau în acea capodoperă a lui Hitchcock care era la fel de vizionată în prezent ca şi în anii cincizeci.

După câteva secunde, ieşi de pe Google şi apelă la alte motoare de căutare pentru a culege informaţii despre Annette Remmington şi Laurie Watson. Nu găsi nimic, în afară de acele interviuri din seara licitaţiei şi câteva povestiri care fuseseră scrise mai devreme în acel an.

Păi, ea îi spusese asta, nu? Îi explicase că nu dăduse interviuri pentru că nu existase niciodată vreun motiv pentru a fi intervievată. „Licitaţia pentru Rembrandt" este singurul meu drept la recunoaştere, îi spusese cu o zi în urmă în biroul ei. Iar el înţelesese că acesta era adevărul. Până să aducă întâmplător tabloul Christopher Delaware, Annette fusese doar un dealer privat de artă de succes, nu o stea în lumea artei.

Începu să dactilografieze fragmentele de informaţii pe care le adunase mai devreme, în ziua aceea, acasă la Carlton Fraser. După aceea, contură noi idei despre profilul pe care îl avea de scris în weekend, pentru a-l preda la timp la *London Sunday Times*. În continuare lucră la schiţa articolului ceva mai lung pentru *New York Times Magazine*.

Când telefonul sună strident, întoarse capul brusc spre el, surprins, atât de concentrat era.

– Alo? Jack Chalmers.

– Jack, sunt eu, Annette.

– Oh, exclamă el surprins. Imediat îşi reveni şi o întrebă: Totul e în regulă? Şi se simţi ca şi cum ar fi vrut să se pălmuiască singur. Ce idioţenie să-i spună asta!

– Da, totul e în ordine. Dar m-am gândit la interviul de mâine. Mă întrebam dacă ai vrea să vezi cele două piese care vor sta la baza noii licitaţii.

– Dumnezeule, sigur că aş vrea!

– În cazul acesta, vrei să vii la apartamentul meu? Acolo am sculpturile.

– Sculpturi? Ale cui?

– Vei vedea. Ezită. Vreau să te iau prin surprindere. Stai să-ţi dau adresa mea din Eaton Square.

– Bine, sunt la birou, o scriu.

După ce-i dădu detaliile, ea îi spuse:

– La ora fixată. Mâine la amiază. De acord?

– Da, da. Apoi luăm prânzul împreună. Da?

– Desigur. Ne vedem mâine. La revedere.

Închise înainte ca el să-i poată răspunde. Se aşeză mai comod în scaun, dându-şi seama că avea să obţină veştile înaintea oricui. Aşa cum îi spusese agentul său, Tommy, că se va întâmpla. Era cât se poate de mulţumit. Va avea o introducere minunată, iar acum va trebui să-şi reordoneze ideile despre prima parte a profilului pe care-l scria. Şi să aleagă un restaurant cochet lângă Eaton Square pentru masa de prânz. Asta era uşor, nu reprezenta o problemă.

Telefonul sună din nou, iar el ridică receptorul.

– Jack Chalmers.

– Salut, Jack, auzi vocea fratelui său. În privinţa întâlnirii din seara asta, te deranjează dacă vine şi producătorul meu, Tony Lund?

– E absolut necesar?

– Un fel de-a spune, a venit cu avionul de pe coastă alaltăieri şi, cu toate că ne-am întâlnit de câteva ori, i-am promis că o să-l invit la cină. A ales seara asta. Mâine are avion spre Paris.

– Bine, nu mă deranjează. Tony Lund e un tip talentat şi mi-ar face plăcere să-l cunosc.

– Grozav. Ora opt. La Harry's Bar.

– Harry's Bar! Elegant, un local la modă!

– Acolo a ales să meargă. Noroc cu tata că m-a ajutat să devin membru acum doi ani.

– Ce-i drept, mâncarea e grozavă şi se ascultă jazz. Îţi promit că n-am să uit de cravată.

Kyle începu să râdă.

– Cum a mers mutarea? Ai scos cufărul?

– Nu, o să iau tot în weekendul ăsta. A intervenit ceva neprevăzut în dimineaţa asta.

– În regulă. Trebuie să închid. Ne vedem mai târziu.

– Bine, Kyle. Jack închise, apoi formă numărul agentului său. Abia aştepta să-i spună lui Tommy câtă dreptate avusese şi că a doua zi Annette îi va arăta piesele cele mai grozave ale licitaţiei următoare. Obţinea nu numai informaţiile, ci şi o avanpremieră.

DOUĂZECI ŞI DOI

De ce nu mi-ai spus? se răsti Marius din uşa dressingului ei. Ea tresări uimită, apoi se întoarse imediat spre el. Nu-l auzise când intrase în apartament şi a fost luată prin surprindere de sosirea lui bruscă şi tonul furios.

– Pentru că Malcolm a vrut să-ţi spună personal, ripostă ea. Ăsta e motivul pentru care a venit azi aici să te vadă. Presupun că nu şi-a anunţat la telefon logodna cu Laurie.

– L-am văzut cu puţin timp în urmă. Şi dacă aş spune că am fost uluit la auzul veştii, aş face o mărturisire incompletă. Am fost de-a dreptul *stupefiat* pentru câteva clipe. Nu-mi venea să cred că aud bine. Şi...

– Ce te-a deranjat?

– Ce întrebare!? Nu mă aşteptam din partea ta! răbufni el furios. E atât de ridicolă căsătoria lor. Ce fel de viaţă vor duce împreună? Nu una bună, dacă vrei să ştii părerea mea. Laurie e ţintuită într-un scaun cu rotile, iar Malcolm este un bărbat normal, heterosexual, cu experienţă în materie de femei, conducătorul unei afaceri de mare succes, unde amuzamentul de mare clasă e esenţial. Nu, n-o să meargă, sunt sigur de asta, decretă el rezemându-se de cadrul uşii şi privind-o cu tristeţe. Sunt nepotriviţi. Annette se întoarse spre el cu chipul îngheţat.

– Vrei să spui că Laurie nu e potrivită ca femeie, fiindcă e paraplegică şi că nu va fi o soţie bună pentru el?

Văzând că el nu-i răspunde, Annette continuă:

– De fapt, vrei să spui că nu e îndeajuns de bună pentru Malcolm Stevens, protejatul tău şi deţinătorul galeriei Remmington fon-

dată de tine, căreia i-a mărit faima în comparaţie cu ce a fost pe vremea când era a ta, dacă e să spunem adevărul.

Marius o privi nedumerit, luat prin surprindere, brusc conştient de tonul ei tăios, de răceala ce i se oglindea în ochii albaştri reci, înţelegând că umbla pe nisipuri mişcătoare. Temperându-şi tonul, îi răspunse ceva mai calm:

– Te-am supărat, dar ştii prea bine că o iubesc pe Laurie, şi am avut grijă întotdeauna de ea, pe deplin conştient de responsabilităţile mele. Dacă analizăm situaţia la rece, Annette, Laurie are limite. Ca soţie.

În sinea sa, Annette era furioasă, dar continuă să arboreze o mină neutră, iar vocea sa rămase egală:

– Te referi la viaţa lor sexuală? îl întrebă ridicând din sprâncene cu un aer sardonic.

– Sigur că da. Malcolm are patruzeci şi doi de ani, e sănătos, viril, atrăgător, un bărbat monden, dar fără să depăşească anumite limite. N-aş vrea ca Laurie să fie nefericită...

– Malcolm n-o va face nefericită, i-o reteză ea pe un ton care nu suferea contrazicere. O iubeşte, e *îndrăgostit* de ea. Şi, oricum, Laurie se poate bucura de o viaţă sexuală normală. De fapt, a avut o relaţie acum trei ani cu Douglas Brentwood, care a vrut şi el s-o ia de soţie. A pus capăt acestei legături pentru că nu-l iubea. Dar pe Malcolm îl iubeşte.

Marius o privi peste măsură de încurcat şi se îndreptă de spate acolo, în cadrul uşii, cu un aer contrariat.

– Laurie poate să facă sex? Încă uluit, se încruntă şi clătină neîncrezător din cap.

– Da, poate şi chiar îi face plăcere. Annette îşi reprimă un zâmbet; nu se putuse abţine să nu facă acest ultim comentariu.

– N-am ştiut asta, murmură el ca pentru sine. Nu mi-am imaginat-o niciodată într-o asemenea postură.

– N-am considerat necesar să discut despre asta cu tine sau cu altcineva. Iar Laurie are nevoie de intimitate. A insistat în mod special asupra acestui aspect. În plus, e foarte pudică, după cum bine ştii. Nu mi-o pot imagina discutându-şi viaţa sexuală cu tine. Eşti bărbat.

– Înţeleg. Revenindu-şi încet, continuă: Dar să fim pragmatici, Annette. Numai sexul nu poate sta la temelia unei căsnicii. Dar copiii, susţinerea unei familii? Mai sunt călătoriile, distracţiile. Totul poate fi foarte stresant pentru oricine, ca să nu mai vorbesc de o

femeie într-un... adică o femeie handicapată.

Câteva clipe Annette nu zise nimic. Îl privi cu înţeles pe Marius, apoi în final spuse pe un ton vehement:

– Se pare că Malcolm nu te-a informat că Laurie e însărcinată în şase săptămâni.

– Însărcinată, repetă Marius apoi realmente se prăbuşi în scaunul de lângă uşă. *Laurie e însărcinată?*

– Exact, şi intenţionează să se căsătorească în iulie.

Marius nu-i răspunse, închise ochii pe moment şi începu să murmure ca pentru sine.

– Nu te-am auzit, Marius, exclamă Annette. Ce-ai spus?

Deschizând ochii el o privi.

– Am zis că ar putea face un avort.

Impunându-şi să-şi păstreze controlul, Annette îi spuse încet, pe un ton calm:

– Nu, Marius. Laurie nu va face niciun avort. Ea şi Malcolm îşi doresc acest copil şi-l vor avea. Şi se vor căsători la vară... înainte de a se naşte copilul. Marius părea ameţit, redus la tăcere. Se rezemă de spătarul scaunului închizându-şi ochii.

După câteva clipe, Annette se ridică, se duse la el şi îi scuturâ braţul.

– Marius, ridică-te şi ascultă-mă.

El nu reacţionă. Ea îl zgâlţâi şi mai tare şi strigă:

– Nu-ţi voi permite să te amesteci în vieţile lor! Şi nici ei nu te vor lăsa! Malcolm a venit să-ţi vorbească din bun-simţ; a fost doar un gest de politeţe. Pentru că, la drept vorbind, nu le pasă de ce crezi sau ce vrei tu. Nici nu-i interesează părerea altcuiva. Sunt adulţi, Marius.

– Da, ştiu asta, murmură el deschizând ochii. Dar nu se comportă ca nişte oameni maturi.

Întorcându-se la scaunul din faţa mesei din dressing, Annette se aşeză, continuând să-l ţintuiască cu privirea din partea cealaltă a încăperii. În cele din urmă, îi zise pe un ton glacial:

– Mi-ai spus întotdeauna ce să fac, mi-ai controlat viaţa, m-ai manipulat cât ai putut. Ani de-a rândul lumea a spus că eşti Svengali al meu, dar eu nu i-am băgat în seamă. De fapt, eu am ales să rămân cu tine, să avem o viaţă împreună. Dar dacă încerci să zădărniceşti căsătoria lui Malcolm cu Laurie, îţi promit că te părăsesc.

El îşi lăsă capul pe spate pufnind în râs.

– Părăseşte-mă, bolborosi el o secundă mai târziu. Ştii prea bine

că n-o s-o faci niciodată. Din vocea lui răzbătea siguranţa de sine.

Annette tăcu, ştiind că spunea adevărul. El ştia prea mult despre trecutul ei zbuciumat, de necazurile pe care le avusese! Era prinsă în propria-i capcană. Făcuse greşeala să i se confeseze.

Marius spuse în cele din urmă:

– Hai, draga mea, să nu ne certăm din cauza acestor două persoane ridicole. Sunt idioţi, iar tu şi eu...

– *Nu* sunt idioţi, i-o reteză ea. Sunt doi oameni de care îmi pasă, care se iubesc mult, vor avea un copil şi pregătesc nunta. Sunt stăpâni pe viaţa lor, iar tu te vei împăca cu situaţia, altfel noi doi nu vom mai avea acelaşi gen de relaţie. Îţi promit acest lucru.

– N-o să mă părăseşti niciodată, zise el pe un ton ameninţător.

– Ştiu. Putem locui în acelaşi apartament, dar nu vom mai avea o viaţă comună.

Deşi era conştient de puterea incontestabilă pe care o exercita asupra ei şi că ea de fapt, nu-l va părăsi niciodată, el îşi mai dădea seama de faptul că de-a lungul anilor ea îşi dezvoltase o voinţă de fier. Nu era doar inteligentă, ambiţioasă, pasionată de muncă, ci şi hotărâtă, puternică şi fermă. Şi adesea lua decizii cu care el nu era întotdeauna de acord. Oricum, el nu luase atitudine. Cu mult timp în urmă admisese că trebuia să-i lase un anume grad de libertate pentru ca mariajul lor să rămână bazat pe dragoste, sexualitate, afecţiune. În acel moment înţelese că ea va lupta până la capăt să-i ofere lui Laurie ceea ce ea îşi dorea cel mai mult. El nu putea concura cu sora ei mai mică atunci când se punea astfel problema.

Ridicându-se, se îndreptă spre Annette, se aplecă şi îi luă mâinile în palmele sale. Privind-o zâmbitori, îi spuse calm:

– Ai dreptate. Am greşit. Îţi promit că nu mă voi amesteca. De fapt, Laurie are treizeci şi şase de ani, iar Malcolm patruzeci şi doi şi trebuie să-şi trăiască vieţile.

Annette încuviinţă.

– Mă bucur că ai început să gândeşti la fel ca mine.

– Şocul a fost prea mare pentru mine.

– Înţeleg. Dar cred că ar trebui să ne grăbim, să ajungem la timp la clubul Mark's.

– Nu mai mergem acolo, spuse Marius, dându-i drumul la mâini. Malcolm a decis că Harry's Bar ar fi un loc mai potrivit pentru a sărbători evenimentul. Şi e un loc uşor accesibil pentru un scaun cu rotile.

– În acest caz o să mă îmbrac cu altceva, anunţă Annette şi se

îndreptă spre dulap.

– Iar eu o să mă duc să-mi schimb costumul. Marius se grăbi să iasă, fără să mai spună nimic.

Annette rămase nemişcată timp de câteva secunde, privindu-se în oglinda de pe masa dressingului. Chipul ei era calm, senin, fără să exprime agitaţia lăuntrică. În timpul discuţiei cu Marius, clocotise de furie în faţa atitudinii lui lipsite de sensibilitate. Doar datorită voinţei sale de fier reuşise să discute cu el civilizat, iar el capitulase în cele din urmă.

Oftă când începu să-şi pudreze faţa. Ştiuse instinctiv că el se va opune căsătoriei lui Laurie cu Malcolm, dar nu anticipase furia şi vehemenţa lui. Din fericire, ea câştigase. Nu doar o bătălie, ci întreg războiul. Ameninţarea ei fusese destul de puternică pentru a-l face să se retragă, apoi să capituleze.

Au înţeles amândoi că ea nu putea să-l părăsească, dar acum Marius îşi dăduse seama că ea ar fi în stare să pună capăt relaţiilor intime dintre ei. Îi spusese foarte clar că îşi va duce viaţa fără el, chiar dacă formal va rămâne soţia lui.

Annette era *perfect* conştientă că el nu va accepta o asemenea situaţie. Avea nevoie de ea pe toate palierele emoţionale.

Mâinile nu-i tremurau când şi-a strâns părul la spate şi l-a prins cu ace. După ce a aplicat rujul şi parfumul, s-a ridicat, şi-a scos capotul de mătase şi s-a îndreptat spre dulapurile de haine cu oglinzi din cealaltă parte a dressingului.

Ştia exact ce va purta, pentru că-şi alesese ţinuta cu puţin timp în urmă. Era o rochie crem de lână cu decolteu în V şi mâneci lungi, cu jachetă asortată. După ce se îmbrăcă, îşi puse un şirag de perle şi cercei, apoi încălţă o pereche de pantofi cu tocuri înalte.

Transfera câteva lucruri într-o poşetă neagră de piele când Marius apăru în dressing. Zâmbea şi expresia chipului său era plăcută. Datorită faptului că cedase în faţa ei, arborase un aer binevoitor şi iradia căldură. Ştia că se împăcase cu ideea căsătoriei lui Laurie cu Malcolm şi că nu va mai formula vreo obiecţie. Niciodată.

Annette pomeni de sora sa când erau în taxi, în drum spre restaurant. Atingând uşor braţul lui Marius, îi spuse încet:

– Ştii, Marius, noi doi suferim de acelaşi lucru.

– Şi care ar fi acela? întrebă el privind-o cu un zâmbet în colţul gurii. Era uşurat că vocea ei suna ca de obicei, fără să-i mai amin-

tească de aceea a unui soldat pe câmpul de luptă.

– Suntem prea apropiaţi de Laurie şi din acest motiv ne-am obişnuit în asemenea măsură cu ea, încât am uitat cât e de frumoasă. O să vezi în seara asta că toţi bărbaţii din restaurant o vor privi şi-i vor face ochi dulci.

– Da, ai dreptate. Marius era convins de acest lucru şi nu încerca doar să-i facă ei o plăcere sau s-o împace.

În seara aceea, traficul era mai aglomerat ca de obicei. Temându-se că vor întârzia Annette a răsuflat uşurată când în cele din urmă taxiul a oprit în faţă la Harry's Bar de pe Audley Street. A coborât prima deschizând uşa şi păşind înăuntru.

De îndată ce o văzu, *maître* veni s-o salute şi discutară câteva clipe în timp ce ea îl aştepta pe Marius. Când acesta se întoarse o fracţiune de secundă ca să-i dea instrucţiuni unui chelner, ea se uită în jur după Laurie şi Malcolm. Îi observă imediat, ridică mâna şi le făcu un gest.

Atunci îl zări pe *Jack Chalmers*.

Se afla cu doi bărbaţi în partea stângă a restaurantului, în diagonală faţă de masa lui Malcolm. Stomacul i se contractă. Se întrebă cum va reuşi să se descurce în acea seară.

DOUAZECI ŞI TREI

Chipul lui Laurie radia şi fericirea din ochii ei îi merse la inimă lui Annette. Se aşeză la masa sa şi-i strânse mâinile în palmele sale.

– Mă bucur aşa de mult, pentru tine, Laurie dragă, şi pentru tine, Malcolm. Ne-aţi dat cea mai minunată veste.

Annette rosti aceste vorbe din suflet. Siguranţa şi bunăstarea

surorii sale erau cele mai importante lucruri în viaţa ei. Simţea că viitorul lui Laurie nu mai reprezenta o problemă. Îşi făcuse dintotdeauna griji că Laurie va rămâne singură dacă ei i se va întâmpla ceva. Acum, datorită existenţei lui Malcolm, Laurie avea viitorul asigurat. Malcolm era un prieten vechi, responsabil, de încredere, bun şi grijuliu.

Malcolm se aplecă peste masă şi, de parcă i-ar fi intuit gândurile, îi spuse:

– O iubesc foarte mult pe Laurie, Annette, şi te asigur că voi avea grijă de ea. Întotdeauna va fi o prioritate în viaţa mea.

– Ştiu asta şi aş vrea să-ţi urez bun-venit în familie, Malcolm. Comutându-şi atenţia asupra lui Laurie, îi zâmbi şi-i spuse:

– Haide, arată-mi inelul.

Laurie întinse mâna, etalând inelul de logodnă dăruit de Malcolm. Era un smarald tăiat drept, înconjurat de diamante.

– Nu-i aşa că e frumos? murmură ea uitându-se la inel, apoi la Annette.

– Da, e superb.

– Numai smaralde de-acum, pentru a se asorta cu culoarea ochilor ei, anunţă Malcolm.

– Ce romantic eşti! exclamă Annette, apoi îşi ridică privirea spre Marius, care sosise la masă.

– Scuzele mele. M-a oprit cineva la bar. Se aşeză şi spuse imediat: Felicitări pentru voi doi! Aplecându-se spre Malcolm şi Laurie continuă: E o veste grozavă cea cu copilul. Mă simt de parcă aş urma să fiu bunic.

– Ei, lasă, nu eşti aşa de bătrân, protestă Annette. Mai degrabă *unchi*, nu?

El izbucni în râs.

– *Unchiul Marius*. Da, sună bine. Îmi place. Şi cred că ar trebui să fiu naş. M-ar deranja dacă aţi alege pe altcineva în afară de mine, adăugă el, ţintuindu-l cu privirea pe Malcolm.

– De acord, răspunse Malcolm şi făcu un semn chelnerului care veni şi turnă şampanie pentru toată lumea. Laurie ceru doar un strop, ca să toasteze.

După ce se bău şampania, se făcură urările, primele zece minute fiind marcate de multă veselie la masă. Annette s-a lăsat antrenată în această agitaţie, astfel că a rezistat tentaţiei de a se uita spre Jack, aflat de cealaltă parte a încăperii. Era dureros de conştientă de prezenţa lui, îi simţea privirea aţintită asupra ei şi, cu

toate acestea, reuşi să rămână calmă şi detaşată.

Spre satisfacţia sa, Marius se uita la Laurie cu admiraţie, de parcă dintr-odată o vedea în cu totul altă lumină. Adevărul e că în seara aceasta, sora ei era deosebit de frumoasă. Purta o rochie de mătase de culoarea muşchiului verde, care-i punea în valoare ochii verzi, armonizându-se perfect cu tenul ei de porţelan şi părul blond-roşcat. Uitându-se pe furiş la Marius, Annette observă că era captivat de frumuseţea uluitoare a lui Laurie, pentru prima oară de când o cunoscuse.

Marius se întoarse spre Annette, îi aruncă o privire în treacăt, apoi spuse:

– Laurie dragă, eu şi Annette îţi vom oferi o nuntă minunată, oriunde vei dori şi, după ce veţi fixa data, tu şi Annette trebuie să începeţi pregătirile.

– Mulţumesc, Marius, şi ţie, Annette, răspunse Laurie toată numai zâmbet. Răsuflase uşurată văzând că Marius se bucura de logodna ei cu protejatul său şi era evident că ie dăduse binecuvântarea. Se aşteptase la probleme, la un acces de furie din partea lui, dar se înşelase. Zâmbetul ei larg şi ochii strălucitori reflectau fericirea care-i inundase întreaga fiinţă.

Malcolm spuse:

– Vă mulţumesc amândurora, aţi fost nemaipomenit de generoşi. Ne-am gândit s-o facem la vară, pe la sfârşitul lui iunie, sau începutul lunii iulie. Zâmbi. Trebuie să ne gândim la copil. N-am vrea să amânăm prea mult după această dată.

Râzând relaxată, Laurie le mărturisi:

– Nu mi-ar plăcea ca sarcina să fie prea vizibilă.

– Sigur că nu, draga mea. Şi nu va fi, o asigură Annette. Cred că ar fi bine să vă căsătoriţi în iulie, când vremea este de regulă frumoasă. Dar va trebui să alegi rapid locul, ca să ne asigurăm că este liber. Ascultaţi, am observat că Jack Chalmers se află în partea cealaltă a restaurantului. Nu cred că ne va inoportuna dacă va veni aici să ne salute, dar sunt sigură că întreg restaurantul ştie deja că sărbătorim ceva şi totuşi n-aş vrea să-i ignorăm prezenţa.

– E un tip de treabă, interveni Malcolm. Fermecător şi foarte agreabil.

Laurie îi aruncă o privire rapidă, apoi spuse pe un ton scăzut:

– Malcolm, nu te-am crezut când ai afirmat că seamănă cu Billy Holden în tinereţe, dar ai avut dreptate.

– E mai tânăr decât mi-am închipuit, adăugă Marius după ce

aruncă o privire rapidă spre capătul celălalt al încăperii. Dar nu contează. E un ziarist strălucit şi mă bucur că l-am ales. Sunt convins că va face un interviu excelent cu tine, Annette. Apropo, cum merg interviurile? N-ai prea vorbit despre asta.

– Bine.

– Nu ţi-a dat bătaie de cap?

– Nu, Marius, absolut deloc. Ai avut dreptate în această privinţă, răspunse Annette şi schimbă subiectul revenind la nuntă. Îi spuse lui Laurie: Cât despre loc, aveţi vreo idee unde aţi vrea să vă căsătoriţi? Iar tu, Malcolm, ce preferinţe ai?

Laurie fu cea care răspunse:

– Am discutat despre câteva locuri, nu, dragule? Îl privi pe Malcolm şi adăugă: Dar între timp ne-am schimbat părerea; am vrea o nuntă la ţară.

– Poate că nu, murmură Malcolm. Şi trebuie să trecem în revistă localurile împreună cu voi. Dar deocamdată să comandăm. Altfel, vom sta aici toată noaptea.

Marius dormea dus.

Îl auzea respirând profund, detaşat de lumea înconjurătoare. Închisese ochii imediat ce pusese capul pe pernă şi adormise.

Ea nu era surprinsă. Băuse destul de mult la Harry's Bar; şampanie, vin alb, vin de Bordeaux, urmat de un coniac Napoleon mare. Cu toate acestea nu se îmbătase, sau cel puţin nu părea ameţit. Dar aşa era Marius. Ţinea la băutură; nu lăsa să se vadă că ar fi fost ameţit, se controla mereu. Şi îi controla şi pe alţii.

Nu avea de ce să se plângă de el în seara aceasta. Se purtase ireproşabil cu Laurie şi cu Malcolm, le împărtăşise bucuria, ascultase argumentele pro şi contra diferitelor locuri unde s-ar fi putut căsători, în diverse părţi ale ţării. Discutase despre numărul de invitaţi, meniurile, vinurile, florile, chiar şi despre rochia de mireasă a lui Laurie. Şi, în final, îi sfătuise unde să-şi petreacă luna de miere. Nu i se putea reproşa nimic. Comportament exemplar.

Nici nu se aşteptase să fie altfel. De îndată ce era de acord cu ceva, îşi respecta promisiunea. Iar pe ea o cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că, dacă se opunea cumva acestei căsătorii, îşi va duce la îndeplinire ameninţarea. Nu de a-l părăsi; o asemenea variantă nu intra în discuţie. Ştia prea mult despre ea. Dar îl putea scurtcircuita emoţional. Iar el nu va suporta un asemenea

comportament.

Annette fixă tavanul cu privirea, stând cu ochii larg deschişi în întuneric. Îşi dorea să poată adormi. Dar mintea ei era năpădită de o mulţime de gânduri, majoritatea supărătoare.

Se întrebă care era motivul *real* ce-l determina să se ducă din nou la Barcelona. Când anunţase la cină că va pleca sâmbătă în Spania, ea fusese surprinsă că nu-i spusese mai devreme.

Dar aşa era Marius, nu? Lua hotărâri în ultimul moment şi mergea înainte cu toate pânzele sus, fără măcar s-o consulte. Făcea ce voia, fără a ţine seama de nimeni altcineva.

Malcolm îl întrebase dacă făcea cercetări pentru cartea sa despre Picasso, iar el confirmase. O săptămână, îi spusese apoi ei, atingându-i încet braţul. Încearcă să te bronzezi puţin, murmurase ea ca răspuns, întrebându-se pentru a nu ştiu câta oară dacă existau şi alte femei în viaţa lui.

Nu ştia nimic în această privinţă. Probabil nu existau, dar nu se ştie niciodată. Era un bărbat atrăgător, plin de farmec, sofisticat şi avea o eleganţă aparte. Femeile îl considerau irezistibil, era conştientă de asta. Acum îşi dădu seama de faptul că, dacă mai călca strâmb câteodată, ea nu avea cum să afle. Se asigura el de asta. Pentru că nu voia să-i dea niciun motiv să-l părăsească... de parcă ar fi lăsat-o s-o facă. Coborând din pat, Annette ieşi din dormitor şi porni pe coridor spre biroul său. Se aşeză la birou şi încercă să lucreze, dar mintea îi rătăcea aiurea. Se gândea la Jack Chalmers.

Fusese conştientă întreaga seară de prezenţa lui şi, totuşi, după ce trecuse prima oră începuse să se mai relaxeze. Harry's Bar nu era un restaurant prea mare, iar chelnerii forfoteau permanent servind mâncarea, turnând vinurile.

În majoritatea timpului nu-l văzuse prea bine. Cu toate acestea, nu uitase că se află acolo. Din când în când, el îi surprindea privirea pe jumătate zâmbind, apoi se uita în altă parte sau se întorcea să discute cu cei doi bărbaţi cu care stătea la masă. Iar când cei trei se ridicaseră să plece, schiţase un salut în direcţia ei şi ieşise din restaurant.

Ea răsuflase uşurată, dar acum, brusc, se întrebă de ce plecase fără a veni la masa lor. Evident nu voise să-i deranjeze în timp ce mâncau. Sau exista alt motiv? Nu s-ar fi simţit bine? Nervos, poate? Avea aceleaşi simţăminte ca ea? Nu, ar fi fost imposibil. Era, de fapt, mult mai tânăr ca ea...

În vreme ce gândurile acestea se dispersau, o senzaţie puternică de oboseală puse stăpânire pe ea. Stinse lampa de pe birou se ridică, se duse la sofaua din budoar, se întinse şi se înveli cu pătura de caşmir. Închizând ochii, încercă să pună ordine în mulţimea de gânduri care i se perindau prin minte.

Căzu într-un somn adânc.

Trecutul deveni realitate. Predominau visurile pline de violenţă. Era aceeaşi violenţă care-i fusese tovarăş permanent în acea casă construită în umbrele mlaştinilor măturate de vânturi...

Sunt Marie Antoinette, Regina Franţei. Vrei să dansăm?

– Eu sunt împărăteasa Josephine, preferata francezilor, iar acela este Napoleon, soţul meu care stă pe bancă, împăratul Franţei. Vrei să dansăm, să dansăm, să dansăm?

Vocile lor subţiri, vioaie, fredonau vesele în aerul rece, iar picioruşele lor băteau tactul pe podeaua de lemn, în timp ce dansau în cerc prin încăpere, ţinându-se de mână, cu chipurile lor drăgălaşe luminate de zâmbet. Erau fericite câteva clipe, dădeau uitării necazurile, teama şi singurătatea, cel puţin pe moment.

Nu l-au văzut stând în cadrul uşii, n-au fost conştiente de prezenţa lui înfricoşătoare până n-a dat buzna, înşfăcând-o pe Marie Antoinette, trăgând-o afară din încăpere, fără să ia în seamă ţipetele ei. Ea i-a strigat lui Josephine:

– Nu veni după mine! Stai acolo! Stai acolo!

– Mai bine să stea acolo. Dacă nu, o omor, şuieră el, continuând s-o tragă... prin hol, apoi în dormitorul ei unde i-a sfâşiat fusta roz de voal. Şi-a apropiat faţa contorsionată de a ei şi a mârâit plin de cruzime. O omor! O omor! O omor! Iar tu o să asişti la torturarea ei. Eşti o căţea ordinară. O javră mică. Te omor după ce termin cu tine.

Îngrozită, ea rămase tremurând, rezemată de perete, făcându-se mică în faţa lui. Îl imploră:

– Nu-i face rău, te rog. Eu o să fac tot. Tot. O să-ţi îndeplinesc toate dorinţele, numai să nu-i faci rău.

– Eram sigur c-o să te supui. Se uită chiorâş la ea, dându-şi jos pantalonii, apoi întinse mâna spre ea, o trase mai aproape şi o azvârli în pat înainte de a se întinde lângă ea. Furios, îi luă sânii în palmele sale şi-i strivi până când ea începu să ţipe de durere. El râse încântat de suferinţa ei. Durerea ei îi făcea plăcere. Începu s-o lovească peste faţă, apoi îi puse mâinile în jurul gâtului şi o

strânse, sufocând-o. Brusc se opri, îşi vârî degetele adunate în ea cu atâta brutalitate că ea începu să ţipe. Se urcă pe ea, o pătrunse în forţă, apoi începu să se mişte violent cuprins de frenezie. Ea ţipă îndelung, dar el nu se opri.

Brusc, uşa fu trântită de perete cu un pocnet. Vara ei, Alison pătrunse în încăpere. Avea în mână bastonul bunicului lor şi începu să-l lovească furioasă peste umeri cu el.

– Opreşte-te, monstru nenorocit! striga ea. Opreşte-te, sau te ucid! Îl lovi în cap. Sângele ţâşni cu putere şi începu să-i curgă pe faţă, iar el urlă de durere. Zăcea pe pat, ţinându-şi capul în mâini, cu sângele şiroindu-i printre degete.

Alison o luă în braţe pe Marie Antoinette, spunându-i cuvinte de mângâiere, apoi o ajută să se ridice de pe pat şi o scoase pe coridor.

– Te duc de aici, şopti ea hotărâtă. O să scapi de casa asta pentru totdeauna. Du-te să te speli. Deschise uşa de la baia de pe coridor. Aşteaptă-mă aici. Ea se conformă.

Alison intră înapoi în dormitor, îşi ridică fratele, apoi se aplecă asupra lui privindu-l încruntată.

– Ieşi din casa asta acum, cât mai eşti teafăr. Din vocea ei răzbătea o ameninţare pe care el nu putu să n-o perceapă. Dispari, nemernicule. Acum. Altfel termin ce am început. Dar n-are rost să-mi pătez mâinile cu sângele tău. Eşti un porc sadic, respingător.

El ieşi în fugă din cameră, o luă în jos pe scări, pe coridor, apoi spre mlaştini ţinându-şi pantalonii cu mâna şi jurând că se va întoarce să-i omoare pe toţi.

Încet, cu mult calm şi hotărâre, Alison le făcu bagajele, apoi le ajută să se îmbrace cu haine potrivite pentru călătorie. Şi chiar înainte de a închide ultimul cufăr, împături fusta roz, sfâşiată şi o puse înăuntru promiţându-i lui Marie Antoinette că i-o va repara.

Le duse la trenul de Londra şi de atunci nu s-au mai întors niciodată la Ilkley. Mama lor le aştepta în gara King's Cross şi toate trei s-au dus în apartamentul ei din Islington, unde aveau la dispoziţie o cameră. Mai exista şi un tată vitreg.

Marie Antoinette n-a uitat niciodată ce i-a spus Alison pe drumul spre gară.

– Trebuie s-o protejezi pe Josephine. Întotdeauna, Marie Antoinette. Mă bazez pe tine c-o vei face. Te rog să-mi promiţi.

Ea făcu acea promisiune. Şi n-a încălcat-o niciodată.

Annette s-a trezit după o oră tremurând de frig. Aruncă şalul de

caşmir şi se duse în baia sa, unde a făcut duş fierbinte. În vreme ce apa îi biciuia trupul îngheţat, a murmurat:

– Am protejat-o pe mica mea Josephine. I-am oferit siguranţă. Iar acum siguranţa ei e sporită pentru că-l are pe Malcolm. Şi începu să plângă uşurată la gândul că sora ei mai mică va avea curând un soţ care s-o protejeze, aşa cum făcuse ea, să-i fie alături în absenţa ei. Acest fapt avu darul s-o liniştească şi s-o reconforteze.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Încep să înţeleg că iubeşti cu adevărat arta, spuse Jack, desprinzându-şi cu greu privirea de Annette, pentru a se uita la sculptura lui Degas aflată pe măsuţa de cafea din camera galbenă a apartamentului ei din Eaton Square. Înseamnă mult pentru tine în plan *personal*, nu-i aşa? întrebă el privind-o din celălalt capăt al încăperii.

– Aşa e, replică ea oarecum surprinsă de observaţia lui pătrunzătoare.

– Am înţeles că un dealer, consultant sau istoric de artă trebuie să înţeleagă toate aspectele artei, fie că e vorba de pictură sau sculptură, şi s-o iubească în egală măsură. Dar am impresia că dragostea ta este foarte, foarte profundă. Mai mult decât ar fi... normal.

– Arta a fost viaţa mea, de fapt, mi-a salvat viaţa dacă vrei să ştii adevărul, i se confesă Annette întrebându-se apoi de ce făcuse această afirmaţie. Pentru că avea încredere în el?

Întorcându-şi privirea spre ea, el îi spuse:

– Sigur că vreau să ştiu adevărul şi, fiindcă l-ai adus în discuţie, îmi poţi spune în ce fel ţi-a salvat viaţa? Se aplecă încet spre ea,

uitându-se spre casetofonul digital pentru a se asigura că funcţionează.

– Când am fost foarte tristă şi am pierdut rude apropiate.

– Te referi la tatăl tău, nu?

Ea încuviinţă.

– Da, a murit foarte tânăr, când şi eu eram un copil. M-am refugiat în artă, m-am cufundat în ea. Înţelegi, el era artist, dar preda arta pentru că avea de întreţinut o familie. M-a iniţiat în tainele ei şi m-a încurajat să studiez în special impresioniştii, preferaţii săi. După moartea lui, am continuat să fac ce mă învăţase el, pentru că în felul acesta mă simţeam mai aproape de el. Şi pentru că era antidotul durerii şi al supărării. M-a calmat, m-a ajutat să mă controlez.

– Înţeleg ce vrei să spui. Jack deveni conştient de tristeţea din privirea ei, de totala schimbare de atitudine. După câteva clipe, el continuă încet.

– Ai spus rude. Pe cine ai mai pierdut?

– Am avut o vară pe care am adorat-o în copilărie. Totuşi, ea n-a murit. A ales să trăiască în străinătate şi n-am mai văzut-o de mulţi ani. Annette clătină din cap. Absenţa ei din viaţa mea a fost ca o moarte. Plecase. Aşa că m-am îngropat în artă şi în frumuseţile ei. A fost consolarea mea şi cumva m-a ajutat să ţin disperarea sub control.

Jack hotărî să schimbe subiectul.

– Când mi-ai vorbit de asta, spuse arătând spre sculptura lui Degas, am fost fascinat de persoana ta, de cunoştinţele tale incredibile, nu numai despre sculptura lui Degas, ci şi despre el însuşi. Arta cuprinde totul din viaţa ta. De fapt, e o parte din... sufletul tău, nu?

Annette simţi cum se înfioră. Era adevărat, arta făcea parte din sufletul ei. I se părea extraordinar că el intuise acest aspect al personalităţii sale.

Dregându-şi glasul, îi spuse:

– Ai perfectă dreptate. Îi aruncă o privire lungă, cercetătoare. Nimeni nu mi-a mai spus asta vreodată. Nimeni. Niciodată. Ai o intuiţie ieşită din comun!

– Te-am ascultat cu mare atenţie, răspunse el învăluind-o în zâmbetul său cuceritor.

Rezemându-se de spătarul sofalei, privi câteva clipe *Mica balerină*.

– Există una similară la Luvru şi mă duc adesea s-o văd când sunt la Paris. A fost întotdeauna preferata mea. Imaginează-ţi en-

tuziasmul meu când mi-a ajuns în mâini. Mă simt în al nouălea cer.

– Îţi înţeleg motivul. E absolut minunată şi nu mă deranjează deloc fusta de tul ruptă sau murdară. Aruncându-i o privire pătrunzătoare el o întrebă: Cât crezi că va face la licitaţie?

– O groază de bani! exclamă ea îndreptându-se de spate. Ştiu asta, dar aş prefera să nu avansez un preţ sau să fac speculaţii pentru că... ridică din umeri. Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla; lucrurile pot lua uneori o turnură neaşteptată. O să-ţi spun ceva, Jack. O altă balerină ca asta a fost licitată prin 1997 şi s-a vândut cu unsprezece milioane de dolari, la Sotheby's, în New York.

– O! Jack părea impresionat. Pariez că te-ai gândit să dublezi preţul, nu?

Ea râse.

– N-am de gând să-i stabilesc un preţ. Degeaba vrei să mă prinzi în cursă.

– Iar Giacometti de acolo? Privi la sculptura de pe o masă din colţul opus al camerei. Cât crezi că vei scoate?

– Bine, nici în privinţa asta nu fac speculaţii.

– Aşa să fie. Nu voi exercita presiuni asupra ta. Apropo, sora ta e uluitor de frumoasă. Tony Lund, tipul cu părul negru de aseară, e producător la Hollywood şi mi-a spus că l-a lăsat cu gura căscată; e superbă, ca un star de cinema. Şi fratele meu, Kyle, a fost de aceeaşi părere.

– Da, e foarte frumoasă şi a dorit întotdeauna să devină actriţă. Asta până la accident, care i-a curmat visurile.

– Câţi ani avea când s-a întâmplat? se hazardă el ştiind că ea îi va spune adevărul. Avea încredere în el, slavă Domnului. Asta simplifica mult lucrurile.

– Paisprezece. Era cu o prietenă şi cu mama ei şi au fost lovite cu putere din lateral de un camion; din cauza impactului, maşina lor a început să se rotească, scăpând de sub control. A izbit un perete, s-a dat peste cap... vocea îi pieri, scutură din cap, apoi murmură: A avut noroc c-a rămas în viaţă. Amica ei, Janice, şi mama acesteia au murit pe loc.

– Ce tragedie, exclamă Jack plin de compătimire, conştient de durerea ei.

Annette continuă:

– Dar seara trecută a fost un prilej de mare bucurie pentru ea, pentru noi toţi. Laurie s-a logodit cu Malcolm Stevens. Cred că l-ai întâlnit cu diverse ocazii. Sărbătoream. Se vor căsători vara aceasta.

Apropo, nu vrei să discuţi cu ea pentru profilul meu?

– Sigur că da. Pot lua interviul la telefon dacă aşa preferă; rămâne la latitudinea ei. Nu va dura prea mult. Câteva întrebări doar.

– Voi discuta cu ea despre asta şi-ţi voi comunica.

– Mulţumesc. Acum, revenind la următoarea licitaţie din septembrie, ce tablouri vor mai fi scoase în afara celor două sculpturi?

– Trei pe care le deţine Christopher Delaware; Mary Cassatt, Berthe Morisot şi un Degas.

– Impresionişti. Corect? Te rog să mă scuzi, nu ştiu prea multe despre artă, Annette.

– Ai avut dreptate, oricum, am ales aceşti pictori în special pentru că există o legătură între ei. Mary Cassatt şi Degas, au fost apropiaţi. Berthe Morisot i-a cunoscut pe amândoi, cu toţii fiind reprezentanţi ai curentului impresionist. Mi s-a părut că ar putea fi incluşi într-o tematică comună, cu atât mai mult cu cât Cassatt şi Morisot au fost singurele femei din acest curent.

Jack era impresionat.

– Dumnezeule, ce licitaţie grozavă o să fie! Mi-ar plăcea să particip. Crezi că aş putea veni?

– Şi mie mi-ar plăcea să te afli acolo, Jack. O să am grijă să primeşti invitaţie.

El o duse la masă la Daphne's în Chelsea.

Întâmplător era un restaurant pe placul ei datorită atmosferei intime şi, în plus, ea, aprecia în mod deosebit bucătăria italienească. I-a spus lucrul acesta, ceea ce l-a încântat la culme. Voia să-i facă pe plac.

S-au aşezat la o masă mică, într-un colţ, faţă în faţă, iar Jack a remarcat că părea mai relaxată. În taxi, venind dinspre Eaton Square, ea a devenit brusc încordată, aproape temătoare, iar el n-a înţeles această modificare neaşteptată de comportament. Dar păstrase distanţa în taxi şi întreţinuse o conversaţie pe teme de afaceri, continuând să discute cu ea despre arta lumii în general.

După ce s-au aşezat, el a întrebat-o:

– Doreşti un pahar cu vin? Şampanie?

– De obicei nu beau la prânz, a murmurat ea.

Jack începu să râdă, uitându-se la ceas.

– E aproape două, interviul a durat ceva mai mult decât m-aş fi aşteptat. E ora două, vineri. Presupun că n-ai de gând să te întorci la birou, nu?

– Nu, nu mă întorc. Simţindu-se dintr-odată stânjenită, ea zâmbi puţin forţat. O să beau un pahar de vin alb.

– Aşa voi face şi eu. După ce comandă vinul chelnerului, îi spuse: E cu adevărat uimitor felul în care expui toate informaţiile despre lumea artei. Cum Dumnezeu ţii minte detalii atât de complexe? Adică acele amănunte despre sculpturile risipite pe trei podele din studioul lui Degas după moartea sa şi despre Bartholomé, amicul lui Degas, care i-a rezolvat cu toate şi Hébrard, care a făcut reproducerile în turnătoria sa. Cred că ai un computer în cap.

– Adevărul e că, am o memorie bună, Jack. Dar, desigur, când studiezi foarte mult şi te concentrezi pe un pictor anume şi pe opera sa, informaţiile sunt asimilate fără efort. E ca şi cum ai învăţa un poem pe dinafară. Dar Laurie este mai bună ca mine, mai ales în privinţa lui Degas. E expertă în Degas şi are toate datele despre el stocate în memorie.

– Da, mi-ai zis că s-a ocupat de artă.

– După cum ţi-am mai spus, în copilărie a vrut să devină actriţă, dar după accident asta a devenit imposibil din cauza handicapului său locomotor. Poate i s-a părut că actoria este foarte dificilă. N-a manifestat niciun interes pentru pictură, spre deosebire de mine, dar legătura ei cu arta s-a stabilit prin intermediul tatei. Ştiam amândouă că trebuia să-şi găsească o ocupaţie, ca să ducă o viaţă cât de cât decentă, şi ea a optat pentru cercetarea în domeniul artei. Şi îi place ce face.

Jack încuviinţă, luând paharul cu vin care tocmai îi fusese pus în faţă. Ridicându-l, spuse:

– Pentru tine, Annette şi licitaţia din septembrie. Să dea Domnul să fie cea mai mare reuşită a ta.

Ea ciocni paharul cu el.

– Şi pentru tine, Jack, fiindcă datorită ţie interviul a fost plăcut, nu traumatizant, aşa cum mă aşteptam.

El zâmbi cu un aer satisfăcut. După ce a luat o gură de vin s-a aplecat spre ea.

– Chiar aşa ţi s-a părut?

– *Absolut.* Nu mă prea pricep la interviuri şi am fost foarte îngrijorată, dar tu m-ai ajutat să mă relaxez şi cumva să nu mă simt deloc ameninţată.

– Aşa te-ai simţit în trecut? Ameninţată? Se încruntă nedumerit.

– Da, puţin, dar nu în prezenţa ta. Observă că el o privea intri-

gat. Repede, schimbă subiectul: Unde locuieşti? În apropiere, Jack?

– Nu, de fapt locuiesc în Primrose Hill, zise el chicotind. Oricât ar părea de ciudat, stau chiar lângă magazinul de antichităţi al mamei mele. Un apartament drăguţ, mic, dar e un loc unde pot să-mi atârn pălăria sau să spun că-mi parchez calculatorul. Însă adevăratul meu cămin îl reprezintă vila pe care o deţin pe Coasta de Azur.

– Adevărat? Îmi place sudul Franţei. Unde se află vila ta?

– Într-un orăşel pe care probabil nu-l cunoşti: Beaulieu-sur-Mer, lângă Monte-Carlo.

– Dar îl ştiu foarte bine! Acolo se află hotelul meu preferat.

– Pariez că te referi la La Réserve?

– Da, Jack. Mi-a plăcut întotdeauna hotelul acela. Ocupă un loc special în inima mea... s-a întrerupt, deranjată că-i destăinuise atât de mult. Dar era adevărat. Se simţea bine alături de el, trebuia să admită asta, iar felul lui de a fi, drăguţ şi amabil, o predispunea la confidenţe. Erau atribute perfecte pentru un ziarist. Se întrebă cât de mult şi le cultivase. Sau acesta era felul lui de a fi?

– Am început să frecventez La Réserve încă din copilărie, i se confesă Jack. Tu când ai stat acolo prima oară?

– Când aveam optsprezece ani, mi s-a părut un hotel uluitor... în special pentru întâlniri romantice. De îndată ce rosti cuvintele, îşi dori să n-o fi făcut; el arboră un zâmbet atotcunoscător, în timp ce ea simţi cum roşeşte.

– Ai roşit, remarcă el, amuzat şi, întinzându-se, îi luă mâna în palmele sale. Nu te jena, Annette. Probabil că ai petrecut un week-end memorabil... din moment ce nu l-ai uitat.

Ea încuviinţă înghiţind anevoie. Era profund afectată. Cu toate acestea, simţi un tremur lăuntric în momentul în care el o luă de mână. Şi-o retrase brusc. Voind să-i distragă atenţia, murmură:

– Ar fi timpul să comandăm. Mi s-a făcut foame. Luând meniul, îl studie atent, bucuroasă că se putea ascunde în spatele lui.

– De acord.

El nu mai ştia ce să facă. Ea se retrăsese în sine în ultimele zece minute ea se retrăsese, fără a mai spune un cuvânt, rezumându-se să ronţăie din mâncarea aflată în faţa ei. Comandase, la fel ca el, şuncă prosciuto cu felii de pepene galben, dar nu părea prea încântată de combinaţie.

El se întrebă dacă nu cumva atitudinea ei rezervată se datora

faptului că o luase de mână. Poate i se păruse un gest prea îndrăzneţ din partea lui. Din punctul lui de vedere fusese o reacţie firească. Totuşi, ea roşise jenată şi se închisese în sine poate pentru că avusese încredere în el, deşi nu intenţionase acest lucru.

De bună seamă regreta confesiunile involuntare pe care i le făcuse; nu era genul de femeie care să facă prea uşor confidenţe. Faptul că se aflase împreună cu ea în această dimineaţă într-un mediu mai relaxat îi deschisese ochii. Văzuse o altă faţetă a ei, ceea ce îl încurajase să devină ceva mai familiar. Nu putea să nu se întrebe dacă nu stricase totul. Trebuia să repare imediat lucrurile. Voia să continue această relaţie, să construiască ceva durabil. Nu mai avusese asemenea simţăminte pentru nicio femeie până acum.

Mânat de dorinţa imperioasă de a o face să se simtă în largul ei, îi spuse:

– Aş vrea să ştii că după ce am închis reportofonul, orice mi-ai spune este neoficial, cvasiconfidenţial. Nu voi folosi niciodată aceste informaţii. Când ea nu făcu decât să-l privească fix, fără să rostească niciun cuvânt, el adăugă repede:

– Nu sunt genul de jurnalist care să joace feste persoanelor intervievate. Sunt o persoană onorabilă.

Din vocea lui răzbătea o urmă de indignare, ceea ce o făcu pe Annette să exclame:

– O, ştiu asta, Jack, am încredere în tine şi-ţi mulţumesc că ai pomenit despre reportofon.

– Numai să nu uiţi asta, o admonestă el pe un ton categoric. Nici mâncarea nu-ţi place?

– Ba da, e delicioasă, numai că porţia e prea mare.

Jack izbucni în râs.

– Ai dreptate, şi când te gândeşti că mai avem şi *risotto primavera*. Îţi vine să crezi. Nu ştiu ce m-a apucat să comand atât de multă mâncare. Ajunge pentru tot escadronul Seaforth Highlanders.

– N-am mai auzit expresia asta până acum, râse Annette.

– Tata o folosea frecvent. Tatăl lui servise în Seaforth Highlanders în Primul Război Mondial. Bănuiesc că acesta era felul lui de a spune că e de-ajuns pentru a hrăni o armată.

Ea continua să râdă spre marea lui satisfacţie. Comportamentul ei se schimbase, se relaxase din nou, iar el nu-şi dorea decât să-i menţină această stare de spirit.

– Ascultă, Annette, zise Jack, îţi mulţumesc din nou că mi-ai arătat sculpturile în dimineaţa asta, că mi-ai spus atât de multe despre

artă şi ce importanţă are ea pentru tine. Îţi sunt cu atât mai recunoscător cu cât ştiu că eşti foarte ocupată cu organizarea următoarei licitaţii.

– Da, e adevărat, dar mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, Jack... după cum am mai spus, tu ai făcut ca totul să pară uşor şi plăcut.

– Şi mie mi-a făcut plăcere şi voiam doar să te asigur... se opri brusc pentru că apăru chelnerul şi întrebă:

– Aţi terminat, domnule Chalmers? A fost bun totul?

Era un chelner pe care-l cunoştea, aşa că-i zise pe un ton degajat:

– Da, am terminat şi a fost delicios, dar serviţi porţii foarte generoase.

Chelnerul le zâmbi, luă farfuriile şi dispăru. Jack se rezemă de speteaza scaunului, bău din vin şi zise:

– De obicei, nu mănânc prea mult la prânz. Când sunt în Franţa, mă rezum doar la salată şi beau un pahar cu apă.

– Nici eu, recunoscu Annette. Te duci des la Beaulieu şi apoi te întorci aici? Cum reuşeşti asta?

– Vin aici, la Londra, mai mult când mi se solicită vreun articol pentru un ziar anume. Le scriu aici în mare parte dacă sunt relativ scurte. Când mă duc în Franţa, stau de obicei între zece zile şi două săptămâni, dar dacă lucrez la o carte, stau câteva luni acolo. În cazul în care apare ceva special, aterizez la Londra unde rămân minimum o săptămână. Şi totul merge ca pe roate. Adevărul e că-mi place mult mica mea casă de pe malul mării.

– Cum ai găsit-o? îl întrebă ea pentru că-i stârnise curiozitatea.

– O, e o poveste lungă... nu ştiu dacă vrei s-o auzi.

– Eu cred că da, insistă ea, vrând să afle mai mult despre el şi viaţa lui.

– Păi... a fost cam aşa. Când eram puşti, o femeie s-a îndrăgostit de mine, pentru că eram chipeş şi s-a hotărât să-mi vândă vila la cel mai mic preţ de care s-a auzit vreodată... izbucni în râs văzând privirea ei nedumerită. Nu, nu e ce crezi. Lasă-mă să-ţi spun povestea adevărată. Madam Coiette Arnaud era stăpâna vilei Saint-Honoré şi ştia ce mult îmi place casa. Şi aşa s-a întâmplat...

Annette îl ascultă cu atenţie, captivată de harul lui de povestitor. În fond, era scriitor. Fără îndoială, înflorea acolo unde trebuia, iar ei i se păru impresionantă povestea puştiului şi a bătrânei doamne.

După aceea, prânzul a continuat într-o atmosferă destinsă. Au

mâncat *risotto primavera*, iar Jack a mai comandat două pahare de vin alb. Şi a făcut-o să râdă aproape pe tot parcursul orei următoare.

La cafea, a întrebat-o dacă are puţin timp liber a doua zi.

– Aş avea nevoie de vreo două ore, Annette, să mai consemnez câte ceva. Şi aş vrea să discut cu sora ta luni. O pot face la telefon, dacă preferă această variantă.

– Laurie se va bucura să te întâlnească. Noi ne putem vedea mâine după-amiază sau duminică. Marius pleacă la Barcelona cu afaceri, aşa că sunt liberă.

– Mâine după-amiază îţi convine? În apartamentul tău?

– Foarte bine, fu ea de acord, dar imediat regretă. Însă nu-şi putea retracta cuvintele fără să pară caraghioasă. Dacă era încă nervoasă dimineaţa, n-avea decât să anuleze întâlnirea.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Sunetul strident al telefonului o scoase pe Annette de sub duş, luă receptorul şi spuse:

– Alo?

– Bună, Annette, sunt eu, Christopher, trebuie să vii imediat aici, am găsit ceva ...

– Mai rar, Chris, nu te înţeleg, bolboroseşti. Repetă, te rog.

– Bine. Îmi cer scuze, Annette. Ţi-am spus că trebuie să vii aici imediat, cât de repede poţi, fiindcă am găsit ceva interesant..., dar tu m-ai întrerupt.

– Pentru că nu te înţelegeam, turuiai ca o moară stricată. Ce ai găsit?

– Nişte tablouri. El părea emoţionat.

– O să te resun din biroul meu, Christopher. Aşteaptă puţin.

– Bine.

Îmbrăcă un capot din prosop, îşi vâră picioarele într-o pereche de papuci asortaţi şi aproape că o luă la fugă pe coridor spre biroul ei, emoţionată şi ea de vestea primită. Aşezându-se la birou, ridică receptorul şi spuse:

– Păi nu e de mirare că turuiai aşa. Spune-mi tot, pe îndelete.

– Cu câteva săptămâni în urmă, am hotărât să aranjez câteva dintre camerele de aici, inclusiv dormitorul meu şi micul cabinet al unchiului meu de lângă el...

– Am crezut că nu foloseşti dormitorul mare din cauza... acelei sinucideri, îl întrerupse ea, îngrozită la gândul că el dormea acolo.

– Dumnezeule, bineînţeles că nu-i folosesc! Mă cutremur la gândul acesta. Vorbeam de alt dormitor pe care l-am amenajat pentru mine, ceva mai departe, pe coridor. Oricum, am angajat un constructor să ducă treaba la bun sfârşit. A început săptămâna trecută, dar abia ieri s-a apucat de renovarea cabinetului unchiului meu. Şi ghiceşte ce s-a întâmplat? În timp ce răzuia vopseaua veche, unul dintre zugravi s-a rezemat de un perete şi acesta a cedat. A căzut trei trepte şi s-a trezit într-o încăpere mică. Ascunsă. Erau acolo un scrin şi nişte tablouri.

– Tablouri bune? întrebă ea abia îndrăznind să respire.

– Da! *Un Degas*, Annette, o balerină.

– O, Dumnezeule! Asta e fabulos. Ce mai era acolo?

– Două tablouri ale lui Manet, un Pissarro şi două Cézanne pe care nu există nici urmă. De fapt, toate tablourile sunt în stare destul de bună, sau cel puţin aşa mi se pare mie.

– Nu pot să cred! Annette rămăsese fără grai, uluită de descoperirea lui.

– Să crezi. Aşadar, la ce oră poţi veni astăzi aici? La prânz?

– Bine, o să fac tot posibilul. Se uită la ceas. Nu era nici opt şi jumătate. Sunt imediat gata. O, stai, va trebui să-l sun pe Jack Chalmers, să anulez întâlnirea cu el de după-amiază. Ar fi trebuit să-mi ia ultimul interviu înainte de scrierea profilului.

– Adu-l cu tine, Annette. Mai mulţi, mai vesel, ştii cum se spune. E o descoperire fabuloasă, iar el ar putea scrie despre asta, nu? Sunt sigur că va sări în sus la ideea să vină aici cu tine.

– Nu ştiu dacă ar trebui să fac asta, spuse ea ezitând. De obicei nu închei afaceri în prezenţa jurnaliştilor.

– Dar nu faci de fapt afaceri, nu? Vii doar să vezi nişte tablouri... cele despre care credeai că se află pe undeva pe aici şi, bineînţeles, ai avut dreptate.

– Da, m-am gândit că lipsesc unele lucrări, pentru că unchiul tău era vestit pentru bogata sa colecţie.

– Adu-l şi pe Jack cu tine, Annnette. E un tip simpatic. Îşi poate termina interviul cu tine aici.

Cu toate că ezita, neştiind dacă era cazul să-l invite pe Jack, Annette spuse în final:

– Lasă-mă să discut cu el. O să-i dau un telefon. Dar nu-ţi face probleme, voi fi acolo pe la prânz, Christopher. E prea important: Jack poate să-mi ia şi mâine interviul.

– Fă cum crezi că e cel mai bine pentru tine, Annette, dar te rog, sună-mă ca să-i comunic doamnei Joules câte persoane vor fi la masă.

– Lasă-mi un răgaz de zece minute, răspunse Annette şi închise. Rămase un moment uitându-se în gol, în vreme ce mintea ei lucra cu febrilitate.

Fără îndoială, trebuia să meargă astăzi la Knowle Court, fiindcă descoperirea era prea importantă ca s-o ignore. Dar o neliniştea ideea de a-l aduce şi pe Jack, dintr-o mulţime de motive. Prezenţa lui o tulbura pentru că reacţiona în plan emoţional în prezenţa lui; în plus, felul lui agreabil de a fi o îndemna la confidenţe. Pe de altă parte, nu avea nevoie de martori când trecea în revistă tablourile.

Îi veni o idee şi formă numărul lui Christopher. El îi răspunse la al doilea apel.

– Chris, sunt eu, Annette.

– Te-ai mişcat rapid. Şi pariez c-a acceptat.

– Încă nu l-am sunat pe Jack. Voiam doar să-ţi pun o întrebare. James Pollard e cu tine weekendul ăsta?

– Da. De ce?

– I-ar putea ţine companie lui Jack. Asta în cazul în care mă hotărăsc să-l invit. Lasă-mă câteva minute. Închise din nou, găsi numărul de mobil al lui Jack şi-l formă. Sună îndelung. Nu intră pe căsuţa poştală şi, abia când vru să închidă, el îi răspunse.

– Jack Chalmers.

– Bună dimineaţa, Jack. Sunt Annette Remmington.

– Bună, Annette, mă bucur să te aud. O, Dumnezeule, sper că n-ai de gând să anulezi întâlnirea?

– Nu, sigur că nu. A apărut ceva şi mă întrebam dacă ai putea decala cu o zi întrevederea?

– Va fi cam greu pentru mine. Ar trebui să încep să scriu la profil, pentru ca marţi să fie gata.

– Dar ai spus că o vei intervieva pe Laurie până luni.

– Aşa e. Aş putea scrie mâine profilul tău şi să inserez observaţiile ei luni... Aş vrea să te ajut, lasă-mă să mă gândesc un minut... cum aş putea s-o fac?

Simţind îngrijorarea ce răzbătea din vocea lui, ea luă o hotărâre rapidă.

– Nu contează. N-o să schimbăm data de azi. Asta e problema mea, dar poate o vom rezolva împreună. Am primit un telefon de la Christopher Delaware. A descoperit câteva tablouri la Knowle Court. Vrea să mă duc acolo, în Kent, să le văd şi să luăm prânzul împreună. Şi chiar ar trebui s-o fac. I-am explicat că am fixat o întâlnire cu tine şi mi-a sugerat să te aduc acolo. Ce părerea ai despre asta?

– Ar fi grozav, exclamă el. Mi-ar face plăcere să vin cu tine.

– Foarte bine. Poţi fi aici într-o oră?

– Sigur că da. Chiar mai devreme.

– Dar, din păcate, eu mai am ceva de făcut. O să comand o maşină cu şofer, iar tu îmi vei putea lua interviul pe drum.

– Nu trebuie să comanzi nicio maşină, Annette. Kyle a plecat la Paris astăzi cu producătorul său, Tony Lund. Mi-a lăsat cheia de la maşina sa, Aston Martin DB24. Aşa că putem merge acolo.

– Şi interviul?

– Am reportofonul digital, îţi aminteşti? Nu trebuie decât să-l deschid. Iar tu sper, că-l poţi ţine.

Ea se mulţumi să râdă.

– Aşadar, e în ordine.

– Da. Apropo, Knowle Court e destul de aproape de Aldington.

– Cunosc destul de bine Aldington, am fost cândva la Goldenhurst. Dar nu pe vremea când trăia acolo Noël Coward. Am participat la un eveniment caritabil.

Intuindu-i gândurile, Annette îi spuse:

– Presupun că vrei să mă întrebi de mama, nu?

– Aşa este, confirmă Jack menţinându-şi privirea aţintită asupra drumului. Aşadar, eşti gata să începi?

– Oricând doreşti.

– Dă drumul la reportofon. Doar câteva întrebări, Annette.

– Foarte bine, sper să mă descurc. Verifică reportofonul în timp ce vorbea şi adăugă: Putem începe.

– Apropo, nu mi-ai spus niciodată numele tatălui tău. Care era? întrebă Jack.

– Arthur... Watson.

– Şi al mamei?

– Claire Watson.

– Mi-ai spus că, după moartea tatălui tău, tu şi Laurie v-aţi dus să locuiţi la bunicii tăi în Ilkley. Presupun că v-a însoţit şi mama voastră.

– Da. După ce mama a murit, câţiva ani mai târziu, am locuit la sora ei. Mătuşa noastră avea un apartament la Londra; o chema Sylvia Dalrymple. Era văduvă şi nu avea copii. De fapt, s-a bucurat să ne ia la ea. Mătuşa m-a încurajat, îi plăceau picturile mele, aşa că mi-a sugerat să-mi fac o carieră din artă. Ea m-a trimis la Royal College of Art. Am avut mare noroc cu ea.

– Revenind la mama ta, a lucrat undeva sau a fost doar soţie şi mamă?

– Soţie şi mamă în primul rând, dar îşi dorea să urce pe scenă, să devină actriţă. A jucat sporadic la teatrul de amatori pe vremea când noi eram mici. Dar cariera ei artistică n-a evoluat, explică Annette recitând lecţia despre viaţa mamei sale pe care o revizuise mai devreme.

– Poate aşa se explică dorinţa lui Laurie de a deveni actriţă, nu? Îi aruncă o privire rapidă, apoi se concentră din nou asupra drumului.

– Probabil, răspunse Annette schiţând un zâmbet vag.

– De când eşti căsătorită cu Marius? o întrebă Jack, schimbând subiectul.

– Vara aceasta se vor împlini douăzeci şi unu de ani. Aveam nouăsprezece ani pe atunci.

– Aşa de mult! Dumnezeule ai avut o căsătorie reuşită, nu? murmură el şi nu putu să nu se gândească la relaţia lor şi la importanţa pe care o avea durata acesteia.

– Da, zise ea. Pe lângă faptul că a avut grijă de mine, Marius mi-a fost mentor, m-a învăţat mult despre artă, m-a încurajat şi m-a susţinut întotdeauna.

– Dar acum lucrezi separat de el, nu? De când ai fondat Annette Remmington Fine Art? De ce te-ai lansat în afaceri pe cont propriu?

Întorcându-se încet în scaun, pentru a-l privi, ea nu putea decât să spere că întrebările se vor termina curând.

– Probabil că am fost mânată de ambiţie: Am vrut să am firma mea, pe numele meu, dar fără să-mi asum responsabilităţile, nemaivorbind de cheltuielile ridicate pe care le presupune o galerie de artă. De aceea m-am lansat în afacerea de consultanţă. Ofer consultanţă clienţilor, le găsesc opere de artă, le vând pentru ei, le

evaluez colecţiile, îi sfătuiesc cum să-şi restaureze obiectele de artă, iau decizii dacă acestea au nevoie de restaurare, aduc alţi experţi, dacă e cazul. Prestez *servicii*, cu alte cuvinte. Şi nu trebuie să am un inventar enorm de picturi şi sculpturi care poate fi extrem de costisitor, după cum îţi imaginezi.

– Mulţumesc că mi-ai explicat acest ultim segment, acum înţeleg de ce nu ţi-ai deschis propria galerie. Numai câteva întrebări, Annnette şi am terminat.

– O să-ţi răspund cu plăcere.

– Bine. Ce crezi că te motivează?

– Dumnezeule, e o întrebare grea... presupun că sunt motivată... pentru că asta este firea mea. Dar am considerat întotdeauna că, într-un fel, e dorinţa de a învinge, *ambiţia* care stă la baza motivaţiei. E logic?

– Da. Şi presupun că aceste două lucruri merg mână în mână, plus disponibilitatea de a munci din greu. Am dreptate?

Ea încuviinţă.

– Laurie mă ceartă uneori că sunt obsedată de muncă. Izbucni în râs. De fapt, toată lumea îmi spune asta. Dar îmi place ce fac şi ia aceasta se adaugă senzaţia de împlinire pe care o am când ceva merge foarte bine.

– Presupun că asta ai simţit când ai licitat acel Rembrandt, nu? El o privi din nou zâmbitor.

– Cu siguranţă. Şi nu mă sfiesc să recunosc că a fost un sentiment minunat. Abia aştept să-l trăiesc din nou.

– Asta a fost o încheiere foarte inspirată pentru articol. Îţi mulţumesc, Annette, pentru răspunsurile tale pline de sensibilitate.

– Dacă mai vrei să afli ceva, putem discuta pe drumul de întoarcere la Londra. Iar dacă interviul s-a încheiat cu adevărat, aş vrea şi eu să te întreb ceva.

– Te rog, îţi stau la dispoziţie.

– Ce crezi despre Goldenhurst? Şi care a fost evenimentul caritabil?

– Asta înseamnă, de fapt, două întrebări. Iubeam casa, e un loc vechi extrem de frumos şi, în timp ce mă plimbam prin împrejurimi, n-am putut să nu mă gândesc la Noël Coward care a scris acolo unele dintre cele mai grozave piese. Cu mult timp în urmă, desigur. Iar la evenimentul caritabil m-a dus mătuşa Helen. Era pentru un ospiciu local. Chiar m-am bucurat de acea după-amiază.

– Numele complet e Goldenhurst Farm şi a fost timp de treizeci

de ani casa de la ţară a lui Noël Coward. Se află în apropierea stâncilor albe de la Dover, un cântec pe care-l interpreta uneori la pian, interveni Annette.

– Îmi place Romney Marshes, în unele părţi marea pare mai ridicată, situată cumva deasupra ţărmului, de parcă ar face corp comun cu cerul. *Minunat.*

– Dacă aş avea vreodată o casă la ţară, mi-ar plăcea să fie în Kent, se confesă Annette, întrebându-se din nou de ce-i spunea lucruri pe care nu le mai împărtăşise nimănui, nici măcar lui Laurie.

– Să fie aproape de mlaştini, sunt sigur de asta, spuse Jack.

Annette schiţă un zâmbet şi continuară să vorbească despre case, artă şi conacele de ţară tot restul drumului spre Aldington. Jack nu-i puse nicio întrebare despre tablourile descoperite de Christopher şi nici ea nu se oferi să-i dea vreo explicaţie.

Dar la un moment dat se surprinse întrebându-l brusc:

– Ai fost vreodată căsătorit, Jack? Nici nu rosti bine cuvintele, că le şi regretă.

El îi aruncă o privire rapidă şi-i răspunse:

– Nu, niciodată. Ceea ce nu înseamnă că nu m-am gândit la asta. Oricum, cred că încă n-am întâlnit femeia potrivită.

– Ce fel de femeie ar fi potrivită pentru tine?

– Cineva ca tine. El îşi drese glasul şi se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală.

– Oh! exclamă ea înghiţind în sec, apoi tăcu, simţind cum i se accelerează bătăile inimii. Panica o cuprinse din nou.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

În continuare, călătoria s-a desfăşurat în tăcere, lăsându-se în voia propriilor gânduri. Annette trecea în revistă întrebările puse de Jack, care nu fuseseră foarte multe, ceea ce îi în-

tărea convingerea că el insistase asupra întâlnirii pentru că voise s-o vadă, să fie cu ea. De fapt, i le-ar fi putut pune şi la telefon.

Era conştientă că îl invitase să vină cu ea, deşi nu făcuse bine, pentru că şi ei îi surâsese ideea să-şi petreacă ziua în Kent cu el. Dar acum se întreba dacă nu cumva greşise. Avea încredere în el, îl considera un om onorabil, dar îl implicase în afacerile ei. Nu mai făcuse asta până acum, nici măcar lui Marius nu-i permisese să se implice decât în foarte puţine ocazii.

Acum se afla în Aston Martin împreună cu el. Spre surprinderea ei nu mai era nervoasă şi agitată cum fusese în preajma lui. Poate pentru că începuse să înţeleagă că el se simţea la fel de atras de ea precum era ea de el? Jack rupse brusc tăcerea, întrerupându-i gândurile.

– Cât mai avem de mers, Annette? Am impresia că suntem pe aproape.

– Aşa este, răspunse îndreptându-se în scaun. Peste câteva minute ajungem la Aldington. După ce traversăm oraşul şi trecem de Goldenhurst, în câteva secunde vom vedea nişte porţi mari de fier. Acolo e Knowle Court.

– Bănuiesc că e o casă impozantă, nu?

– Oarecum; de fapt, arată ca un castel ceva mai mic. Simţi un fior involuntar.

Jack observă cu colţul ochiului reacţia ei:

– Nu-ţi place locul acela, nu?

– Nu, nu-mi place şi aceeaşi reacţie a avut-o şi Laurie când a fost acolo cu câteva săptămâni în urmă. Îţi dă fiori. Amândouă am simţit acelaşi lucru.

– Nu-ţi face probleme, spuse el, surâzător. Mă ai pe mine ca înger păzitor.

– Atunci mă voi baza pe tine. Întorcându-se uşor spre el, îi zise: Te deranjează să opreşti aici o clipă?

– Sigur că nu. Ce s-a întâmplat? o întrebă, apoi reduse viteza şi frână. Se întoarse s-o privească. Ce-i cu tine? Pari îngrijorată.

– Aş vrea să lămurim un lucru. Ieri mi-ai spus că, după închiderea reportofonului nu mai consemnezi nimic. Regula rămâne valabilă şi astăzi?

– Fireşte. Din punctul meu de vedere e o vizită de curtoazie. Am încheiat interviul cu tine. De fapt, aş mai avea câteva întrebări, nu foarte importante, la care îmi poţi răspunde pe drumul de întoarcere. Se opri un moment cercetându-i atent chipul. În cele din

urmă, zise: Pune reportofonul în poşetă... asta te face să te simţi mai în siguranţă?

– O, Jack, nu mă privi aşa. Am încredere în tine, nu te supăra. Numai că mă aşteaptă o afacere importantă cu un client...

– Ştiu, ştiu şi nu vreau să scriu despre asta, o asigură el. Îţi promit. După cum ţi-am spus, nu sunt unul dintre acei jurnalişti lipsiţi de scrupule, care vor să-i pună la zid pe semenii lor, încheie pe un ton glacial.

Ea păru uşor afectată de vorbele lui; el se aplecă şi îi luă mâna pentru a o calma.

– N-aş face niciodată ceva care să te supere, Annette. Privi în ochii ei albaştri şi, incapabil să se stăpânească, se aplecă şi o sărută pe gură. Ea îi întoarse sărutul la fel de pasional, apoi se retrase repede cu un aer speriat.

– O, Jack!... exclamă ea şi se opri clătinând din cap.

– Îmi pare rău. Nu m-am putut abţine. Am vrut să fac asta din prima zi în care te-am cunoscut. Şi tu ai simţit acelaşi lucru.

– Jack! Eu nu! Sincer, nu putem...

– Ba da! Şi ştiu că nu putem face nimic în privinţa sentimentelor noastre. Dar putem fi prieteni buni, nu? Şi putem avea încredere deplină unul în altul.

Ea încuviinţă, întinzându-i reportofonul.

– E al tău. Brusc, îi zâmbi. Vreau doar să ştii că mă bucur mult c-ai venit cu mine, că m-ai adus aici. E foarte plăcută compania ta.

– Asta simt şi eu. Dar ar fi bine să ne grăbim ca să ajungem la timp pentru prânz. După ce ambală motorul, o luă pe drumul principal, întrebându-se cum se va descurca în această situaţie delicată. Annette îi pătrunsese în suflet şi o dorea cu ardoare. Era decis să facă tot posibilul ca s-o aibă, indiferent ce s-ar întâmpla. Fără să ştie ce anume, simţea că lipseşte ceva din căsătoria ei.

Annette se rezemă în scaun şi închise ochii, gândindu-se la Jack. Era pe deplin conştientă de faptul că se juca cu focul. Fără îndoială, situaţia îi putea scăpa de sub control. Va trebui să fie atentă şi să nu se implice mai mult în relaţia cu Jack Chalmers. Dacă ar face-o, ar fi distrusă. Marius va avea grijă de asta.

– Dumnezeule, să nu-mi spui că e înconjurat de un şanţ cu apă! exclamă Jack uluit, apropiindu-se de Knowle Court. Există şi un pod mobil. Acolo e, nu? Frână şi opri motorul. Înţeleg de ce ai spus că e un loc care-ţi dă fiori.

– E şi mai rău pe vreme rea. Azi e frumos, e soare şi pare mai puţin înspăimântător.

– Uite-l pe Christopher însoţit de un alt tip.

– E un amic, James Pollard. O persoană foarte agreabilă, o să vezi. Haide, să facem faţă situaţiei, da?

Jack încuviinţă, deschise portiera şi sări. Înconjură maşina s-o ajute să coboare. Când o luă de braţ, se aplecă repede spre ea, o sărută pe obraz şi zâmbi în sinea sa când ea se eliberă şi se grăbi să-şi întâlnească clientul.

Jack o urmă la oarecare distanţă lăsându-i răgaz să-i îmbrăţişeze pe cei doi bărbaţi, gândindu-se că arăta foarte bine în acea jachetă crem, largă, cu cămaşă şi pantaloni largi maro. Observă că purta mocasini ca ai lui. Zâmbi ca pentru sine, apoi mări pasul când ea se întoarse făcându-i semn să se grăbească.

După ce a dat mâna cu Christopher, i-a fost prezentat lui James Pollard şi au intrat cu toţii în casă. A înţeles de ce nu-i plăcea lui Annette, de îndată ce au pătruns în acel hol uriaş de la intrare. Avu un sentiment sinistru la vederea lui; părea ciudat de apăsător şi posomorât.

Christopher ezită câteva clipe în hol, uitându-se cu înţeles la Annette. Ea preluă imediat controlul asupra situaţiei. Uitându-se la Jack, îi spuse:

– Jim îţi va face marele tur al casei înainte de masă, în timp ce eu voi rezolva problemele mele cu Chris. E în ordine?

– Perfect, răspunse el.

Jim întrebă:

– Doreşti un ceai sau o cafea, Jack? Sunt câteva răcoritoare în bibliotecă.

– Mulţumesc, Jim, o ceaşcă de cafea ar fi binevenită.

– Hai să mergem. Jim îl luă de braţ şi-l conduse pe hol, apoi pe un coridor adăugând: Şi eu aş vrea o cafea.

Când au rămas singuri, Annette l-a întrebat:

– Unde sunt tablourile, Chris? În camera unde le-ai depozitat şi pe celelalte?

– Exact. Sunt aşa de încântat, că abia aştept să le vezi. Luând-o de mână, exclamă; e uluitor dacă te gândeşti... la modul neaşteptat în care au ieşit la lumină. Întotdeauna ai presupus că mai există nişte lucrări ascunse aici. Cum de-ai ghicit?

– N-am *ştiut* cu certitudine, Chris, îi răspunse ea, ducându-se în grabă spre camera de depozitare. Am *presupus* doar. Am simţit că

ar putea exista ceva ascuns într-un loc sigur. În lumea artei era binecunoscut faptul că unchiul tău avea o colecţie impresionantă, de mare valoare. Fireşte, când mi-ai arătat prima oară galeria de aici, am fost surprinsă să constat că tablourile nu erau expuse. Cu toate acestea nu e ceva neobişnuit pentru colecţionari să ascundă tablourile preferate. Unii fac asta ca să le admire doar ei, alţii sunt mânaţi de dorinţa de a le păstra până când li se ridică preţul.

– Înţeleg. Şi cu siguranţă îi voi fi de-a pururi recunoscător tipului care s-a rezemat de acel perete şi a făcut descoperirea secolului.

– Să sperăm.

Îl urmă în încăperea unde depozitase şi celelalte tablouri împreună cu acel Cézanne deteriorat. A răsuflat uşurată că nu l-a mai văzut. Spera că l-a distrus. Îndreptându-se spre cealaltă parte a camerei, se opri în faţa unor tablouri pe care nu le mai văzuse. Erau proptite de unul dintre pereţi. Degas-ul a fost cel care i-a atras primul privirea. Era o balerină; predominau umbrele albastre şi cenuşii. A rămas mult timp în faţa lui trăgându-l mai aproape, mutându-l la loc, examinându-l din unghiuri diferite cu un aer foarte concentrat.

– Ei, ce zici? Nerăbdarea şi emoţiile îl copleşiseră. Nu mai putea sta o clipă locului.

– Nu fac niciun comentariu, Chris, decât când termin de vizitat tot. O, aici sunt două Manet!

Annette cercetă tablourile încă o dată cu privire scrutătoare, pătrunzătoare; se duse să vadă Pissarro. Se aşeză în faţa celor două Cézanne, care-i solicitară atenţia la maximum.

Christopher a rămas în picioare lângă ea neîndrăznind să scoată o vorbă. Era încordat şi, în acelaşi timp, se temea de verdictul ei.

Annette păşi înainte, făcându-l să tresară, şi ridică Degas-ul.

– Stai, lasă-mă pe mine. Unde vrei să-l pun?

– Aici pe masă, lângă fereastră, unde am aşezat şi sculptura lui Degas. Lumina e bună.

Ea traversă încăperea, păşind în urma lui, şi-l întrebă:

– Ce acte de provenienţă există? Câte dintre aceste tablouri au acte de autenticitate, Chris?

Aşezând balerina lui Degas pe masă, se întoarse cu faţa spre ea.

– N-am găsit nimic pentru asta. Arătă tabloul. Şi doar unul dintre Manet-uri are certificat de autenticitate. Tabloul cu buchetul de violete.

– Dar tablourile lui Pissarro şi Cézanne... propria lor versiune despre aceeaşi imagine?

– Există provenienţă adecvată şi acte de autenticitate valabile pentru amândouă. Nu sunt probleme.

– Şi celălalt Cézanne?

El clătină din cap.

– Nu, dar asta nu înseamnă prea mult, pentru că probabil unchiul a pus actele în altă parte.

– Orice e posibil, murmură ea, întrebându-se ce altceva se mai afla ascuns în această casă misterioasă.

Ridicând Degas-ul de pe masă, Annette îl duse la fereastră şi-l aşeză pe un scaun privindu-l îndelung. Ceva nu e în regulă cu ăsta, Chris. Nu-mi place să-ţi dau vestea asta, dar cred că e un fals. Şi fără certificat de autenticitate nu-l va cumpăra nimeni.

– Dar arată exact ca un Degas, zise Chris nervos.

– Ştiu asta şi cine l-a pictat a avut un talent excepţional. Dar sunt sigură că e fals. Aşa cum am ştiut că şi Cézanne e fals... mă refer la cel cu acoperişurile roşii şi zăpada care se topeşte. Denumirea corectă e *Dezgheţ în L'Estaque*. Acum îmi amintesc toate detaliile. A făcut parte dintr-o colecţie privată, apoi a fost vândut cu câţiva ani în urmă la o licitaţie. Altui colecţionar. Aşa că nu se pune problema că ar fi fals. Apropo, e cunoscut în lumea artei sub denumirea *Acoperişurile roşii*.

– Aşadar, nu trebuie să mai căutăm actele pentru acesta, aşa e? murmură el.

– Nu, nu e nevoie. Nici măcar certificatul de autenticitate pentru Manet, pentru că este expus la Musée du Petit Palais în Geneva. L-am văzut recent, de fapt.

– Eu am crezut că e un fals, îi spuse Chris. Dar numai pentru că figura femeii era acoperită de funingine.

Annette îi aruncă o privire ciudată.

– Tabloul adevărat al lui Manet se numeşte *Berthe Morisot cu văl*. Ceea ce ai crezut că e funingine este, de fapt, vălul pălăriei.

Christopher făcu o grimasă, fixând-o cu o mină crispată.

– Şi atunci de ce crezi că unchiul Alec le-a ascuns în acea cameră secretă?

– Cine ştie? Probabil ca să le protejeze. Pe cele autentice, desigur, dar şi falsurile. Poate că ştia că sunt falsuri. Era un bun cunoscător de artă. Dar trei tablouri din şase nu e rău. De fapt, aş putea afirma că este cea mai grozavă descoperire.

– Jim a mai găsit două azi dimineaţă.

– Poftim? De ce n-ai spus de la început?

– N-am avut când. S-a întâmplat în urmă cu o oră. Ne aflam în acea încăpere secretă, iar Jim se învârtea pe acolo, ciocănind în panou şi la un moment dat a lovit peretele de lângă fereastră. Unul dintre panouri a zburat de parcă ar fi avut un resort şi am văzut un dulap. În el se aflau două Graham Sutherlands şi o servietă cu nişte acte ce conţinea chitanţele pentru tablourile Sutherland din galeria Mayfair precum şi actele de autenticitate. Totul e sus, inclusiv tablourile.

– Fantastic, Christopher, nu fi aşa de necăjit. Unele dintre aceste tablouri sunt minunate. Şi valoroase, se grăbi ea ca să adauge. Asta ar trebui să te bucure, se gândi ea. Pe el nu-l interesau decât banii.

– Le scoţi la licitaţia din septembrie? o întrebă el.

– Nu ştiu. Traversă încăperea. Să mergem sus ca să văd ce e cu cele două Sutherland. Aş vrea să-mi arăţi şi ascunzătoarea preotului.

– Ascunzătoarea preotului?

– Da, aşa i se spune; e un loc construit pentru un preot ca să se poată ascunde acolo. Pe vremea Stuarţilor erau multe conflicte religioase, aşa cum sunt sigură că ai învăţat la lecţiile de istorie. Multe familii aristocrate erau încă romano-catolice şi aveau propriii preoţi de familie. Dar se vedeau nevoiţi să-şi ascundă religia, mai ales că la acea dată protestantismul înflorea în Anglia. Astfel de încăperi ascundeau un preot când veneau soldaţii să percheziţioneze casele.

– De unde ştii atât de multe?

– Face parte din afacerea mea. Îl privi lung, observând că avea în continuare o figură dezamăgită. Ce mai era? Supărare? pentru că-i spusese că trei dintre tablouri erau falsuri? De bună seamă, decise ea.

Annette îşi aminti acea mică ascunzătoare de îndată ce intră în ea. O văzuse prima oară când vizitase Knowle Court cu multe luni în urmă, iar Christopher îi făcuse turul casei. Astăzi era nemobilată, iar pe podea se aflau cârpe de praf, o scară înaltă într-un colţ şi unelte de pictură.

– Asta e ascunzătoarea preotului, cum îi spui tu, zise Christopher, arătându-i o uşă mică, deschisă, în peretele cu panou. Întorcându-se cu faţa spre ea, continuă: Iar acesta este dulapul descoperit de Jim în cursul dimineţii. Aici sunt tablourile lui Southerland. Spunând acestea, Christopher se aplecă şi ridică cele două tablouri de dimensiuni medii. Le rezemă de perete, apoi,

uitându-se fix la ea, o întrebă:

– Ce crezi?

Annette le privi atent câteva minute, înclină din când în când din cap şi păru extrem de încântată.

– Minunat! Sunt exemplare importante ale celor mai bune lucrări ale lui. Să le luăm jos cu noi ca să le putem vedea într-o lumină mai bună. Mai întâi aş vrea să cobor în acea ascunzătoarea a preotului. Doar din curiozitate.

– Eşti invitata mea, râse Christopher. Nu prea ai ce vedea; seamănă cu o a celulă de închisoare.

– Aşa sunt toate, murmură Annette, traversând în grabă încăperea. Coborî cele trei trepte fără ezitare. Strâmbă din nas. Mirosea a mucegai ca o biserică veche şi era întunecoasă, dar de fapt, nu existau niciodată ferestre în ascunzătorile preoţilor. Doar un spaţiu suficient pentru ca un om să stea în picioare, să facă câţiva paşi şi să se aşeze.

Înfiorându-se, se întrebă câţi preoţi tremuraseră pentru vieţile lor ascunşi aici, cu secole în urmă. *Mulţi.* Fără îndoială. Persecuţia religioasă fusese uneori destul de puternică în Anglia.

Urcând cele trei trepte, intră în ascunzătoare şi spuse:

– Chris, te rog, adu cele trei tablouri, iar eu voi duce servieta.

– Nicio problemă, răspunse el, întinzându-i-o. Luă cele două tablouri Sutherland şi coborâră împreună.

– Să mergem în încăperea unde ai depozitat celelalte tablouri – lumina este excelentă acolo, spuse Annette. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai da actele descoperite în scrinul din ascunzătoarea preotului.

– Erau destule depozitate acolo, iar doi muncitori le-au adus jos ieri. Sunt în camera cu tablouri.

– Apropo, n-am văzut acel Cézanne fals. L-ai distrus?

El clătină din cap.

– Nu, l-am încuiat într-un dulap.

Asta nu-i plăcu lui Annette, dar se abţinu să facă vreun comentariu; au mers pe coridor în tăcere, îndreptându-se spre camera de zi.

Când au intrat, Annette a aşezat servieta şi poşeta ei pe un scaun, apoi a luat unul dintre tablourile lui Sutherland de la Christopher. L-a dus la fereastră şi din nou i-a apărut un zâmbet pe faţă când l-a examinat într-o lumină favorabilă. Era un exemplar grozav din galeria artistului.

Christopher s-a apropiat în grabă cu celălalt tablou în braţe.

– Observ că eşti mulţumită de ce vezi, Annette; uită-te şi la ăsta. Jim îl consideră o frumuseţe. După câteva minute, studiind ambele tablouri, Annette încuviinţă.

– Acestea sunt o mare descoperire, Chris. Trebuie să-i mulţumeşti lui Jim pentru prevederea de a fi lovit în perete. De ce crezi c-a făcut-o? Christopher ridică din umeri.

– Dintr-un capriciu? Nimeni n-a fost mai surprins ca el când a văzut uşa dulapului deschizându-se.

– N-ai aflat niciodată de ascunzătoarea preotului?

– N-am avut de unde. Tata a murit şi, oricum, sunt sigur că nu ştia. În caz contrar, i-ar fi spus mamei, iar ea mi-ar fi zis mie, mai ales când m-au desemnat moştenitor în testamentul unchiului. După cum ştii, n-am fost un apropiat al lui. L-am întâlnit doar de câteva ori în copilărie, iar el n-a luat niciodată legătura cu noi.

– Înţeleg, şi presupun că un bărbat atât de solitar n-ar fi făcut aşa ceva. Dar personalul casei, Chris? Nici ei n-au ştiut nimic?

– Bineînţeles că nu. Dacă unchiul nu i-a spus singurei sale rude, tatăl meu, sau mai târziu mie, de ce ar fi avut încredere în personalul de aici?

– Am crezut că unii din ei au lucrat aici dintotdeauna.

– Da, Harold, omul bun la toate, care a fost aici încă de când era copil. Chiar şi mama şi-l aminteşte. Şi doamna Joules, desigur. A început să lucreze aici pe post de cameristă şi a ajuns menajera casei. Pot s-o întreb pe mama de când lucrează la Knowle Court, dar trebuie să fie treizeci de ani, poate mai mult.

– Cum a reacţionat când muncitorul acela a descoperit ieri ascunzătoarea preotului?

– A fost surprinsă. *De ce?* El a ridicat dintr-o sprânceană, apoi s-a încruntat privind-o intens.

– Mai exact ce a spus?

– A zis: N-am ştiut, domnule Delaware. Minune mare. Un clişeu de acest gen, dar în mod sigur era surprinsă. Uimit de reacţia lui Annette, Christopher întrebă: De ce te interesează doamna Joules? Ce te pune pe gânduri în privinţa ei?

Annette ridică din umeri clătinând din cap.

– Nu am un motiv anume, numai că mi se pare ciudat ca cineva care a lucrat aici cel puţin treizeci de ani să nu ştie de ascunzătoarea preotului. Angajaţii ştiu adesea mai mult despre o casă şi secretele ei decât membrii familiei.

Christopher făcu o grimasă.

– Ai pus degetul pe rană, Annette, dar nu cred că unchiul meu a făcut cuiva destăinuiri despre camera aceea. Din câte am înţeles era foarte secretos şi devenise ciudat spre sfârşitul vieţii. Să nu uităm că asta s-a datorat acelui incident, după cum i se spune pe aici.

– *Incident*, repetă Annette. Ce eufemism ciudat pentru o sinucidere îngrozitoare. Se cutremură involuntar. Revenindu-şi, se concentră din nou asupra treburilor sale. O să arunc o privire fugitivă pe diferitele acte de autenticitate pe care le-ai găsit în servietă şi în scrin, Chris. Voi lua totul cu mine mai târziu la plecare. Trebuie să mă asigur că sunt în regulă, de acord?

– Da, desigur.

James Pollard şi Jack Chalmers discutau în faţa focului din bibliotecă atunci când Christopher şi Annette li s-au alăturat să bea ceva înainte de masă.

Amândoi bărbaţii s-au întors imediat, iar Jim a exclamat:

– A, aţi venit! Ce crezi de acele descoperiri, Annette? Sunt importante, nu?

Înainte ca ea să-i răspundă, Christopher anunţă supărat:

– Falsuri! Nişte falsuri blestemate!

Cuvintele lui au căzut ca o bombă în mijlocul oceanului.

S-a lăsat o tăcere mormântală. Nimeni n-a scos o vorbă.

Jack, a cărui atenţie se concentrase asupra lui Annette din momentul în care ea intrase în bibliotecă, sesiză şocul ei şi văzu cum ochii ei frumoşi capătă o expresie glacială. Ar fi vrut să se ducă la ea, dar nu îndrăzni. Ea îşi păstră calmul. În clipa aceea, asupra ei cădea lumina soarelui care pătrundea prin fereastră; îi punea în valoare părul blond, frumuseţea şi paloarea accentuată. Părea ciudat de epuizată. În final, ea spuse încet cu o voce rece ca de oţel:

– Ai fost incorect, Christopher. Fără a se uita la el, străbătu încăperea, apropiindu-se de şemineu. Adresându-i-se lui Jim, îi spuse pe un ton măsurat. Tablourile găsite ieri valorează milioane; un Manet, un Cézanne şi un Pissarro sunt autentice. Asupra celorlalte trei planează semne de întrebare. Pe moment. Iar tablourile lui Graham Sutherland sunt minunate. Aşadar, Jim, descoperirea este de mare valoare.

– Ce veste fantastică! răspunse Jim cu un zâmbet, străduindu-se să-şi mascheze iritarea provocată de comportamentul lui Christopher.

– Da, confirmă Annette. După cum i-am spus lui Chris, trebuie

să-ţi fie recunoscător pentru acea lovitură în peretele ascunzătorii. Dacă n-ai fi fost inspirat să faci asta, tablourile lui Graham Sutherland ar fi şi acum ascunse în acel scrin dosit.

– Nu ştiu ce m-a făcut să am o asemenea reacţie, răspunse Jim, clătinând din cap. Într-un fel, a fost o reacţie cam prostească, nu? Dar am auzit de camere secrete şi dulapuri dosite în spatele pereţilor lambrisaţi ai bibliotecilor.

– N-a fost chiar aşa de prostesc, interveni Christopher dornic să detensioneze atmosfera din încăpere după ce-şi dăduse seama că făcuse o greşeală teribilă. Şi că asta o supărase pe Annette. Dregându-şi glasul continuă: Annette are dreptate, îţi datorez mii de mulţumiri, Jim. Ce-aţi zice acum de o şampanie veche ca să sărbătorim evenimentul?

– Ar fi grozav, spuse Jack apropiindu-se de Annette. Privind-o neliniştit, o întrebă: Vrei un pahar de şampanie?

– Mulţumesc, Jack, cred că o să beau şi eu unul.

Jim şi Christopher se îndreptară spre masa cu băuturi, unde Jim deschise sticla de şampanie. Christopher îl urmărea evident ruşinat.

Jack o luă de braţ pe Annette şi-i spuse pe un ton coborât:

– Christopher nu e tocmai becul cel mai strălucitor din candelabru, nu?

– Corect, murmură Annette. N-a avut intenţii rele. O să-ţi explic mai târziu. Între timp a intrat în posesia unor capodopere autentice, care valorează milioane de lire. Aşa că nu trebuia să-şi comute atenţia asupra celor care ar putea fi falsuri. Jim ţi-a spus ceva? Despre modul neaşteptat în care au fost descoperite?

– Nu. Nici n-ar fi făcut-o, nu-i aşa? Pare un tip de calitate. Îmi place. Oricum, nu mi-a zis absolut nimic despre descoperire şi nici eu nu i-am pus întrebări. Ştiam că-mi vei spune tu dacă vei dori să aflu.

– O voi face şi ştiu că nu vei scrie nimic până nu vei avea permisiunea mea.

– Să înţeleg că voi *putea* scrie despre asta? Mai târziu? O strânse uşor de braţ. Voi putea include materialul în articolul pentru *New York Times* la care lucrez?

– Cred că da. Ar trebui ca la sfârşitul lunii toate lucrurile să intre pe făgaşul lor.

– Ce vrei să spui?

– Trebuie să discut luni cu Carlton Fraser, să-l rog să cureţe tablourile care nu ridică semne de întrebare. Mai am nevoie de el să le examineze pe celelalte... dar uite că vine Chris cu cele două

pahare de şampanie.

Când se apropie de Annette cam şovăitor, ea avu impresia că era supărat. Îi întinse paharul de şampanie şi se scuză:

– Îmi pare foarte rău, Annette. Te rog să mă ierţi pentru vorbele mele nechibzuite. Îi întinse altă cupă lui Jack, care-i mulţumi în şoaptă.

– Te-am iertat, Chris şi te rog să-ţi aminteşti că prefer să discut problemele de afaceri în particular. Nu contează cu cine suntem. Nu vreau să le discut în faţa altora. Încearcă să ţii minte.

– Aşa voi face, răspunse el ducându-se să-şi aducă un pahar cu şampanie.

– Te-ai exprimat foarte elegant, Annette. L-ai făcut să se simtă mai bine, remarcă Jack.

– Nu vreau ca atmosfera să fie încărcată la masă şi-l cunosc destul de bine ca să ştiu că are obiceiul să spună ce-i trece prin cap, uneori fără să se gândească. În plus, e minunat că acele tablouri au ieşit în sfârşit la lumină şi lucrul acesta merită să fie sărbătorit.

– Ştiu că n-ar trebui să pun întrebări, dar ce s-a întâmplat? Cum au fost descoperite tablourile? Jack nu-i putea ascunde uimirea.

– O să-ţi explic imediat, spuse Annette şi se aşeză pe sofa lângă şemineu.

Jack se instală alături de ea, ascultând foarte atent relatarea ei despre ascunzătoarea preotului, descoperirea făcută ieri acolo şi turnura pe care o luaseră lucrurile.

– Ce poveste! exclamă Jack entuziasmat. Absolut remarcabilă. Ce noroc că Chris s-a hotărât să renoveze ascunzătoarea unchiului său. Dacă n-ar fi făcut-o, tablourile ar fi rămas nedescoperite ani de-a rândul.

Ea îşi ciocni paharul de al lui.

– Pentru tine, Jack.

– Şi pentru tine, spuse el, apoi întrebă pe un ton coborât: Am vreo şansă să văd tablourile? Aş fi foarte emoţionat dacă ar fi posibil.

– Nu văd de ce nu. Ţi le voi arăta înainte de plecare, după masă.

Douăzeci şi şapte

Annette nu avea un motiv concret s-o suspecteze pe doamna Joules şi, totuşi, spre surprinderea ei, îşi dădu seama că asta făcea. Menajera avea un aer aparte, părea posesivă în privinţa casei, dar şi a lui Christopher Delaware, şi asta o agasa pe Annette.

În timpul prânzului din camera de zi în formă octogonală, Annette continuă să se mire de comportamentul acestei femeie destul de rigide care se erija în stăpâna locului şi a tot ce se afla acolo. Nu era chiar arogantă, dar pe aproape.

Christopher îi întrerupse şirul gândurilor:

– Vrei să iei tablourile cu tine la Londra, Annette?

Întorcându-spre el îi spuse:

– Da, Christopher, am de gând să i le duc lui Carlton cât mai repede posibil. Aş vrea să ştiu părerea lui şi să-l rog să cureţe tablourile care au nevoie de o asemenea operaţie.

– Păi, dacă nu te deranjează s-o faci, m-ai scuti de un drum la Londra luni. Am stabilit o întâlnire cu contractantul meu şi n-aş vrea s-o ratez.

– Jack spune că poate duce toate tablourile în Aston Martin fără probleme. Carlton... Se întrerupse când uşa de la bucătărie se deschise şi doamna Joules apăru din nou, de data asta aducând desertul. Era însoţită de ajutoarea ei, tânăra cameristă Brenda. Uitându-se la doamna Joules şi zâmbindu-i, Christopher o întrebă:

– Ce surpriză ne-aţi pregătit, doamnă Joules? Aţi spus c-o să-mi placă budinca.

– E preferata dumneavoastră, domnule Delaware.

– Am mai multe preferate, zise el continuând să-i zâmbească.

– E prima din preferatele dumneavoastră. Budincă cu fructe.

– O, grozav! Sunteţi o comoară, doamnă Joules. Ne răsfăţaţi prea tare.

– Mulţumesc. Şi acum, Brenda, lasă bolul pe dulap, iar eu voi servi.

Când menajera le puse budinca în farfurii, iar Brenda le aşeză în faţă fiecăruia, Jack începu să povestească despre felul în care îşi învăţase o prietenă din Franţa să facă budincă cu fructe în cel mai autentic stil englezesc, o prietenă care-şi făcuse un renume în breşa bucătarilor. Era un povestitor minunat şi relata cu atâta farmec, umor şi autoironie, încât toată lumea se amuză copios.

Annette nu putu să nu remarce farmecul lui Jack, un farmec natural, ce avea darul să-i facă pe ceilalţi să se simtă bine. Fără îndoială, era cea mai relaxată persoană pe care o cunoscuse vreodată; probabil că rudele şi prietenii îl iubeau foarte mult. Domnul Simpatie.

După ce au fost serviţi, Christopher s-a adresat menajerei:

– Mulţumesc, doamnă Joules. Ştiu c-o să ne placă.

Doamna Joules abia schiţă un zâmbet, înclină din cap şi ieşi repede din sufragerie, zorind-o pe Brenda care păşea înaintea sa.

O tratează cu multă deferenţă, decise Annette luând lingura şi vârând-o în budincă. Iar ea e un amestec de aroganţă şi servilism. Pe deplin satisfăcută. Sigură de sine. De bună seamă nu va fi niciodată concediată. Mă întreb de ce? Pentru că ştie prea multe?

Doamna Joules îi amintea de cineva. De cine? Îşi stoarse creierul câteva clipe şi brusc îşi dădu seama. *Doamna Danvers.* Aşa cum o interpretase Judith Anderson în filmul *Rebecca.* Era unul dintre filmele vechi, preferate, în care jucau doi actori îndrăgiţi. George Sanders şi Laurence Olivier, care interpretase rolul lui Maxim de Winter în adaptarea cărţii lui Daphne du Maurier. Da. Doamna Joules era copia la indigo a doamnei Danvers. Plină de sine, cu simţul proprietăţii, o snoabă teribilă. Se consideră mai bună ca noi toţi.

Annette îşi înăbuşi un zâmbet atotcunoscător şi se uită peste masă la Jack, care o privea intens.

Îşi zâmbiră cu înţeles, şi Jack părea că e pe punctul să pufnească în râs. Dar n-o făcu. Preferă să spună:

– Ce masă delicioasă, Christopher! Complimente bucătăresei.

– A, da, desigur, doamna Joules, răspunse Christopher. Ea face totul aici. Nu ştiu ce m-aş face fără ea. Supraveghează totul cu o mână de fier şi se descurcă excelent. Mă bazez total pe ea.

Jack încuviinţă.

– Găteşte grozav. Face cea mai bună tartă cu fructe. Acum, că am terminat de mâncat, mă întreb dacă ne-aţi putea scuza pe Annette şi pe mine? Spunea că-mi va arăta tablourile înainte să plecăm spre Londra.

– Nicio problemă. Eu şi Jim o să ne ducem în bibliotecă. Doamna Joules ne va servi cafeaua. Vă aşteptăm acolo.

Se ridicară cu toţii, ieşiră din sufragerie şi apoi intrară în holul principal.

Annette se apropie de Jack, şi-i spuse:

– Tablourile se află într-una dintre camerele de zi, pe coridorul de acolo. Să mergem. Lui Chris îi strigă: Ne vedem peste câteva minute, nu durează mult.

– Staţi cât doriţi, răspunse Christopher, urmându-l pe Jim în bibliotecă.

– Slavă Domnului că ai intervenit la momentul oportun, spuse Annette când rămaseră singuri. Masa părea că nu se mai sfârşeşte.

– Ai dreptate. Dar trebuie să recunosc că eram fascinat. Coborându-şi vocea, Jack continuă: Eram fascinat de dinamică. Dintre angajat şi angajator.

– Nu spune! Şi mie mi se întâmpla la fel. Numai că nu pot înţelege genul relaţiei.

Aplecându-se spre ea, Jack murmură:

– Doamna Joules se poartă ca stăpâna casei. Şi a lui.

– Aşa e. Dar e şi cumva slugarnică, nu crezi?

– Uriah Heep. Da, doamna Uriah Heep. Puţin cam onctuoasă, nu?

– Da. Dar Dickens a creat întotdeauna personaje unice, nu? Oricum, pentru mine e o replică a doamnei Danvers. Dacă ştii cine a fost.

– Sigur că ştiu. *Rebecca* este unatre din preferatele mele. La fel bătrânul şi bunul George Sanders, care a jucat în film. Mi-a plăcut în *Totul despre Eva*.

– Şi mie. L-a privit curioasă pe Jack şi l-a întrebat: Îţi plac filmele vechi, nu?

– Am o colecţie impresionantă. I-a zâmbit, apoi a tachinat-o. Trebuie să vii să-mi vezi odată filmele vechi.

– Am să vin, i-a răspuns părând dintr-odată distrată. Aici e încăperea în care păstrează Chris tablourile.

Jack şi-a rotit privirea prin încăpere în timp ce intra în urma lui Annette; ea se îndreptase spre fereastra boltită din capătul opus. El observă covorul Aubusson de pe podea, unele antichităţi, o sofa

confortabilă şi scaunele din faţa şemineului. Pe un perete era o oglindă, dar niciun tablou.

Oprindu-se în faţa perechii de scaune, Annette zise:

– Vreau să te uiţi la aceste două tablouri. Unul este Cézanne, celălalt Pissarro şi sunt autentice. Şi ambele au certificate valabile de provenienţă.

El se duse lângă ea privind tablourile. Fiecare era sprijinit de un fotoliu, unde beneficia de cea mai bună lumină naturală de la fereastră. După ce le studie câteva clipe el spuse:

– Dar n-au pictat amândoi aceeaşi scenă? Părea uimit.

– Da, aşa e.

– De ce?

– Cézanne şi Pissarro au fost prieteni, asociaţi şi au lucrat împreună. Au vrut să înveţe unul de la celălalt... au pictat cot la cot vreo zece ani. Annette îi indică la început tabloul lui Pissarro, apoi pe cel al lui Cézanne:

– Observi că au stiluri foarte diferite. Şi îşi admirau munca unul altuia, le făcea plăcere să colaboreze în acest fel şi se străduiau să se ajute reciproc.

– Observ diferenţa, îi spuse Jack. Pissarro a redat scena în culori mai pale, mai şterse. La Cézanne, aceasta e mai întunecată nuanţele mai bine conturate. Ce interesant! Cât valorează? Jack îşi dădu capul pe spate ridicând întrebător din sprâncenele blonde.

– Fiecare valorează milioane. Oricum, dacă sunt prezentate împreună, aş putea obţine mai mult la licitaţie. Este o ocazie unică să ai ambele tablouri disponibile.

– Alec Delaware ştia multe despre artă?

– Cred că da. A achiziţionat unele tablouri cu adevărat valoroase, cum ar fi cele două Graham Sutherland de acolo. Şi, desigur, acest Cézanne şi acest Pissarro care sunt fabuloase. Trebuie puţin curăţate, dar în rest par în perfectă stare.

– Şi Sutherland? o întrebă Jack.

– Sunt acolo, exemplare de primă clasă a activităţii sale. Două acuarele cu temă religioasă pictate pe la mijlocul anilor 1950. Asta a fost ceva mai înainte de a realiza tapiţeria *Hristos în Glorie* pentru catedrala Coventry în 1962. În prezent, tablourile sale sunt foarte căutate. A murit în 1980, iar preţul lucrărilor sale a crescut simţitor. Îl duse pe Jack să le vadă.

– Iar acestea au fost găsite în ascunzătoarea preotului? întrebă el după ce le privi câteva secunde.

– Nu, în acel scrin dosit pe care l-a descoperit întâmplător Jim. Cézanne şi Pissarro se aflau în ascunzătoarea preotului împreună cu Manet de acolo. Annette străbătu încăperea urmată de Jack. Acesta e Manet... e foarte simplu, dar îmi place.

– Un buchet de violete, murmură Jack. Şi acesta e autentic?

– O, da şi îmi place aşa de mult pentru că se referă la Berthe Morisot, pictoriţa impresionistă care a fost prietenă cu Manet. Dacă te uiţi mai atent, vei observa o parte din numele ei pe bucata de hârtie albă rezemată de ventilatorul roşu.

Jack se aplecă să vadă de aproape tabloul şi încuviinţă.

– Acum văd numele. Şi el valorează milioane?

– Nu-i pot fixa un preţ în clipa de faţă. Ar putea valora mai puţin. Pe de altă parte, un colecţionar al lui Manet l-ar putea înhăţa imediat.

– Şi care sunt falsurile? Aş vrea să le văd.

– Probabil acel Cézanne cunoscut sub titlul *Acoperişurile roşii* nu este autentic. Îl duse în faţa tabloului sprijinit de un perete.

– Dar de unde ştii asta, Annette? Cum poţi face diferenţa?

– Nu mi se pare autentic, deci nu este; şi, întâmplător, acesta este termenul folosit de dealeri şi de cei din lumea artei pentru a descrie un fals.

– Şi care e celălalt fals?

– De fapt sunt două, Jack. Un Manet care se presupune a fi al lui Berthe Morisot şi o balerină a lui Degas, care mi se pare un fals la prima vedere. Hai să le vedem, apoi o să te duc la ascunzătoarea preotului. După aceea, ar fi timpul să plecăm spre Londra.

DOUĂZECI ŞI OPT

Jack se simţea copleşit de multitudinea de sentimente pe drumul de întoarcere la Londra. Lângă el se afla o femeie de care se îndrăgostise iremediabil; îi furase inima, o iubea

şi o admira, în ciuda faptului că era puţin cam impunătoare.

Străbătuseră doar câţiva kilometri pe drumul principal, când ea îi spuse că trebuia să se gândească serios la tablourile pe care i le duceau lui Carlton, aşa că o să stea rezemată în scaunul său cu ochii închişi şi o să se concentreze asupra problemei pe care trebuia s-o rezolve.

De o oră el conducea preocupat de propriile-i gânduri... despre sine, despre ea şi ei doi împreună. Înţelesese că-i luase minţile.

Cu siguranţă se simţise atras de frumuseţea ei blondă, palidă, părul strălucitor, ochii albaştri ca de cristal, pielea de culoarea piersicii. Şi chipul ei frumos, ca să nu mai vorbim de acele picioare atât de lungi. O considera sexy şi captivantă în plan emoţional. O dorea cu disperare. Dar, dincolo de aspectul fizic, era cucerit de reţinerea ei, de timiditatea şi de rafinamentul care atestau că e o femeie rasată. Reprezenta un amestec complex. Foc şi gheaţă.

Apoi, mintea ei. Cunoştinţele ei de istoria artei, artişti şi tablouri erau atât de exhaustive, încât îl lăsaseră fără grai; ea se exprima foarte clar, devenea chiar locvace când vorbea de artă, de acei oameni străluciţi şi talentaţi care o creaseră.

Lui Jack i se părea deopotrivă fascinant şi deconcertant faptul că ea putea să studieze un tablou şi să ajungă la concluzia că nu arăta bine, evidenţiind şi motivul. Apoi îl categorisea drept fals. Îndemânarea şi priceperea ei erau incredibile, ca şi mintea ei care îi sugera un computer. Avea o memorie fantastică.

Lui i-ar fi plăcut mai degrabă balerina lui Degas şi a fost şocat când ea i-a spus că ceva nu e în regulă cu el. Lui i se păruse autentic. Dar ce ştia el? Cu siguranţă nu prea mult despre artă. Dar cunoştea stilul lui Degas, în special tablourile cu balerine. Multe erau fotografiate şi puteau fi văzute peste tot.

Acum se îndreptau spre Hampstead, unde locuia Carlton Fraser. Când Annette îl sunase de la Knowle Court, chiar înainte de masă, spunându-i ce se întâmplase, Carlton insistase să-i aducă tablourile la întoarcerea la Londra, după-amiază sau seara. Îi spusese lui Annette că-i va răsplăti cu un cocteil minunat sau cu o cupă cu şampanie.

Jack se întreba cum ar putea s-o convingă să cineze împreună. Ştia că soţul ei plecase de dimineaţă la Barcelona şi lipsea săptămâna care urma. Ar fi vrut să fie cu ea, să n-o scape din ochi. Niciodată.

Oftă încet. Prezenţa ei îl umplea de o bucurie neţărmuită. Era şi

un fel special de tortură. Tânjea s-o sărute, s-o atingă, s-o înlănţuie în braţele sale, să facă dragoste cu ea. Voia să se contopească cu ea. O voia pentru sine tot restul vieţii. Dar era posibil? *Ea avea un soţ*. Până în clipa de faţă se ţinuse departe de femeile căsătorite.

Erau momente când, lângă ea fiind, simţea o dorinţă atât de puternică şi avea puternice trăiri erotice. Cumva reuşea să se controleze. Dar cu toate acestea, uneori se comporta ca un puşti în prezenţa ei. Era o adevărată tortură să fie atât de aproape de ea şi, în acelaşi timp, atât de departe. Deocamdată.

Şi-o scoase din minte, concentrându-se asupra drumului. Conduse cu atenţie gândindu-se ce curioasă era viaţa. Unii credeau că lucrurile se petrec dintr-un motiv anume, că totul fusese prestabilit. Alţii mizau pe factorul aleator care guvernează viaţa; arunci o piatră într-un bazin şi valurile se propagă, devenind tot mai ample.

Uite cum a început totul, de fapt.

Un tânăr stă lângă o femeie frumoasă, istoric de artă, la un dineu. După câteva luni, devine moştenitorul unei binecunoscute colecţii de artă, o caută şi îi cere să-i vândă un tablou de Rembrandt, un Rembrandt pierdut, care n-a fost văzut de public de treizeci de ani. Şi ea îl vinde. În acest proces devine cunoscută, o stea în lumea ei, iar presa scrie mult despre asta. Soţul ei alege un jurnalist tânăr să-i ia un interviu, iar cei doi se îndrăgostesc unul de altul. *Un coup de foudre*, după cum spun francezii, o lovitură de trăsnet, dragoste la prima vedere.

Brusc, Annette se ridică şi spuse:

– Dumnezeule, am aţipit! Unde ne aflăm, Jack?

Luat prin surprindere, o privi cu coada ochiului.

– La vreo oră de mers de Hampstead. Nu e rău, nu?

– Nu, nu e. Se întoarse spre el şi continuă: Spune-mi Jack, ce părere ai de Knowle Court?

– E îngrozitor. Ai spus că îţi dă fiori, că e respingător, dar eu cred că e vorba de ceva mai mult. Are ceva.... clătină din cap. De fapt, cred că e... *nefast*.

– Ce lucru ciudat spui, se încruntă Annette.

– Ai dreptate, dar aşa am simţit. Întotdeauna am considerat că fiecare casă are atmosfera ei proprie, că e marcată de vieţile celor care au trăit în ea. Ori de câte ori merg acasă la Carlton, se simt puritatea, spiritualitatea locului şi intuiesc că asta li se datorează lui Marguerite şi lui Carlton, oameni cu adevărat buni. Am avut senzaţia

asta încă din copilărie. Alte case sunt impregnate de rămăşiţele vieţilor nefericite ale predecesorilor, altele sunt reci, lugubre, neprimitoare. M-am gândit adesea că lucrurile rele care s-au petrecut acolo şi oamenii ciudaţi care s-au perindat în decursul timpului şi-au pus cumva amprenta pe casă. Şi-au plantat violenţa acolo.

– Adică o anume răutate s-a infiltrat în pereţi?

– Exact asta am vrut să spun. Lucruri care implică brutalitate. Fapte rele. Lucruri nefaste. Certuri, încăierări, lupte cu pumnii, Dumnezeu ştie ce altceva.

– Nefast nu e un cuvânt aşa de straniu dacă stai să te gândeşti. Cunosc o casă în are domnea aceeaşi atmosferă îngrozitoare. Era neprimitoare, apăsătoare, înspăimântătoare, de fapt.

– Despre ce casă e vorba?

– Cea în care am crescut. Sau am trăit acolo câţiva ani când eram copii. În Ilkley. Şi... Annette se opri brusc, strângându-şi buzele. De parcă ar fi vrut să-şi retragă cuvintele.

– Spune-mi ce-ai vrut să zici, o presă Jack.

– O, nu e important, prefer să nu discut despre asta.

– Înţeleg. Jack încetini maşina, apoi opri. Trase frâna şi se întoarse spre ea. De ce te-ai oprit brusc în timp ce vorbeai de casa din Ilkley?

Ea scutură din cap şi ridică din umeri, fără să scoată niciun cuvânt.

Jack insistă:

– Cred că voiai să-mi relatezi un episod din copilărie, dar te-ai răzgândit. Pentru că nu ai încredere în mine. Asta e, nu?

– Nu, nici vorbă, Jack. Sincer. Vocea îi tremură.

El îşi vârî mâna în buzunarul jachetei, scoase reportofonul şi i-l întinse.

– Vreau să-l ţii în poşeta ta, ca să fii sigură că nu înregistrez ceea ce spui.

– Te rog, Jack, nu fi caraghios. Am încredere în tine, îl asigură ea fără să ia reportofonul.

– Bine, te cred, dar vreau ca aparatul acesta să rămână la tine. Ţine-l bine până la sfârşitul serii.

Ambală motorul şi scoase Aston Martin-ul pe drum, privind înaintea sa cu un aer crispat.

O vreme ea nu spuse nimic, conştientă că l-a jignit. El îi demonstrase că e sincer, că nu intenţiona să scrie nimic rău despre ea şi că era demn de încredere. Dar ea avea aşa de multe lucruri de ascuns, atâtea secrete teribile, că se temea să nu-i scape ceva involuntar.

După câteva clipe puse reportofonul în poşetă, apoi se răsuci un pic în scaun.

– Era o casă înfricoşătoare, cu camere mari, nemobilată, în care domnea întunericul. Trăiam acolo cu bunicul, după moartea bunicii, iar lui Laurie îi era mereu teamă. De fapt, şi eu îi împărtăşeam spaimele.

– Unde era mama voastră?

– Acolo, împreună cu noi, dar uneori ieşea cu prietenii sau la cumpărături, fiind preocupată de viaţa ei, fiindcă, după cum ţi-am spus, juca teatru.

– Iar după moartea ei ai plecat la mătuşa ta.

– Da, la început în Twickenham, apoi ne-am mutat la St. John's Wood. Ne-a plăcut casa aceea, era mai mică, dar drăguţă şi confortabilă. *Primitoare* e cuvântul potrivit.

– Knowle Court probabil datează din perioada Tudor sau Stuart, nu?

– Stuart, din câte spune Christopher. Familia Delaware a trăit acolo de secole, iar casa e o moştenire inalienabilă, nu poate fi vândută. Îi revine automat următorului moştenitor.

– Sir Alec Delaware n-a avut alternativă. Trebuia să-i lase casa nepotului. Arată mai mult a castel. Clătină din cap. Mama avea o expresie caraghioasă, dar avea perfectă dreptate. „Ce poveşti ar spune pereţii dacă ar putea vorbi". Crime abominabile şi altele de acest gen. Apropo, Jim a făcut un comentariu despre *tragedia* lui sir Alec în prezenţa mea. Ce a vrut să spună?

– O, Dumnezeule, n-ar fi trebuit să aducă în discuţie acel episod. A fost ceva îngrozitor. Logodnica lui sir Alec, Clarissa Normandy, s-a sinucis cu câteva zile înainte de cununia lor. S-a spânzurat în dormitorul principal, îmbrăcată în rochia de mireasă.

– O, Isuse! exclamă Jack cu un aer speriat. Am ales cuvântul potrivit când am spus că această casă este impregnată de un spirit malefic, nu-i aşa?

– Da, cine ştie ce s-o fi întâmplat aici cu sute de ani în urmă?

– Şi poate mai recent. Presupun că după sinucidere, sir Alec s-a retras din viaţa publică.

– Da, din câte mi-a spus Christopher. Dar nu ştie prea multe despre istoria familiei sale. Cu siguranţă habar n-avea de ascunzătoarea preotului.

– Aşa cred şi eu. Mă întreb totuşi dacă doamna Joules a ştiut?

– Şi eu mi-am pus această întrebare. Dar în cazul ăsta, i-ar fi

spus lui Christopher în momentul în care a moştenit casa.

– Cine ştie? Cu siguranţă s-a integrat foarte bine aici şi conduce totul cu o mână forte. Când a avut loc sinuciderea?

– Cu vreo cincisprezece ani în urmă.

– Iar doamna Joules avea grijă de sir Alec, de nevoile sale... poate i le satisfăcea pe toate? Se ştie că multe menajere se ocupau atât de casă, cât şi de stăpân, nu? Izbucni în râs. Uite cum încep să scriu un roman victorian chiar acum în mintea mea.

– Sugerezi că doamna Joules şi sir Alec puteau fi amanţi? întrebă ea surprinsă.

– Nu e imposibil. Menajerele au avut întotdeauna talentul de a se vârî sub pielea stăpânului, iar după şocul sinuciderii logodnicei sale, el a simţit probabil nevoia de tandreţe, de iubire. Şi a găsit-o chiar aici, la îndemână, în casă. Mai precis în bucătărie. Sau poate în dormitorul său.

Annette nu se putu abţine să izbucnească în râs.

– Cu siguranţă ştii să dezvolţi un fir interesant, după cum am observat astăzi în timpul prânzului. Dar s-ar putea să ai dreptate. Dacă a avut o relaţie cu sir Alec, şi asta a durat câţiva ani, şi-ar fi putut aroga un fel de drept aici. Ar putea fi o explicaţie pentru atitudinea ei semeaţă.

– Câţi ani crezi că are?

– Nu ştiu, răspunse Annette. În jur de şaizeci? A început să lucreze aici pe post de cameristă pe la vreo şaisprezece şi a avansat continuu. În cele din urmă, a devenit menajera casei. Este aici de cel puţin treizeci de ani, poate chiar mai mult.

– Pare mai bătrână, în mare măsură din cauza felului arogant de a fi şi a coafurii bătrâneşti. Dar nu arată rău, Annnette, şi are ochi frumoşi.

– Ai observat toate astea într-un timp foarte scurt.

– Bineînţeles. E în fişa postului, ca să spun aşa. Şi tu vei avea patruzeci de ani în curând. În iunie?

Observaţia lui o luă prin surprindere. Îl privi pe furiş.

– Ziua mea e pe trei iunie. Dar tu câţi ani ai, Jack? Ultima întrebare îi scăpă fără să vrea.

– Douăzeci şi nouă, răspunse el. Voi împlini treizeci în mai. Pe nouăsprezece.

– Înţeleg. Ea se rezemă de spătarul scaunului maşinii gândindu-se: E cu zece ani mai tânăr ca mine, şi această diferenţă de vârstă o deranjă.

– Ascultă, mi-ai face o favoare specială, Annette?

– Dacă pot.

– M-ai salva în seara asta?

– Ce vrei să spui?

– După ce ne ducem la Carlton şi-i arătăm tablourile, iar el o să-ţi spună ce crede, trebuie să mă întorc într-un loc pustiu, fără mâncare. Ai putea aşadar să mă salvezi şi să faci în acelaşi timp o faptă bună. Ce zici de o cină în doi.

– Păi, trebuie să mă mai gândesc.

– De ce?

– Pentru că...

– Ei, haide, nu te mai gândi atât. Cinează cu un burlac singur şi bătrân.

– Nu chiar bătrân şi mai mult ca sigur nici aşa de singur. Dar, mă voi milostivi de tine şi vom cina împreună. De fapt, trebuie să-ţi refaci forţele pentru ziua de mâine. Ca să scrii despre mine.

– Foarte adevărat, răspunse el zâmbind ca pentru sine, încântat de neaşteptata ei replică.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Dacă ăsta e un fals, cine i-a făcut e al naibii de talentat! exclamă Carlton. Se afla în faţa şevaletului în atelierul său, privind dansatoarea despre care se presupunea că fusese pictată de Degas.

Două lămpi puternice erau orientate spre tablou, astfel că putea fi văzut fiecare centimetru şi studiat pentru a se constata eventualele defecte.

– Sunt de acord cu tine, zise Annette. Este evident că acest tablou putea fi pictat doar de un artist talentat. Indiferent cine a

fost. Şi nu-i exclus să mă fi înşelat că e fals. Nimeni nu e infailibil, cu atât mai mult eu. Din nefericire, nu există un certificat de autenticitate. Sau mai bine zis, deocamdată nu dispunem de un asemenea document.

– Ai spus că ai luat cu tine în maşină două sacoşe pline cu acte de la Knowle Court. N-ar putea fi printre ele?

– E posibil. Sir Alec era foarte neglijent, şi nici Christopher nu e mai breaz. Pe de altă parte, am găsit actele pentru Cézanne şi Pissarro, peisajele pe care cei doi le-au pictat la Louveciennes şi de asemenea pentru violetele lui Manet. Cel puţin acum ştie cum să separe facturile de la dealeri de scrisorile şi facturile de la galerii şi experţi în artă. Şi poate a aflat ce înseamnă un certificat de autenticitate. Cel puţin, învaţă.

– A învăţat destul ca să distrugă acel Cézanne deteriorat de funingine?

– Nu cred.

– Unde se află acum? întrebă Carlton cu un aer îngrijorat, clătinând dezaprobator din cap.

– Mi-a spus că l-a încuiat într-un dulap. Asta e tot ce ştiu.

– Înţeleg. Carlton ridică din umeri şi strânse din buze, murmurând: Îi aparţine şi presupun că poate face ce vrea cu el. Privind-o pe Annette continuă: Să studiem tabloul... spune-mi ce nu e în regulă la acest Degas. Arătă spre tablou. Mi-ai spus că nu ţi se pare autentic, că ar putea să fie fals.

– Câteva elemente sunt destul de bine conturate. Ştiu că atunci când te uiţi prima dată la el, vezi o balerină a lui Degas. Dar numai la prima vedere. Priveşte-l mai atent şi vei observa că atitudinea balerinei lăsă de dorit. Mi se pare că e foarte stângace. Apoi mişcările pensulei nu sunt foarte sigure... aproape, dar nu pe deplin. Şi trupul femeii e cam greoi. Arătă spre umeri, adăugând: Nici ei nu mi se par corect redaţi.

– Da, văd acum. Însă Degas n-a pictat întotdeauna balerine elegante şi frumoase. Uneori erau ciudate, după părerea mea. Sigur, a avut tendinţa să picteze grupuri de dansatoare sau perechi, iar aceasta stând singură la bara de...

Expiră clătinând din cap.

– Nu există nici măcar umbra altei balerine în acest tablou. S-a depărtat, s-a întors şi a privit din nou tabloul de la distanţă. Aha! Pare neterminat, Annette!

– Ai dreptate, aşa este, ai pus punctul pe i. Şi nu crezi că pare

nefinisat în unele locuri? Oricum, o să caut actele pentru Degas în cele două sacoşe. De asemenea, dacă nu te superi, o voi aduce pe Laurie să-l vadă luni. După cum ştii, e adevărata expertă în Degas.

– I-l pot duce eu dacă vrei, se oferi Carlton.

– Nu, nu. În primul rând, luminile de aici sunt importante pentru o examinare corespunzătoare şi, de asemenea, ştii că ei îi place să fie independentă. Sunt sigură că ar prefera să vină aici. Nu suportă să fie tratată ca o invalidă.

– Înţeleg. Spunând acestea, el luă tabloul de pe şevalet şi-l rezemă de perete. Ridică un tablou mai mic al unei femei cu pălărie cu voal, atribuit lui Manet. După ce studie tabloul câteva minute Carlton se întoarse încruntat şi o întrebă pe Annette: De ce crezi că ăsta e fals? De fapt, mie mi se pare că e acoperit de funingine. Ca şi Cézanne.

– Aşa a spus Christopher, dar nu e funingine. Manet a pictat în acest fel, cu pete şi umbre. Tabloul se cheamă *Berthe Morisot cu văl* şi datează din 1872. Ea era căsătorită cu fratele lui Eugène şi i-a pozat de câteva ori lui Manet.

– Da, ştiu asta. Aşadar, nu există certificat de provenienţă pentru a-i dovedi autenticitatea?

– Nu, şi nici n-ar putea exista. Certificatul de autenticitate se află la Musée du Petit Palais din Geneva unde se află adevăratul tablou al lui Manet. L-am văzut cu ochii mei destul de recent.

– Atunci, asta e o copie, dar una a naibii de bună, Annette.

– De-a dreptul excepţională, Carlton, fu Annette de acord.

Dând jos tabloul, Carlton ajunse la al doilea Manet, tabloul cu un buchet de violete care se sprijinea de un ventilator roşu. Îl puse pe şevalet.

– Şi acesta?

– O, ăsta e real! Are şi acte de autenticitate adecvate. Totul e în ordine. E un tablou mic, ştiu asta, dar se va vinde bine, pentru că s-a aflat cândva în proprietatea lui Berthe Morisot. Manet i l-a dăruit pentru a-şi dovedi aprecierea faţă de ea, pentru că i-a pozat din când în când.

– Ăsta e un amănunt interesant, exclamă Carlton, apoi izbucni în râs. Vei ştii cum să exploatezi *acest* detaliu ca să promovezi tabloul şi să-i ridici preţul. După părerea mea, nimeni nu te întrece la asta, draga mea. Aşadar, Annette, acest tablou cu violetele lui Manet, peisajele lui Pissarro şi Cézanne sunt autentice. Şi cred că sunt extrem de valoroase. Falsurile sunt *Berthe Morisot cu văl* al lui

Manet, tabloul lui Cézanne, cunoscut în lumea artei ca *Acoperişurile roşii* şi eventual balerina lui Degas?

– Aşa e. Am o singură întrebare, Carlton. Ştiu că unele tablouri autentice trebuie curăţate. Dar se impune şi restaurarea lor?

– Nu. Par a fi în stare foarte bună. S-a depus ceva murdărie pe ele, dar asta e relativ uşor de îndepărtat.

– Şi ai timp să lucrezi la ele pentru mine?

– Sigur că da, fată dragă. Te-am refuzat vreodată? Clătină din cap. Niciodată, Annette. O ţintui cu privirea. De ce a venit Jack cu tine? De ce te-a dus la Knowle Court?

– Pentru că trebuia să termine ultima parte a interviului cu mine astăzi. Când m-a sunat Chris azi-dimineaţă să-mi spună că a găsit nişte tablouri în camera secretă, m-a rugat să vin repede la Kent. Am ştiut că nu am alternativă. Doar e un client important. I-am explicat că am o întâlnire aranjată cu Jack şi Chris a sugerat să-l iau cu mine. S-a gândit că i-ar plăcea să vadă Knowle Court, că ar putea fi un material de fond pentru articolul pe care-l scrie pentru un ziar american.

– Aşadar, l-ai invitat să meargă cu tine şi fără îndoială a văzut tablourile?

Sesizând o notă discordantă în tonul lui Carlton, Annette îi răspunse prompt:

– Pari cam ciudat. Crezi că n-ar fi trebuit să le vadă? Din cauza falsurilor? Nu ai încredere în el?

– Am o încredere deplină în Jack. E sincer, moral, un om dintr-o bucată. Nu uita, îl cunosc de când era copil. Nu va scrie despre falsuri, nu va vorbi de ele, nici de vreun tablou autentic, decât dacă are acceptul tău. Dar ştiind cât eşti de deşteaptă, sunt sigur că i-ai smuls promisiunea că va păstra totul pentru el.

– Da, aşa e. Şi eu am încredere în el. Este adevărat că e un tip integru. Oricum, nu are nevoie să facă uz de ceea ce a aflat azi ca să completeze profilul meu. Are mult material.

Chipul lui Carlton se îmblânzi.

– Jack şi Kyle au fost copii grozavi. Nişte învingători. Peter i-a educat foarte bine. Întotdeauna mi-a plăcut tatăl lor. Era un om de treabă.

– Şi mama lui Jack? Cum era? întrebă Annette, curioasă să afle mai multe despre Jack.

– O femeie drăguţă, s-a purtat bine cu Kyle, fiul ei vitreg. Dar, sincer vorbind, Peter a avut cea mai mare influenţă asupra băieţilor

şi lucrul acesta se vede. Au reuşit în viaţă. Carlton ridică tabloul lui Degas în timp ce vorbea şi-i spuse peste umăr: Să mergem acum să aruncăm o privire la acuarelele lui Graham Sutherland. Apoi mergem la Marguerite şi Jack, să bem acel cocteil special al meu.

– Am o nedumerire, îi anunţă brusc Marguerite după vreo jumătate de oră. Se uită fix la Annette şi-o întrebă: De ce n-a spus sir Alec nimănui despre camera secretă? Şi nici n-a lăsat o scrisoare care să fie deschisă după moartea sa? Aceasta, nemaivorbind de faptul că nu făcuse vreo menţiune în testament în acest sens. Doar depozitase tablouri de valoare în ascunzătoarea preotului!

– Şi eu m-am întrebat, răspunse Annette. Singura concluzie la care am ajuns este că a murit pe neaşteptate. Se pare că a fost perfect sănătos până la acel atac de cord care în final i-a fost fatal. Avea vreo şaizeci şi nouă, cel mult şaptezeci de ani şi asta nu înseamnă o vârstă înaintată.

– Ai dreptate, zise Marguerite sorbind din băutura sa. Cu toate acestea, ar fi trebuit să stipuleze ceva în testament ca măsură de protecţie. Mi se pare un pic iresponsabil că n-a făcut-o.

– Adevărat. Numai că multe persoane refuză să se confrunte cu propria moarte sau nu pot. Preferă să ignore gândurile morbide, sublinie Annette.

– Dar în acest caz trebuia să ţină seama de acele tablouri nepreţuite, interveni Carlton. De ce n-a făcut-o?

– Nu sunt sigură că s-ar fi gândit, cel puţin nu în mod conştient, murmură Annette. După ce sorbi din renumitul cocteil al lui Carlton, ea continuă: Din câte am aflat despre sir Alec, avea un comportament destul de bizar la acea dată. Asta explică nepăsarea sa cu privire la certificatul de autenticitate al tablourilor. La fel şi chitanţele, facturile şi alte documente.

Se uită la faimosul restaurator în care avea o deplină încredere izvorâtă dintr-o prietenie îndelungată.

– Din câte ştiu, Degas ar putea fi autentic. Faptul că am eu îndoieli nu înseamnă că e fals. S-ar putea să mă înşel. Numai certificatul de autenticitate este concludent. Alec Delaware ştia asta. Totuşi, a lăsat totul în mare dezordine în urma sa, şi acesta nu este comportamentul propriu omului de afaceri care a fost cândva. Aş putea spune că nu îl caracterizează. Aşa văd eu lucrurile.

Jack o privi pe Annette.

– Ai vrea să afli ce ştie doamna Joules, nu?

Annette încuviinţă.

Marguerite întrebă:

– Cine e doamna Joules?

– Menajera de la Knowle Court, îi răspunse Jack. O femeie ciudată, de fapt. Şi eu, şi Annette considerăm că e genul doamnei Danvers.

– Doamna Danvers din *Rebecca*? Marguerite îi aruncă o privire curioasă.

– Exact.

– De ce presupuneţi că ştie ceva? interveni Carlton.

– Am făcut o deducţie simplă, spuse Jack. Dacă ai lucrat atâţia ani pentru cineva, ai trăit sub acelaşi acoperiş, ştii tot ce se poate şti despre acel om, despre familia sa şi casă. Doamna Joules s-a angajat iniţial pe post de cameristă, apoi a evoluat, devenind menajeră. Trebuie să deţină numeroase informaţii.

– Mi-e greu să cred că nu ştia de ascunzătoarea preotului, sublinie Annette.

– Dacă ştia, cum de nu i-a spus lui Christopher? se miră Jack.

– Poate a ştiut că există nişte falsuri ascunse şi n-o fi vrut să se afle. Annette căzu câteva clipe e gânduri apoi zise: Cred că e vorba de devotament. Doamna Joules e genul de femeie dornică să protejeze reputaţia lui sir Alec.

– Faptul că a achiziţionat un fals nu e definitoriu pentru personalitatea unui om, nu? interveni Carlton, apoi, după ce se mai gândi adăugă: Totuşi, bănuiesc că reflectă modul lui de a gândi.

– Presupun că ai dreptate, fu Annette de acord. Dar toate astea sunt speculaţii. Oricum, nu mai contează pentru că a fost descoperită ascunzătoarea preotului şi totul a fost dat în vileag.

– Foarte adevărat, spuse Jack. Întorcându-se spre Carlton îşi luă paharul cu băutură. În cinstea ta, Carlton. E cel mai bun Cosmo pe care l-am băut vreodată.

– Care e secretul? întrebă Annette.

– Trebuie agitat bine, nu amestecat. Carlton îi făcu cu ochiul.

– Mă bucur că rămâneţi amândoi la masă. Marguerite îşi plimbă privirea de la Jack la Annette. Am făcut *blanquette de veau* şi, chiar dacă spun eu asta, e delicios. N-am mâncat nicăieri unul mai bun.

Jack se uită la Annette încruntându-se.

Ignorându-i privirea, ea spuse:

– O, n-am înţeles că ne-ai invitat şi la masă, ci doar la cocteil, Carlton.

– Ei bine, am făcut-o. Acum e clar?

Annette clătină din cap aruncându-i lui Jack o privire consternată.

Marguerite se ridică.

– E timpul să verific viţelul înăbuşit.

– Nu puteţi pleca, le spuse Carlton. A făcut mâncare pentru zece persoane. Şi, oricum, se va simţi afectată dacă o refuzaţi.

– Sigur că vom rămâne la masă, îl asigură Jack, remarcând îngrijorarea din ochii bărbatului mai bătrân şi chipul său dezamăgit. Şi, dacă nu mai plecăm, cred că ar fi cazul să mai bem un Cosmo. Dacă se poate, te rog.

Carlton sări în picioare, îndreptându-se în grabă spre masa cu băuturi.

– E plăcerea mea, Jack, îl aduc chiar acum. Şi tu, draga mea fată?

– Mi-ar plăcea să mai beau unul, chiar dacă efectul va fi catastrofal. Cu colţul ochiului observă că Jack îi zâmbea. În privirea lui era o sclipire primejdioasă. E un bărbat fatal, îşi spuse. Cel mai periculos bărbat pe care l-am cunoscut. Brusc, intră în panică. Îi era teamă de el, teamă să rămână singură cu el mai târziu. Avea şi temeri legate de ea şi de ceea ce s-ar putea petrece între ei. Era acum pe deplin conştientă de sentimentele lui pentru ea; primejdia plutea în aer.

Se înfioră când, în cele din urmă, îl privi direct. Chipul lui exprima o dorinţă imposibil de reprimat. Alarmată, evită să se mai uite la el. Iar teama puse din nou stăpânire pe ea.

TREIZECI

Vreau să-ţi spun ceva. Annette se uită fix la Jack în întunericul din maşină. Să-ţi explic ceva.

– Ce? Pari îngrijorată. Şi te rog, dă-i drumul, te ascult.

Se întoarse spre ea. Se aflau în maşina parcată în faţa casei lui Carlton, iar el se pregătea s-o conducă acasă.

După o scurtă tăcere, Annette îi spuse:

– Trebuie păstrată o discreţie absolută în privinţa falsurilor găsite ieri de Chris. Organizez altă licitaţie şi orice aluzie la falsuri în colecţia Delaware mi-ar putea periclita întreaga afacere.

– Am înţeles asta, răspunse Jack. Iar tu nu trebuie să-ţi faci probleme din cauza mea. Nu voi sufla un cuvânt. N-aş face niciodată ceva care să-ţi aducă vreun prejudiciu, Annette, cred că ştii asta?

– Da, ştiu. Numai că nu m-am putut abţine să-ţi spun. Din păcate, lumea artei e nu numai complicată, dar şi amăgitoare. Generează lăcomie, ambiţii exagerate, şiretenie, trădare, înşelătorie, bârfe mizerabile şi o competitivitate acerbă. E o lume pe care n-o cunoşti, Jack, şi am vrut să te avertizez că până şi cel mai mic zvon despre un fals se va răspândi ca focul.

– Te rog să nu te mai gândeşti la asta. Nu voi scoate o vorbă şi, oricum, nu cunosc pe nimeni în lumea artei, în afară de Margaret Meilor, care îţi e prietenă. Aşadar, cui să-i spun? Dar Christopher Delaware? L-am văzut de câteva ori, dar pare extrem de tânăr şi lipsit de experienţă. Şi vorbeşte fără să se gândească.

– Îi cunosc lipsurile. Înainte de a pleca, după-masă l-am avertizat să nu discute cu nimeni. În ceea ce-i priveşte pe Jim, el ştie să-şi ţină gura. Şi are o influenţă pozitivă asupra lui master Delaware.

– Nu mi-a venit să cred când Chris a intrat cu tine în bibliotecă şi a început să turuie despre mulţimea de falsuri pe care le-ai descoperit. Era firesc să te înfurii din cauza lui.

– Te asigur că aşa ceva nu se va mai repeta.

– Slavă Domnului, i-ai spus foarte clar că s-a purtat prosteşte.

– L-am mai făcut să înţeleagă că, dacă se trezeşte vorbind fără să se gândească, va pierde bani. Ăsta e argumentul meu.

– Dar nu e falit, ba dimpotrivă, după vânzarea Rembrandt-ului.

– Adevărat. Dar e ahtiat după bani. Oricum, sunt sigură că îşi va ţine gura. Sau aşa ar trebui. Jack izbucni în râs.

– Ce este?

– Ai fost foarte dură pe moment.

– Sunt obligată să fiu dură cu unii clienţi. Şi, crede-mă, la rândul lor, şi ei pot fi extrem de duri cu mine. M-am implicat într-o afacere în care sunt în joc bani mulţi.

Jack ambală motorul şi maşina demară. Mergând în josul străzii o întrebă:

– Te deranjează dacă opresc un moment la casa tatălui meu? I-am promis lui Kyle că voi trece pe aici în fiecare zi în absenţa lui, să mă asigur că totul e în ordine.

– Nu e nicio problemă.

Câteva secunde mai târziu opreau în faţa unei case mari, vechi, şi Jack trase frâna, puse cheia maşinii în buzunar şi coborî. După ce ocoli automobilul, deschise portiera.

– Vino.

– Te aştept aici, Jack. Nu mă deranjează.

– Nu, nu, te rog, vino înăuntru. Trebuie să verific nişte lucruri, iar Kyle crede c-ar trebui să închid boilerul de la subsol. Aş prefera să mă aştepţi înăuntru. O ajută să coboare şi în timp ce păşeau pe aleea scurtă spre casă îi spuse râzând: O să-ţi placă atmosfera de aici. Este total diferită de cea de la Knowle Court. Ea nu-i răspunse. Teama puse din nou stăpânire pe sufletul ei.

Jack îi dădu drumul la mână ca să deschidă uşa. Când intrară, el aprinse lumina din hol, închise uşa în urma lor şi o conduse spre mijlocul camerei. Privind-o cu un chip zâmbitor, el spuse:

– Simţi? Atmosfera caldă, plină de iubire? Încă mai dăinuie aici, nu crezi? Sentimentul de fericire creat de părinţii mei. Eu unul îl simt. Când ea nu răspunse o privi lung. Nu simţi?

– Ba da, spuse ea în cele din urmă, încercând să schiţeze un zâmbet.

– Nu va dura mult. Trebuie doar să cobor la subsol să mă ocup de boiler. Se îndepărtă, iar ea trecu pe sub arcada care ducea în living. Uşile duble se deschideau spre grădină, iar încăperea era scăldată de lumina lunii. Privi afară şi văzu o lună plină, imensă, care strălucea pe cerul negru ca cerneala. Era o noapte frumoasă şi caldă, chiar dacă se aflau doar la mijlocul lunii aprilie.

Plecând din faţa uşilor duble, păşi spre mijlocul încăperii şi aruncă o privire în jur. Observă că existau antichităţi în bună stare. Cele două scrinuri frumoase, *secretair*-ul lipit de un perete şi scaunele cu speteaza sculptată din lemn erau de o calitate excelentă. Aparţineau magazinului de antichităţi al mamei sale şi probabil asta că nu era tot. Poate el doar o tachinase.

Îi auzi paşii pe hol şi brusc el intră în living, îndreptându-se spre ea. Annette se întoarse încet. Privirile li se întâlniră şi ea făcu câţiva paşi spre el, apoi se opri brusc. Inima îi bătea cu putere.

El se opri în cele din urmă şi ochii lui cenuşii îi cercetau chipul întrebător. Ea ar fi vrut să-i evite privirea, dar descoperi că-i este im-

posibil. Parcă era vrăjită de el.

S-au apropiat unul de altul şi s-au îmbrăţişat. Jack a strâns-o la piept, a mângâiat-o pe păr cu inima bătând la fel de puternic ca şi a ei, apoi s-a aplecat şi i-a găsit gura. S-au sărutat la fel de pasional ca şi mai devreme. Dar acum ea nu se mai eschiva. Simţea că-i tremură genunchii şi avea nevoie de sprijinul oferit de braţele lui.

În cele din urmă, se despărţiră privindu-se uluiţi. El şopti:

– Vezi, amândoi simţim la fel. Nu nega.

– Nu neg... e adevărat.

Jack se mai apropie o dată, o luă în braţe şi o strânse cu putere la piept. Îi spuse abia atingându-i părul:

– Vino sus cu mine... în fosta mea cameră. Te doresc atât de mult, vreau să fac dragoste cu tine.

– Nu pot. O, Jack, nu pot. Trebuie să plec acasă. Te rog, încearcă să înţelegi, murmură ea, fără să-şi mai poate controla teama.

El oftă din rărunchi. Fără a-i da drumul continuă să-i şoptească:

– Da, ştiu asta, dar lasă-mă să te mai strâng în braţe câteva clipe. *Te rog.* Încă nu te pot lăsa să pleci.

Au zăbovit acolo în mijlocul încăperii sub razele lunii, strângându-se în braţe cu disperare, apoi, într-un târziu, ea s-a desprins din braţele lui. El n-a oprit-o; i-a luat doar mâna în palmele sale şi a mers cu ea pe hol fără să scoată o vorbă. După ce au stins luminile, a condus-o afară.

Au urcat în maşină şi au plecat. Niciunul n-a rostit un cuvânt. Doar după ce s-au depărtat destul de Hampstead Heath, îndreptându-se spre Belgravia, Jack a rupt tăcerea.

– Ascultă, Annette, dacă termin profilul mâine, cinezi cu mine?

– Nu ştiu.

– Dar mi-ai promis că vei cina cu mine în seara asta şi cumva am fost sabotaţi. Aşa că-mi eşti datoare.

Ea nu se putu abţine să zâmbească. Jack părea atât de trist.

– Bine, fu ea de acord. Voi cina cu tine. Sună-mă mâine să-mi spui ora. Se mira că vocea îi suna atât de normal, având în vedere cât era de tulburată.

– Te voi suna, răspunse el pe un ton la fel de calm, chiar dacă toate simţurile îi erau răvăşite.

Au schimbat doar câteva vorbe pe când el mergea spre Eaton Square. Odată ajunşi acolo, el a insistat să-i care cele două sacoşe cu actele de la Knowle Court. I le-a dus în clădire, a însoţit-o la lift,

a intrat în holul apartamentului ei şi ie-a lăsat acolo.

– Ne vedem mâine, a murmurat, i-a strâns braţul şi a plecat.

După ce a închis uşa după el, Annette s-a aşezat pe unul dintre scaunele din hol, s-a rezemat şi a închis ochii. Tremura din tot corpul, încă panicată.

Jack avusese un efect extraordinar de puternic asupra ei. Tremurase când o atinsese, fusese copleşită de dorinţă când o sărutase şi a uluit-o faptul că i-a răspuns aşa cum a făcut-o.

Nu se mai simţise aşa niciodată. Sau poate cu mult timp în urmă. Brusc se întrebă cum reuşise să se abţină de a-i atinge ceva mai devreme în casa lui Carlton. Doar printr-un act de voinţă. Ea ştia că şi el se confruntase cu aceeaşi problemă. De fiecare dată când Carlton şi Marguerite se duceau împreună la bucătărie să supravegheze mâncarea, Jack sărea în picioare şi venea repede la ea s-o sărute pe obraz, să-i atingă umărul sau doar s-o privească. Era îndrăgostit de ea, observase asta, nu încăpea nicio îndoială.

În cele din urmă, se ridică, luă cele două sacoşe şi le duse în sufragerie. Mai târziu va întinde hârtiile pe masă, sperând să le poată descifra. Era posibil să găsească şi certificatul de autenticitate care lipsea pentru balerina lui Degas, cu toate că se îndoia.

Se duse în biroul ei, aprinse lampa de pe birou şi se uită la robot. Nimic. Scotocind în poşetă după telefonul mobil, verifică dacă avea mesaje. Niciunul. Singurele persoane care ar fi putut s-o caute la acest telefon erau Marius şi Laurie. Nici unul nu sunase.

Următoarea ei oprire a fost dressingul, unde şi-a scos hainele, a îmbrăcat cămaşa de noapte şi halatul de mătase, apoi s-a îndreptat spre dormitorul alăturat aprinzând între timp luminile. După ce a pus mobilul pe noptieră, s-a întins pe pat pentru a se relaxa.

Jack Chalmers pătrunsese cu adevărat în viaţa ei. Şi nu voia să-l îndepărteze. Dar se temea de ce s-ar putea întâmpla cu ei. Şi de consecinţele legăturii cu el. Nu, nici vorbă de aşa ceva. Nu era posibil. Nu trebuia să-l lase să se apropie mai mult. N-o să se culce cu el. Dacă va face asta va fi pierdută. Va fi a lui pentru totdeauna.

Nu exista niciun viitor pentru ei. Marius nu-i va reda niciodată libertatea. Iar dacă-l părăsea şi fugea cu Jack, ar fi urmărit-o, ar fi pedepsit-o şi i-ar fi dezvăluit secretele. Fusese tot timpul conştientă că Marius ar putea fi un adversar periculos. Mama i-a spus cândva că un secret rămâne secret atâta timp cât îl ştie o singură persoană. Când îl află şi a doua încetează să mai fie.

Mama ei. Frumoasa Claire. Dar nu mai era aşa frumoasă când a murit. Alcoolică şi drogată. Annette începu să tremure involuntar şi-şi strânse capotul în jurul trupului.

Timothy Findas îi apăru în minte şi se cutremură gândindu-se la el. El fusese motivul real al decăderii mamei ei, cel care-i furniza băutură şi droguri...

Sunetul telefonului de pe noptieră îi întrerupse şirul gândurilor şi-l ridică.

– Alo?

– Eu sunt, dragă, spuse Marius. Sper că nu te-am trezit?

– Nu, nu dormeam. Cum a fost zborul? Ai avut o călătorie plăcută?

– Perfectă, dar n-am putut să te sun mai devreme. Am fost ocupat cu un client. Am primit mesajul tău despre descoperirea de la Knowle Court şi ascunzătoarea preotului. Spune-mi ce s-a întâmplat. Care sunt veştile bune?

– Trei tablouri autentice, Marius! Dar din nefericire şi alte trei falsuri. Mai bine zis două sunt în mod sigur falsuri, iar al treilea, un Degas, ridică semne de întrebare.

Marius tăcu. După un moment în spuse pe un ton scăzut.

– Vorbeşte-mi mai întâi despre cele autentice.

– Un Cézanne şi un Pissarro de pe vremea când pictau împreună... scena este din Louveciennes. E o scenă rurală, desigur, realizată în două stiluri foarte diferite. Împreună, cred că sunt nepreţuite.

– Ai dreptate. Şi al treilea?

– E un Manet, un buchet de violete şi un ventilator roşu. Manet i l-a dat lui Berthe Morisot în semn de recunoştinţă fiindcă i-a pozat uneori. E mic, dar frumos.

– Atunci, te aşteaptă mari realizări, draga mea. Încă trei impresionişti! Ai putea face din licitaţia din septembrie una cu adevărat grandioasă. Mai importantă decât vânzarea Rembrandt-ului.

– M-am gândit la asta, Marius. Luni o să regândesc tematica licitaţiei.

– Bună idee. Şi care erau falsurile?

– De fapt, un Manet. E copia unui tablou expus la Musée Du Petit Palais din Geneva. L-am văzut de curând.

– Cineva n-a fost prea inspirat, murmură el pe un ton ciudat. Şi celelalte?

– Un Cézanne din...

– Nu e murdar?

– Nu, dar e vorba de *Acoperişurile roşii* şi am fost prezentă la licitaţia la care s-a vândut. Face parte dintr-o colecţie privată. Este exclus să fie autentic, cu toate că pare.

– Poate că de aceea l-a cumpărat sir Alec?

– Trebuia să mă fi gândit că ăsta a fost motivul. E al naibii de bun. Ultimul tablou e o balerină a lui Degas şi instinctul îmi spune că nu e autentic.

– De ce nu i le arăţi lui Carlton Fraser? El poate face teste ale pânzei şi culorii, cum a făcut şi cu celălalt Cézanne.

– Marius, i le-am dus în seara asta lui Carlton. Înghiţi şi se întrebă dacă era cazul să-i spună că a fost însoţită de Jack. Putea afla foarte uşor de la Carlton. Nu, Carlton nu se vedea prea des cu Marius. Adăugă repede: Le-am luat imediat de la Knowle Court. Cred că voi primi informaţiile cât se poate de repede.

– Corect. Ce părere are Carlton?

– Evident singurul tablou pe care trebuie să-l examineze cu adevărat e Degas. Ştim că trei sunt autentice şi două falsuri pentru că pot detecta falsurile chiar în absenţa actelor. Din fericire, ştiu unde sunt expuse tablourile reale.

– Înţeleg. Sunt sigur că el se va apuca imediat de treabă. Spune-mi, Annette ce este cu certificatele de proveniență ale celor considerate autentice?

– Christopher a reuşit să le găsească. Exista un scrin în ascunzătoarea preotului, iar amicul lui, James Pollard, a descoperit un dulap dosit în aceeaşi încăpere. Se aflau acolo două Graham Sutherland şi o servietă.

– Dumnezeule, ce descoperire uluitoare! Şi cele două Sutherland sunt autentice? Brusc deveni nerăbdător.

– O da, sunt autentice. Nu încape nicio îndoială. Şi mi-a pus la dispoziţie o mulţime de acte prin care pot să caut, Marius. O să fac asta mâine. Cred că mi-ar putea oferi o sumedenie de informaţii. Se uită la ceas şi văzu că era unsprezece şi jumătate. Douăsprezece şi jumătate în Spania. Ai cinat, dragă?

– Da. Tocmai m-am întors la hotel.

– E târziu acolo. Îţi urez noapte bună, Marius.

– Vise plăcute, draga mea, răspunse el şi închise.

Annette puse deoparte receptorul şi se rezemă de grămada de perne, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-i spună că Jack Chalmers a însoţit-o la Knowle Court. Făcuse o greşeală? Nu era cu certitu-

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ BUCUREŞTI
Serviciul Împrumut Sala COMUNITARĂ
Filiala COSTACHE NEGRUZZI

dine. Era prea târziu acum. Şi nu-l putea suna din nou. Ar fi fost ciudat, poate s-ar fi simţit chiar cu conştiinţa încărcată. Aşa să rămână, îşi spuse.

Coborând din pat, se duse la bucătărie şi scoase o sticlă de apă minerală din frigider, îşi umplu un pahar şi-l luă în dormitor. După câteva clipe, stinse lumina şi încercă să adoarmă, dar fără rezultat.

Se răsuci în aşternut multă vreme, apoi se ridică brusc în şezut şi deschise ochii. Când se prescria o crimă? Nu exista aşa ceva. Ştia asta prea bine; o crimă nerezolvată rămânea deschisă. Aşa că încă putea fi judecată pentru crimă. Marius ştia asta... n-ar fi trebuit să-i spună adevărul cu ani în urmă, să-i destăinuie secretele sale.

TREIZECI ŞI UNU

Îmbrăcată într-un chimono frumos colorat, Elizabeth Lang stătea picior peste picior în mijlocul patului, cu privirea aţintită asupra iubitului ei. El stătea lângă birou vorbind la mobil şi se uita din când în când pe fereastră spre port. Se răsuci uşor fixând peretele opus cu un aer concentrat, ascultând cu atâta atenţie încât nu observă că ea îl ţintuia cu privirea.

Elizabeth îi studie profilul. Avea un cap nobil, nas roman şi păr bogat. Profilul lui îi amintea de efigia lui Caezar de pe o monedă veche.

Îi spunea Toro, pentru că era taurul ei mare şi furios. Înalt, cu pieptul lat, bine făcut, era un bărbat autoritar, foarte frumos şi cu totul remarcabil. Deveniseră amanţi în urmă cu cincisprezece ani, iar relaţia aceasta le convenea amândurora. El era căsătorit şi nu voia să divorţeze; şi fiindcă ea nu avea de gând să se mărite se potriveau perfect. Fusese odată căsătorită, cu ani în urmă, şi mariajul se dovedise a fi un fiasco.

Statutul de amantă a acestui bărbat unic, talentat, de succes i se părea foarte convenabil. De fapt, era chiar o provocare, mai ales în intimitate. El era inventiv, pasional şi solicitant, iar ea îi oferea tot ce voia, satisfăcându-i dorinţele cu mult entuziasm.

Bărbatul remarcase că sunt o pereche potrivită încă de la început. Niciunul nu avea vreo intenţie să rupă relaţia care era satisfăcătoare din toate punctele de vedere şi le oferea maximum de plăcere.

Zilele acestea părea foarte preocupat şi asta se traducea printr-o diminuare a pornirilor sale sexuale. Femeia era cu cincisprezece ani mai tânără, plină de energie şi câteodată, ca acum, el nu putea ţine pasul cu ea. Acest lucru îl îngrijora permanent.

Cu toate acestea, mai devreme în aceeaşi seară, fusese din nou acel taur furios, Toro. Plin de forţă, pasional, mai dornic ca niciodată şi cu o rezistenţă remarcabilă.

Se înfiorase că puterea şi vigoarea îi reveniseră brusc, iar ea avusese cuvinte de laudă la adresa lui după maratonul lor de patru ore în pat.

Ea recursese la un şiretlic să facă această magie, dar din fericire îi reuşise şi va continua să-l folosească ori de câte ori va fi necesar. Era cât se poate de simplu. O Viagra strivită în Bellini, care conţinea mai mult suc de piersici decât şampanie. Dar el nu trebuia să afle niciodată de această pastiluţă. S-ar fi înfuriat.

Elizabeth se uită la paharul gol de lângă pat şi se ridică imediat, îl duse la bucătărie, îl clăti temeinic şi-l puse deoparte.

Când se întoarse în dormitor, el o strânse la pieptul său pentru că încheiase convorbirea telefonică. Ea era la fel de înaltă ca el, aşa că se priveau în ochi. Cu o figură zâmbitoare, Elizabeth îşi desfăcu capotul de mătase, deschise chimonoul şi se cuibări în braţele lui. Îşi frecă trupul de al lui, iar el îi atinse un sân cu mâna mângâindu-l drăgăstos. Fusese întotdeauna excitat de voluptatea ei, de claia de păr roşu şi ochii de culoarea mierii. Ochi ca de aur, obişnuia el să spună.

– N-avem timp cu asta, îi zise făcând un pas înapoi, clătinând din cap şi îndepărtând-o de el. Rafael ne aşteaptă la restaurant. Trebuie să mergem. *Acum.*

Ea îl fixă cu privirea, înţelese mesajul şi încuviinţă.

– Cinci minute să mă îmbrac şi să mă machiez.

– Fără machiaj. Nu ai nevoie de el. Aruncă o fustă şi o bluză pe tine şi hai să mergem. Din câte îl cunosc, a comandat deja vinul.

În câteva minute, ea era îmbrăcată într-o fustă bleumarin de bumbac, bluză albă şi espadrile înalte. După ce-şi perie părul şi se parfumă, ea împleti două eşarfe, una verde lămâie şi una roşie şi le aruncă pe umeri, apoi îşi luă poşeta.

– Sunt gata, Toro, îi spuse aşteptând în uşa dormitorului ca el să îmbrace un blazer albastru marin peste un tricou alb şi pantaloni de aceeaşi culoare.

– Alcătuim cea mai bună echipă, o anunţă el, luând-o de braţ şi conducând-o pe holul de la intrarea apartamentului până în stradă.

Lui Elizabeth îi plăcea să locuiască aproape de apă şi era fericită că alesese un apartament cu vedere spre port. Şi lui îi plăcea vecinătatea mării precum şi faptul că locuinţa se afla la mică distanţă de tot felul de restaurante existente în jurul portului.

Era o seară frumoasă, calmă, doar o briză uşoară adia dinspre mare. Elizabeth îl ţinea de braţ şi se îndreptau spre port, bucurându-se de aerul curat. La un moment dat, ea îşi ridică faţa şi suspină. Luna plină era la fel de strălucitoare ca soarele, un glob gigantic argintiu pe cerul spuzit de stele.

– Ce noapte minunată! exclamă ea privindu-l.

El se aplecă şi o sărută pe obraz.

– Într-adevăr. Nu-mi place să mă laud, dar n-am fost niciodată mai bun ca acum, nu?

– Aşa e. Eşti mai mult ca oricând taurul meu furios, Toro. Dar nici eu n-am fost mai prejos, nu? Cu siguranţă m-am ridicat la nivelul aşteptărilor tale, cu un entuziasm neţărmurit, aş putea spune.

– Aşa faci întotdeauna. Cu tine sunt un macho perfect. Elizabeth, eşti fantastică în pat.

– Îţi satisfac toate dorinţele? Nu-i aşa, Toro?

– Bineînţeles. O privi încruntându-se.

– Mai bine ca soţia ta?

– Haide să nu discutăm despre ea. Ai ştiut întotdeauna că nu am o viaţă sexuală grozavă acasă.

– Şi sora mea? Sunt mai bună ca ea?

Pe moment, el rămase interzis, se opri brusc, apoi se întoarse să se uite la ea, cu o figură încruntată.

– Să nu discutăm nici despre asta. Dar răspunsul e afirmativ. E bine?

Ea se mulţumi să-i zâmbească, luându-l din nou de braţ, apoi merseră în tăcere până când ajunseră la restaurantul cu preparate din fructe de mare, preferatul lor.

În câteva secunde au fost conduşi la masa unde stătea Rafael Lopez. El s-a ridicat când i-a văzut înclinându-se în faţa partenerului său şi a frumoasei lui amante, care era atât de voluptoasă şi de sexy, încât îi lăsa gura apă de fiecare dată când o vedea.

– Elizabeth! exclamă Rafael. Eşti mai frumoasă ca oricând. Mă bucur să te revăd.

– Şi eu pe tine, Rafael, răspunse Elizabeth aşezându-se pe unul dintre scaune.

Rafael îi zâmbi vechiului său partener şi prieten pe care îl cunoştea de douăzeci şi cinci de ani şi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară, apoi luară loc pe scaune, încadrând-o pe Elizabeth.

– Am comandat un vin roşu bun, preferatul tău, Marius, spuse Rafael. Şi avem multe de sărbătorit în seara asta. Am vândut acel Picasso pe care l-am păstrat cu atâta grijă în ultimii ani. Am încheiat verbal tranzacţia după-amiază.

Luat prin surprindere, Marius Remmington se uită cu gura căscată la dealerul spaniol de artă. În final zise:

– De ce nu mi-ai spus la telefon?

– Pentru că am vrut să-ţi văd figura uimită când voi face anunţul. Nu eşti fericit, Marius?

– Sunt în extaz. Aştept să-mi dai toate detaliile?

Drept răspuns, Rafael scoase un plic din buzunar şi i-l întinse lui Marius care-l deschise, se uită la el, apoi îl puse în buzunar.

– Te-ai descurcat foarte bine, prietene. Am spart recordul de piaţă cu suma asta uluitoare?

– Aşa este.

Elizabeth se uită întrebătoare la Marius:

– Ce sumă?

– Şaizeci şi cinci de milioane, răspunse Marius.

– *Lire?* întrebă ea uluită.

– Nu, nu, dolari, îi răspunse Rafael înaintea lui Marius. A fost vândut unui american. La cererea lui am făcut afacerea în dolari. Dacă aş fi forţat nota, probabil aş fi putut obţine mai mult. Oricum, am observat că devenise cam nervos şi n-am vrut să ratez vânzarea. Şi prefer vânzările către particulari, sunt mult mai uşoare în multe privinţe.

– Aşa e, confirmă Marius. Ridică paharul care abia fusese umplut cu vin roşu. În cinstea ta , Rafael. Nu încetezi să mă uimeşti şi, de cele mai multe ori, la modul cel mai agreabil.

Cei doi bărbaţi ciocniră paharele, apoi cu Elizabeth care le spuse:

– Noroc! Şi felicitări, prieteni. Cu siguranţă, asta va fi o cină de specială.

– Ar fi bine să comandăm, le spuse Marius, uitându-se la ceas. Era deja ora unu şi jumătate noaptea şi brusc îşi dădu seama că avea o cumplită senzaţie de foame.

– Am comandat deja, îi anunţă Rafael făcându-i cu ochiul lui Marius. M-am gândit că ai fost ocupat cu alte treburi de când ai venit de la Londra.

– Foarte adevărat şi mi-e foame. Presupun că ai comandat ca de obicei?

– Midii proaspete înăbuşite în vin alb, un peşte mare alb, la grătar, legume proaspete. Antonio m-a asigurat că midiile ne vor fi servite imediat.

Marius încuviinţă, se rezemă în scaun, gândindu-se la noutăţile furnizate de Rafael. Era cumva uimit că partenerul său făcuse această afacere cu adevărat grozavă, dar Picasso ajunsese din nou la modă şi în ultimul timp tablourile lui începuseră brusc să se vândă la sume fabuloase. El şi Rafael achiziţionaseră acel Picasso cu vreo şapte ani în urmă şi îl ţinuseră la Madrid până când urcaseră preţurile. Fusese scos la vânzare abia anul trecut.

Picasso avea o descendenţă impecabilă şi certificat de autenticitate pe măsură. Fusese achiziţionat de Paul Rosenberg, renumitul dealer de artă, chiar de la Picasso în 1936. Rosenberg, unul dintre cei mai rafinaţi dealeri de artă din lume, îl păstrase ani în şir, apoi îl vânduse unui cuplu din Pasadena, care, treizeci de ani mai târziu, îl dăruise fiicei lor. Fiica acestei femei le vânduse lor tabloul. Considerau că e una dintre cele mai bune lucrări ale artistului, executată într-unul dintre momentele de vârf ale carierei sale extraordinare.

Ultima oară când Marius fusese la Barcelona să facă cercetări pentru cartea sa despre Picasso, Rafael venise cu avionul de la Madrid, unde lucra de obicei, pentru ca Marius să-l poată prezenta lui Jimmy Musgrave, un client american nou. Ulterior, Musgrave îşi trimisese cumnatul să-l vadă pe Rafael, de îndată ce se întorsese la Madrid. Prin intermediul acestuia, lui Thomas Wilmott i se oferise Picasso cu vreo nouă luni în urmă. Îl refuzase, dar astăzi partenerul de afaceri al lui Wilmott îl cumpărase exact la preţul pe care speraseră să-l primească.

Marius şi Rafael lucraseră bine împreună douăzeci şi cinci de ani, nu se certaseră niciodată, nu-şi adresaseră cuvinte grele, într-un cu-

vânt fusese o relaţie nemaiîntâlnită între alţi parteneri.

Gândurile lui zburară la Londra şi... la Annette.

Falsurile recent descoperite în colecţia lui Delaware îl alarmaseră cu adevărat, deşi se străduise să nu-şi exteriorizeze starea de spirit când vorbise cu ea mai devreme. Nu putea să nu se întrebe de unde proveneau.

Rafael îl întrebă:

– Cât rămâi la Barcelona, Marius?

– Patru sau cinci zile, apoi mergem în Provence, la Vallauris şi de acolo la Aix-en-Provence. Vreau să vizitez locuinţa preferată a lui Picasso din sudul Franţei unde a trăit în anii cincizeci şi şaizeci, de fapt, până la moarte.

– A murit în 1973, spuse Rafael. Iar unele case au devenit... sanctuare.

– N-am ştiut că voi merge cu tine în Franţa, interveni Elizabeth. Nu sunt sigură că pot merge.

– Nu accept niciun refuz, îi spuse Marius pe un ton ridicat. Am nevoie să fii cu mine.

Elizabeth încuviinţă fără alte comentarii.

Ştia prea bine că nu-l poate contrazice dacă aşa hotărâse el, mai ales în faţa lui Rafael care-l venera pe marele Marius Remmington.

Aşa făcea şi ea în felul ei, deşi uneori regreta că a cedat în faţa farmecului lui. Era cel mai autoritar bărbat pe care-l cunoscuse. În afară de aceasta îi manipula pe cei din jur şi controla tot, trăsături care o iritau la culme. Era genul de femeie independentă, capabilă să se organizeze singură şi nu avea nevoie de un bărbat să-i spună ce să facă.

– Ai tăcut brusc, spuse Marius, încruntându-se, arătându-i că e nemulţumit.

Ea îi întoarse privirea.

– Încercam să-mi reconfigurez programul, improviză ea. Ca să pot merge cu tine în Provence.

În semn de recunoştinţă că i-a dat ascultare, el îi luă mâna şi i-o sărută.

– O să-ţi pară bine c-ai luat hotărârea asta, îi spuse. Aşteaptă să vezi.

Treizeci şi doi

Annette, ca să nu mai lungim vorba, ştii sigur că alte două tablouri din colecţia Delaware sunt falsuri, spuse Malcolm Stevens. Privind-o pe deasupra mesei din restaurantul hotelului Ritz, el continuă: Manet cu *Pălăria cu văl* şi acel Cézanne cu *Acoperişurile roşii.* Sub nicio formă nu trebuie să se afle acest lucru. Nu-ţi poţi permite să se planeze îndoiala asupra întregii colecţii, altfel vei avea probleme serioase.

– Ştiu, răspunse Annette. Sunt conştientă de toate capcanele posibile.

– Spuneai că ai dubii şi în privinţa autenticităţii dansatoarei lui Degas, murmură el cu o figură îngrijorată.

– Da, Malcolm.

El tăcu mulţumindu-se să clatine din cap.

– Când vei şti sigur? o întrebă Laurie.

– Sper că săptămâna viitoare, cel mai devreme. Aplecându-se spre sora ei, Annette continuă: Carlton are tablourile, după cum ţi-am spus la telefon. Te aşteaptă oricând vrei să te duci acolo în cursul zilei de mâine. După ce vei examina balerina lui Degas, el va face teste ale pânzei şi vopselelor, să vadă ce poate afla despre vechimea lor. Trebuie doar să avem răbdare.

– Înţeleg, spuse Laurie. Dar nu crezi în autenticitatea tabloului lui Degas, nu? Simţi că nu este. De ce, Annette?

Sora ei clătină din cap.

– Nu vreau să te influenţez în vreun fel. Aş vrea să te duci să vezi tabloul, fără nicio părere preconcepută. Mă bazez pe judecata ta, Laurie dragă, dar Carlton va avea ultimul cuvânt. Aminteşte-ţi,

nu ne putem măsura cu vopseaua şi cu pânza; nimeni nu poate. Acela este testul adevărat.

– E de necrezut la ce se dedau falsificatorii, interveni Malcolm sorbind din vinul alb pe care-l comandase pentru masa de duminică în acel hotel frumos, vechi, ce dădea spre Green Park. Fricţionează pânza cu praf, o introduc în cafea sau ceai puternic, cumpără tablouri vechi victoriene sau edwardiene şi curăţă pânzele, apoi le folosesc ca bază pentru falsificarea artei adevărate.

– Şi refolosesc ramele vechi de tablouri greu de clasificat, sublinie Laurie. E uluitor ce efecte se pot obţine, ce simplu e să realizezi un fals. Dar mi se pare o prostie să copiezi un Cézanne scos la licitaţie în ultimii doi ani şi un Manet expus într-un muzeu.

– Poate că falsificatorul n-a avut informaţiile necesare, sugeră Annette. Iar aceste falsuri descoperite de Christopher în colecţie ar putea fi vechi de douăzeci de ani sau chiar mai mult. Carlton spunea despre celălalt Cézanne plin de funingine că ar fi fost pictat cu vreo optsprezece ani în urmă.

– Aşa e, murmură Laurie, tăind o bucată din friptura de miel.

– Continui să mă întreb dacă acel Cézanne a fost opera lui John Myatt. Malcolm o privi cu asprime. Şi acestea două puteau fi pictate tot de el. A fost şi este un pictor strălucit.

– E foarte posibil.

Malcolm chicoti, risipind gravitatea atmosferei în care se desfăşurase masa.

– Imaginează-ţi că Myatt continuă să picteze, dar acum îşi marchează tablourile cu inscripţia "falsuri veritabile", un text care nu se poate şterge. Îmi amintesc că am fost la prima lui expoziţie. Cred că asta s-a întâmplat în anul 2000, după ce a fost închis patru luni din anul pe care trebuia să-l petreacă în închisoare, fiind eliberat mai devreme pentru bună purtare. Expoziţia aceea a avut un succes extraordinar. A vândut în jur de cincizeci şi cinci de tablouri. A devenit renumit, nemaifiind considerat un infam falsificator de artă autentică.

– El şi John Drewe au lucrat foarte bine împreună, spuse Laurie. Nu vă amintiţi ce miraţi am fost când am aflat că au păcălit atâţia dealeri de artă şi pe clienţii lor?

– Drewe era un intrigant de excepţie, a reuşit să falsifice şi certificate de autenticitate, sublinie Malcolm. Chiar a păcălit galeria Tate. A avut un succes răsunător, atât cât a durat! Iar acum John

Myatt e un om cât se poate de cinstit. Proprietarul unei galerii mi-a spus cândva că, dacă cineva îi cere lui Myatt să nu pună inscripţia "fals veritabil" pe un tablou, el nu acceptă. Acum lucrează legal, preciză el.

– Ce s-a întâmplat cu John Drewe? îl întrebă Laurie pe Malcolm ridicând dintr-o sprânceană.

– Presupun că e pe aici pe undeva, dar nu este văzut prea des. A executat patru din cei şase ani de închisoare, dacă-mi amintesc bine. Un lucru ştiu, falsurile sunt la mare preţ. Am citit recent că piaţa britanică pierde vreo două sute de milioane de lire pe an din cauza lucrărilor contrafăcute.

– Dumnezeule, e o sumă exorbitantă! remarcă Laurie, luată prin surprindere.

– Îmi amintesc că am citit despre Drewe şi Myatt, spuse Annette. Presa a numit escrocheria lor cea mai mare fraudă a secolului al XX-lea. Dar a mai existat şi Elmyr de Hory, un ungur care poseda şi el măiestria artei de a falsifica, devenind cel mai important falsificator al secolului al XX-lea. Probabil a falsificat sute şi sute de pânze în anii cincizeci şi şaizeci. A mai fost apoi un alt pictor extrem de talenat, care a copiat la fel de strălucit ca Myatt. Elmyr de Hory se specializase în Picasso, Renoir, ca şi în Matisse, Vlaminck şi Dufy. A avut o carieră îndelungată. Se pare că nu se putea distinge falsul de autentic. Chiar şi experţii în artă au fost induşi în eroare.

– Sir Alec Delaware a fost păcălit, spuse Malcolm. A cumpărat o serie de falsuri, bineînţeles fără să-şi dea seama. Sunt sigur în privinţa asta.

– Mulţi colecţionari de artă sunt păcăliţi, zise Annette aruncându-i o privire atotştiutoare lui Malcolm. De aceea este atât de important pentru colecţionari să apeleze la un expert în istoria artei. Dar nu fac toţi acest lucru şi o mulţime de falsuri atârnă pe pereţii caselor celor bogaţi, care au fost păcăliţi să le cumpere. Oftă. În loc să se bucure de tablourile autentice, Christopher Delaware e în primul rând deranjat de falsuri. I-am atras atenţia că e posesorul a trei tablouri autentice pictate de Cézanne, Pissarro şi Manet, pe care n-a ştiut că le are şi că ar trebui să fie fericit că le deţine.

– Da, ar trebui, confirmă Laurie. Annette, nu ştiu dacă ai aflat că Degas i-a cerut dealerului său, Paul Durand Ruel, să liciteze unele dintre lucrările lui Manet după moartea sa. Degas a cumpărat tabloul din 1872, *Berthe Morisot cu văl.*

– Dumnezeule, asta prefigurează o oarecare autenticitate! exclamă Malcolm.

– Şi se află împreună cu picturile autentice la Musée du Petit Palais din Geneva, sublinie Annette pe un ton categoric.

Malcolm şi Laurie izbucniră în râs.

– Gata cu falsurile şi falsificările! decretă Annette. Să discutăm despre nunta voastră. Ce-mi puteţi spune despre diferitele locaţii pe care le-aţi vizitat? Din pliante aţi aflat ceva? Aţi găsit vreun loc care să vă placă?

– Răspund cu nu la toate întrebările tale, zise Laurie. Şi, de fapt, am putea organiza la Londra atât cununia, cât şi petrecerea.

Malcolm încuviinţă.

– N-am fixat nici data, dar ne-am gândit să fie prin iulie.

– Pentru că vreau să port o rochie frumoasă de mireasă, interveni Laurie. După cum ştii, m-ar deranja să se vadă că sarcina e prea avansată.

– Nu te învinuiesc pentru asta, spuse sora ei zâmbindu-i cu căldură, bucuroasă să vadă oglindită o fericire autentică pe chipul lui Laurie.

– Nici eu, adăugă Malcolm, iar în privirea lui se citeau dragostea şi adoraţia pentru Laurie. De fapt, insist să poarte o rochie fabuloasă.

– Doamne, am uitat să-ţi spun! exclamă Laurie. Cu discuţiile astea despre falsuri mi-a ieşit complet din minte, Annette. Jack Chalmers m-a sunat de dimineaţă să-mi pună câteva întrebări.

Annette înţepeni în scaunul ei în timp ce-şi privea sora.

– Ce te-a întrebat?

– De fapt, au fost întrebări obişnuite din viaţa de zi cu zi. Cum erau tablourile pictate de tine? Dar lucrările tatei? Ai fost influenţată de pictura tatălui nostru? Şi unele întrebări despre relaţia dintre noi. A mers uşor, el a fost foarte drăguţ, fermecător şi întreaga convorbire a durat vreo douăzeci de minut.

Annette se mulţumi să dea din cap, apoi se rezemă din nou de speteaza scaunului, răsuflând uşurată că Jack discutase cu Laurie în cele din urmă.

Seria de interviuri se încheiase acum, iar el îi spusese seara trecută că avea material suficient pentru articolul de la New York. Chiar şi aşa, ea era conştientă că va dori s-o vadă în continuare. Făcea parte din viaţa ei, iar ea nu ştia cum să-l îndepărteze. Dar oare voia acest lucru?

Ridicând pahaul, sorbi din vinul alb şi continuă să vorbească despre nuntă şi planurile de căsătorie în general, scoţându-şi-l pe Jack din minte. El însemna un şir nesfârşit de necazuri.

Mai târziu, după-amiază, Annette examină frustrată actele întinse pe masa din sufragerie. Înainte de a merge la masă la Ritz îşi petrecuse o oră examinându-le.

Nu era nimic. Facturi, da erau, dar nu pentru tablouri; scrisori trimise de galerii, fără evidenţierea unor aspecte esenţiale pentru tablouri; nu găsi certificate de autenticitate şi cu siguranţă nimic care să aparţină colecţiei de artă.

După părerea ei, servieta şi cele două scrinuri nu conţinuseră niciun obiect de valoare. Continua să se mire de dezordinea lăsată în urmă de sir Alec, marele om de afaceri. Părea neobişnuit pentru el. Se întrebă dacă nu cumva scotocise cineva prin hârtii înaintea ei. Doamna Joules? Dacă aşa a fost, cu ce scop? Şi de ce era aşa de bănuitoare în privinţa ei? Annette nu ştia. Ce motive putea avea menajera? Niciunul la care s-ar fi putut gândi Annette, dar suspiciunea persista. Femeia asta o punea pe gânduri.

Obosită, se întoarse de la masa încărcată cu acte, se duse în dressing, îşi scoase costumul cu pantalon şi îşi puse un halat. Se întinse pe pat şi somnul o cuprinse aproape instantaneu. Vinul e de vină, îşi spuse ea când începu să moţăie, gândindu-se la Jack Chalmers înainte de a adormi.

– Unde vom cina? întrebă Annette întorcând capul spre el şi observând ce bine arăta în pulovăr negru, jeanşi şi eşarfă neagră la gât. *Şi era tânăr.*

Alungă gândul la diferenţa de vârstă dintre ei şi se aşeză pe bancheta maşinii, golindu-şi mintea de toate gândurile supărătoare.

– Surpriză, răspunse el, cu un zâmbet abia schiţat. Şi un prilej de *sărbătoare.*

– Oh! Ce sărbătorim?

– Ţi-am terminat profilul şi cred că-ţi va plăcea. De fapt, n-am nicio îndoială în privinţa asta. Aş fi uimit dacă se va întâmpla contrariul, drept care aş vrea să sărbătorim.

– Aşa vom face. Când apare profilul? întrebă Annette cu toate că nu voia să-l citească. Dacă nu-i plăcea?

– Sâmbăta viitoare.

– Aşa de repede! Dumnezeule, nici nu-mi vine să cred. Acum ştiu de ce erai atât de nerăbdător să-l termini.

El se mulţumi să zâmbească, apoi zise:

– Apropo, am discutat mai devreme cu sora ta, probabil că ţi-a spus.

– Da, mi-a spus. Logodnicul ei ne-a dus să luăm masa la Ritz şi ea a menţionat asta în treacăt.

– Se va vedea mâine cu Carlton, nu? Să examineze balerina lui Degas.

– Da, şi, indiferent care va fi părerea ei, Carlton va testa pânza pentru că nu există certificat de autenticitate pentru tablou. Părerea ei, a mea şi a lui, de fapt, nu contează. Importante sunt vechimea pânzei şi a culorilor.

– Înţeleg. Dar vreau să-ţi mărturisesc ceva, Annete. N-am crezut niciodată că un fals poate fi atât de bine realizat. Am fost de-a dreptul uluit. Mă întrebam dacă există o publicaţie bună despre artă, falsuri, contrafaceri şi genul ăsta de lucruri.

– S-ar putea. Dacă vrei să scrii despre contrafaceri, te pot orienta în direcţia bună, trimiţându-te la oameni competenţi, care ştiu mai mult decât mine.

– Şi Scotland Yardul? Există acolo... departamente specializate în falsuri de acest gen?

– De fapt, este unul. Se numeşte Unitatea pentru Artă şi Antichităţi şi investighează tablouri false şi pe cei implicaţi în contrafaceri. Ei au contribuit la prinderea lui John Drewe care în final a fost trimis în instanţă, apoi condamnat la închisoare.

– Spune-mi ceva despre el, o rugă el în timp ce conducea spre Hampstead, sperând că ea ar putea să nu observe acest lucru, dacă era angajată într-o discuţie complicată.

Annette începu să-i povestească despre John Drewe, un excentric, dar în acelaşi timp un om foarte talentat, care a pus la cale un plan de falsificare a lucrărilor marilor pictori, pentru ca să le poată vinde galeriilor mai puţin avizate. Jack o ascultă cu atenţie, lăsând-o să vorbească în voie fără a o întrerupe cu întrebări.

Când Annette termină de povestit tot ce ştia despre John Drewe, îşi dădu seama că se aflau departe de West End şi că, de fapt, se îndreptau spre Hamsptead Heath.

– Mergem să verificăm casa tatălui tău înainte de a merge la cină? îl întrebă ea. Vom cina în zona aceea, Jack?

– Da, răspunse el pe un ton jovial. Dar trebuie să verific boilerul,

să mă asigur că totul e în ordine, înainte de a merge la masă.

– Dar am crezut că ai închis boilerul, răspunse ea încruntându-se.

– Da, aşa am făcut. Dar trebuie să verific casa în general, minţi el, sperând că ea îl va crede, dar nu mai conta, pentru că după ce vor ajunge acolo iar ea va intra în casă, va fi fermecată.

El îşi înăbuşi un căscat, îndreptându-se de spate. Nu închisese ochii aproape toată noaptea ca să scrie articolul despre ea. Dormise câteva ore, apoi îşi făcuse un sendviş mare cu ouă prăjite şi şuncă la micul dejun. După ce mâncase, pornise la cumpărături, apoi se dusese la casa din Hampstead, făcuse toate pregătirile şi plecase.

După ce se întoarse în apartamentul său din Primrose Hill, dormise din nou, făcuse duş, se bărbierise şi recitise articolul despre ea. În cele din urmă, se îmbrăcase în jeanşi şi pulovăr, îşi pusese un şal la gât şi se dusese s-o ia.

Aruncându-i o privire rapidă, îi spuse:

– Erai atât de ciudată când am vorbit cu tine după-amiază la telefon. Am avut impresia c-o să mă refuzi, că nu ne vom mai vedea.

– *Ciudată?* N-am avut intenţia asta... nu sunt sigură că ştiu ce vrei să spui.

– Când ţi-am spus "Vin la tine", ai rămas fără grai şi nu mi-ai răspuns; a trebuit să repet.

– Presupun că am fost puţin surprinsă. Ai spus-o atât de categoric... VIN LA TINE, ci Genghis-Han care m-ar fi anunţat că va coborî dealul să mă ia prizonieră şi să mă ducă în bârlogul său.

Jack îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

– Genghis-Han, într-adevăr!

– Mi s-a părut foarte macho, murmură ea şi se întrebă ce planuri făcuse el pentru seară. Ceva special, probabil: O trecu un fior, dar reuşi să-şi reprime senzaţia de teamă. Se părea că nu mai putea da înapoi. Porniseră pe un drum care, cumva, era... inevitabil şi... periculos.

TREIZECI ŞI TREI

Annette stătea pe treapta de sus a casei lui părinteşti unde el îi ceruse să aştepte, dar nu putea să nu se întrebe ce se întâmpla. Apăsă pe mânerul clanţei, însă aceasta se încuiase automat în urma lui după ce intrase.

După câteva clipe, uşa de la intrare se deschise brusc şi apăru Jack. O luă de mână şi o introduse în casă fără o vorbă. O conduse prin hol, apoi în living şi, după ce o sărută uşor pe obraz, îi spuse:

– Mă întorc într-un minut, apoi dispăru. Îi auzi paşii care se depărtau pe coridor în direcţia bucătăriei.

Se întoarse încet pentru a cerceta încăperea cu privirea şi se minună de transformarea produsă. Lumânările şi flăcările din şemineu creau o atmosferă intimă, în nuanţe de roz. Focul trosnea în spatele unui grătar, lumânări în vase mici de sticlă erau aliniate pe şemineu, în vreme ce suporturi înalte de cristal cu lumânări conice, albe, se aflau pe dulăpioarele antice din aşa-numitul magazin cu de toate al mamei sale. Pe fiecare dulăpior se găsea câte un vas cu trandafiri roz, între suporturile cu lumânări, şi mai erau trandafiri într-un bol pe măsuţa de cafea din faţa sofalei. Sofaua, care apăruse miraculos de undeva peste noapte, era acoperită de perne rotunde.

Annette privi spre locul unde se aflau o masă mică şi două scaune lângă uşile duble care se deschideau spre grădină. Observă că masa fusese aranjată pentru două persoane. În afară de tacâmurile de argint, văzu un singur boboc roz de trandafir într-un vas şi o lumânare încă neaprinsă într-un sfeşnic de argint. Livingu-

lui pe jumătate gol, care i se păruse cumva dezolant înainte, i se dăduse viaţă şi o frumuseţe aparte.

El făcuse toate acestea pentru ea, într-un anumit moment al zilei sale aglomerate de lucru. Fu atât de impresionată, încât ochii i se umplură de lacrimi: apoi înţelese că el era foarte îndrăgostit de ea, în vreme ce ea era dominată de teamă.

Şi ea se simţea implicată emoţional, chiar dacă nu se petrecuse nimic între ei, nimic în afară de un sărut. Ar fi fost periculos să meargă mai departe; trebuia să evite acest lucru cu orice preţ. Putea oare evita? Voia cu adevărat să plece?

Se înfioră când îşi dădu seama ce repercusiuni teribile ar exista dacă Marius ar afla de relaţia lor. Înţelegea pe deplin că viaţa i s-ar schimba dramatic. Ar fi sfârşitul pe toate planurile pentru ea.

Trebuia să părăsească imediat această casă. Cât mai era timp.

Făcu un pas şi descoperi că abia îşi putea mişca picioarele; se simţea aproape, dar nu iremediabil înrădăcinată în acel loc. Se transformase în piatră. Sau într-un stâlp de sare.

Trăgând adânc aer în piept, Annette se strădui să meargă spre arcada care făcea trecerea în hol, unde Jack îi apăru brusc în faţă. Aducea o sticlă de şampanie şi două pahare de cristal, cu faţa iluminată de acelaşi zâmbet fermecător.

– Poţi lua paharele astea? o întrebă întinzându-i-le.

Ea încuviinţă, le luă de la el şi-l urmă în living.

După ce puse sticla de şampanie pe masa de cafea, Jack spuse:

– Vrei să-mi dai paharele, Annette, te rog?

– Da, sigur, răspunse ea cu vocea brusc înecată de emoţie.

După ce puse paharele în faţa lui pe măsuţa de cafea, se aşeză pe sofa, neştiind ce să mai facă, înţelegând că era pierdută. Şi nu putea să nu se întrebe dacă o noapte cu el merita prăpastia în care, inevitabil, se va cufunda.

– De ce eşti aşa de îngrijorată? o întrebă el, turnând şampania în paharele de cristal.

– N-am ştiut că aşa par, răspunse ea repede şi luă paharul oferit de el.

După ce şi-a umplut propriul pahar, Jack s-a aşezat alături pe sofa, a ciocnit paharul de al ei şi i-a spus:

– Bine ai revenit în casa familiei mele. Sper că intuieşti câtă dragoste se simte aici... mai pluteşte în aer, sau cel puţin aşa cred.

S-a infiltrat în pereţi, ştii... atmosfera este de dragoste, a fost întotdeauna o casă fericită.

Ea i-a zâmbit, privind în ochii aceia cenuşii, limpezi, candizi şi a acceptat în final că se îndrăgostise de el, aşa cum se întâmplase şi cu el. Nu mai putea da înapoi, nu? Trebuia să treacă prin asta, să fie cu el aici. Nu putea pleca... ştia că ar regreta dacă ar face-o. Îşi rezerva doar o noapte. Apoi va trebui să se termine, îşi spuse ea. Marius nu-mi va reda niciodată libertatea. Iar dacă plec, mă va pedepsi. Îmi va distruge viaţa, este un lucru de care sunt foarte sigură, este adevărul incontestabil.

După ce sorbi din şampanie, Annette îi răspunse:

– Da, simt dragoste aici, şi căldură, şi fericire. Îl privi lung în ochi şi-i spuse cu calm: Mulţumesc pentru toate astea... se întrerupse şi privi în jur. Pentru că ai făcut încăperea aşa de frumoasă: florile, lumânările, totul. Sunt foarte impresionată, Jack.

– Mă bucur. Vezi tu, am vrut să fiu singur cu tine, aproape de tine şi, brusc, am hotărât să organizez un picnic aici, dar o vom face mai târziu. Am pregătit cina pentru noi doi.

– Jack, eşti atât de romantic!

El râse cu un aer fericit şi luă o înghiţitură de şampanie.

– Cred c-a fost minunat să creşti aici. E un loc vechi, dar atât de frumos. Cred că mi-ar plăcea să am o casă ca asta într-o bună zi.

El o privi printre gene.

– Chiar ţi-ar plăcea? Ai dori casa asta? Pot cumpăra foarte uşor partea fratelui meu şi o să trăim fericiţi aici pentru totdeauna. Cum ţi se pare?

Numai dacă s-ar putea, se gândi ea, dar cu voce tare spuse:

– O, Jack ce frumos vorbeşti, dar ştii că nu e posibil.

– Orice devine posibil, dacă-ţi doreşti foarte mult, răspunse el punând paharul de şampanie pe măsuţa de cafea. După câteva clipe, continuă: Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, Annette.

Părea atât de serios, încât ea tresări.

– Ce este? S-a întâmplat ceva?

– Nu, nu, nimic rău. Vreau doar să ştii că de vreun an şi ceva am o relaţie cu o femeie. O cheamă Lucy Jameson şi locuieşte la o fermă veche pe dealurile din Beaulieu. De fapt, ea e bucătarul despre care v-am povestit, cel pe care l-am învăţat să facă tartă cu fructe.

– Jack, te rog, nu trebuie să ştiu toate asta...

– Ba trebuie, o întrerupse el. Ascultă-mă, de când am fost la

Londra, am fost ocupat cu munca mea, după cum bine ştii. Cu toate astea, nu mi-am petrecut prea mult timp în compania ei. Oricum, am fost întotdeauna ambiguu în privinţa ei, ceea ce e valabil şi pentru ea. Acum ştiu şi motivul.

– Şi care e acela?

– N-o iubesc, n-am iubit-o niciodată. Şi nu pot avea o relaţie permanentă cu o femeie de care nu sunt îndrăgostit. De aceea, voi rupe relaţia cu ea. N-ar fi cinstit altfel.

– Ce fel de relaţie a fost între voi? Întrebă ea ca de obicei curioasă în privinţa lui şi a vieţii pe care o ducea. Brusc, se simţi geloasă pe această femeie necunoscută, Lucy. Era surprinsă de propria reacţie, drept care sorbi repede din şampanie, regretând stupiditatea întrebării care-i scăpase de pe buze.

– A fost, de fapt, o amiciţie, o prietenie, şi îmi plăcea de ea, ceea ce e valabil şi în prezent.

– Te-ai culcat cu ea? Altă întrebare prostească. Bineînţeles că ai făcut-o.

El îi aruncă o privire grăbită şi încuviinţă.

– Aşa e. Dar sexul nu e de-ajuns. Trebuie să existe ceva mai mult într-o relaţie dacă vrei să dureze... numai că n-am iubit-o. Şi sunt conştient de lucrul ăsta. Pentru că sunt îndrăgostit de tine, iar sentimentele mele sunt extrem de puternice. Când fac comparaţia, nu urmăresc decât stabilirea adevărului.

– Jack, te rog, nu vorbi aşa. Abia m-ai cunoscut, nu ştii prea multe despre mine. Şi mai e un aspect important. Un mare impediment. Sunt căsătorită.

– Sunt foarte conştient de lucrul ăsta... Te asigur că, până acum n-am mai furat femeia altui bărbat. Dar de tine m-am îndrăgostit din prima clipă şi nu m-am putut împotrivi acestui sentiment. De asemenea, mai cred că şi tu îmi împărtăşeşti simţămintele. Te rog, nu nega, pentru că nu e adevărat.

Ea tăcu, privindu-l neajutorată, subjugată de farmecul lui. El se aplecă spre ea, îi luă paharul din mână şi o sărută pe gură.

Annette ar fi vrut să scape cât timp mai era posibil. Dar descoperi că nu putea. Se mulţumi să-l sărute şi ea, răspunzând la dorinţa lui cu aceeaşi pasiune şi ardoare. După un timp s-au îndepărtat, s-au privit, iar el i-a atins obrazul cu degetul, apoi a sărutat-o uşor pe frunte.

Jack s-a ridicat şi i-a şoptit din nou:

– Te rog, vino cu mine... în fosta mea cameră.

– Jack, nu trebuie să facem asta! Altfel, vom avea parte de suferinţă şi un şir nesfârşit de necazuri.

– Te rog, Annette. Te rog.

Ea nu-i răspunse. Îi aruncă o privire îngheţată, fiind atât de speriată că nu se putea mişca.

Lumina era slabă.

Ea rămăsese în picioare în mijlocul încăperii. Cum ajunsese aici? Jack o urcase pe scară, desigur cu tandreţe, convingând-o, orientând-o pe trepte, de parcă ar fi fost un obiect fragil care se putea sparge oricând.

Şi în cele din urmă ajunse în încăperea unde copilărise el. Lui îi era bine cunoscută, ei nu. Dar şi el îi devenise familiar în intervalul de timp petrecut împreună.

Avea încredere în el. Ceva o făcea să se simtă în siguranţă. Cu toate acestea, se temea, nu de viitor, ci de ceea ce urma să se întâmple între ei doi. Încercă să-şi alunge teama, să ţină panica sub control, dar nu prea reuşi.

– E mai bine să nu tragem draperiile, spuse el brusc, făcând-o să tresară. Fusese atât de cufundată în propriile gânduri, încât se simţise ca în transă. Pe moment.

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea cu o voce crispată, mai aspră ca oricând. Se datora nervozităţii şi era conştientă de asta.

– Cu draperiile retrase, vei vedea vârfurile copacilor din grădină şi cerul. Stelele şi luna. În copilărie stăteam în pat uitându-mă la cer uneori... Dădu deoparte draperiile care acopereau fereastra a treia şi ultima.

El se întoarse şi o privi un moment, veni spre ea, îi luă mâna în palmele sale şi o duse spre fereastră.

– E o noapte frumoasă, nu-i aşa, draga mea? Noaptea ideală pentru ca noi să fim împreună în cele din urmă.

Ea îi ignoră spusele, dar nu avu de ales, decât să privească pe fereastră şi să-i dea dreptate în privinţa priveliştii.

Brusc, se simţi stânjenită şi fu surprinsă de propria-i reacţie. Până atunci fusese tot timpul în largul său, de parcă l-ar fi cunoscut de ani întregi. Avea uneori un ciudat sentiment de obişnuinţă, mai ales în seara aceasta. În privinţa felului în care spunea ceva sau îşi mişca mâinile, când vorbea, când mergea alături de ea: alteori mersul lui îi declanşa o amintire care se estompa numaidecât.

El o luă de umeri, o trase spre el, o sărută încet pe gură şi începu să-i descheie nasturii bluzei albe de mătase. Ea rămase nemişcată, lăsându-se în voia lui. Dar se feri când el îi coborî bluza peste umeri, apoi i-o scoase. Continua să stea cu ochii aţintiţi asupra lui.

Jack îi zâmbi cu blândeţe şi o prinse în braţe.

– Pari atât de temătoare, Annette. Te rog să nu fii. Nu-ţi voi face rău.

– Nici n-am crezut aşa ceva, murmură ea, apoi nu mai spuse nimic când el îi desfăcu fermoarul fustei. Aceasta căzu la pământ. Ea păşi peste ea şi se depărtă de el, apoi se întoarse aşteptându-se ca el să vină mai aproape.

Într-o clipă el veni alături de ea. O strânse încă o dată la piept, atingându-i umerii şi lăsându-şi mâna pe spatele ei pentru a-i desface sutienul.

Dar înainte ca ea să poată clipi măcar, el îşi scotea pulovărul şi jeanşii.

Au rămas amândoi goi, întinşi pe pat. Ea şi-a închis ochii şi nu s-a mişcat continuând să tremure înlăuntrul său. Era conştientă că e foarte încordată, dar nu se putea controla.

Jack punea starea ei pe seama faptului că nu avusese niciodată o viaţă sexuală împlinită. Nu deţinea informaţii despre căsătoria sau viaţa ei dinainte, dar cunoştea femeile. Şi era sigur că Annette fusese rănită cândva, în timp. Se întrebă brusc dacă fusese abuzată în copilărie, apoi alungă acest gând. Depindea de el s-o facă să se simtă sigură pe sine, s-o înconjoare cu tandreţe, să-i ofere plăcere, s-o iubească aşa cum merita.

Aplecându-se asupra ei o sărută pe nas, pe pleoape, pe frunte, apoi începu să-i mângâie umerii şi braţele, lăsând mâinile să-i alunece în jos spre picioarele ei.

Când ea se mişcă abia perceptibil, el observă că începuse să se relaxeze. Sărutând-o încă o dată pe gură, îi atinse cu tandreţe faţa şi părul; printre săruturi îi şopti:

– E în ordine, draga mea, o vom lua încet, câte un pas mic... nu ne vom grăbi, relaxează-ţi fiecare segment al corpului.

Ea deschise brusc ochii privindu-l, iar el simţi că i se strânge inima. Ochii ei erau atât de albaştri în acel moment, încât avea senzaţia că s-ar fi înecat în adâncul lor. Ea îşi ridică o mână, îi atinse gura, apoi coborî faţa spre ea. Se sărutară îndelung din ce în ce mai pasional. A fost un moment de intimitate adevărată

când limba lui a atins-o uşor pe a ei, iar ea şi-a puns limba lângă a lui.

Annette îşi dădu seama că trupul ei începea să reacţioneze la mângâierile lui. Îşi simţea picioarele moi, apoi întreg trupul ei s-a destins, ca o invitaţie.

Ea tresări când Jack îi atinse interiorul coapselor, dar el a început s-o mângâie cu tandreţe. A mărit presiunea până când ea a avut un spasm şi a gemut. Înainte să se poată opri, el ajunse deasupra ei şi o strânse în braţe, iar ea îl acceptă de bună-voie şi în scurt timp îşi găsiseră ritmul.

– Eşti minunată, murmură el la sânul ei, iar ea şopti la rândul său:

– Şi tu.

După aceea n-au mai vorbit, concentrându-se unul asupra celuilalt, cuprinşi de o dorinţă nestăvilită. Zile întregi îşi reprimaseră dorinţa, iar acum se eliberaseră în sfârşit înfioraţi de rapiditatea cu care deveniseră amanţi.

Annette era uimită de propriile reacţii faţă de Jack, conştientă de plăcerea resimţită. El a adus-o repede pe culmile extazului doar prin atingeri; se mişcau rapid, explorându-şi reciproc trupurile, devorându-se, primind, oferind, iar ea se împăcă cu gândul că pătrunsese într-o lume diferită. Era o lume extraordinară a împlinirii sexuale, pe care n-o mai cunoscuse până atunci. Nu mai simţise niciodată aşa ceva, dar nici nu mai fusese vreodată iubită aşa cum o făcea Jack acum.

Deodată el o înlănţui cu braţele, ridicând-o uşor, şi amândoi au urcat spre culmi, tot mai sus, ajungând la extaz. Când au atins orgasmul împreună, el i-a murmurat numele de mai multe ori. Ea l-a rostit pe al lui, ceea ce nu i se mai întâmplase până atunci. Întotdeauna tăcuse.

Jack a ţinut-o mult timp în braţe fără a se mişca, stând deasupra ei, iar ea îi simţea răsuflarea pe gât. În cele din urmă, o întrebă:

– Sunt prea greu?

– Nu, nu, murmură ea, mângâindu-l pe spate.

În final, el s-a dat jos, apoi s-a sprijinit într-un cot, uitându-se la ea.

– Eşti bine? a întrebat-o cu cel mai calm glas, cercetându-i chipul să vadă vreun semn de respingere.

Ea nu i-a răspuns, doar l-a fixat cu privirea. Lacrimile i-au ţâşnit din ochi, rostogolindu-se apoi pe obraji. Îngrijorat, el a venit mai aproape şi i le-a şters cu vârful degetului.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Ea schiţă un zâmbet. N-am mai făcut dragoste astfel niciodată; n-am mai simţit acest fel de plăcere.

– Poate n-o să crezi, dar şi pentru mine a fost o experienţă unică. N-am mai trăit-o până în această seară. A sărutat-o pe obraz, şi zâmbetul acela de îndrăgostit îi lumină chipul. Cred că asta înseamnă să fii îndrăgostit. Nu vreau să diminuez puterea extraordinară a atracţiei sexuale. Şi asta are efect, dar când apar emoţiile e... diferit. Indiscutabil mult mai bine.

El a insistat să-i servească cina, refuzând ajutorul ei.

După ce s-au îmbrăcat şi au ajuns din nou la parter, au mai băut un pahar de şampanie, înainte ca Jack s-o conducă spre o masă mică aflată lângă uşile duble. A aprins singura lumânare de pe masă şi a atins-o încet pe umăr.

– Primul fel e....

– Adică sunt mai multe? l-a întrerupt ea râzând.

– Fireşte. Ce crezi că sunt? Un tip nerafinat? Am somon afumat, iar dacă nu e pe gustul tău, îţi pot oferi caviar, *madame*.

– Somonul afumat e foarte bun, mulţumesc.

– Nu pleca. Mă întorc cât ai clipi.

Şi aşa a fost. A revenit imediat cu o sticlă răcită de Pouilly-Fumé, a umplut paharele cu acel vin alb, apoi a pus sticla rece pe masă şi a dispărut din nou.

În câteva secunde s-a întors cu două farfurii de somon afumat, decorat cu felii de lămâie.

După ce a pus farfuriile pe masă, s-a aşezat în faţa ei şi i-a spus:

– E mai bine decât să mergem la un restaurant, nu?

Annette a încuviinţat luând furculiţa. Pentru prima oară în viaţă îi era foame şi începu să mănânce somonul afumat după ce a stors lămâie pe el.

– E bun, a spus ea, privindu-l. Cum ai reuşit să faci toate astea, Jack? M-ai luat prin surprindere.

El izbucni în râs.

– Sunt Speedy Gonzales. A înălţat din umeri, apoi a ridicat paharul cu vin alb. Pentru tine, draga mea Annette.

Ea şi-a ciocnit paharul de al lui.

– Şi pentru tine, Jack. După ce a sorbit din pahar, privirile li s-au întâlnit. Spune-mi, cum ai reuşit să redecorezi camera, să-i dai aspectul ăsta nemaipomenit? Şi să pregăteşti şi masa?

– Mai întâi m-am dus la Harrods şi am cumpărat tot. Vinul, şampania, mâncarea, lumânările, florile. Apoi am venit aici şi am decorat. După aceea am aprins focul, am pregătit felul pe care-l mâncăm acum şi am făcut curat în dormitorul meu. Mi-a luat trei ore, dar a meritat, nu?

– Da. Am fost foarte impresionată că te-ai deranjat atât pentru mine.

– M-am bucurat să pot face toate astea.

După ce au terminat de mâncat somnul afumat, Annette s-a rezemat de spătarul scaunului şi-l privi în tăcere, gândindu-se că era o persoană foarte drăguţă abstracţie făcând de faptul că arăta bine şi se remarcase prin talentul său de scriitor.

– Mă fixezi cu privirea, murmură el după câteva clipe, lăsându-şi capul într-o parte s-o studieze la rândul său.

Nevrând ca el să-i citească gândurile, ea îl întrebă:

– De unde ai adus sofaua asta? Este un lucru care mă uimeşte cu adevărat.

– A fost întotdeauna în camera alăturată, cuibul tatălui meu. Am întâmpinat ceva greutăţi s-o trag până aici, dar m-am descurcat.

– Şi toate astea? Porţelanurile superbe, argintăria, vazele şi cearşafurile de pe patul de sus?

– Există o mulţime de lucruri ca astea prin casă, îi explică el. Mătuşa Helen, sora mamei, va veni să le împacheteze şi să le ia cu ea când se va întoarce din Canada săptămâna viitoare. A fost în vizită la fiul ei şi la familia acestuia. Kyle şi cu mine am decis să i le oferim.

– Cu toate cumpărăturile, decoraţiunile şi mai ştiu eu ce, când ai avut timp să şi scrii?

– Noaptea. Aveam profilul schiţat, aşa că mi-a fost destul de uşor. M-am aşezat la birou şi am scris, până când l-am terminat în dimineaţa asta. Am dormit câteva ore, apoi am intrat în acţiune. S-a ridicat şi a luat farfuriile goale. Aduc şi felul următor. E salată Niçoise. Îmi pare rău că e tot un fel de mâncare rece, dar n-am avut timp să fac altceva.

– Să te ajut cu ceva? strigă ea după plecarea lui.

– Nici vorbă! Ţi-am spus că eu îţi servesc cina.

L-a urmărit cum pleacă, apoi s-a răsucit în scaun privind pe fereastră. Văzu din nou o lună plină, uriaşă, pajiştea scăldată într-o lumină argintie, rece, la fel ca ieri. Era din nou o noapte frumoasă cu

sute de stele pe cer cu o briză uşoară, care răvăşea copacii şi o grădină atât de frumoasă că părea ireală, magică.

Annete oftă, relaxându-se. Acum chiar că se simţea în largul său alături de Jack. Toată tensiunea şi îngrijorările dispăruseră. Simţea o bucurie ciudată, pe care n-o mai trăise niciodată până atunci. Era împlinirea sexuală, senzaţia ameţitoare că se îndrăgostise. N-avea nicio îndoială în privinţa asta.

Timpul se oprise în loc. Cel puţin în seara asta. Erau împreună în propria lor capsulă. Ea ştia că va exploda. Era inevitabil. Mâine, se gândi ea. Voi rezolva problema mâine.

TREIZECI ŞI PATRU

Indiferent la ce spa ai fost în acest weekend, vreau să-mi dai adresa! exclamă Esther uitându-se la Annette. O să mă duc şi eu cât pot de repede. Annette începu să râdă.

– N-am fost la spa, îi spuse. De fapt, am lucrat cam tot weekendul.

– Arăţi fantastic, indiferent ce ai făcut, răspunse Esther privind-o admirativ. Pielea îţi este foarte frumoasă, ca de altfel întreaga ta înfăţişare.

– Mulţumesc pentru aceste complimente minunate, Esther. Aplecându-se peste biroul său, Annette o fixă cu ochii ei albaştri, reci. Avem o problemă de rezolvat.

– Care e problema, şefa? Pari îngrijorată.

– Ai ghicit. A apărut o situaţie nouă legată de colecţia Delaware, dar nu vreau să se afle nimic.

– Cum s-ar putea afla? Şi despre ce e vorba? O, Dumnezeule, te îngrijorează Christopher Delaware, nu? Nu te învinuiesc, e cam gură-spartă.

– Ai pus punctul pe i ca de obicei, Esther. E gură-spartă cu toate că n-o face intenţionat. Numai că are obiceiul de a vorbi fără să se controleze. Fără să se gândească.

– Şi ce ar putea scăpa? Esther se aşeză pe scaunul aflat de cealaltă parte a biroului şi o privi cu atenţie. Ce s-a mai întâmplat?

– Există două, poate chiar trei tablouri în colecţie care sunt falsuri, iar noi trebuie să păstrăm acest secret. Nu ne putem permite să răsufle ceva care mi-ar afecta afacerea. Ştii ce poate să facă bârfa în lumea artei – un singur cuvânt despre fals referitor la colecţia Delaware, şi Annette Remmington Fine Art mi-ar crea mari probleme. Chiar dacă nu am nicio legătură cu falsurile, numele mi-ar putea fi pătat. Ştii cum e, oamenii fac tot soiul de presupuneri, chiar inventează.

Esther făcu o grimasă.

– Sigur că ştiu. Dar vrei să spui că mai există încă două falsuri, plus acel Cézanne cu petele de funingine, sau a apărut ceva nou?

– Exact. O să-ţi povestesc tot ce s-a întâmplat în weekend.

Annette se rezemă de speteaza scaunului, relatându-i cu lux de amănunte evenimentele de sâmbătă, descoperirea ascunzătorii preotului şi a comorilor depozitate acolo, dar şi a falsurilor. I-a vorbit şi despre acuarelele iui Graham Sutherland.

Când Annette a terminat, Esther exclamă:

– Ce minunat! E o achiziţie fantastică. Poţi să reconturezi acum licitaţia următoare, nu? Să faci ceea ce ţi-ai propus de la început.

– Ai dreptate. Pot organiza licitaţia cu picturile celor şase impresionişti şi o sculptură a lui Degas "Mica balerină". Probabil că pe Giacometti îl voi scoate mai târziu împreună cu picturile lui Graham Sutherland, cu care se potriveşte sub aspectul modernismului. Dar colecţia de impresionişti e unică şi reprezintă garanţia unei licitaţii importante.

– De bună seamă, Christopher e în al nouălea cer.

– Am descoperit că vede doar partea goală a paharului, nu pe cea plină. Este un negativist: Nimic nu e bun, întotdeauna există ceva rău. E un smiorcăit, se concentrează doar pe falsuri, nu pe minunăţia pe care ai menţionat-o şi tu.

– Dar poţi să-l avertizezi să nu vorbească despre falsurile care au fost achiziţionate de unchiul lui. Să-i explici cât poate fi de periculos.

– Am făcut-o deja şi sper că m-a înţeles, mai ales că am invocat drept argument banii în discuţia noastră. Dar nu-l pot ţine în-

cuiat undeva sau să fiu cu el în permanenţă şi de aceea există mereu riscul de a vorbi vrute şi nevrute în faţa cui nu trebuie.

– Înţeleg. Esther se încruntă, apoi se opri din vorbit la auzul unei bătăi în uşă. Secretara intră şi o anunţă pe Annette:

– Domnul Jack Chalmers este la recepţie. Spune că nu a fixat o întâlnire cu tine, dar trebuie să te vadă urgent.

– Mulţumesc, Marilyn, răspunse Annette. Spune-i că vin imediat.

Secretara încuviinţă şi plecă.

– Cred că e vorba de articolul pe care l-a scris despre mine, zise Annette.

Esther se întrebă de ce n-a sunat-o, dar se abţinu de la comentarii.

– O să mă duc să-l iau şi să-l poftesc înăuntru, murmură ea şi se ridică.

– Trebuia să-l văd sâmbătă, să terminăm interviul, vorbi Annette. Iar când a apărut descoperirea din Kent, l-am invitat să vină cu mine. Am putut încheia interviul pe drum la dus şi intors către Londra. De fapt, a fost foarte amabil şi a transportat tablourile cu maşina sa apoi la Carlton.

– O, înţeleg. Esther s-a grăbit spre uşă, pentru ca Annette să nu-i vadă expresia de bucurie de pe chip. Acum înţelegea de ce arăta Annette aşa de bine. Fusese cu Jack Chalmers, care avea în mod sigur intenţii serioase în privinţa ei. Esther era atât de fericită, încât radia când a intrat în biroul recepţiei să-l salute pe ziaristul cel chipeş.

După un moment, îl conducea în biroul lui Annette şi închidea uşa.

Zâmbind, Jack se rezemă de uşă şi-i făcu semn acesteia să vină la el. Ea ezită doar o clipă, apoi străbătu încăperea.

– Ce e aşa de urgent, Jack? îl întrebă pe un ton coborât. De ce ai venit?

– Am o soluţie la problema ta, murmură el, apoi o trase aproape, o prinse în braţe şi o sărută pe gură şi pe gât. Îi şopti: Dumnezeule, mi-ai lipsit aşa de mult, draga mea. Toată noaptea, de fapt.

Încă în braţele lui, cu inima bătându-i puternic, Annette murmură:

– De ce oare ne sprijinim de uşă?

– Ca să nu poată fi deschisă de careva, şopti el, sărutând-o din nou. Apoi, nerăbdător să-i spună de ce se afla acolo, îi dădu dru-

mul şi traversară încăperea împreună. El ocupă scaunul lăsat liber de Esther, iar ea se aşeză la birou.

Annette îl privi lung, apoi îl întrebă:

– Pentru ce problemă ai soluţie? În cele din urmă îi zâmbi, iar ochii ei oglindiră iubirea pe care o simţea pentru el. Am atâtea probleme.

– Ştiu cât eşti de îngrijorată pentru Christopher Delaware, ca nu cumva să pomenească cuiva despre falsuri. O, apropo, ai veşti de la Laurie?

– Nu, dar mă va suna curând. S-a dus de dimineaţă la Carlton. Aştept veşti de la ea din moment în moment.

– Bine. Scrutând-o cu privirea lui pătrunzătoare, el începu să vorbească: Trebuie să i-o iei înainte lui Christopher. M-ai făcut să cred că până şi simpla menţionare a falsurilor îţi poate afecta imaginea, că simplul fapt că ai avea o legătură cu ele este o bilă neagră pentru tine. Şi, întrucât îţi faci probleme, s-ar putea ca el să pomenească despre ele, drept care ar trebui să preiei controlul. Imediat.

– Ce vrei să spui prin preluarea controlului? Nu te-am înţeles bine.

– Trebuie să dai un anunţ mâine sau miercuri pentru a aduce la cunoştinţa tuturor uluitoarea descoperire dintr-o ascunzătoare de preot de mult uitată, de la Knowle Court. Să precizezi ce s-a descoperit acolo – trei tablouri fabuloase ale unor impresionişti, care valorează multe milioane, de Cézanne, Pissarro şi Manet. Evidenţiază cele două vederi diferite ale Louveciennes-ului realizate de Cézanne şi Pissarro, care au lucrat împreună. Vorbeşte despre tablourile lui Graham Sutherland descoperite în acelaşi loc. Spune lumii despre toate acestea. Nu pomeni niciun cuvânt despre falsuri. Dacă vor fi întrebări referitoare la alte tablouri, care s-ar fi putut afla acolo, ignoră-le: spune doar că au existat câteva pânze lipsite de importanţă, greu de clasificat, aparţinând unor artişti necunoscuţi. Acest anunţ va avea efectul scontat. Christopher se va lăsa imediat antrenat în această reclamă zgomotoasă, iar tu ştii cum s-o faci. Şi chiar şi el va înţelege ce mare prostie ar fi să vorbească despre falsuri când presa va scrie despre fantastica lui colecţie.

– E o idee strălucită, Jack! Şi tu eşti un tip formidabil. Nu cumva îmi sugerezi să organizez o conferinţă de presă?

– Ba da. Asta a fost ideea cu care m-am trezit de dimineaţă

când mă bărbieream, apoi mă îmbrăcam, pregătindu-mă să iau masa cu tine.

– Vom lua masa împreună?

– Sigur că da!

– Nu cred că-mi doresc o conferinţă de presă. N-ai putea scrie tu despre toate astea, Jack? De fapt, ai fost la Knowle Court cu mine. Într-un fel... ai participat la acţiune. Asta ar face articolul mai bun, nu?

– Aşa e, la asta m-am gândit şi eu când eram în taxiul care m-a adus aici. Dar n-am ştiut cum vei reacţiona. N-aş vrea să crezi că mă insinuez în lumea ta. Sau, mai rău, că am de gând să fac bani de pe urma ta, să te manipulez. De fapt, obţii destul din asta şi... se opri dându-şi seama ce spusese sub imperiul momentului. Se uită la ea cu atenţie. Annette pălise uşor, iar în ochii ei albaştri se citea uimirea. Sau era jignită. Jack îşi adresă o înjurătură cu jumătate de glas şi spuse cu calm: Iartă-mă pentru vorbele mele nechibzuite, Annette.

– Probabil ai pus nişte întrebări foarte pertinente despre mine înainte de a scrie articolul. Şi despre Marius.

– Nu, nici vorbă, protestă el. Acesta e adevărul, iubito, şi ei trebuie să existe întotdeauna între noi, indiferent de situaţie. Am discutat cu câţiva oameni din lumea artei cărora le-am spus că scriu un articol despre tine pentru *Sunday Times*. Unii dintre ei au afirmat că Marius e un fel de Svengali, un manipulator, care controlează tot. Mi s-a părut destul de ciudat, pentru că tu eşti o femeie atât de puternică şi independentă.

Ea încuviinţă, relaxându-şi trupul încordat şi-l crezu. După un moment, spuse râzând uşor:

– Marius consideră că ştie cel mai bine ce trebuie făcut. Pentru toată lumea, nu numai pentru mine.

– Înţeleg. Mi-am lăsat laptopul la recepţie împreună cu pelerina de ploaie. Lasă-mă să le aduc. Poţi citi articolul dacă doreşti, pe laptop, cu toate că i l-am trimis deja editorului la ziar, pe email, înainte de a pleca de acasă.

– Am încredere în tine Jack. Şi, de fapt, aş prefera să scrii tu articolul. Dar nu crezi că va interfera cu profilul tău, din moment ce n-a apărut încă?

– Nu, nu cred. Aş putea aştepta o săptămână înainte de a anunţa veştile astea, dar cred că e mai bine să apară cât mai curând posibil. Asta în eventualitatea în care Chris devine prea vorbăreţ. Jack se ridică, se duse la fereastră, se uită în jos spre Bond

Street şi rămase acolo câteva clipe, cumpănind lucrurile.

Annette îl urmărea observând ce profil minunat are. Brusc, apăru din nou acel crâmpei de amintire pasageră, care dispăru în secunda următoare. Întorcându-se spre scaunul pe care se aşezase, el îi spuse:

– Îl voi suna ceva mai târziu pe editorul care publică articolul meu din *Sunday Times*. Vreau să-i povestesc ce s-a întâmplat sâmbătă. Cred că-mi va sugera să-l scriu pentru *The Times*. Desigur este un ziar cotidian, aşa că povestea poate să apară înainte de duminică. În paginile lui poate fi inclus anunţul referitor la profilul tău făcut de mine, care va apărea duminică. Cum ţi se pare?

– Bine pentru mine, dar tu eşti jurnalistul. O singură întrebare. Dacă scrii articolul în *Times* şi ei îl publică săptămâna asta va trebui să discut cu mai mulţi jurnalişti la telefon? Adică restul presei mă va hărţui, nu?

– Da, ai putea primi câteva telefoane pentru că fiecare ziar vrea să-ţi pună întrebări. Dar te vei descurca în privinţa asta, sunt sigur. O să fac articolul foarte comprehensiv, o să acopăr tot ce se poate, ca să numai existe material pentru oricine ar vrea să cerceteze ceva.

– Foarte bine atunci, să-i dăm drumul. Când vei scrie noul articol, Jack?

– Chiar acum dacă e vreun birou liber pe aici. După aceea, te invit ia masă.

– Unde?

– M-am gândit la Le Caprice. Putem merge pe jos; au acolo o plăcintă grozavă cu peşte.

– E un local foarte frecventat, spuse ea îngrijorată.

– Promit că mă voi comporta decent.

– Dar vom fi văzuţi împreună.

– Şi ce e rău în asta? Scriu despre tine, despre viitoarea ta licitaţie. Este un motiv plauzibil. Apropo, când va avea loc?

– În septembrie. Sotheby's a fost de acord cu data. Am avut impresia că ţi-am spus.

– Da, cred că ai dreptate. El se ridică. Unde pot sta o oră sau două, draga mea?

– Te voi duce în sala mică de şedinţe. E o încăpere plăcută şi liniştită. Şi, Jack, te rog, nu-mi mai spune draga mea, în faţa oricui se află aici.

– Stai liniştită. Mă crezi cumva scrântit? Îi zâmbi, o apropie de el şi o sărută pe gură.

Annette se eliberă repede din îmbrăţişarea lui şi clătină din cap când el se încruntă.

– Eşti un bun actor, nu?

– Asta nu e o piesă. Nu suport să mă îndepărtezi.

– O să-mi iau revanşa, murmură ea.

– Cu siguranţă, o să-ţi amintesc de datoria asta, spuse el lăsându-se condus spre zona în care se afla recepţia.

Esther o ascultă pe Annette, apoi se ocupă de Jack, asigurându-l că sala de şedinţe era locul perfect unde putea să scrie. În vreme ce mergeau împreună pe coridor, Esther se uită la el pe furiş şi nu putu să nu se gândească că arăta ca pisica ce tocmai linsese frişca. Foarte mulţumit. Zâmbi ca pentru sine, sperând că între el şi Annette va exista o prietenie de durată. Dar asta depindea de Annette. Gândul la Marius Remmington şterse expresia de fericire de pe faţa lui Esther, înlocuind-o cu o bruscă îngrijorare.

Annette reveni în biroul său şi se aşeză. Jack venise cu o idee strălucită; cu toate acestea, se temea de hărţuiala presei. Era speriată la gândul că vor scotoci în trecutul ei. Deocamdată n-o făcuseră, dar teama ei persista.

Linia privată începu să sune, şi ea ridică imediat receptorul.

– Alo?

– Eu sunt, spuse sora ei. Sunt aici cu Carlton.

– Care este verdictul?

– Nouăzeci la sută Degas e fals; de fapt, asta a fost prima impresie. Are o anumită duritate. Totuşi nu este nici copia dansatoarei lui Degas, pe care o cunosc. Cred că cineva a încercat să picteze în stilul lui, dar a rezultat o variantă proprie.

– Vedem lucrurile la fel, Laurie. La prima vedere îţi spui: O, grozav, un Degas, iar când te uiţi din nou, nu mai eşti aşa de sigură. Presupun că amicul Carlton va testa pânza şi vopselele.

– Da, sigur. Vrea să-ţi vorbească. Ţi-l dau la telefon.

– Bună, fată dragă, zise Carlton. Laurie l-a categorisit imediat, a confirmat presupunerea pe care ai făcut-o şi tu de la început. Ascultă, ca să fim absolut siguri, aş vrea să-l aduc pe Ted Underwood să-l examinăm împreună. E vreo problemă?

– Nu. Fă tot ce trebuie, testează tot, chiar şi rama. Mi-a făcut impresia unui stil puţin cam vechi de turnare.

– Am o întrebare pentru tine, Annette, dar nu cred că poţi răspunde la ea.

– Spune?

– Ce va face Christopher cu falsurile astea? Sunt deja trei în renumita colecţie Delaware. De fapt trei, dacă dansatoarea este un fals!! Nu crezi c-ar trebui distruse?

– Ba da, dar el n-a distrus nici tabloul lui Cézanne, sau cel puţin asta ştiu. Voi discuta din nou cu el.

– Foarte bine. Mai vorbim peste câteva zile.

Laurie reveni la telefon zicând:

– Dacă nu mai este nevoie de mine pentru altceva, mă duc acasă.

– Du-te, draga mea, vorbim mai târziu.

– Te sărut, spuse Laurie şi închise.

Annette rămase mult timp privind în gol. Cine crease aceste falsuri? De ce le cumpărase sir Alec Delaware? Nu fusese în deplinătatea facultăţilor mintale când o făcuse? Demenţă? Toată lumea considera că devenise ciudat după sinuciderea logodnicei sale. Ea îl sfătuise la începutul relaţiei lor? Annette strânse din buze. Începu să creadă că sir Alec fusese păcălit.

Într-un impuls de moment o chemă pe Esther la interfon spunându-i:

– Îmi poţi căuta o artistă în lucrările de referinţă despre pictorii englezi? Pictori moderni. Prin modern înţeleg, de fapt, contemporan.

– Sigur că da. Cum se numeşte?

– Clarissa Normandy. Femeia care s-a logodit cu sir Alec, apoi s-a sinucis.

– În două minute îţi dau răspunsul.

Zece minute mai târziu, Esther se îndreptă în grabă spre biroul lui Annette:

– Scuze, mi-a luat mai mult decât am crezut. Figurează doar într-un singur volum şi i s-au rezervat doar câteva rânduri. A urmat Royal College of Art, promitea mult, dar n-a reuşit niciodată să ajungă artistă cunoscută, înainte de moartea sa prematură. Uite, am notat câteva date aici. Esther îi întinse o bucată de hârtie.

Annette se uită la ea şi ridică din umeri. Citi cu voce tare:

– Născută la Gloucestershire. Nume de domnişoară, Lang. O, Normandy ar putea fi numele ei după căsătorie. Era aşadar divorţată sau văduvă atunci când s-a logodit cu sir Alec. Ai dreptate, nu există niciun element concludent pentru noi.

– De ce crezi că ea ar fi fost în stare...

– Mi-a trecut prin minte că ea l-ar fi putut sfătui pe sir Alec. De ce şi-ar fi cheltuit el banii pe falsuri?

– Probabil pentru că n-a ştiut.

– Foarte adevărat, spuse Annette, apoi o întrebă: Familia Estrin e programată spre sfârşitul săptămânii?

Esther încuviinţă.

– Da. Am făcut programarea în agenda ta. Sunt acum la Paris, dar vin mâine la Londra.

– Foarte bine, mulţumesc, Esther.

Două ore mai târziu, pe la ora unu, Jack intră în biroul lui Annette şi o salută.

– Poţi veni în sala de şedinţe?

– Ai terminat articolul?

– Mai mult sau mai puţin. A trebuit să dau şi nişte telefoane. Am primit acceptul pentru acest articol ce urmează să apară în *The Times*. De obicei nu arăt articolele altcuiva înaintea editorilor mei, dar aş vrea să te uiţi peste el. Dacă lucrurile de bază sunt corecte din punctul tău de vedere şi, din câte îmi amintesc sunt, e în regulă. Le prelucrez mâine la prima oră şi le trimit prin poşta electronică pentru ediţia de miercuri.

– Totdeauna eşti aşa de rapid? îl întrebă Annette când ajunseră în sala de şedinţe.

– Uneori. Am scris din memorie, n-am verificat tot timpul însemnările, aşa că a mers destul de repede. Ţine minte că e vorba de ştiri, doamnă, doar fapte.

Annette se încruntă. Cuvintele lui îi sunară cunoscut. Altcineva i le mai spusese. Dar cine?

– De ce ai privirea asta contrariată? o întrebă Jack.

– Vorbele astea îmi sună cunoscute. Adică "doar fapte, doamnă".

– Ţi-am amintit de actorul Jack Webb, el le-a spus. Juca rolul unui detectiv, Joe Friday, într-un serial de televiziune numit *Dragnet* şi obişnuia să spună; „Mă cheamă Friday. Sunt poliţist. Numai fapte, doamnă".

– Cred că ai dreptate, încuviinţă ea, continuând să meargă alături de el. Dar avea unele îndoieli în privinţa asta. În fond, ce conta? Principala ei îngrijorare era trecutul ei, plin de secrete. Îl îngropase adânc, rugându-se să rămână acolo. Se simţi scuturată de un fior. Teama e un lucru ciudat. Vine şi te strânge de gât pe neaşteptate.

În sala de şedinţe se aşeză în faţa laptopului lui şi citi articolul despre evenimentele de sâmbăta trecută. Era o copie curată, fără fleacuri, totul era corect.

– E perfect, Jack. Ce memorie bună ai!

– Mulţumesc. El se îndreptă spre uşă, o închise, apoi veni înapoi la ea, o ridică în picioare şi o prinse în braţe. Chiar vrei să ne ducem la Caprice? Sau mergem în apartamentul meu şi mâncăm acolo?

– Nu vrei să fii văzut în public cu mine?

El începu să râdă.

– Cum să nu? Cine nu şi-ar dori să meargă la braţ cu tine? În seara asta îţi pregătesc cina în Primrose Hill.

– Dar Jack, nu putem...

– Nu accept un refuz, o întrerupse el cu un zâmbet.

Mai târziu în acea după-amiază, când Jack sosi acasă, se duse direct la birou şi formă numărul lui Lucy. Telefonul ei era lăsat pe robot, aşa că el îşi spuse numele şi o rugă să-l sune, după care închise.

Cu două zile în urmă se hotărâse să fie cinstit cu ea. Merita asta. Era o femeie decentă şi se purtase întotdeauna frumos cu el: un telefon reprezenta singura cale de a rezolva problema. S-o ignore sau să-i trimită un *e-mail* ar fi fost un comportament sub demnitatea lui.

Deschizând laptopul, se pregăti să finiseze articolului despre Annette şi impresioniştii nou descoperiţi când sună telefonul. Ridică imediat receptorul.

– Bună Jack, sunt eu, Lucy. Ce faci?

– Destul de bine. Tu?

– Ocupată cu munca, la fel ca tine.

– Şi eu sunt, Luce, şi-mi pare rău că nu te-am sunat. Dar am fost prins până peste cap.

– Când te întorci la Beaulieu? Curând?

– Nu sunt sigur. Cred că voi sta aici ceva mai mult. Ascultă, Lucy, m-am gândit mult la noi doi în ultimul timp şi sincer am impresia că nu facem progrese. Tu ce zici?

Se lăsă o tăcere bruscă la celălalt capăt al firului.

El continuă:

– Te plac, foarte mult şi ne-am simţit întotdeauna bine în anumite privinţe. Dar nu te pot ţine încurcată. Consider că sinceritatea e cea mai bună politică în viaţă, în special între noi, pentru că suntem prieteni buni. Şi...

– Punem capăt relaţiei, Jack? Asta încerci să-mi spui? îl întrebă Lucy.

– Da, asta încerc.

Ea izbucni în râs şi spuse în cele din urmă:

– Scuze, nu râdeam de tine, ci de mine. Am tot încercat să-mi fac curaj, să-ţi vorbesc despre relaţia noastră. Acum că ai deschis tu discuţia şi ne-am clarificat situaţia, nu mai trebuie s-o fac eu.

– Vrei să spui că voiai să rupi relaţia cu mine?

– Da.

– O! E vorba de alt bărbat?

– Nicidecum.

– Dar voiai s-o rupi cu mine, oricum?

– Exact.

– De ce?

– Pentru că în adâncul inimii am simţit că nu crezi c-am putea fi împreună, Jack, în pofida timpului pe care l-ai petrecut aici la fermă, a lucrurilor pe care le-ai spus şi le-ai făcut, a nopţilor noastre romantice, când am dormit unul în braţele celuilalt. Brusc tonul ei se ascuţi: Jack, trebuie să descoperi cine eşti ca bărbat. Nu cred că vei putea să iubeşti cu adevărat o femeie dacă nu faci asta.

– Lucy, îmi pare rău că s-a terminat aşa. A fost rândul ei să tacă. N-am putea rămâne totuşi prieteni? o întrebă Jack calm.

– Nu ştiu. Poate da, poate nu. Dar, sincer, nu cred. La revedere, mulţumesc pentru telefon. Închise înainte ca el să mai rostească vreun cuvânt, iar Jack înţelese imediat că era furioasă pe el. Şi foarte rănită. Regreta c-a rănit-o, dar n-a avut de ales. Se îndrăgostise de altă femeie.

TREIZECI ŞI CINCI

Annette stătea la biroul ei din Bond Street, făcând nişte însemnări pentru familia Estrin, clienţii cu care urma să se vadă, când a sunat telefonul ei privat. Ca de obicei, l-a ridicat de la al doilea apel.

– Bună, fată dragă, spuse Carlton Fraser pe un ton coborât. Mă tem că am veşti proaste pentru tine.

– E fals, nu? zise ea, convinsă de la bun început că era ceva dubios cu dansatoarea lui Degas.

– Da, aşa e. Am testat ieri împreună cu Ted vopseaua şi e nouă, Annette. Şi pânza e relativ nouă, probabil de optsprezece ani ca şi la acel Cézanne plin de funingine.

– Mă întreb dacă şi Degas a fost pictat de acelaşi artist? Ce crezi, Carlton? Şi Ted? El ce părere are?

– Nu suntem siguri că aceeaşi persoană a pictat dansatoarea lui Degas şi primul peisaj al lui. Cézanne e mai aproape de ceea ce ar fi trebui să fie, ca să spunem lucrurilor pe nume, şi amândoi am fost induşi în eroare. Eu şi Ted credem că un artist mai experimentat a executat primul Cézanne, distrus de funingine.

– Şi nu avem cum să aflăm despre cine e vorba, nu?

– Nu. Doar dacă a fost aceeaşi persoana care a executat Manet, *Femeia cu văl* şi tabloul de Cézanne numit *Acoperişurile roşii*. Înclin să cred că ar putea fi el, în special pentru că pictorul a fost mult mai bun. Dar, oricum, nu poate fi exclusă posibilitatea să fi lucrat doi falşi pictori.

– Dar asta era cu optsprezece ani în urmă, nu?

– Aproximativ.

– Păi, acum cel puţin ştim adevărul.

– Când o să-i spui lui Christopher?

– Nu astăzi, Carlton. Se bucură de glorie în clipa asta, de minunata publicitate despre colecţia Delaware, care îi aparţine acum. Cred c-am reuşit să-i închid gura, să nu mai vorbească fără rost.

– O, sunt sigur de asta! Între timp, sper că va distruge falsurile pe care le posedă. Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla în viaţă. De exemplu, dacă i-ar fi furate, apoi vândute ca tablouri autentice? E riscant să păstrezi falsuri. Şi extrem de periculos pe termen lung.

– Ştiu. O să discut mai târziu cu el pe tema asta, şi o să insist să le ardă sau să le taie. Şi apropo, mulţumesc mult că m-ai lăsat să vin ieri la atelier şi că i-ai permis fotografului de la *The Times* să facă fotografii acolo. Şi eu, şi Jack îţi suntem foarte recunoscători.

– Mă bucur să vă fiu de folos. Iar Jack a scris un articol excelent. Vei avea o licitaţie de anvergură în septembrie.

– Sper că aşa va fi, Carlton. Şi îţi mulţumesc din nou că ai făcut testele aşa de repede.

– N-am vrut să te las să aştepţi. Vorbim mai târziu. Închise

înainte ca ea să aibă răgazul necesar să-şi ia rămas-bun.

Annette o sună imediat pe Laurie, să-i dea vestea, apoi pe Jack să-l ţină la curent şi în final pe Malcolm Stevens. După aceea s-a dus în biroul lui Esther, aflat vizavi pe coridor.

După ce bătu la uşă şi îşi vârî capul înăuntru, Annette spuse:

– Din păcate, e un fals, Esther. Altă făcătură.

– La naiba! exclamă Esther. Speram că acesta va fi autentic.

Annette auzi telefonul privat sunând în biroul său şi alergă să răspundă:

– Alo? bâigui ea simţind că nu are aer când ridică receptorul.

– Ai înnebunit? tună Marius de la celălalt capăt al firului. E o mare prostie să se publice acum articolul despre descoperirea celor trei impresionişti! O adevărată dementă, dacă vrei să afli părerea mea.

Annette a fost atât de uluită de izbucnirea de furie şi a limbajului suburban, încât a rămas fără replică în primul moment. După ce a tras adânc aer în piept, i-a răspuns în cele din urmă pe un ton calm:

– Ce e cu tine în dimineaţa asta? Eşti ca un taur fioros care se dezlănţuie furibund la telefon. Şi nu e o dementă. Este o acţiune perfect logică. E publicitate făcută a priori pentru licitaţie şi...

– Pentru numele lui Dumnezeu, suntem abia în aprilie! Şi de ce nu mi-ai spus ce ai de gând să faci? Obişnuiai să mă informezi întotdeauna, eram placa ta de rezonanţă. Trebuie să discuţi cu mine, să te bazezi pe experienţa mea.

– În cazul acesta, n-am avut nevoie de o placă de rezonanţă, Marius, îi răspunse ea pe un ton glacial, deranjată de agresivitatea lui verbală. Am ştiut că trebuie să-l opresc cu orice preţ pe Christopher Delaware să vorbească aiurea, ceea ce i s-a întâmplat de multe ori. Aducând în discuţie cele trei tablouri ale impresioniştiior recent descoperite, două extrem de importante şi valoroase, i-am distras atenţia de la falsuri. Acum se bucură de publicitate, profită din plin de asta şi nu-şi va periclita situaţia recunoscând că are falsuri în colecţie. Asta ar putea arunca o umbră de îndoială asupra celor trei opere.

– Ai certificatele de autenticitate? o chestionă Marius.

– Sigur că le am. Am crezut că ţi-am spus asta sâmbătă.

Ignorându-i comentariul, el strigă:

– Şi de ce l-ai luat pe Jack Chalmers cu tine? Asta a fost o mare prostie, dacă nu chiar mai mult. Iar acum el te-a trădat, scriind acel articol.

– La început m-ai învinuit pe mine, acum îl acuzi pe Jack. L-am rugat să scrie despre asta, deoarece corespundea planului meu.

– De ce nu mi-ai spus c-a fost cu tine în Kent? insistă Marius, încă furios.

– Am uitat. Eram foarte marcată de acei impresionişti autentici şi, oricum, ai sunat sâmbătă târziu, iar eu tocmai aţipisem.

– Trebuia să mă suni a doua zi.

– Asta-i culmea! Ştii doar că nu-ţi place să te sun când eşti plecat. N-am făcut asta niciodată. În toţi anii de când suntem căsătoriţi. În plus, nu mi s-a părut atât de important că Jack a fost cu mine.

– Şi de ce te-a însoţit, poţi să-mi spui? întrebă el pe ton agresiv.

– Pentru că trebuia să termine interviul cu mine, iar eu am fost nevoită să plec la Kent pe neaşteptate. Christopher e un client important. Am crezut că e cea mai bună modalitate de a împuşca doi iepuri dintr-un foc. Mi-a luat interviul pe drumul de întoarcere la Londra.

– Înţeleg. El era bosumflat, dar nu mai urla.

Annette îi spuse:

– Indiferent ce crezi, asta este o bună campanie de publicitate pentru licitaţie. Articolul din *The Times* a fost excelent. Nu crezi că Jack a făcut o treabă bună?

– Ba da, însă atât.

– Profilul va apărea duminica viitoare, continuă ea pe un ton glacial. Vei fi tot în Spania?

– Cred că da. Acum trebuie să închid. Am întârziat la o întâlnire.

– La revedere. Annette căzu pe gânduri. Era evident că Marius nu avea o dispoziţie prea bună. Brusc, speră să nu fi înţeles ceva mai mult din călătoria ei de sâmbătă în Kent, împreună cu Jack. Ştia despre ei? Nu fi proastă, se admonestă singură. De unde să ştie? Se afla de aproape o săptămână la Barcelona unde făcea cercetări pentru cartea sa despre Picasso.

După o oră, Annette îi primea pe cei doi Estrin, aflaţi într-o călătorie în Europa, în căutarea unor obiecte de artă. Făcuse afaceri cu ei în trecut şi îi considera clienţii săi preferaţi. Erau amândoi încântători şi cunoscători în materie de artă, iar ei îi făcea plăcere să lucreze cu ei la alcătuirea colecţiei lor de artă. De curând se mutaseră de la Bethesda, alegând să locuiască la Palm Beach.

Annette îi conduse spre canapeaua din biroul ei de lângă dulapul lung şi când se aşezară, Melvyn Estrin spuse:

– Felicitări. Am citit un articol impresionant în *The Times* în dimineaţa asta şi sunt sigur că vei organiza o licitaţie extraordinară la toamnă.

– Aşa sper, răspunse Annette, apoi îi întrebă: Vreţi ceva de băut?

Îi zâmbi soţiei lui Melvyn, Suellen, grăbindu-se să adauge: Ceai, cafea, apă? Orice doriţi.

– Nu, mulţumesc, răspunse Suellen, cu un uşor accent sudic, iar soţul ei refuză şi el tratăţia.

– Sper că veţi veni la licitaţie în septembrie, continuă Annette. Ştiu că sunteţi mai interesaţi de artiştii contemporani, din ultimii cincizeci de ani, decât de impresionişti, dar cred că licitaţia asta va fi specială. Va genera multe emoţii şi, pentru că iubiţi arta, veţi savura spectacolul. Oricum, va fi o experienţă unică.

– Ne-ar face plăcere să venim, răspunse Suellen. De fapt, speram că vei putea să ne arăţi tablourile câtorva pictori englezi impresionişti moderni. Îmi place cum lucrează Dame Laura Knight. Se uită la soţul ei şi adăugă: Şi Melvyn este foarte interesat de sculptură.

– În special Henry Moore şi Barbara Hepworth, îi preciză Melvyn. Dar am înţeles că e greu să faci rost de lucrările lor.

– Este, şi acelaşi lucru e valabil şi pentru lucrările lui Dame Laura Knight, răspunse Annette. Şi-a câştigat un renume apreciabil în ultimul timp, şi lucrările ei au dispărut de pe piaţă. Dar ştiu că un asociat al meu are două la galeria sa. Am planificat să vă duc acolo, aşa că vom merge în plimbare un pic mai târziu. Din păcate, nu am nimic aici să vă arăt, pentru că nu ştiu exact ce căutaţi.

Melvyn încuviinţă.

– Observ că ai pereţii goi, ca de obicei. Dar m-am gândit că poate aduci ceva, să ne tentezi aşa cum ai făcut în trecut.

Annette izbucni în râs.

– Din nefericire, nu am nimic ascuns. Dar Malcolm Stevens are câteva picturi contemporane interesante de Lucian Freud şi Francis Bacon. Presimt că aţi prefera să vedeţi cele două tablouri ale lui Ben Nicholson pe care le are el, pentru că ştiu ce mult vă place arta abstractă. După părerea mea, lucrările lui Nicholson sunt absolut remarcabile.

– Am vrea să vedem totul, îi spuse Suellen, pentru că iubim arta în general. Asta e una dintre plăcerile noastre când venim în Europa. Am făcut o pasiune pentru vizitarea galeriilor şi descoperirea unor artişti noi.

– Să mergem la Malcolm Stevens; galeria lui nu e departe de aici, le sugeră Annette. I-am spus că vom veni pe la unsprezece şi e nerăbdător să vă cunoască. Este o persoană foarte bine informată şi ştiu c-o să vă placă.

Malcolm, prietenos ca de obicei, îi întâmpină plin de efuziune,

când ajunseră la galeria Remmington, zece minute mai târziu. După ce făcu prezentările, Annette îi spuse lui Malcolm:

– Melvyn şi Suellen sunt interesaţi mai mult de pictorii contemporani, după cum ţi-am spus ieri. Dar sunt receptivi când este vorba de artă şi ar vrea să se uite la lucrările lui Ben Nicholson şi Dame Laura Knight.

– Grozav. Să mergem în celălalt capăt al galeriei, în sala unde expun artă contemporană, spuse Malcolm. Întorcându-se spre cei doi Estrin, el continuă: Cred că n-ar strica să discutaţi cu asistentul meu, David Loudon, expert în artiştii englezi din ultimii şaptezeci de ani şi în special în Nicholson. Este bine informat şi în privinţa artiştilor reprezentativi pentru şcoala Newlyn care au trăit şi pictat în colonia artiştilor din Cornwall, cum ar fi Lamorna Birch, Alfred Munnings şi bineînţeles, Dame Laura Knight.

– Abia aşteptăm să-l cunoaştem, spuse Melvyn.

Malcolm porni înainte cu familia Estrin oferindu-le explicaţii despre diferiţi pictori. Îi făcea plăcere compania lor, ceea ce era valabil şi pentru ei.

Annette îi urmă verificând dacă primise vreun mesaj pe mobil. Gândurile ei se concentrară asupra lui Marius. Nu-i plăcuse tonul lui impertinent de la telefonul primit cu puţin timp în urmă şi o speria atitudinea lui la aflarea veştii că Jack o însoţise în Kent. Simţi cum panica pune stăpânire pe ea, dar reuşi s-o alunge. Nu avea cum să fi aflat de relaţia ei cu Jack. Nu ştia nimeni. Şi, după cum spusese Jack, avea o bună acoperire pentru că el scria despre ea.

Trăgând adânc aer în piept, se grăbi să-i ajungă din urmă pe Malcolm şi familia Estrin. Melvyn, un reputat om de afaceri şi producător pe Broadway, era chipeş şi încântător în egală măsură, iar Suellen, fostă model, se remarca printr-o frumuseţe frapantă. Înaltă, elegantă, cu ochi verzi-albaştri şi părul roşcat îi amintea lui Annette de Laurie.

Se gândi la sora sa amintindu-şi că trebuia s-o sune. După ce formă numărul, îi spuse:

– Scuză-mă, draga mea. N-am putut suna mai devreme. Sunt aici cu Malcolm şi cuplul de americani, care ţi-a plăcut atât de mult anul trecut. Estrin.

– O, da, sunt foarte drăguţi. Şi bănuiesc că nu ţi-ai văzut capul de treburi. Păcat că Degas s-a dovedit a fi fals, dar până la urmă vei avea câştig de cauză. Mi s-au părut foarte frumoşi impresionistii pe care i-am văzut la Carlton, în special peisajele din Louvecienne.

Perechea aceea valorează milioane.

– Ştiu. Cam cât crezi, Laurie?

– Poate între treizeci şi patruzeci de milioane fiecare.

– Aşa m-am gândit şi eu. Sunt rare şi a fost un mare noroc că le-am găsit pe amândouă. Istoria lor le-a conferit un plus de valoare.

– De acord cu tine.

– Acum trebuie să mă grăbesc ca să-l ajung din urmă pe Malcolm. Le arată soţilor Estrin Salonul de Artă Contemporană şi le face cunoştinţă cu David. Vorbim mai târziu.

– N-ai uitat ce e în seara asta, nu? o întrebă Laurie repede, înainte ca Annette să închidă.

– *În seara asta?* Aţi plănuit ceva? O, Dumnezeule, da! Malcolm ne duce la cină la Ivy. Scuză-mă, draga mea, am uitat...

Se lăsă tăcerea, apoi Laurie o întrebă:

– Annette n-ai închis?

– Nu, mă gândeam doar. I-am promis lui Jack că cinez cu el. Sărbătorim apariţia articolului său. Dar pot contramanda invitaţia.

– Nu se cuvine. Adu-l şi pe el. Chiar mi-ar face plăcere să-l cunosc mai bine; l-am zărit în Harry's Bar şi am vorbit la telefon. M-aş bucura să-l cunosc personal. Malcolm a rezervat masa pentru ora şapte şi jumătate. Ne vedem acolo.

– Bine, Laurie. Annette întrerupse convorbirea şi se gândi imediat dacă nu cumva făcuse o greşeală teribilă. Pe chipul lui Jack se putea citi întotdeauna ce simte. Va trebui să-l avertizeze să fie extrem de atent, altfel Malcolm şi Laurie vor ghici cum stau lucrurile.

TREIZECI ŞI ŞASE

Laurie şi Malcolm o ascultară cu atenţie pe Annette, care le relata convorbirea telefonică avută cu Marius în acea dimineaţă. După ce termină, mai adăugă:

– Şi din acest motiv i-am spus lui Jack să vină la opt. Voiam să vorbesc cu voi înainte să ajungă el.

Malcolm clătină din cap, oftând prelung.

– Ştii foarte bine că Marius se înfurie numai dacă te priveşte un bărbat. E foarte gelos în privinţa ta, Annette, aşa a fost întotdeauna.

– Marius este foarte posesiv, interveni Laurie. Ştii cum s-a purtat cu Christopher Delaware, susţinând că e îndrăgostit de tine.

Annette îşi fixă sora, ridicând dintr-o sprânceană.

– Nu uita că şi tu m-ai tachinat cu Chris. Şi nu era deloc îndrăgostit; acum se ştie cu certitudine care erau adevăratele lui interese. El şi James Pollard sunt nedespărţiţi, iar eu una mă bucur că în viaţa lui Chris există o persoană stabilă, mai matură, care-i poate da sfaturi bune. Dar revenind la Marius, furia lui mi s-a părut puţin cam deplasată şi, de fapt, *se înşeală* în privinţa articolului care ar fi apărut prea devreme. Era momentul ideal.

– Aşa este. Malcolm luă o gură din vinul roşu şi adoptă mina unui om preocupat. După o clipă o privi cât se poate de grăitor pe Annette. Marius s-a enervate fiindcă te-a însoţit Jack Chalmers. Asta a fost explicaţia telefonului.

– Ce prostie! exclamă Annette clătinând din cap. El l-a ales pe Jack să facă interviul cu mine. De fapt, el m-a presat cu interviul, pe Jack şi pe mine. Eu am avut mari rezerve în privinţa ziariştilor.

– Mai ai şi acum? o întrebă Malcolm, privind-o atent în continuare.

Prea isteaţă pentru a se lăsa prinsă în capcană, Annette îi spuse pe un ton calm:

– Nu mai am reticenţe în ceea ce-l priveşte pe Jack, dacă asta te interesează. Este o persoană agreabilă şi s-a purtat foarte frumos. Dar vom vedea dacă ne-am înşelat şi dacă o să-mi placă încă la fel de mult după ce apare articolul, duminică.

Rezemându-se în scaun, ridică paharul cu apă minerală şi-l privi pe Malcolm fără să clipească. Nici măcar nu roşi, ceea ce i se întâmpla uneori.

– N-ar trebui să acorzi prea mare atenţie ieşirii lui Marius. Fără îndoială, munceşte din greu la cercetarea sa şi se simte singur fără tine, remarcă Laurie strângându-i mâna lui Annette.

– Poate, cedă Annette.

Malcolm spuse:

– Ţi-am ţinut partea ca de obicei, Annette, dar cred c-ar trebui să fii foarte atentă la paşii pe care-i vei face.

– Ştiu că mi-ai ţinut partea, Malcolm, şi pentru asta îţi sunt re-

cunoscătoare. Dar de ce spui c-ar trebui să fiu atentă?

– S-au răspândit nişte mici bârfe.

– Despre mine? exclamă ea uluită.

Malcolm încuviinţă.

– *Şi Jack.* Cineva mi-a spus ieri că amicul tău te-a însoţit în Kent şi împreună aţi dezgropat impresionişti care valorează milioane de lire.

– Dumnezeule, oamenilor le place să facă conexiuni greşite! strigă Laurie supărată. Iar persoana respectivă ţi-a spus cum *a aflat* că Jack a fost la Knowle Court cu sora mea?

– Habar n-am, dar cineva i-a şoptit ceva altcuiva şi vorbele s-au propagat în continuare. Iar Fenella Anderson te-a văzut la Le Caprice cu un bărbat foarte atrăgător şi a avut impresia că eraţi foarte apropiaţi.

– N-a fost deloc aşa! ripostă Annette. Ea şi Jack fuseseră foarte discreţi când luaseră masa la un restaurant foarte cunoscut de lângă Ritz. Ea insistase în această privinţă, el fusese de acord, după cum promisese, să se comporte bine şi în seara asta. Nici măcar o sclipire de privire în direcţia mea, îl avertizase, iar el se angajase solemn să se controleze.

Laurie se aplecă peste masă şi-i spuse lui Malcolm:

– Există vreo posibilitate ca Marius să fi auzit vorbele astea, dragul meu?

– Dar e la Barcelona, murmură Annette, privind-o pe Laurie.

– Nu cred că ar fi putut să afle ceva, zise Malcolm. Dar n-ai cum să fii sigur. Întorcându-se spre Annette, îi luă mâna în palmele sale, apoi îi spuse pe un ton calm: Te rog, ţine seama de sfatul meu, *fii atentă.*

– Dar nu e nimic între noi, protestă ea.

– Te cred, dar orice poate fi interpretat greşit, iar lucrurile pot scăpa de sub control.

– A venit Jack, exclamă Laurie cu un aer nevinovat, în timp ce el se îndrepta spre masa lor.

Malcolm se ridică imediat şi luă mâna întinsă de Jack. După ce se salutară, cei doi bărbaţi se aşezară unul lângă altul. Jack se uită spre Annette care stătea faţă în faţă cu el şi-i zâmbi:

– Sper c-ai avut o zi bună cu clienţii tăi americani.

– A fost bună, într-adevăr, răspunse ea. Ţi-au lăudat articolul, iar acum vor să vină la licitaţia din septembrie.

– De fapt, articolul lui Jack a apărut la momentul oportun, in-

terveni Malcolm. Ai la dispoziţie în jur de patru luni în care să faci promovarea. De fapt, ceva mai puţin ca la licitaţia pentru Rembrandt. Făcându-i semn chelnerului care aştepta în apropiere, Malcolm se întoarse spre Jack şi-l întrebă:

– Ce doreşti să bei?

– Un pahar cu vin roşu, la fel ca tine. Mulţumesc, Malcolm.

După ce dădură comanda, Laurie spuse:

– Abia aştept să citesc profilul lui Annette de duminică. Sunt o mare admiratoare a ta, Jack.

El îi zâmbi cu căldură observând încă o dată cât era de frumoasă şi fermecătoare. Brusc, devenind conştient de faptul că o fixa cu privirea, îi spuse repede:

– Am fost impresionat de acea balerină a lui Degas şi am crezut că e autentică. E dovada a ceea ce ştiu despre artă.

– Cred că mulţi s-au înşelat, îi spuse Laurie. Omul obişnuit nu se gândeşte că ar putea fi un fals. Nu suspectează nimic.

– Înţeleg. Jack se întoarse şi i se adresă lui Malcolm: Annette mi-a vorbit de cei mai mari falsificatori de tablouri şi m-am gândit să scriu despre falsuri şi falsificatori, insistând asupra lui Elmyr de Hory şi a colaborării dintre John Drewe şi John Myatt. Mi-a zis că m-ai putea ajuta.

– Voi încerca, răspunse Malcolm. Cunosc câteva persoane care au fost înşelate în trecut.

Sosi vinul roşu al lui Jack, el ridică paharul şi toastă pentru Laurie şi Malcolm.

– Pentru voi doi. Felicitări pentru logodnă. Şi ţie, Annette, pentru viitoarea ta licitaţie. Să fie cea mai mare licitaţie organizată vreodată.

Cina s-a desfăşurat într-o atmosferă relaxată, spre uşurarea lui Annette. Malcolm şi Jack au discutat îndelung despre falsuri, falsificatori şi contrafaceri în lumea artei. Era evident că îl interesa această temă. Atât ea, cât şi Laurie au intervenit din când în când referindu-se la felul în care John Drewe a reuşit să pătrundă în arhivele Tate. A fost un act atât de îndrăzneţ încât depăşea orice închipuire.

Când bărbaţii au abordat subiecte legate de sport, exprimându-şi punctele de vedere despre fotbal, fotbalişti şi relaţiile lor extraordinare cu femeile, atunci când nu erau pe teren, Annette şi Laurie s-au lansat într-o lungă discuţie despre cununia lui Laurie. Trecând de la localuri la rochiile de mireasă şi bisericile preferate de Laurie au ajuns la data nunţii. În cele din urmă au stabilit ca aceasta

să fie celebrată în prima sâmbătă din luna iulie.

După ce li s-a servit mâncarea, au început să discute în grup. Annette a descoperit că Jack împărtăşea unele dintre preocupările lor şi asta îi făcu plăcere, ca şi pronunţatul lui simţ al umorului. Făcea comentarii ireverenţioase, pline de haz la adresa unor persoane cunoscute din lumea showbizului sau a politicii. I-a distrat copios pe tot parcursul mesei.

Spre sfârşitul serii, Jack spuse brusc:

– Te duc acasă, Annette, am la dispoziţie maşina. Invitaţie e valabilă şi pentru voi, Malcolm şi Laurie.

– Mulţumim, Jack, răspunse Malcolm. Dar am închiriat o maşină cu şofer în seara asta, pentru că nu existau locuri de parcare în zonă.

După ce au ieşit, Jack şi-a sunat şoferul pe mobil. Annette şi-a luat rămas-bun de la Malcolm apoi şi-a îmbrăţişat sora. Jack i-a promis lui Malcolm să stabilească o altă întâlnire şi a ajutat-o pe Annette să urce când i-a venit maşina. Când s-au depărtat suficient de Ivy, Jack i-a luat mâna şi i-a spus:

– Trebuie să stăm de vorbă. Mergem să bem ceva? Ce zici de Annabel's? Dorchester?

Annette ezită, clătinând din cap.

– Cred că ar fi mai bine să mergem într-un loc unde să nu fim văzuţi.

Jack a privit-o intens în lumina slabă din maşină, dar n-a comentat, apoi i-a dat şoferului adresa sa din Primrose Hill. Venind mai aproape de ea, a întrebat-o:

– S-a întâmplat ceva?

Pe un ton coborât, ea i-a relatat conversaţia avută mai devreme cu Malcolm, comentariile auzite despre ea că şi-ar fi dus amicul la Knowle Court, apoi despre felul în care s-au sorbit din priviri la Le Caprice.

– Dar am fost foarte precauţi! Nu numai la Knowle Court, ci şi în restaurant. Dumnezeule, oamenii sunt teribili, le place să inventeze, să spună ce n-au văzut şi să bârfească.

– Sunt de acord. Oricum, cred că e mai înţelept să urmez sfatul lui Malcom şi să fiu atentă.

– Nu ştie de noi, nu?

– Sigur că nu. Nici măcar lui Laurie nu i-am spus. De fapt, nu ştie nimeni, Jack. Cei care au vorbit cu Malcolm i-au transmis presupunerile ce se fac. El le cataloghează drept zvonuri.

– Crezi că o fi spus Christopher cuiva despre faptul c-am venit

acasă la tine?

– Nu, nu cred, cu toate că el e mare flecar. N-ar face una ca asta. Şi tot el mi-a sugerat să te aduc la Kent, chiar a insistat. N-am idee cine a răspândit zvonurile. Dar ce rost are să riscăm?

– Ai dreptate.

– Ce vrei să discutăm? Păreai foarte serios.

– Diverse, dar mai întâi să ajungem în apartamentul meu.

Annette se rezemă de el murmurând:

– Jack, articolul de astăzi din ziar a fost foarte bine scris şi a promovat perfect viitoarea mea licitaţie. Îţi mulţumesc din nou.

– A fost plăcerea mea. El îi ridică faţa şi o sărută uşor pe gură, iar tot restul drumului tăcură cu braţele înlănţuite, cufundaţi în gânduri.

Când au ajuns în apartamentul lui din Primrose Hill, Jack i-a cerut şoferului să aştepte şi a condus-o în clădire.

– E o extravaganţă să ţii maşina, îi spuse Annette.

– Ştiu că nu vei rămâne toată noaptea aşa că trebuie să te trimit acasă în siguranţă. Uneori e greu de găsit un taxi în zona asta.

După ce intrară în apartamentul lui Jack, acesta o luă în braţe şi o sărută, iar ea îi răspunse cu ardoare. Când se despărţiră, el zise:

– A fost cam greu să fiu atât de protocolar în prezenţa celorlalţi, dar tu ai fost la înălţime şi ai dat tonul perfect.

Annette schiţă un zâmbet.

– Cred că suntem actori buni amândoi, nu? Ne-am greşit vocaţia.

Jack începu să râdă şi o conduse în living.

– Să ne aşezăm aici. Zona mea de lucru este în cealaltă parte a camerei. O conduse spre sofa, aduse o masă cu băuturi şi o întrebă: Doreşti un pahar cu vin? Altceva?

– Deocamdată nimic, mulţumesc.

Jack îşi turnă un coniac mic şi reveni pe sofa alături de ea. Imediat trecu la subiect:

– Trebuie să plec weekendul acesta şi aş vrea să vii cu mine.

Luată prin surprindere, Annette îl privi lung.

– Jack, ştii că nu pot merge oriunde cu tine. Nici măcar la Clapham Common, dacă asta ar însemna să lipsesc noaptea din Eaton Square. Dar unde pleci aşa brusc?

– Trebuie să mă duc la Beaulieu. Am primit un telefon azi la ora patru. Amaury, îngrijitorul casei mele, a căzut pe treptele pivniţei de la vilă şi şi-a rupt braţul stâng şi piciorul. Hortense, soţia lui, e întrucâtva depăşită de situaţie, aşa că trebuie să mă duc acolo să organizez totul, în primul rând să găsesc pe cineva să-i facă treaba

lui Amaury cât timp e indisponibil. Hortense este atât de supărată că va trebui să angajez o tânără să-i preia unele dintre atribuţii. Jack luă o înghiţitură de coniac şi continuă: M-am gândit că ar fi plăcut să mă însoţeşti câteva zile; aş vrea să vezi vila.

– Jack, ştii că-mi ceri imposibilul. Trăgând aer în piept, îi spuse: Soţul meu, Marius, a fost foarte furios la telefon, dimineaţă.

Privind-o şi încruntându-se, Jack zise:

– Ce vrei să spui?

Annette îi relată comentariile lui Marius, subliniind atitudinea lui agresivă şi felul în care ţipase la ea.

Jack s-a rezemat gânditor de speteaza canapelei. După câteva secunde s-a îndreptat de spate, s-a întors cu faţa la ea şi i-a luat mâna în palmele sale.

– Trebuie să-l părăseşti. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. O să locuim împreună până la terminarea divorţului, apoi ne vom căsători, Annette.

– O, Jack, ştii că nu e posibil.

– Dar te iubesc şi mă iubeşti. Mă iubeşti, nu?

Când ea tăcu, el zise:

– Ştii că mă iubeşti, aşa că spune-mi-o. Te rog, Annette. Se încordă brusc şi o privi neliniştit.

– Da, te iubesc, Jack. N-am mai iubit pe nimeni până la tine... se opri cu lacrimile strălucind în ochii ei mari.

– Nici pe Marius? La începutul căsătoriei?

– L-am iubit, e adevărat. Şi dragostea a crescut, pentru că avea grijă de mine, mă aprecia. Îl iubesc şi acum. Dar n-am fost îndrăgostită, nu în felul acesta. Niciodată, ăsta e adevărul.

– Dar acel bărbat? Cel cu care ai avut o escapadă romantică la La Réserve, cu ani în urmă? Nu l-ai iubit?

– Am fost foarte îndrăgostită, copleşită de emoţii, dar acum când mă uit în urmă, nu cred că l-am iubit. Sau, mă rog, la acea dată mi-am închipuit că-l iubesc. Am petrecut foarte puţin timp împreună.

Aplecându-se spre ea, Jack o trase spre el şi-i cercetă chipul.

– Sentimentele noastre sunt copleşitoare şi foarte autentice Annette şi aş vrea să-mi petrec restul vieţii alături de tine. Sincer vorbind, am fost logodit de două ori şi am rupt logodna. Pentru că ştiam că nu sunt îndrăgostit, tot aşa cum n-am iubit-o pe Lucy şi i-am spus acum lucrul acesta. Am sunat-o ieri. Dar ştiu că sunt îndrăgostit de tine şi că sentimentele mele vor dăinui tot restul vieţii.

Tu eşti raţiunea mea de a fi.

– O, Jack, dragul meu... el nu-mi va acorda niciodată divorţul şi...

– Nu-mi pasă, i-o reteză el. Putem trăi împreună. Nu este nevoie de o bucată de hârtie ca să consfinţească dragostea noastră. Oricum, astfel de convenţii nu mai contează astăzi. Oamenii trăiesc împreună, au copii, îşi fac o familie fără să-şi legalizeze legătura. De ce nu şi noi?

– Sunt prea bătrână pentru tine, Jack, Voi împlini patruzeci de ani în iunie, iar tu vei dori copii într-o bună zi.

– Nu eşti prea bătrână! Şi dacă nu vom avea copii, nu-mi pasă. Pe tine te vreau, nu copiii pe care nici nu-i cunosc. Trebuie să-i ceri divorţul când se va întoarce de la Barcelona. Nu trebuie să mai aştepţi nicio clipă.

– Jack, te rog, crede-mă, nu mă va lăsa să plec niciodată. Se va răzbuna, îmi va crea probleme nu numai mie, dar şi ţie. Lacrimile îi ţâşniră din ochi prelingându-se pe obraji.

– O, draga mea, te rog, nu... spuse Jack, ştergându-i lacrimile cu vârful degetelor. Putem fi împreună, îţi promit. Te iubesc atât de mult încât viaţa mea fără tine nu are sens... ştiu că sună patetic, dar este adevărat. Suntem suflete pereche, suntem meniţi să fim împreună. Ne potrivim în toate privinţele.

Annette îl privi, ştiind că spunea adevărul. Şi mai ştia şi că Marius îi va hăitui câte zile va mai avea. Nu-i păsa ce-i va face ei, dar nu-i putea permite să-l pedepsească pe Jack.

– O, dragul meu, şi eu te iubesc la fel de mult. Numai că nu putem fi împreună.

– Ba putem. El duse mâna la buzunar, scoase o cutie mică din piele, cam uzată, şi i-o întinse. E pentru tine.

Ea o deschise şi tresări când văzu inelul cu diamant pe fondul negru de catifea.

– Jack, nu-l pot accepta! Nu mă pot logodi cu tine şi tu ştii asta. Dar sunt foarte impresionată şi îţi mulţumesc că mi l-ai oferit...

Jack luă cutia, scoase inelul, luă mâna ei dreaptă şi puse inelul pe al treilea deget.

– Gata. S-a rezolvat. Într-o zi, când ne vom căsători, îl vei purta pe inelar.

– Nu-l pot accepta, Jack, şi eu...

– Nu e un inel de logodnă, o întrerupse el. Deocamdată e *inelul prieteniei*. I-a aparţinut mamei şi nu l-am dăruit niciodată vreunei

femei. I-a fost oferit mamei de tatăl meu biologic, iar când s-a măritat cu Peter, l-a scos şi nu l-a mai purtat niciodată. Mi l-a dat mie şi mi-a zis aşa: Mi-a fost dăruit cu dragoste adevărată, Jack, iar tu trebuie să-l oferi doar femeii pe care ştii c-o iubeşti cu adevărat. Iar aceea eşti tu, draga mea.

Annette era mişcată până la lacrimi. Nu voia să se certe cu el din cauza inelului sau să-l forţeze să-l ia înapoi. Nu în acest moment cu o puternică încărcătură emoţională. Îl va pune deoparte şi i-l va înapoia, când el va putea să-l accepte cu calm.

– Pare atât de frumos pe degetul tău, murmură Jack zâmbind brusc. Aplecându-se spre ea, începu s-o sărute pasional şi, după o clipă, îi şopti: Vino să găsim un pat ca să pecetluim înţelegerea noastră.

În cele trei zile care au urmat au fost nedespărţiţi, au trăit în ceea ce Annette numea un „nor de dragoste".

Joi şi vineri dimineaţă, Annette se duse la birou, lucră puţin, apoi plecă pe la unsprezece. În fiecare zi îi spunea lui Esther că se duce la cumpărături, să-şi caute o rochie pentru nunta lui Laurie, că încerca să-i pregătească acesteia trusoul. Ar fi vrut să-i găsească cele mai potrivite toalete pentru luna de miere cu Malcolm în Italia.

Dacă Esther o credea sau nu, Annette nu ştia. Asistenta ei părea să accepte ce îi spunea, iar dacă intervenea ceva ce nu suporta amânare, urma s-o caute pe telefonul mobil.

Imediat ce părăsi biroul, Annette luă un taxi până la apartamentul lui Jack, din Primrose Hill unde vorbiră, făcură dragoste, mâncară, moţăiră şi făcură dragoste din nou.

Au mers de două ori la casa tatălui lui din Hampstead, pentru ca el să verifice dacă totul era în ordine. Inevitabil au ajuns în camera lui de copil şi s-au iubit cu patimă pe acel pat îngust, îmbătaţi unul de altul.

Erau şi momente de tăcere, când stăteau unul lângă altul, iar Annette nu mai contenea să se mire de ea însăşi. Ea, căreia nu-i plăcuse niciodată să facă sex, nu se putea despărţi de Jack, devenise insaţiabilă, era vrăjită de el, transformată de propria-i dorinţă şi de senzualitatea recent descoperită.

El pusese complet stăpânire pe ea, pe trupul ei, pe inima ei, pe sufletul şi mintea ei. Îi aparţinea. Şi ştia că va fi aşa întotdeauna. Erau momente în care se oprea să se gândească la el, amintindu-şi ce-i spusese el cândva despre puterea sexului şi cum poate

schimba oamenii. Avusese dreptate. Ea fusese transformată de el.

Pe neaşteptate a venit duminica, iar el a plecat. În timp ce el zbura spre Nisa să rezolve problemele cu Amaury şi Hortense, ea îşi citea profilul din *Sunday Times* şi zâmbea în sinea sa.

Jack scrisese despre viaţa ei aşa cum era acum, menţionând în treacăt copilăria sau puţinele date referitoare la trecutul ei. Se concentrase pe vânzarea Rembrandt-ului... inteligenţa ei, memoria prodigioasă, îndemânarea, cunoştinţele extraordinare în materie de artă. Dar făcuse din ea o persoană caldă şi drăgăstoasă. Şi frumoasă. Într-un fel, era o scrisoare de dragoste dedicată ei. Ea o acceptase pe deplin mulţumită.

Mai târziu în acea dimineaţă o sunaseră Malcolm şi Laurie, ca şi Margaret Mellor, Christopher şi Jim. Toţi i-au spus acelaşi lucru: Jack scrisese un articol minunat, iar ea trebuia să fie fericită pentru că putea exercita o influenţă benefică asupra publicului.

Dar ea nu era fericită pentru că deja Jack îi lipsea. Jack Chalmers. Amantul ei. Bărbatul pe care-l iubea. Înţelegea acum că trebuia să rupă legătura cu el. Dacă nu-l părăsea pe Jack, ci pe Marius, acesta îi va distruge viaţa lui Jack. Era convinsă că Marius se va răzbuna pe el. Şi pe ea. Şi cel mai probabil o va da pe mâna poliţiei, contribuind la închiderea unui caz neelucidat de crimă. Şi-ar putea petrece tot restul vieţii la închisoare.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Sunt bine, monsieur Jacques. Nu era nevoie să veniţi, m-aş fi descurcat şi singură, exclamă Hortense, când Jack o eliberă din îmbrăţişare. Iar săptămâna viitoare vine nepoata mea, Albane, de la Marsilia, ca să mă ajute în casă.

Stăteau în mijlocul holului de la intrarea din vila Saint-Honoré unde el lăsase cele două valize mici. Jack îi spuse:

– Foarte bine. Ştiu că trebuie să-l îngrijeşti pe Amaury, aşa că nu te poţi ocupa şi de casă.

– Astăzi Amaury se simte mai bine, monsieur Jacques. Ieri a fost în stare de şoc.

Hortense şi Jack străbătură bucătăria, holul din spate, apoi intrară în apartamentul din faţa grădinii de zarzavat. Acolo locuiseră Hortense şi Amaury timp patruzeci de ani.

Când au intrat în living, un zâmbet larg i-a luminat chipul lui Amaury marcat de trecerea anilor şi, când Jack s-a apropiat, i-a spus:

– Monsieur Jacques, regret că nu mă pot ridica.

– Nici nu încerca s-o faci, răspunse Jack cu căldură, aplecându-se asupra bătrânului şi bătându-l pe umăr. Îmi pare rău că ţi s-a întâmplat tocmai ţie. Sper că nu ai dureri mari.

– Nu sunt insuportabile. Mi-e greu să mă mişc. Îşi privi obidit braţul, apoi piciorul, amândouă în mulaje de ghips şi bandaje. Făcu o grimasă. Un accident stupid, monsieur Jacques. Mă grăbeam. Fără motiv. Îmi pare tare rău.

– A fost un accident, Amaury, lucruri de-astea se întâmplă tot timpul. Iar treptele pivniţei sunt cam abrupte. În câteva săptămâni te pui pe picioare.

– Grădina... cine se va ocupa de ea, monsieur? Îmi fac griji.

Ai grijă doar de tine şi fă-te bine, Amaury. O voi suna pe amica mea, Claudine Villiers. Sunt sigur că mă poate ajuta. Cunoaşte pe toată lumea din zonă. Poate ne va recomanda pe cineva.

– *Oui, monsieur Jacques. Merci.*

Întors în holul de la intrare, Jack îşi luă laptopul, mica valiză cu lucrurile pentru noapte şi urcă. În biroul său lăsă jos laptopul şi valiza, apoi privi în jur. Totul era la locul său, exact cum trebuia.

Prin ferestrele larg deschise pătrundea mirosul florilor adus de briza uşoară. Era o zi frumoasă, însorită, iar pe cerul albastru nu se vedea niciun nor. Îşi dori ca Annette să fi fost cu el. Vorbise deja de două ori cu ea în cursul zilei. O dată de la Heathrow, apoi mai târziu când aterizase la Nisa. Se bucurase că îi plăcuse articolul despre ea, dar de fapt, ştiuse că va fi aşa.

După ce îşi scoase haina şi o puse pe spătarul scaunului, se aşeză la birou şi o sună pe Claudine. Robotul intră imediat în funcţiune, aşa că-i lăsă un mesaj, cu rugămintea de a-l suna cât mai repede pentru a soluţiona o problemă ce nu suferă amânare.

În câteva minute sună telefonul, iar el ridică imediat receptorul.

– Alo?

– Bună, Jack, sunt Claudine. M-ai căutat?

– O, bună, Claudine! Am o problemă şi mă întreb dacă m-ai putea ajuta.

– Dacă pot. Despre ce este vorba? întrebă Claudine.

El îi spuse despre accidentul suferit de Amaury pe treptele pivniţei, de oasele rupte şi o întrebă dacă ştia vreun grădinar, dispus să lucreze câteva luni la vilă. I-a promis că-l va suna într-o oră.

Jack a rămas o vreme la biroul său simţindu-se pierdut şi nefericit fără Annette. Se obişnuise cu răsfăţul de a petrece cu ea ore nesfârşite în ultimele zile. O voia lângă el acum şi pentru totdeauna. Oftă. Era pe deplin conştient că urmau vremuri grele pentru amândoi, în special când Marius se va întoarce la Londra.

Marius Remmington. Ştia că Annette se temea de el şi nu înţelegea motivul. Soţul ei era un manipulator care-i controla viaţa, asta ştia din bârfele care circulau pe seama lui, dar se pare că altceva o speria. Repeta mereu că Marius n-o va lăsa să plece, că nu va divorţa niciodată. Dar îl putea părăsi ea, nu?

Se gândi la asta timp îndelungat. Într-un fel, bărbatul era la fel de misterios ca şi Annette. Iar ea avea grijă să nu dezvăluie nimic despre anii tinereţii în faţa lui. Oare ce putea ascunde? Nimic, cu siguranţă.

Într-o oră, Claudine îl sună.

– Am găsit un grădinar pentru tine, Jack. Îl cheamă Antoine. Să-i spun să vină să te vadă mâine pe la trei?

– E o oră foarte potrivită pentru mine.

– Iar tu vii la masă marţi?

– Ar fi grozav, Claudine. Apropo, ce face Lucy?

– E plecată, Jack. În Italia cu afaceri. Ne vedem marţi.

După câteva, clipe Hortense apăru şi spuse:

– A, aici eraţi, monsieur Jacques. Vreţi să mâncaţi acum?

– *Merci* Hortense, murmură el, apoi coborî pe terasă unde fusese aşezată masa pentru o persoană.

Annette nu-l sunase toată ziua şi asta îl contrariase, dar se hotărâse să mai aştepte şi s-o sune el mai târziu, seara. Spre încântarea lui, îi telefonă pe la nouă, ora Londrei, zece la el.

– Jack, regret că nu te-am sunat mai devreme, spuse ea, cu o

voce care se auzea tot mai slab. Am cinat cu Laurie şi Malcolm şi abia am ajuns acasă. Le-a plăcut articolul.

– Mulţumesc, draga mea. Ascultă, mă voi întoarce mai repede decât am crezut. Îi povesti despre accidentul lui Amaury, sosirea iminentă a nepoatei lui Hortense şi reuşita lui Claudine în a-i găsi un grădinar şi adăugă: dar aş sta mai mult dacă ai veni aici la mine.

– Numai dacă aş putea, dar ştii că nu e posibil. Şi Jack... ştii că trebuie să fim precauţi, îl avertiză Annette.

– Înţeleg, răspunse el, hotărât să facă aşa cum îi spunea. Când se întoarce Marius? o întrebă calm, nevrând s-o supere.

– Presupun că pe la sfârşitul săptămânii viitoare. Nu ştie niciodată cât durează studiile sale.

– Înţeleg. I-a plăcut profilul?

– Nu m-a sunat azi.

Jack era surprins. De fapt, Marius fusese cel care-l alesese să scrie despre ea.

– Poate nu l-a văzut încă, doar e în Spania.

– Ai dreptate.

Au mai vorbit puţin, iar el s-a abţinut să pomenească ceva despre despărţirea de Marius. Ar fi plictisit-o doar. Cert e că a răsuflat uşurat că Annette îl sunase înapoi. Acum se putea culca fericit.

Dar n-a dormit bine. S-a răsucit de pe o parte pe alta câteva ore. Când, în cele din urmă a adormit, a fost asaltat de coşmaruri teribile.

Se afla pe un câmp de luptă, unde trupurile morţilor erau aruncate unul peste altul şi-şi căuta tatăl, strigându-l, întorcând cadavrele cu faţa în sus, să le vadă chipurile. La tot pasul vedea sânge şi moarte, dar unde se afla ? În ce ţară? Şi atunci îşi văzu tatăl venind spre el cu un cadavru în braţe. Jack alergă spre el, împiedicându-se de morţi. Şi când ajunse la tatăl său, văzu că avea chipul însângerat, că sângele i se scurgea pe bărbie, pe trupul fetei pe care o ducea în braţe. Ea era lipsită de viaţă, îmbrăcată în rochie de mireasă. Aceasta devenise stacojie de la sângele ei. Jack se cutremură când îi văzu ochii lipsiţi de expresie, capul căzut. Era moartă.

Tatăl său îi spuse printre lacrimi că trebuia să găsească un doctor care s-o ajute pe draga sa prietenă, Hilda. Jack merse alături de tatăl său, temându-se să-i spună că fata murise. Şi curând au găsit o asistentă de la Crucea Roşie îngenuncheată în noroi şi sânge, cu uniforma ei murdară de noroi şi pătată de sângele morţilor. Era

mătuşa Helen cu un stetoscop în mână. Se apropie de fată cu braţele deschise.

Jack îi părăsi. Începu să meargă pe câmpul desfundat. Dar era greu. Mama îi făcea semne, îndemnându-l să meargă înainte, dar el continua să se afunde în noroi. Era ca melasa în care i se afundau picioarele. Brusc nu se mai putu mişca. Îl auzi pe fratele său, Kyle, strigându-l pe nume. Îi răspunse şi-i văzu pe tatăl său vitreg, Peter, şi pe Kyle, iar ei veniră, şi-l traseră de mâini din noroi, salvându-i viaţa.

La distanţă se vedea o ambulanţă. Şoferul făcea semne cu mâna. Cei trei se luptau din răsputeri târându-şi picioarele prin noroi. În mod inexplicabil toată lumea dispăruse. Erau doar ei trei în afară de morţi, singurii supravieţuitori pe câmpul morţii. Când au ajuns la ambulanţă, acolo îl aştepta Nigel, tatăl său biologic. El i-a spus:

– Găseşte-o pe Hilda Crump. Este pe undeva pe-aici, vie.

Jack a continuat să coboare drumul lăsându-i în urmă pe cei trei. La distanţă o vedea pe Annette. Împingea un scaun cu rotile. Când a ajuns la ea, a văzut că lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Repeta în continuu c-o pierduse pe Laurie, că nu ştia unde se află.

Au pornit împreună pe drum. Tirul armelor se auzea din nou. Zgomotul făcut de bombele care explodau era asurzitor. Annette a lăsat scaunul cu rotile şi s-a depărtat de el în fugă. A alergat după ea dar n-a prins-o din urmă.

– Annette, Annette, aşteaptă-mă, striga, însă cuvintele lui erau luate de vânt, înecate de zgomotul puştilor...

Lumina zorilor care se strecura prin obloanele de lemn, l-a trezit brusc. Era scăldat în sudoare.

Jack a făcut un efort să se dea jos din pat, şi-a scos pijamaua udă şi a făcut câţiva paşi prin încăpere. Avea o durere de cap cumplită, lucru neobişnuit pentru el. S-a dus la baie, a intrat sub duş, a dat drumul la apă şi a lăsat-o să-i biciuiască trupul. După ce s-a uscat, şi-a pieptănat părul şi s-a întors în dormitorul său. Uitându-se la ceas, a văzut că era abia şase. Şi-a pus un şort şi o pereche de papuci marocani plaţi, a coborât la bucătărie unde şi-a pregătit o ceaşcă de cafea, apoi a ieşit afară pe terasă.

Aerul proaspăt era rece, liniştitor. Sorbi din cafea amintindu-şi coşmarul şi se cutremură. Clătină din cap şi bău mai multă cafea, sperând că acea durere chinuitoare de cap va ceda.

Hilda Crump.

Se întrebă ce se întâmplase oare cu ea? Cu siguranţă detectivul particular pe care-l angajase nu-i putuse da de urmă. Parcă dispăruse în neant. *Poate murise.* Aşa că-i spusese detectivului să oprească cercetările.

Cunoştea numele ei de la mama, care susţinea că Hilda Crump a fost prietena tatălui său. Acesta a fost singurul element la care se adaugă faptul că potrivit spuselor mamei sale, Hilda Crump lucrase la Remmington Art Gallery.

Se pare că nu fusese aşa, după cum reieşea din declaraţia detectivului. La galerie nu auzise nimeni de ea şi nici nu figura în registrele lor computerizate. Detectivul dăduse chix.

Ei bine, nu mai contează acum, se gândi Jack şi se duse înapoi la bucătărie să mai ia o ceaşcă de cafea. Când îşi umplu cana, îşi aminti c-o căutase pe Hilda Crump pentru că voise să afle date suplimentare despre tatăl său biologic. Crezuse că ea îi va putea fi de ajutor, că-i va spune ceva important, mai mult decât ştia deja.

Voise să afle dacă tatăl său fusese un bărbat decent şi, în acelaşi timp, un afemeiat. Dar cu ce îl ajuta asta de fapt? Îl făcea să se simtă mai bine faptul că tatăl său se dovedise a fi un om de treabă? Nu ştia şi, brusc, nici nu-i mai păsă. El, Jack Chalmers, ajunsese unde îşi dorise şi n-avea ce să-şi reproşeze. Întotdeauna fusese nehotărât cu femeile din viaţa sa, pentru că nu le iubise. Înţelegea abia acum lucrul acesta. Asta nu însemna că ar fi vrut să fie îndrăgostit, aşa cum era de Annette.

Pierduse vremea pentru că nu descoperise adevărata dragoste. Va accepta cine este şi cum este ca bărbat fiindcă ştia că se poate împăca cu sine. Era sincer, onorabil, avea etică şi integritate. Asta i se părea de-ajuns. Avea genele tatălui său şi ale mamei, dar ajunsese un om bun şi Jack considera că Peter Chalmers îşi făcuse pe deplin datoria.

Şi asta era tot ce trebuia să ştie.

Partea a Patra

Un informator întâmplător

„Cunoaşterea înseamnă putere."
Francis Bacon, *Meditationes Sacrae*

„Ce înspăimântătoare poate fi cunoaşterea adevărului!"
Sofocle, *Oedip Rege*

TREIZECI ŞI OPT

În multe privinţe, Jack era sclavul obiceiurilor şi, ori de câte ori se întorcea la vila Saint-Honoré, se ducea la La Réserve la micul dejun, prânz sau cină. În această minunată şi însorită dimineaţă de marţi, în aer pluteau miresmele florilor de primăvară, copacii erau înfrunziţi pretutindeni, în vreme ce el se îndrepta spre vechiul şi încântătorul hotel pe care-l frecventase încă din copilărie.

Mergea lejer când a plecat de la vilă la ora opt, ora perfectă pentru el să ia micul dejun pe terasa hotelului, care dădea spre Mediterana.

Se simţea excelent astăzi: dormise bine şi nu mai era bântuit de amintirea coşmarului. Durerea de cap care-l chinuise aproape toată ziua precedentă dispăruse, se simţea revigorat şi pregătit să abordeze orice subiect.

Muncise din greu la manuscris până noaptea târziu, mulţumit de fineţea intervenţiei editorului său, care fusese intuitiv, precis şi atent, calitatea muncii ei fiind evidentă. Îi trimisese deja un *e-mail* pentru a-i lăuda eforturile şi a-i mulţumi. Răsuflase uşurat că nu avea nimic de tăiat, adăugat sau rescris. Va putea să termine lectura până după-amiază, să adauge propriile sale elemente de editare şi să i le returneze publicistului înainte de data-limită.

Acest gând îl făcuse să se simtă fericit, pentru că era un profesionist autentic care nu depăşea niciodată termenele-limită, şi rareori refuza cerinţa editorului să facă redactarea, cu excepţia situaţiilor în care era suprasolicitat, lucru pe care editorul său îl evitase până în acest moment. Era fericit că primise două telefoane ieri de la Annette, care-l sunase din proprie iniţiativă.

Prima dată i-a spus că fusese asaltată de telefoane în legătură cu articolul lui, că oamenii vroiau să ştie data următoarei licitaţii, şi îşi exprimaseră dorinţa să fie incluşi pe lista de invitaţi. Al doilea telefon i l-a dat pentru a i se confesa că avea deja trei oferte extraordinare pentru *Mica balerină* a lui Degas.

– Toate de la clienţi buni, vechi, cu mulţi bani de cheltuit. Dar i-am refuzat pe toţi, îi explicase ea târziu, noaptea trecută. Simplu, pentru că nu vreau să accept o ofertă prealabilă. Instinctul îmi spune că vânzarea trebuie făcută în cadrul unei licitaţii. E o capodoperă, a cărei publicitate este extrem de importantă şi ştiu că voi obţine un preţ imens, dacă o scot la licitaţie. Iar Sotheby's face o treabă minunată.

El o complimentase pentru decizia ei şi mai sporovăiseră vreo jumătate de oră pe diferite teme, atingând doar în treacăt subiectul relaţiei lor. Jack intuise că ea nu voia să-l abordeze la acea oră târzie din noapte aşa că se abţinuse să discute viitorul lor comun. Încheiaseră convorbirea fără replici contradictorii cu privire la ruperea relaţiei.

Jack merse sigur pe sine pe bulevardul Maréchal Leclerc, aşteptând ca traficul să se mai descongestioneze înainte de a traversa strada aglomerată spre hotel. Se opri un moment la intrare admirându-i o dată în plus fondul albastru al cerului fără cusur şi fundalul mării albastre, adânci.

Mergând lejer pe alee, vorbi cu portarul, apoi cu recepţionerul în holul mic, care îi ură bun-venit.

Coborî câteva trepte în barul de formă alungită şi păşi pe pardoseala din gresie teracota, îndreptându-se spre restaurant şi terasa aflată dincolo de acesta. Sunetul puternic al unui telefon mobil îl făcu să se oprească şi să se uite în jur, dar era singur în bar. Când telefonul continuă să sune insistent se uită la dreapta sa, prin uşile duble, spre grădină, unde se servea, de asemenea, micul dejun.

Pe moment îşi ţinu respiraţia şi automat făcu un pas înapoi în partea întunecată a încăperii, mai aproape de bar, cu mâna sprijinită de speteaza unui scaun înalt.

Nu-şi putea crede ochilor. O femeie înaltă, voluptoasă cu păr roşu ca de foc, îmbrăţişa un bărbat cu părul argintiu, şi cei doi se sărutau pasional, ignorând sunetul prelung al telefonului. Şi nu se putea înşela în privinţa bărbatului. Era chiar Vulpea Argintie. Nimeni altcineva decât Marius Remmington.

Jack era uluit. Constată că nu se putea mişca din locul acela, urmărindu-i de aproape pe cei doi. În cele din urmă se despărţiră, iar femeia scotoci în poşeta ei mare din piele de şarpe de pe scaun, scoase telefonul şi preluă apelul. Marius îşi dădu jos blazerul negru, îl puse pe speteaza scaunului şi se aşeză. După ce termină de vorbit, femeia se aşeză lângă Marius. Îşi apropiară imediat capetele şi continuară să se sărute. Marius nu-şi putea lua mâinile de pe ea.

Jack ar mai fi zăbovit acolo deopotrivă fascinat şi îngrozit, dar un chelner ieşi din restaurant îndreptându-se spre el. Nu era chelnerul pe care-l cunoştea, dar se întoarse şi ieşi repede din bar: urcă în grabă treptele şi intră în hol.

Hotelierul păru surprins că-l vede atât de repede, iar Jack simţi nevoia să-i dea o explicaţie:

– Mă întorc imediat. Am uitat să-mi iau ziarele.

– Pot trimite un băiat să le ia, monsieuer Chalmers, dacă-mi spuneţi ce ziare doriţi.

– Nu m-am decis încă pentru care să optez, aşa că mă duc să le iau eu, dar mulţumesc, oricum, Marcel. Cu un gest din cap şi un zâmbet foarte larg, Jack străbătu holul spre uşa de la intrare.

Rămase un moment pe trepte, iar când tânărul portar apăru brusc împingând un cărucior cu bagaje, Jack se duse spre el şi-i spuse:

– Cred că am zărit o veche amică, Magda Rollins, o bine cunoscută actriţă englezoaică. Portarul clătină din cap.

– Nu locuieşte nimeni în hotel cu acest nume, monsieur.

– Dar tocmai am zărit-o, protestă Jack. Este însoţită de un englez înalt, cu părul argintiu. Sunt în grădină în afara barului.

– O, aceea e madame Elizabeth Lang şi nu e actriţă, monsieur Chalmers. E artistă.

– Adică pictoriţă?

– *Oui, oui,* răspunse tânărul portar şi surâse afectat, aruncându-i lui Jack o privire grăitoare.

Jack începu să râdă, apoi spuse:

– În acest caz, există cineva la Londra care îi seamănă.

În clipa următoare, o maşină lucioasă de culoarea vinului de Burgundia apăru pe aleea scurtă şi opri chiar în faţa intrării hotelului. Şoferul coborî şi se îndreptă spre portar.

Jack se dădu la o parte, dar nu plecă, curios să afle despre ce discutau. Şoferul maşinii îi spunea că a venit să-l ia pe monsieur Remmington, dar a ajuns prea repede. Putea parca acolo?

După ce-l salută pe portar, Jack porni pe alee, îndreptându-se spre poartă. Trecând pe lângă maşină, observă că era una de colecţie, Bentley Continental Drophead Coupé, o maşină foarte scumpă, probabil veche de douăzeci de ani, dar în stare excelentă. Mai observă şi că numărul de pe plăcuţa din spate a maşinii era de Geneva.

Jack era uluit de scena la care asistase mai devreme şi nu şi-o putea scoate din minte. Femeia era atât de atrăgătoare şi colorată, încât aspectul său friza vulgaritatea. Totul la ea depăşea media: statura, părul, bustul. Fără îndoială era o femeie masivă, fără a fi supraponderală. Era bine îmbrăcată, cu pantaloni albi, cămaşă albă şi un pulovăr alb aruncat pe umeri. Purta multe bijuterii de aur şi un inel cu un diamant galben, mare pe inelar. Ce cuplu frapant, îşi zise Jack; erau înalţi, frumoşi. Iar el e un nemernic, adăugă el în şoaptă.

Ieşind pe poarta deschisă a hotelului, Jack porni pe bulevard spre cele câteva trepte care coborau spre micul port Beaulieu, unde erau andocate iahturile, bărcile cu pânze şi cu motor. În câteva minute intra într-una dintre cafenelele sale preferate. După ce se aşeză, comandă cafea cu lapte şi croasant, apoi se rezemă de speteaza scaunului, încă uluit: revăzând, dar, de fapt, fiind incapabil să absoarbă acea scenă.

Nici într-un milion de ani nu s-ar fi aşteptat să-l vadă pe Marius Remmington cu altă femeie. Sau având un asemenea comportament într-un loc public. Pe de altă parte, era dimineaţa devreme şi nu se afla nimeni în grădină. Dar totuşi se bucurau unul de celălalt, ignorând ce era în jur.

Jack închise ochii.

Nu ştia ce să creadă sau ce să facă. Simţea nevoia să discute cu cineva, dar nu îndrăznea să abordeze cu nimeni un asemenea subiect. Kyle? Nu. Fratele său era ocupat cu noul său film şi avea impresia că exista o relaţie între Kyle şi asistenta sa, Carole. Şi în plus, Kyle nu-i cunoştea pe cei doi protagonişti, aşa că nu putea să-i judece.

Nici cu Laurie sau cu Malcolm Stevens nu putea vorbi. Şi cu siguranţă nu-i va destăinui lui Annette ce văzuse. Nu voia s-o rănească sau s-o supere, iar în momentul acesta nu i se părea oportun ca ea să afle. "A nu vorbi prea mult înseamnă înţelepciune", obişnuia să-i spună mama şi cuvintele ei n-au fost nicicând mai nimerite ca acum. Îşi aminti că a şti înseamnă a fi puternic.

În cele din urmă, Jack se relaxă puţin, îşi bău cafeaua şi mâncă

croasantul, întrebându-se ce să facă. Dar nu putea face nimic, nu? Se gândi la Remmington şi la roşcată: Stătuseră la hotel în weekend? Sau veniseră doar să ia micul dejun, cum făcuse şi el? Bentleyul era al lui Remmington? Sau al femeii? Rămâneau mult timp la hotelul La Réserve sau plecau astăzi?

Nu conta cu adevărat, cu toate că el va trebui să stea departe de hotel până se va asigura. Nu voia să mai dea ochii cu Remmington şi acea femeie.

Ceva mai târziu, în timp ce se întorcea la vilă, Jack nu se gândea decât la ticăloşia lui Marius Remmington care controla viaţa lui Annette şi făcea regula în căsnicia lor, dar în acelaşi timp o şi înşela.

Nu era un lucru nemaiîntâlnit ca un om de afaceri de succes să aibă o amantă; chiar şi cei mai puţin norocoşi călcau strâmb. Aşa sunt bărbaţii. Şi femeile, la fel. Doar nu poţi dansa tangou de unu singur.

Cum să procedez? se întrebă Jack mai târziu, în timp ce stătea în biroul său gândindu-se la situaţie. Nu avea răspunsuri. Pentru că nu existau. Nu avea pe nimeni pe care să-l folosească drept placă de rezonanţă. Iar lui Annette nu-i putea spune. Nu încă. Dar nu excludea această posibilitate.

Jack plecă devreme spre ferma lui Claudine, la cină. Merse la Beaulieu, unde se duse la cea mai bună florărie şi cumpără o orhidee albă pentru ea, scrise o carte de vizită şi plăti. Afară, în maşină, scoase mobilul, formă numărul hotelului, vorbi cu accent american şi întrebă operatoarea dacă putea să-i facă legătura cu domnul Marius Remmington. Aceasta îi spuse că domnul Marius Remmington plecase din hotel în acea dimineaţă. Era o informaţie utilă. Cel puţin acum se putea duce la hotel oricând dorea, dar nu se putu abţine să nu se întrebe unde plecaseră cei doi îndrăgostiţi în acel Bentley frumos.

Jack a avut nevoie de aproape patruzeci de minute să urce dealul la Ferme des Iris, vechea fermă aflată deasupra Beaulieu-lui. A condus încet, gândindu-se la noua turnură pe care o lua viaţa lui Annette. Poate că nu era nouă. De când avea Marius amantă? Tot felul de posibilităţi îi trecură prin minte. Femeia pe care o iubea şi care-l iubea la rându-i era prinsă într-o căsătorie la care ştia că nu va renunţa, susţinând că soţul nu va divorţa. Iar acesta era un nemernic. Avea o relaţie cu altă femeie cu care se afişa la braţ, sau în braţe, în public. Adulterul soţului ei nu reprezenta un motiv de

divorţ? Sau din moment ce şi ea făcea acelaşi lucru, soţul ar fi putut divorţa, nu? Numai că el nu dorea să divorţeze... îşi voia partea de prăjitură care i se cuvenea.

Dar ceea ce ştiu eu e o monedă de schimb, îşi spuse Jack. Îndepărtă din minte gândul acesta propunându-şi să speculeze situaţia mai târziu, dacă va fi nevoie. Şi pe drumul spre fermă se înveseli. Cumva se simţea mai bine în toate privinţele. Începu să chicotească încet. Dacă se va afla adevărul, îl avea la mână pe Marius Remmington.

Claudine Villiers îl aştepta în pragul încântătoarei sale vile noi când el opri în curtea largă care despărţea cele două case aflate una în faţa celeilalte. După ce coborî din maşină şi o îmbrăţişă, el reveni la maşină, scoase orhideea şi i-o oferi.

– Ah, Jack, dragul meu Jack. Eşti atât de galant întotdeauna, murmură Claudine bucuroasă de cadoul primit. *Merci beaucoup,* adăugă şi-l luă de braţ, explicându-i: Vom lua masa în casa mea cea nouă. Am crezut că e mai bine... nu vreau ca gemenele să se entuziasmeze văzându-te din nou. Ştii cum sunt... s-au culcat, Marie are grijă de ele. Eu voi dormi la fermă în seara asta, aşa cum de fiecare dată fac când Lucy e plecată.

– Înţeleg. Oricum vreau să-ţi văd noua vilă, acum că ai terminat renovarea. Ştiu că ai muncit a mult la ea şi sunt sigur că e perfectă.

– Cred că e fermecătoare şi elegantă; ţi-o voi arăta mai târziu. Pentru început, să mergem în bucătăria mea, să luăm un aperitiv. Trebuie să ne pregătim, n'est-ce pas?

Claudine îl conduse mândră în bucătăria pe care el o mai văzuse când nu era încă finisată şi fu încântat de ce vedea. Era foarte bine planificată şi plină de culoare, cu faianţă alb şi albastru peste tot, cu vase de aramă care străluceau, ghivece din piatră pline cu flori un şemineu mare de piatră şi travee pe tavan de care atârnau diferite buchete de ierburi uscate şi lavandă, cârnaţi uscaţi, mai multe vase de cupru şi tigăi.

– Cred că ai făcut un lucru minunat, spuse Jack, observând tot. Îmi place şi barul cu vinuri cu uşi de sticlă. O idee foarte inspirată. Nu ştiu dacă pot folosi termenul şic cu privire la o bucătărie, dar ăsta îmi vine în minte.

Radiind de bucurie, cu ochii umezi, Claudine deschise o sticlă de vin roşu, schiţând un zâmbet:

– L-am copiat după un restaurant din New York. Mi-a plăcut

teribil când l-am văzut. Îl privi veselă când adăugă: Iar acum, prietenii îl copiază de la mine. Jack râse împreunăm cu ea luând paharul mare cu vin roşu, propunându-şi să fie atent să-l soarbă foarte încet. Trebuia să coboare muntele mai târziu.

Claudine îşi luă şi ea paharul şi-i spuse:

– *Santé*, iar Jack îi făcu aceeaşi urare. Luându-l de braţ, îl conduse spre fereastra largă de la capătul opus al bucătăriei de unde vederea spre Monte-Carlo era spectaculoasă. Să ne aşezăm aici, Jack, îi sugeră Claudine, arătându-i unul dintre fotoliile aşezate spre fereastră.

După ce se instalară amândoi confortabil, Claudine zise:

– Aş vrea să-ţi spun ceva imediat, Jack, şi vreau să ştii că asta e realitatea. Cu toată sinceritatea... se opri şi-l privi cu ochii ei plini de căldură. El îi întoarse privirea şi înclină din cap.

– E vorba de Lucy, nu?

– Da. Aş vrea să ştii cât de mult... am aprobat legătura asta. Mi-am făcut mari speranţe... că va evolua spre o căsătorie. N-a fost aşa. Îmi pare foarte rău, Jack. Recunosc că am sentimente foarte sincere faţă de tine. Îţi doresc tot binele din lume, eşti un om deosebit.

– Oh, Claudine, ce lucruri frumoase spui; şi eu regret. Ţin la Lucy şi ştii că ador fetele. Dar... Ridică din umeri şi o privi direct. Am iubit-o, o mai iubesc încă, e o femeie minunată. Dar vezi tu, Claudine, n-am fost îndrăgostit de Lucy. Şi cred că nici ea de mine.

– Poate că nu... ei bine, *c'est la vie*. Îi zâmbi – un zâmbet blând, dar care vădea o profundă cunoaştere a lumii.

– E bine, da?

Claudine încuviinţă.

– E absorbită de munca ei în şcoala de gastronomie. E ambiţioasă şi vrea să facă ceva bun în viaţă. Am încredere în ea... va reuşi. Iar tu, Jack, despre tine ce-mi poţi spune? Ceva neobişnuit, ceva care clatină lumea trebuie să ţi se fi întâmplat. Lucy mi-a spus c-ai sunat-o ca să pui capăt relaţiei voastre. Ridicând dintr-o sprânceană, Claudine îi zâmbi drăgăstos.

– Am cunoscut pe cineva, ai dreptate. A fost *coup de foudre*. Am simţit acel straniu şi înspăimântător lucru, eu îi spun şocul recunoaşterii, Claudine. Sunt sigur că ştii despre ce vorbesc, cu experienţa ta de viaţă.

Franţuzoaica încuviinţă, sorbindu-şi vinul. După o clipă spuse:

– Dar pari atât de trist, Jack. Nu merge cum ar trebui? Există... probleme?

Jack nu se putu abţine să nu mărturisească:

– E măritată. Ar fi trebuit să-şi muşte limba înainte de a rosti acele cuvinte.

– *Mon Dieu!* Femeia clătină din cap. Asta e cea mai cumplită capcană a vieţii. O cunosc prea bine. Am trecut şi eu pe acolo, Jack. Oftă, întinse mâna atingându-i braţul. Nu poate divorţa?

Jack clătină din cap. Luă o înghiţitură mare de vin.

– Nu cred că soţul ei i-ar acorda divorţul... e o situaţie complicată.

– A, da, întotdeauna e aşa.

Uitându-se la Claudine Villiers, amintindu-şi bunătatea ei din ultimele nouă luni, dar şi înţelepciunea ei naturală, Jack luă o decizie bruscă. Îi va spune ce văzuse în acea zi fără a menţiona vreun nume. După ce trase adânc aer în piept, se aventură.

– Claudine, ceea ce-ţi voi spune acum e confidenţial şi...

– Jack. Oh, Jack nu mai adăuga niciun cuvânt. Nu sunt femeia care îşi asumă rolul lui Dumnezeu. Nu voi repeta nimic. Te rog, descarcă-te în faţa mea. Te-ar putea ajuta. Pentru ce altceva e bună o bătrână, dacă nu să asculte confidenţele amoroase ale unui tânăr?

– Nu eşti bătrână. Şi-ţi mulţumesc pentru vorbele bune. Am încredere în tine, Claudine. Îi povesti câte puţin despre căsătoria femeii pe care o iubea şi soţul ei care o controla şi o manipula. Apoi îi relată ce se întâmplase la hotelul La Réserve în acea dimineaţă. Ce văzuse în grădină. Claudine se gândi câteva clipe.

– Ce vei face în situaţia asta, Jack? îl întrebă în cele din urmă. Ai muniţie adevărată... un pistol încărcat? Vrei să i-l pui la tâmplă?

– Nu ştiu ce să fac. Cu siguranţă nu-i voi spune ei. Femeii pe care o iubesc.

– Nu, nu, nu trebuie să-i spui, Jack. Vei părea... îşi ridică mâinile, aşa cum fac de obicei galicii şi murmură: de proastă calitate. Iar tu ca persoană nu eşti aşa.

– E o ironie, nu? Iubita mea crede că soţul ei nu-i va acorda niciodată divorţul, iar eu descopăr că are o relaţie extraconjugală.

Claudine clătină din cap.

– Amândoi joacă la fel, nu?

Jack tăcu înclinând uşor din cap. După câteva clipe spuse:

– Numai că nu ştiu ce să fac, Claudine.

– Nu poţi face nimic în momentul acesta.

– Ea se gândeşte să pună capăt relaţiei noastre de teamă că soţul ei mă va distruge, dacă va afla de noi. Iar eu nu pot renunţa la ea. Suntem într-un... impas.

– Cred c-ar trebui să te întorci la Londra. Poţi pleca?

– Pot, da, pot, mai ales datorită ţie. M-am întâlnit ieri cu Antoine şi va începe lucrul de mâine. L-a cunoscut şi Amaury şi pare să-l placă. Hortense îşi aduce nepoata de la Marsilia, care o să rămână cât timp e nevoie. Cred că se vor descurca cu toţii.

– Când te întorci la Londra, discută cu iubita ta, spune-i să fie curajoasă. Nu are altă soluţie decât să-i ceară divorţul soţului ei.

– Sper c-o va face, zise Jack, amintindu-şi teama din privirea lui Annette când i-a spus că Marius îi va distruge pe amândoi.

– Poate că soţul doreşte divorţul; se va împăca mai uşor cu ideea ştiind că soţia doreşte să pună capăt căsniciei.

– Ai dreptate! exclamă Jack. Nu m-am gândit la asta.

– Dacă sunt bani mulţi la mijloc, soţul ar putea nu doar să fie de acord cu divorţul, *ci să fie de-a dreptul fericit* să-şi recapete libertatea.

– Am ceva muniţie bună, nu?

Claudine râse şi se ridică brusc.

– Să mergem să mâncăm, dragul meu prieten. Traversară împreună bucătăria spre un colţişor unde puteau lua masa lângă fereastra care dădea spre grădină. Am făcut peşte umplut. Mi-am amintit ce mult îţi plăcea. Sper că ţi-e foame.

– Acum chiar îmi este. M-ai făcut să mă simt mult mai bine. Întotdeauna e indicat să ai o placă de rezonanţă.

– Ce anume?

– Cineva cu care să poţi vorbi şi să-ţi dea un sfat bun. O persoană înţeleaptă.

TREIZECI ŞI NOUĂ

După masă, Claudine îi făcu lui Jack turul casei. Ieşind din bucătărie, trecură printr-un hol mic cu gresie teracota şi intrară în living.

Ultima dată când fusese aici, încăperea era goală cu excepţia unei sofale mari şi a câtorva scaune tapisate într-un material albastru-cenuşiu, moale. Camera propriu-zisă i se păruse frumoasă din punct de vedere arhitectural, cu şemineu şi ferestre care ofereau o vedere spectaculoasă a localităţilor de sub nivelul său, însă mobilierul lăsa de dorit. În seara aceasta, încăperea arăta superb.

Tablourile o aduseseră la viaţă, adăugându-i culoare şi mişcare, în timp ce accesoriile alese cu grijă şi lămpile mari de pe masă reprezentaseră retuşul final.

– Pe aceasta am denumit-o încăperea Matisse, îi explică Claudine privind în jur. Şi poţi vedea din ce motiv. Nu e nemaipomenită? Îi arătă lui Jack un tablou mare, ce reprezenta natură statică, aflat deasupra şemineului. Îmi place modul în care a folosit culorile. Ţie nu?

– Absolut, e un tablou fabulos.

– Este şi unul dintre preferatele mele, spuse Claudine întorcându-se brusc. Acel Matisse mic de acolo este, de fapt, cel care-mi place cel mai mult, ca şi peisajul lui Braque de pe acel perete. Aceste două tablouri se potrivesc în camera asta. Poate nu ştii, dar cei doi au pictat împreună când erau în perioada lor fauvistă. Să ne continuăm turul casei.

Jack a urmat-o pe Claudine pe hol, apoi în camera de zi. Şi aceasta era simplu mobilată, cu o masă veche de lemn, opt scaune de lemn cu suporturi din pai şi un dulap din lemn sculptat sub fereastra laterală.

– *Et voilà!* exclamă Claudine, arătându-i un Modigliani aflat deasupra şemineului. Femeia este un model clasic al lui Modigliani. I-am admirat întotdeauna trăsăturile prelungi şi culorile puternice, strălucitoare. A fost un pictor ai figurilor, iar Vincent l-a colecţionat ca şi pe Cézanne. Jack ciuli urechile auzind de Cézanne şi o întrebă:

– Ai şi tablouri de Cézanne?

– Am. În bibliotecă; să mergem să le vedem. N-am ştiut că te interesează arta, Jack.

– Îmi plac unii pictori, mai ales impresioniştii pe care îi înţeleg. Alţii mi se pari obscuri, îndeosebi pictorii contemporani.

– *Oui.* Înţeleg ce vrei să spui.

– Aşadar, Vincent era colecţionar de artă? o întrebă Jack.

– Toată viaţa. De fapt, toate tablourile din această casă sunt ale lui. Mi le-a lăsat prin testament, ca şi vila sa din Villefranche. Îi zâmbi lui Jack. Acolo lucrează Antoine. Vincent l-a angajat cu mulţi ani în urmă.

În clipa în care au intrat în bibliotecă, Jack a observat cele două tablouri de Cézanne. Erau nişte lucrări remarcabile, în care dominau culorile puternice, în special verde-închis şi tonurile sobre. Îi plăcură şi se apropie să se uite mai bine la peisaje. Atunci a zărit balerina lui Degas pe un perete lateral şi s-a îndreptat imediat spre ea. Nu putea să nu observe cât de mult semăna cu falsul Degas, găsit la Knowle Court. Desigur, acesta era autentic. Întorcându-se, îi spuse lui Claudine:

– Am văzut un tablou similar cu acesta... îmi place Degas. Îi înţeleg pictura.

– Şi eu. Aceasta a fost una dintre primele achiziţii ale lui Vincent, când a început să colecţioneze artă la modul serios. Să mergem sus. Aş vrea să vezi câteva tablouri, un Vlaminck şi un Braque.

– Mi-a plăcut, spuse Jack de îndată ce se întoarseră la bucătărie. Mulţumesc că mi-ai arătat colecţia de artă. Se aşeză într-un fotoliu din zona de odihnă a bucătăriei, luă paharul cu vin roşu şi sorbi din el.

Claudine i se alătură.

– Poate doreşti altceva, Jack. Începu să râdă. Ai tras de paharul ăsta toată seara.

– Altă cafea, te rog, Claudine. Trebuie să cobor muntele, ştii bine.

– Îţi fac o cafea imediat, Jack. Eu aş prefera un Napoleon. Îmi place să beau coniac după masă, un obicei preluat de la Vincent,

Se ridică ducându-se să-şi toarne coniacul, iar Jack o urmări cu privirea. Era o femeie foarte frumoasă, care nu-şi arăta vârsta. Avea părul negru şi foarte bogat, multă uşurinţă în mişcări şi o energie debordantă. Admira la ea vivacitatea ieşită din comun.

Îi spuse:

– Aşadar, Vincent a fost colecţionar de artă. Nu mi-ai mai spus asta.

– Nu? Poate am presupus că ştii. De la Lucy. Reveni în zona de odihnă, oferindu-i o cană de cafea proaspătă şi se aşeză lângă el.

– Am ţinut tablourile într-un depozit. După ce am vândut vila lui Vincent din Villefranche. Am vrut să locuiesc aici la fermă. Să fiu aproape de Lucy şi de fete. Vila era prea mare pentru mine. Şi atunci mi-a venit ideea să construiesc această vilişoară pentru mine. Serveşte unui scop dublu: sunt aproape de familia mea şi

pot expune tablourile lui Vincent. A ţinut mult la ele. Şi i-au făcut mare plăcere.

– E o colecţie impresionantă. Şi trebuie să fie foarte valoroasă, spuse Jack. Reprezintă o avere. Claudine abia înclină din cap. Brusc, începu să-i facă destăinuiri:

– Eu şi Vincent nu ne-am putut căsători. El avea o soţie, înţelegi, Jack. Eram împreună de patruzeci de ani când ea a murit subit. Am decis că nu are rost să ne mai batem capul cu legalizarea relaţiei. Începu să chicotească. De ce ar trebui? I-am întrebat eu, iar el a fost de acord. Nu avea copii, nici alte rude, aşa că m-a desemnat singurul său moştenitor.

– Dacă aţi fost fericiţi împreună, asta contează, spuse Jack. Acelaşi lucru i l-am spus prietenei mele.

Claudine oftă, apoi schiţă un zâmbet vag, dar nu zise nimic. Sorbi din coniacul său simţind o mare simpatie pentru Jack. *Toujours l'amour...* întotdeauna dragoste... Întotdeauna durere.

Jack se aplecă spre ea şi spuse repede.

– Ascultă, Claudine, sper că ai instalat un sistem de alarmă pe aici. N-am observat că ai avea unul când am intrat şi trebuie să fii protejată. Dumnezeule, astea sunt nişte lucrări de artă extrem de valoroase! Probabil valorează sute de milioane de euro. Claudine îl privi, iar ochii ei negri sclipiră veseli. Îi spuse:

– Am sistem de alarmă, Jack.

Continuă să râdă câteva secunde, apoi când se calmă, îi mărturisi:

– Am un secret, Jack. Ţi-l voi împărtăşi. Trebuie oricum să juri că-l vei păstra. Nu trebuie să-l afle nimeni.

Curios, Jack dădu aprobator din cap.

– Se pare că e noaptea destăinuirilor, nu? Îi zâmbi. Indiferent ce-mi vei spune, va fi îngropat adânc. Nu te voi trăda niciodată.

– Tablourile nu sunt autentice.

Jack rămase cu gura căscată.

– Sunt *reproduceri*? Era atât de surprins, încât continua s-o privească şocat. Nu pot să cred, murmură el.

– Ştiu că nu poţi. Când Vincent a cumpărat majoritatea tablourilor, cu peste treizeci de ani în urmă, a crezut că sunt autentice. Dar preţurile erau atât de scăzute, încât l-a întrebat pe proprietarul galeriei. Tipul era un vechi amic, coleg de şcoală. Pierre a recunoscut în final că erau reproduceri. L-a implorat pe Vincent să păstreze secretul. Ba chiar s-a oferit să le răscumpere de la el cu

oarecare profit în numele îndelungatei lor amiciţii. Vincent a refuzat. Îi plăceau. Îl amuzau. Faptul că deţinea reproduceri pe care toată lumea le credea originale îl făcea să se amuze. Aşa că le-a păstrat în continuare pe pereţi. Când lumea îi admira capodoperele, el abia dacă schiţa un zâmbet. Şi nu l-a trădat niciodată pe Pierre, cu care fusese coleg de şcoală.

– El era proprietarul galeriei?

Claudine încuviinţă, luă paharul cu brandy şi sorbi din el.

– Galeria se afla la Nisa sau la Monte-Carlo?

– La Paris. Galeria Pegasus.

– Proprietarul a fost prins vreodată? întrebă Jack, împins de curiozitatea sa de jurnalist. Dar se gândea şi la falsurile care apăruseră la Knowle Court. I se părea că dă de falsuri la tot pasul zilele acestea.

– Nu, din fericire pentru el şi partenerii lui. Au avut noroc. Dar cred că au cedat nervos, ca şi englezul de altfel. Pierre a închis în final galeria şi s-a retras.

– *Englezul?* Ştii cine a fost?

– Nu-mi amintesc numele lui de familie, Jack. Prenumele era puţin cam neobişnuit – *Marius*. Avea o galerie la Londra. Şi un prieten apropiat. *Mon Dieu!* Cum îl chema? Claudine închise ochii. Stai să mă gândesc. *Ah, oui...* amicul acestui Marius era jurnalist. Englez şi el. Foarte renumit. Nigel! Aşa îl chema.

Jack se îndreptă de spate, cu o figură crispată. O întrebă repede.

– Numele de familie era Clayton?

– Nu sunt sigură. Dar se spunea despre el că e un *boulevardier* şi un afemeiat.

– *Boulevardier*... un om de la oraş, conchise Jack. Asta e tot ce ştii?

– Da. De ce eşti aşa de curios, Jack? Astea toate s-au petrecut cu mult timp în urmă, înainte să te fi născut tu. Îi aruncă o privire ciudată ridicând dintr-o sprânceană.

– Nu chiar, eram copil pe atunci. Îşi compuse cu greu un zâmbet. Aşadar, nu ştie nimeni că ai reproduceri, Claudine?

– Corect. Şi sper să nu se afle. Potrivit legislaţiei franceze, reproducerile trebuie distruse. Deveni brusc serioasă. Am încredere în tine, Jack.

– Şi Lucy? întrebă el aruncându-i o privire pătrunzătoare.

– Ea ştie. A trebuit să-i spun. E moştenitoarea mea. Dar va păs-

tra secretul. Ştie că nu poate vinde tablourile.

– Tablourile au certificate de autenticitate?

– Nu! Nu! *C'est pas possible!* Un certificat de autenticitate e greu de măsluit. Îl privi întrebător. Ce părere ai de colecţia mea de artă, nu e bună? Te-ai lăsat păcălit, ştiu.

– E bună şi, da, m-am lăsat păcălit, ai dreptate în privinţa asta, Claudine. Acum e posibil să mai primesc o ceaşcă de cafea, înainte de a coborî muntele ăsta periculos?

Jack răsuflă uşurat când opri în garajul vilei Saint-Honoré. Intră în casă şi se duse direct sus în birou, de unde o sună pe Annette pe mobil. Ea nu-i răspunse, iar el îi lăsă un mesaj cu rugămintea de a-l suna înapoi. Apoi se rezemă în scaun adâncit în gânduri.

Marius Remminton era un ticălos.

Fusese implicat în vânzarea multor falsuri prin intermediul unei galerii din Paris, cu treizeci de ani în urmă. Aşadar, tot el se afla în spatele falsurilor descoperite brusc acum? Jack nu ştia. Să fie oare o coincidenţă? Iar bărbatul menţionat de Claudine drept Nigel, amicul lui Marius, era propriul său tată? Nigel Clayton şi Remmington fuseseră în cârdăşie? Tatăl lui se ocupase tot cu vânzarea unor lucrări de artă falsificate prin galeria Pegasus din Paris?

Nu ştia. Dar voia să afle. Numai adevărul l-ar ajuta. Dar cum putea afla ceva? Mama şi tatăl său muriseră, la fel şi tatăl vitreg. Era exclus să-l chestioneze pe Marius Remmington. Cine altcineva ar mai putea şti? Dumnezeule, mătuşa! *Desigur.*

Mătuşa Helen abia se întorsese din Canada. Trebuia să se ducă imediat la ea s-o întrebe. De fapt, Jack era un ziarist foarte bun şi fusese reporter de investigaţii. *Va ajunge la fapte, indiferent cum.* Mătuşa Helen era cheia trecutului, nu? Pentru că Helen şi sora ei, mama lui, Eleanor, fuseseră foarte apropiate. Prietene intime până în ziua în care mama lui murise.

Cufărul *Louis Vuittton.*

Jack îşi aminti de el inventariind tot ce văzuse în el. Acele caiete de notiţe şi jurnale. Trecuse repede prin ele, abia acordându-le atenţie. Erau şi fotografii acolo. Cufărul deţinea o mulţime de informaţii. Şi secrete. Şi răspunsuri la acele secrete? Aşa spera. Oftă ca pentru sine. Nu acordase atenţie cufărului din cauza lui Annette şi a fascinaţiei bruşte pentru ea.

Gândurile i se concentrară asupra lui Annette. Se întrebă dacă putea fi implicată cumva? Se îndoia, căci o cunoştea bine. Era la

fel de cinstită ca şi el.

Claudine îi spusese că toate acestea se petrecuseră cu treizeci de ani în urmă, înainte de naşterea lui, în 1977. Annette ar fi avut doar zece ani pe atunci. N-ar fi putut fi nicicum implicată.

Două şocuri într-o singură zi, se gândi Jack şi ambele îl implicau pe Marius Remmington. Era decis să ajungă la esenţa lucrurilor, indiferent de natura acesteia şi avea de gând să-i povestească lui Annette despre falsurile din Franţa. Ea va trebui să promită că păstrează secretul. Dar el ştia fără îndoială că poate avea încredere în ea.

Annette trebuia să afle de colecţia de artă a lui Claudine şi provenienţa acesteia, pentru a se convinge că soţul ei e un escroc. Şi adulterin.

În pofida celor spuse de Claudine şi a faptului că îl atenţionase să păstreze secretul, Jack intenţiona să-i relateze lui Annette scena la care fusese martor la hotelul La Réserve. Ea era femeie în toată firea. Trebuia să afle adevărul.

Ridicându-se, Jack luă manuscrisul de pe alt birou, puse benzile de cauciuc pe el şi se duse să ia valiza mică cu lucrurile pentru noapte din dormitor. Înveli manuscrisul în ele, se mai uită o dată repede prin birou, găsi toate fleacurile pe care le adusese cu el. Pe acestea le puse lângă laptop, inclusiv mobilul suplimentar.

Va zbura a doua zi la Londra. Nu avea de ales. Trebuia să facă o investigaţie ca să afle adevărul despre toată lumea.

PATRUZECI

Organizarea era unul dintre punctele forte ale lui Jack, aşa că joi dimineaţă, când se întoarse în apartamentul său din Primrose Hill scoase conţinutul cufărului Louis Vuitton şi-l puse cu grijă pe patul abia făcut. Apoi începu să sorteze fo-

tografiile, fleacurile, carnetele de notiţe şi jurnalele zilnice în grămezi separate.

Îşi petrecu majoritatea timpului trecând peste jurnalele zilnice şi carnetele de notiţe. Acestea confirmau multe. Spre dezamăgirea sa, descoperi că tatăl său fusese într-adevăr un prieten apropiat al lui Marius Remmington, că existau dovezi ale unor călătorii la Paris, şi menţionau galeria Pegasus şi tablouri aparţinând lui Braque, Pissarro, Sisley, Cézanne şi Matisse.

Dar nu găsi nimic incriminator despre tatăl său sau Remmington. Nu se făcea nicio referire la tablourile vândute, cumpărate sau schimbate. Nimic despre galeria Pegasus şi afacerile făcute, tablourile livrate. Niciun cuvânt despre reproduceri sau falsificatori. *Nimic.*

Cu toate acestea, galeria Pegasus făcuse parte din viaţa tatălui său: evident, ştiuse multe lucruri despre artă. După cum scrisese, îi plăcuseră tablourile şi pictorii, se simţea în largul său în această lume boemă.

La un moment dat, Jack s-a aşezat pe un scaun şi şi-a închis ochii, gândindu-se. Evident, nu exista nimic incriminator scris pe hârtie. Tatăl său fusese prea deştept ca să facă asta.

Dar ce legătură existase între tatăl său şi Marius Remmington? Fuseseră doar prieteni? Doi tipi cărora le plăcuse să chefuiască şi să-şi petreacă timpul cu femeile? Nu ştia. În timp ce caietele de însemnări îi spuneau multe despre tatăl său, nu găsi niciun cuvânt care să-i lege pe acesta şi pe Remmington de vreun act criminal.

Aşa că tatăl său ieşea într-un fel din scenă.

Remmington continua să fie foarte implicat. Jack nu putea nega faptele. Claudine îi spusese că Remmington fusese partener la galeria Pegasus. Menţionase faptul că Pierre, amicul lui Vincent, a dorit să scape, la fel şi englezul, Marius. Mai târziu, a stabilit că galeria s-a închis prin 1979. Se afla în faţa unui zid de piatră.

Dar ce căuta, de fapt? Informaţii pe care să le poată folosi pentru a-l învinge pe Marius Remmington. Spre dezamăgirea sa, Jack nu găsi nimic. Cu toate acestea, intuia că falsurile de acum treizeci de ani aveau legătură cu cele descoperite recent la Knowle Court. Dacă l-ar fi întrebat cineva pe ce se bazează, n-ar fi putut să dea o explicaţie. Şi totuşi dăinuia suspiciunea că Marius Remmington era cumva implicat.

Ridicându-se de pe scaun, Jack făcu câteva întinderi şi flotări, apoi se aşeză la birou şi formă numărul de mobil al lui Annette. Era închis. Uitându-se la ceas văzu că era abia ora zece. Sună la biroul

ei şi răsuflă uşurat când îi răspunse Esther.

– Sunt Jack Chalmers. Bună dimineaţa, Esther.

– Bună, Jack, răspunse ea amabilă.

– Aş putea vorbi cu Annette, te rog?

– Din păcate, nu este aici. N-a venit astăzi. Te pot ajuta cu ceva?

– Păi... nu prea. Aveam unele întrebări pentru ea, în legătură cu acel articol din *New York Times.*

– Dacă mi le trimiţi pe *e-mail*, îţi voi răspunde eu, îi sugeră Esther.

– Aş prefera să discut direct cu ea. Jack făcu o pauză, apoi întrebă: o pot găsi acasă?

– Nu e acolo. E plecată cu afaceri. Dar îi voi transmite mesajul când o să dau de ea.

– Mulţumesc, Esther. Mă întreb dacă i-ai putea transmite altceva?

– Sigur că da, îi spun orice doreşti.

– Comunică-i că trebuie să-i vorbesc despre tablourile recent descoperite la Knowle Court. Şi e o chestiune urgentă.

– Aşa voi face. La revedere.

– La revedere, Esther, murmură el şi închise.

Jack rămase cu privirea aţintită asupra telefonului. Nu vorbise de luni cu Annette. Îi lăsase nenumărate mesaje pe mobil, pe linia privată de la birou şi pe robot. Esther ştia toate acestea, cel puţin despre mesajele de la birou, dar nu pomenise nimic despre ele. Iar el trebuia să recunoască faptul că între el şi Annette se ridicase un zid pe care, de fapt, ea îl înălţase. Pentru că Marius trebuia să se întoarcă curând; poate venise deja. Ea se temea de Marius, iar el ştia că nu va putea să soluţioneze povestea lor de dragoste din acest motiv. Se temea că vor fi descoperiţi.

Se gândi la lucrurile pe care i le spusese ea în ultimul timp. *Trebuie să ne despărţim... Trebuie s-o facem... Nu te mai pot vedea în continuare.* Şi tot aşa. Iar când s-a speriat cu adevărat l-a prevenit că Marius îi va distruge viaţa. Şi pe a ei.

Dar cum? Vorbindu-l de rău pe el? Sau pe amândoi? Scoţând-o pe ea cumva din afacere? O avea cu ceva la mână? Era vorba de un fel de şantaj?

Cu siguranţă, Remmington nu-l avea cu nimic la mână pe el, pentru că era curat ca lacrima. Remmington putea dezvălui ceva teribil despre tatăl său? Dar ce mai conta acum? Tatăl său murise cu mulţi ani în urmă. Da, fusese un ziarist renumit, dar cine-şi mai amintea de el?

Brusc, nimic din toate acestea nu mai avea sens. Frustrat la maximum, Jack simţea o nevoie acută să stea de vorbă cu cineva despre Annette, Marius şi falsuri. În cine putea avea încredere? În faţa cui s-ar fi putut spovedi? Cine-i cunoştea pe aceştia, ca să poată emite o judecată corectă?

Margaret Mellor. Nici vorbă. Părea demnă de încredere, dar nu erau prieteni apropiaţi, iar ea oricum, făcea parte din breasla jurnaliştilor. Nu îndrăznea să-i dezvăluie amănunte despre viaţa lui Annette. *Laurie.* O posibilitate. Dar trebuia să fie atent. *Malcolm Stevens.* Poate el era cea mai indicată persoană. Îl va suna. Şi chiar acum o să stabilească o întâlnire pentru prânz.

Cei doi bărbaţi se întâlniră ziua următoare la prânz, la Wiltons în Jermyn Street. Malcolm făcuse propunerea, iar el a fost încântat să ia masa acolo. Se număra printre restaurantele sale preferate şi-i făcea plăcere acea menţiune: REMARCAT ÎNCĂ DIN 1742 PENTRU CELE MAI BUNE STRIDII, PEŞTE ŞI JOCURI.

Malcolm îl aştepta deja într-un colţ liniştit şi, după ce s-a aşezat, Jack a înţeles ce mult îl plăcuse pe Malcolm încă din seara când cinaseră la Ivy. Era un tip direct.

Jack a refuzat paharul de vin şi a cerut apă minerală. I-a explicat:

– Lucrez la un articol despre Annette pentru *New York Times Magazine.* Aşa că sunt cumva în priză.

– Te înţeleg, eu rareori beau la prânz. Oricum, mă bucur că m-ai sunat, Jack. În mod surprinzător... şi eu voiam să iau legătura cu tine.

– Minţile bune gândesc la fel, spuse Jack şi continuă repede: Cum se simte Laurie?

– Foarte bine, se agită cu nunta, zâmbi Malcolm cu înţelegere. Ştii cum sunt femeile în astfel de situaţii.

Jack încuviinţă şi, făcându-şi curaj, îl întrebă:

– Şi Annette? N-am mai vorbit cu ea de câteva zile.

– Din câte ştiu, e bine şi destul de mulţumită de reacţia la articolul tău de duminica trecută.

– Mi-a spus şi mie de vâlva nemaipomenită care s-a stârnit în jurul *Micii balerine.* După ce sorbi din apă, Jack continuă: O cunoşti de mult, nu?

– De vreo cincisprezece ani, sau cam aşa. O ştiu dinainte să cumpăr galeria Remmington şi asta a fost acum zece ani. Ştii, nu-mi vine să cred. Tata mi-a împrumutat banii crezând că n-o

să-i mai dau înapoi. Dar s-a înşelat.

– Am înţeles c-ai făcut-o să aibă mai mult succes decât pe vremea lui Marius.

Malcolm zâmbi.

– E adevărat, dar să nu te audă spunând asta, fiindcă s-ar enerva cumplit. Pe de altă parte, cred c-a fost bucuros să scape de ea. Are libertate, şi asta îi permite să rezolve celelalte lucruri.

– Îmi imaginez, spuse Jack prompt.

Malcolm îi aruncă o privire rapidă şi râse.

– Nu prea îţi place, nu?

– Nici nu-l cunosc foarte bine, zise Jack, recurgând la un răspuns diplomatic.

– Uneori e cam lăudăros, plin de sine şi nu e cel mai iubit bărbat din oraş. Dar în fond e OK.

– Mi s-a spus că eşti unul din protejaţii lui.

– Am fost cu ani în urmă, iar Annette susţine că acum sunt favorit, dar nu ştiu dacă e chiar aşa. De fapt, nimeni nu ştie cum stă cu Marius. E un tip deştept, care îşi disimulează sentimentele.

Jack era uimit de sinceritatea lui Malcolm, de maniera onestă în care îi vorbea despre Marius. Se întrebă dacă nu cumva îi transmitea un mesaj.

Hotărât să încerce marea cu degetul, Jack continuă în timp ce studia meniul:

– Se vorbeşte despre Annette şi despre mine, ştiu asta, Malcolm. Crezi că Marius a aflat?

– Da.

Luat prin surprindere, Jack zise:

– Şi crezi asta? Ţi-a spus ceva despre noi?

– Nu, nu l-am văzut. A fost plecat la Barcelona. Abia s-a întors marţi noapte. N-am vorbit nici la telefon.

– Şi atunci de unde ştii c-a auzit zvonurile astea?

– Marius e întotdeauna pe fază şi multă lume într-un fel... îi dă raportul. Apoi mai există şi pleiada de tineri care a lucrat pentru el, sau mai lucrează şi colportează zvonurile. Vor să se dea bine pe lângă el. Uitându-se în meniu, Malcolm îl întrebă:

– Ce vrei să mănânci?

Aproape imediat apăru un chelner, iar Jack spuse că ar prefera stridii Colchester, urmate de calcan Dover la grătar şi chipsuri. Malcolm începu să râdă şi-i spuse:

– Nu risc în privinţa mâncării, aşa că voi comanda acelaşi lucru.

Imediat ce rămaseră singuri, Malcolm decise să dea cărţile pe faţă:

– Ştiu că te întrebi dacă poţi avea încredere în mine şi aş vrea să te asigur că poţi. Îi sunt loial lui Annette, Jack şi aşa am fost întotdeauna. Aşa că poţi vorbi nestingherit, să-mi spui ce doreşti. Nu voi sufla o vorbă. Cred că ai multe pe suflet.

– Aşa e, cum ai ghicit? întrebă Jack aruncându-i o privire pătrunzătoare.

– Am cinat împreună, aminteşte-ţi, şi în timp ce tu ai fost extraordinar de discret, eu am sesizat ceva între voi. Şi în mod accidental, şi Laurie. Care e extrem de inteligentă.

– Mi-am dat seama. Şi este adevărat că simt nevoia să discut cu cineva: bineînţeles că am încredere în tine, Malcolm. Altfel nu te-aş fi sunat să luăm masa împreună.

– Mă bucur c-ai făcut-o. Mă gândesc că poate ai nevoie de un prieten...

– Aşadar, ştii tot despre noi, Malcolm, asta încerci să-mi spui?

– Nu, nu încerc doar. Chiar îţi spun. Şi sincer vorbind, mă bucur. Era şi vremea ca ea să aibă parte de un fel de bucurie personală. Numai Dumnezeu ştie câtă nevoie are de aşa ceva.

– Înaintea mea n-a existat alt bărbat?

– Nu, din câte ştiu.

– Aş vrea să-ţi spun ceva. Este foarte important să-mi promiţi că totul va rămâne între noi doi.

– Am crezut că am convenit asupra confidenţialităţii absolute, chiar de la începutul discuţiei noastre.

– Aşa este. Dar ce-ţi voi spune acum ar putea provoca un mare necaz unei persoane mai în vârstă, la care ţin mult.

– Înţeleg. Te ascult.

În clipa următoare veni ospătarul cu platourile de stridii şi, după ce au fost serviţi, Jack şi-a continuat relatarea.

Îi spuse pe un ton coborât:

– Ştiu sigur, dintr-o sursă credibilă, că amicul nostru comun a fost partener într-o galerie de artă din Paris, pe lângă cea pe care o ştii. Se numea Pegasus, iar proprietarii vindeau doar reproduceri. Reproduceri fabuloase, atât de reuşite încât toată lumea le considera autentice. Coborând şi mai mult vocea, încheie: Se pare că Marius a fost partener la acea galerie până l-a un moment dat când s-a supărat şi a închis-o în 1979.

Malcolm era atât de uimit că nu scotea o vorbă. Apoi clătină din

cap.

– E greu de crezut că un om ca el ar face asta. E o crimă. Puteau ajunge cu toţii la închisoare. Dar am încredere în sursa ta. Dacă spui că e absolut credibilă, aşa este. Legea era foarte dură în Franţa în privinţa falsurilor şi a reproducerilor, ştii asta.

– Ştiu. Pe moment aş vrea să schimbăm subiectul. I-ar acorda lui Annette divorţul?

– Nu.

Jack înclină din cap. Pe buze îi apăru un zâmbet abia schiţat.

– Are o amantă.

– Nu mă surprinde, răspunse Malcolm aruncându-i o privire directă lui Jack. Mulţi bărbaţi au.

– Annette ar putea divorţa. Din cauza acestei femei.

– Cum să afle cine este femeia? Malcolm ridică întrebător dintr-o sprânceană.

– Îi voi spune eu. Ştii, din întâmplare am aflat cine e femeia. De fapt, i-am văzut împreună marţi, săptămâna asta. La hotelul La Réserve din Beaulieu. Aş putea spune că i-am surprins. Mă rog, aproape.

– Încurcată treabă! zise Malcolm, din ce în ce mai uluit. Cum ai făcut asta?

Jack îi relată totul, apoi adăugă:

– Malcolm, vreau s-o văd pe Annette doar pentru a discuta cu ea. Trebuie să-i spun tot ce ţi-am zis ţie. Problema este că nu pot da de ea. Nu-mi răspunde la telefoane.

– Cred că e speriată. Şi acesta e termenul potrivit. Uneori pare de-a dreptul terorizată de el.

– Ştiu asta. Mi-am dat seama. Mai am câteva verificări de făcut, dar când voi fi gata s-o văd pe Annette, îmi vei aranja întâlnirea?

– Sigur că da, răspunse Malcolm, apoi se opri în momentul în care ii se ridicară farfuriile. După câteva clipe continuă: Vreau să subliniez un lucru. Marius e un tip puternic, necinstit şi poate chiar periculos. Eşti sigur că vrei să-ţi asumi responsabilitatea?

– Din tot sufletul! exclamă Jack.

PATRUZECI ŞI UNU

Annette era conştientă că trebuia să stea departe de Jack pentru a-l proteja. Atâta timp cât nu se vedeau, el era în siguranţă. Putea să ducă o viaţă normală şi să rămână nevătămat. O singură mişcare spre el şi va fi distrus. Marius va avea grijă de asta. Ştia cât de răzbunător poate fi soţul ei.

Oftă adânc în timp ce traversa Eaton Square spre Chesham Place. Era sâmbătă şi mergea să ia masa cu Laurie, aşa cum făcea de obicei la sfârşitul săptămânii şi abia aştepta s-o vadă. Şi să iasă din apartament.

Marius se întorsese mai devreme în această săptămână şi era într-o dispoziţie proastă. Nervos, ursuz, critic, indispus. Dacă nu l-ar fi cunoscut bine, ar fi zis că e bolnav. Dar era puternic ca un taur şi se bucura de o sănătate remarcabilă. Cu o lună în urmă făcuse un control medical de rutină şi venise cu rezultate bune.

Nu, nu sănătatea îl necăjea acum. Era furios că se întorsese acasă. În trecut, când revenea din vreo călătorie, era bine dispus, atent, tandru, încercând să-i facă pe plac. Dar nu şi săptămâna aceasta. Pe lângă furie şi proastă dispoziţie, vorbea fără oprire de valorile Barcelonei, iar ea observase că dăduse multe telefoane în Spania în ultimele zile. Vorbise în spaniolă. De ce, ea nu ştia. Afaceri? Altă femeie? Nu se deranja să afle. Nu-i păsa.

Annette fu năpădită de un val de slăbiciune în timp ce se îndrepta spre clădirea unde locuia sora sa. În ultimele zile se simţise epuizată. Abia aţipise, stătuse trează aproape toată noaptea, gândindu-se la Jack, făcându-şi probleme pentru el, animată de o dorinţă nebună să-l vadă, să fie cu el. Era îndrăgostită, dar Jack nu

mai exista pentru ea. I se rupea inima să ştie că nu vor fi niciodată împreună. Cu toate acestea, de bună voie îşi va petrece viaţa departe de el, dacă asta însemna siguranţa lui. Atât de mult îl iubea. Era prioritatea ei. Trebuia să-l protejeze.

Străduindu-se să scape de senzaţia de sfârşeală, compunându-şi cu greu un zâmbet, intră în clădirea lui Laurie, îndreptându-se spre apartamentul acesteia. În loc să-şi folosească propria cheie, sună la sonerie, lucru pe care-l făcea de când se logodise sora ei. Nu voia să-i deranjeze cumva pe sora ei şi pe Malcolm, să le încalce intimitatea. Angie, îngrijitoarea lui Laurie îi deschise zâmbindu-i veselă.

– Laurie e în cabinetul ei, îi spuse Angie şi dispăru la bucătărie.

Inima lui Annette parcă bătu mai tare când văzu cât de bine arăta Laurie, cu chipul aureolat de fericire.

– Mă bucur că ţi-ai făcut timp pentru prânz, spuse Laurie, după ce se îmbrăţişară. Ştiu că ai avut o săptămână foarte aglomerată cu toată agitaţia pentru viitoarea licitaţie şi sculptura lui Degas. Cred totuşi că eşti mulţumită de toate astea.

– Sunt, răspunse Annette, aşezându-se în faţa lui Laurie. Am mult de lucru, dar mă încurajează interesul manifestat de multă lume; mi se pare de-a dreptul emoţionant.

– Te voi ajuta cât voi putea, o asigură Laurie.

Annette îi zâmbi cu indulgenţă.

– Ai destule de făcut! Te aşteaptă o nuntă şi un copilaş. Te simţi bine, da? Sănătoasă?

– Da, merg săptămânal la medic. Sunt bine. La fel şi Malcolm. Nu mai există un bărbat ca el, Annette, e atât de tandru şi grijuliu. Sunt o femeie foarte norocoasă.

– Aşa e. Unul ca el se naşte o dată la un milion şi va fi un soţ bun pentru tine.

– Ştiu. Dar, vorbind despre soţi, ce face Marius?

– Nu prea bine. De fapt, e chiar afurisit şi nesuferit.

– Crezi că o fi auzit de acele bârfe prosteşti despre Jack? Laurie căpătă brusc un aer îngrijorat.

– Nu ştiu şi nici nu-mi pasă.

– I-a plăcut profilul scris de Jack?

– N-a făcut nicio referire la asta. Nici n-a pus întrebări despre reacţia generală la cele două articole din ziare. Sau despre reacţiile apărute în alte ziare. Pare total neinteresat de ele. Şi asta îmi convine. N-am vrut să se amestece în afacerile mele.

Laurie se rezemă de spătar cu un aer meditativ. După un mo-

ment spuse:

– Poate nu eşti de acord cu mine, dar cred că Marius e gelos. Nu neapărat din cauza lui Jack, ci a succesului tău. Întâi a fost acea fabuloasă licitaţie pentru Rembrandt, acum vâlva enormă în aşteptarea noii licitaţii şi descoperirea *Micii balerine*. Numele tău a fost pomenit în ziare toată săptămâna şi ai beneficiat din plin de publicitate. Cred că el... se simte împins într-un con de umbră. I-ai furat caimacul, nu crezi? Tu eşti steaua zilele astea, nu el.

Preocupată de Jack şi relaţia lor, Annette nu se gândise prea mult la alte lucruri săptămâna trecută. Îşi făcuse treaba în mod automat cu profesionalismul său obişnuit, dar nu se gândise deloc la publicitatea care i se făcea continuu. Iar acum ştia că Laurie scosese în evidenţă un lucru important... posibil adevărul.

– Poate ai dreptate, dragă, spuse Annette şi continuă. Aşadar, unde te duc la masă? Am putea merge să sărbătorim... faima mea recent câştigată. Cu toate că eu cred că renumele este total nefolositor şi efemer. Şi nu are nicio importanţă.

– Am rugat-o pe Angie să ne pregătească masa. Te deranjează dacă mâncăm aici? Ea a fost astăzi la Harrods şi a cumpărat tot felul de bunătăţi. Somon afumat, pui prăjit, stridii, budincă de ciocolată, salată de sfeclă şi îngheţată de căpşuni.

Annette se uită la sora ei şi începu să râdă pentru prima oară după atâtea zile.

– Cu care vei începe? Discutăm despre meniul pentru o femeie însărcinată! Ai pofte?

– Păi şi ţie îţi plac toate astea, Annette, ştii bine. Le-am comandat pentru amândouă, nu doar pentru mine.

– Te necăjeam doar şi, desigur, putem mânca aici dacă doreşti.

În timpul prânzului, surorile discutară despre apropiata cununie din iulie. Ea şi Annette deciseră că trebuia să trimită cât de curând invitaţiile prin poştă, iar Laurie promise să stabilească data cununiei împreună cu Malcolm în weekend.

În timp ce discutau locul, meniul, florile şi lista de invitaţi, Laurie spuse pe neaşteptate:

– Aş fi vrut să ştiu unde e Alison. Mi-ar plăcea să vină la nunta mea.

– Şi mie mi-ar plăcea, dragă, dar nu am idee unde aş putea s-o găsesc. După cum bine ştii, n-am prea ţinut legătura în decursul timpului. Păcat.

– Cele câteva vederi pe care le-am primit au fost trimise din Franţa şi ştiu că acolo a ales să trăiască. Era o francofilă înrăită, nu? Annette încuviinţă, apoi brusc zâmbi amintindu-şi de frumoasa lor verişoară. Alison le dăduse numele de Marie Antoinette şi Josephine şi le scrisese cântecele numite *The Rainbow Queens.*

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Laurie începu brusc să cânte:

– "Numele meu e împărăteasa Josephine şi sunt Regina Franţei, vrei să dansezi cu mine?" Se opri şi o privi pe Annette exclamând: O, plângi! Te-am supărat cumva? Ţi-am adus aminte de zilele acelea îngrozitoare? Îmi pare rău.

– Nu, sunt amintiri plăcute, răspunse Annette ştergându-şi lacrimile cu degetul. Mă gândeam la Alison cu multă dragoste în suflet... ea ne-a salvat viaţa. Annette reuşi să se controleze zâmbindu-i surorii sale.

– În mai multe feluri, nu? spuse Laurie. La început te-a salvat pe tine de el. Apoi a avut grijă de sănătatea noastră mintală când ne-a dus să ne jucăm pe câmp, când ne-a dus la ceai. Şi în final când ne-a luat de la Craggs End şi a mers cu noi ia Londra, la mama noastră. A avut nevoie de mult curaj să-l sfideze pe bunicul nostru. De parcă lui i-ar fi păsat că ne aflăm la Ilkley cu el sau nu.

– Nu cred că-i păsa, dar pe măsura trecerii timpului mi-am dat seama că era doar un om bătrân, înfrânt de viaţă, fără pic de vlagă.

– Nu te-a protejat de Gregory când s-a întors acasă de la şcoală, sublinie Laurie.

– Nu, dar a făcut-o Alison, apoi a plătit pentru asta în multe feluri.

După o scurtă tăcere, Laurie murmură pe un ton coborât:

– Cel mai deştept lucru a fost să te duci la doctoriţa Stephanie Lomax. Te-a ajutat să-ţi revii după abuzul şi violul din copilărie, nu?

– Da, şi am discutat mult despre abuzul suferit când m-am făcut mai mare. Am învăţat cum să mă descurc în orice situaţie, dar asta mi-a luat nişte ani. Pentru că abuzul este atât de distrugător.

Annette începu să plângă, scoase un şerveţel din buzunarul jachetei şi-şi şterse ochii.

– Îmi pare rău, Laurie. N-ar fi trebuit să vorbim despre trecut în felul acesta, nu astăzi când urma să planificăm căsătoria ta şi să stabilim detaliile. Aşa că asta vom face, de acord? Să fim fericite astăzi.

Laurie încuviinţă doar şi mâncă puţin somon afumat, străduindu-se să dea uitării trecutul, să-l îngroape cât mai adânc. Dar

îi luă ceva timp, ca întotdeauna: ştia că nu se va putea elibera de acele amintiri a ceea ce pătimise Annette ca s-o protejeze când erau mici. Şi nu va uita niciodată ţipetele lui Annette când o bătuse Timothy Findas. Mama lor nu le putuse veni în ajutor. Era beată în permanenţă.

Mai târziu, când Annette se întoarse în apartamentul din Eaton Square, găsi un bilet de la Marius. Plecase la Gloucestershire să se vadă cu un client şi nu se întorcea la cină. Adăugase că s-ar putea să rămână acolo peste noapte.

Vestea o făcu să răsufle uşurată. Se dezbrăcă, îşi puse un halat şi se duse să se întindă pe pat. Epuizarea o doborî şi încercă să adoarmă, dar nu reuşi. Mintea îi era plină de gânduri despre Jack. Îl iubea, avea nevoie de el, îl dorea, dar nu puteau fi împreună. Lacrimile îi ţâşniră din ochi. Plânse timp îndelungat, simţindu-şi inima zdrobită. Dar se mai eliberă astfel şi în cele din urmă, istovită, căzu într-un somn profund. Şi de data asta fără vise.

În cealaltă parte a Londrei, Jack Chalmers îşi vizita mătuşa, care locuia într-un apartament confortabil, în Belsize Park.

Helen North a fost fericită să-şi vadă nepotul şi, în timp ce-i turna ceaiul, îi spuse:

– Jack, a fost frumos din partea ta să-mi aduci aceste lucruri ale mamei tale. Le voi păstra cu sfinţenie, în special acest set cu articole de toaletă. Îi plăceau foarte mult periile astea de argint şi oglinda.

– Mă bucur că am ales obiectele potrivite, mătuşă Helen, răspunse Jack. Ştiu că ţinea enorm la ele. Şi mai sunt multe lucruri în casa din Hampstead. Aş putea merge mâine cu tine acolo, dacă vrei să-ţi alegi ceva anume.

– Drăguţ din partea ta. Helen se uită lung la el. Nu vrei să păstrezi argintăria şi porţelanurile? Dar Kyle?

– Niciunul dintre noi nu le vrea, mătuşă Helen. Aşa că poţi să-ţi alegi ce doreşti, iar eu ţi le voi aduce aici. Mă folosesc de maşina lui Kyle cât e plecat şi, dacă doreşti, o să facem mai multe drumuri.

– Sunt sigură că ai alte priorităţi într-o zi de duminică, nu să-ţi transporţi mătuşa.

– E în ordine, mătuşă, asta e plăcerea mea. Casa e scoasă la vânzare, iar Kyle şi cu mine abia aşteptăm s-o golim cât mai repede posibil.

– Foarte bine, atunci rămâne stabilit.

– Te iau la ora zece, de acord?

– Perfect. Ea îi arătă un platou cu sendvişuri mici pentru ceai, întrebându-l: Nu ţi-e foame?

– Nu, nu chiar, dar mulţumesc. Bău ceaiul, puse ceaşca deoparte şi spuse: Mătuşă Helen, mă întreb dacă m-ai putea ajuta cu ceva... legat de trecut.

– Dacă pot, o voi face, Jack. Ce vrei să afli?

– Câte ceva despre tatăl meu. Mă refer la tatăl meu biologic, desigur, la Nigel Clayton.

Helen se încruntă.

– Dumnezeule, Jack, ce ţi-aş putea spune eu despre Nigel fără ca tu să nu fi aflat? Părea surprinsă.

– Destule, cred. Vezi tu, nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat, iar mama îl vorbea de rău întotdeauna. Peter, Dumnezeu să-l aibă în pază, nu spunea nimic rău despre nimeni şi a preferat să nu-mi povestească despre Nigel când am crescut şi i-am pus întrebări.

– Ce ai vrea să afli? Mătuşa îl cercetă cu privirea. Şi de ce tocmai acum?

– Pentru că scriu ceva legat de întâmplările petrecute prin 1970 şi cred că a fost prieten cu unul dintre bărbaţii care face obiectul preocupărilor mele, improviză el.

– O, înţeleg. Foarte bine. Întreabă-mă ce vrei să afli.

– De fapt, e ceva legat de artă, mătuşă Helen, şi mi s-a spus că tata era prieten cu un bărbat numit Marius Remmington. E adevărat?

Helen tăcu un moment, apoi încuviinţă.

– Erau cei mai buni prieteni. La un moment dat deveniseră inseparabili, din câte îmi amintesc. Asta trebuie să fi fost cu treizeci de ani în urmă, prin 1977. Înainte ca Marius să deschidă galeria Remmington, din strada Cork. Mai avea o galerie mai mică, Glade, dacă ţin bine minte.

– Ştii dacă tatăl meu a făcut afaceri cu el? În domeniul artei?

– Nu ştiu... nu cred. De ce?

– Mă întrebam, asta e. Şi Marius s-a căsătorit cam tot pe atunci?

– O, nu, era holtei şi unul foarte vesel, un bărbat de lume cum se spune. La fel era şi tatăl tău, poate un pic... Nigel obişnuia să flirteze şi, din punctul lui de vedere, asta reprezenta o distracţie nevinovată. Dar ştiu că mama ta îi purta pică pentru asta. Helen

clătină din cap. Nu-i plăcea Marius; considera că are o influenţă nefastă asupra tatălui tău, abătându-l de la drumul drept.

– Spui asta de parcă n-ai fi crezut c-a fost aşa. Jack îşi privi atent mătuşa devenind brusc foarte curios.

– N-am crezut niciodată că tatăl tău a înşelat-o pe mama ta, sau, mă rog, nu de la început. S-au căsătorit când aveau amândoi douăzeci şi opt de ani şi se iubeau. Apoi, după doi ani, ai apărut tu. Nigel era un om de treabă, aşa cum am mai spus.

– Şi Marius? Vorbeşte-mi despre el.

– Era foarte chipeş. Frumos, iar părul argintiu îl făcea să fie unic, mai ales pe vremea când contrasta cu chipul tânăr. Avea relaţii cu numeroase femei, dar nu era căsătorit la acea dată. Apoi s-a implicat într-o relaţie cu o artistă tânără. Nu-mi amintesc cum o chema, dar era frumoasă şi au alcătuit mult timp un cuplu. Cred că pe atunci prietenia cu tatăl tău s-a mai răcit puţin.

– S-au certat? Asta vrei să spui?

Helen se gândi, apoi murmură:

– Nu, nu cred că s-au certat, dar Marius era realmente îndrăgostit de fată. Ani în şir a fost o prezenţă constantă în viaţa lui. Cred că tatăl tău a fost... lăsat deoparte.

– Ştiu ce vrei să spui, doi fac o pereche, trei aglomeraţie. Oricum, tata şi Marius mai erau încă prieteni când a fost ucis Nigel?

Helen se îndreptă de spate cu o mişcare bruscă şi-l privi contrariată:

– *Ucis?* Ce vrei să spui cu asta?

– Nigel a fost ucis în luptă. A călcat pe o mină pe un câmp de luptă, în nu ştiu ce colţ al lumii, după cum mi-a relatat mama.

– Mama ta ţi-a spus *asta*? Helen îl privi cu ochii îngustaţi şi clătină de câteva ori din cap părând surprinsă şi cumva încurcată.

– Tatăl meu a fost corespondent de război, nu?

– Nu, n-a fost.

– Dar era ziarist.

– Da, şi chiar la început, pe când avea vreo douăzeci de ani, a lucrat o scurtă perioadă în calitate de corespondent de război. După ce s-a căsătorit cu mama ta, Eleanor l-a convins să renunţe. Se temea să nu fie ucis. După aceea a lucrat la Londra. Şi-a făcut un renume destul de repede cu o rubrică foarte inteligentă, atât de bine scrisă, încât i-a adus o serie de premii importante şi distincţii. A devenit faimos.

Jack rămase cu mâinile încrucişate, uitându-se la mătuşa sa,

uluit de relatarea ei. De ce niciodată lucrurile nu erau aşa cum păreau? se întrebă el şi oftă prelung.

– Ce motiv a avut mama să inventeze povestea că tata era dependent de război? Că umbla mereu după primejdie, că a fost ucis de suflul unei bombe pe câmpul de luptă? Nu are sens.

– Mă tem că nu, Jack, şi nu ştiu de ce ţi-a spus minciunile astea. Nici nu ştiu de ce l-a vorbit de rău în faţa ta. Urmă o pauză, apoi ea continuă: Poate s-a simţit abandonată. Cu vreo douăzeci şi cinci de ani în urmă, Marius s-a despărţit de artistă, iar el şi tatăl tău au reînnodat prietenia. Dacă-mi amintesc bine, pe atunci mama ta s-a considerat dezamăgită de tatăl tău. Poate că după moartea lui, tu erai destul de mare ca să pui întrebări, iar ea a vrut să-l facă mai interesant în ochii tăi şi ţi-a spus c-a fost corespondent de război şi a murit în acţiune. Erou, poate? Nu ştiu.

– Nu-mi vine să cred că m-a minţit. Şi nu o singură dată. De ce mi-a inoculat ura faţă de el? Pentru că-l detesta ea? Jack se înfurie brusc, fiind foarte afectat.

Helen North clătină din cap, la fel de surprinsă şi supărată ca şi nepotul ei. Ridicându-se, se aşeză lângă el pe sofa şi-l luă de mână.

– Nu am nicio explicaţie pentru comportamentul ei, Jack, şi ştiu cât e de frustrant să afli că nu ţi-a spus adevărul. Dar eu îţi povestesc cum s-au petrecut lucrurile în realitate.

– O, mătuşă, ştiu asta. Numai că sunt teribil de şocat. De fapt, cum a murit tata?

– A căzut pe nişte trepte şi s-a lovit la cap. A fost o rană urâtă.

– Unde s-a întâmplat asta, mătuşă Helen?

– În casa lui din Notting Hill. Poate nu ţi-o aminteşti, dar ţi-ai petrecut copilăria acolo.

– Nu-mi amintesc casa. Ce s-a întâmplat, aşadar? Murise şi l-a găsit cineva? Sau cum a fost?

– De fapt, eu şi mama ta l-am găsit, Jack.

– O, Dumnezeule! Probabil a fost şocant pentru amândouă. Îi aruncă o privire plină de înţelegere, strângând-o uşor de mână.

– A fost. Lasă-mă să-ţi explic. Tatăl şi mama ta se despărţiseră. El se ataşase de casa aceea, dar mamei tale nu-i plăcuse, aşa că ea i-a permis s-o păstreze, apoi s-a mutat într-un apartament lângă mine. Într-o seară a hotărât că trebuie să mergem să-l vedem. Voia să-şi ia nişte lucruri. Mai avea încă o cheie a casei: am intrat şi l-am găsit pe podea în hol. Plin de sânge. Era mult sânge acolo, Jack.

– O, Dumnezeule, se cutremură Jack. Aşadar aţi chemat o ambulanţă?

– Da, am chemat... Helen făcu o pauză, muşcându-şi buzele. A fost un şoc pentru mama ta şi pentru mine... să-l găsim aşa.

– Era mort când aţi ajuns? Sau a murit la spital? Jack voia să ştie tot.

– În ambulanţă, murmură Helen, pe un ton coborât.

– Acum, cel puţin, ştiu tot adevărul, spuse el încet.

Helen s-a rezemat de spateaza canapelei, amintindu-şi perfect noaptea aceea. Ca şi cum s-ar fi întâmplat chiar ieri, atât era de vie amintirea în mintea ei. Şi şi-a mai amintit ceva. Voia să-i spună lui Jack ce văzuse, dar a ezitat, nefiind sigură dacă ar trebui s-o facă. Toate acestea s-au petrecut cu mult timp în urmă. Ca întotdeauna, Jack a ghicit cum stau lucrurile:

– Mai ai ceva de adăugat, mătuşă Helen? Este ceva ce-mi ascunzi? Ştii că poţi să-mi spui tot, nu? De fapt suntem o familie. În afară de Kyle, eşti singura rudă care mi-a rămas.

– Ştiu... îmi aminteam noaptea aceea. Mi-am amintit-o atât de viu, încât am fost puţin zguduită, sinceră să fiu. S-a întors spre el privindu-l în ochi şi i-a spus încet cu un glas abia auzit: Am văzut ceva când intram în casă...

– Ce? o întrebă el încordat, ţintuind-o cu privirea.

– Am văzut pe *cineva*, Jack, şi m-am gândit imediat că acea persoană probabil abia plecase din casa lui Nigel... se opri şi trase adânc aer în piept, evident nevrând să continue.

– Dar pe cine ai văzut? insistă Jack, vrând să afle tot.

– Pe Marius Remmington, spuse ea în cele din urmă. La câţiva metri, în josul străzii, urca într-un taxi. Era în aprilie, lună plină, i-am recunoscut profilul, în special părul argintiu.

– Şi mama ce-a zis?

– Ea nu l-a văzut. Scotocea în poşetă, după cheie, a vârât-o în uşă, apoi a intrat în casă. Eu eram în urma ei pe trepte şi din întâmplare m-am uitat în josul străzii. Şi l-am văzut. Am auzit-o pe mama ta ţipând, am intrat în fugă în casă şi am uitat că îl văzusem pe Marius pe stradă. Dar mult mai târziu m-am gândit din nou şi mi-am făcut probleme.

– De ce?

– Pentru că doctorul la spital a făcut o remarcă ciudată: nu era sigur că tatăl tău a murit din cauza căzăturii sau a unei lovituri cu un obiect contondent. Cam aşa ceva.

– Vrei să spui că l-ar fi lovit cineva pe Nigel în cap?

– Poate. Desigur, nu avem cum să ştim şi poate nici n-ar fi trebuit să-ţiu spun. Nu vreau să crezi că-l acuz pe Marius Remmington de ceva, pentru că n-o fac. Bănuiesc că el a fost în noaptea aceea pe stradă, dar nu pot să jur.

– De ce l-ar fi omorât Marius Remmington pe tatăl meu?

– Nu avea niciun motiv, erau cei mai buni prieteni, spuse Helen, regretând că-i vorbise fără să se gândească.

– Poate că Marius l-a găsit pe Nigel înaintea voastră, a descoperit că e mort şi a plecat.

– Şi-ar fi lăsat cel mai bun prieten în starea aceea? N-ar fi chemat o ambulanţă? Aşa cum am făcut eu şi mama ta?

– Da, probabil. Şi nu cred că Marius ar fi fost atât de crud. Nigel putea să cadă după plecarea lui.

– Atâtea semne de întrebare... am dreptate, Jack?

– Da. A existat o anchetă?

– A existat. Verdictul a fost moarte accidentală.

– Aşadar, trauma provocată de lovire cu un corp contondent n-a fost dovedită.

– Nu, n-a fost, au existat întotdeauna îndoieli.

Jack se ridică, se duse la fereastră şi privi afară cu gândurile rătăcind în toate direcţiile. În cele din urmă se întoarse cu faţa la mătuşa sa.

– Mi-ai spus mai mult decât m-aş fi aşteptat să aud astăzi, mătuşă Helen, dar sunt bucuros c-ai făcut-o. M-a ajutat să aflu adevărul, sau o mare parte din el.

Helen îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Sper că nu vei folosi acea relatare despre Marius, pentru că nu sunt sigură c-a fost el pe stradă.

– Sigur că n-o s-o folosesc. E încă în viaţă şi nu vreau să fiu chemat în judecată pentru calomnie sau defăimare ori ceva de genul ăsta. Acum trebuie să plec, dar mâine vin să te iau la zece.

– Ar fi grozav, Jack, spuse Helen, conducându-l spre uşă.

După ce o îmbrăţişă, plecă şi coborî cu liftul, lăsându-se în voia gândurilor. *Marius Remmington.* Bărbatul acesta era mai important în mintea sa ca oricând. Malcolm îi spusese că putea fi periculos. Era ucigaş? Jack vroia să afle.

Patruzeci şi doi

Malcolm Stevens se află la recepţie, Annette, îi spuse Esther din uşă. Ştiu că tocmai plecai la întâlnirea de la Sotheby's, dar el insistă să-ţi vorbească. Spune că e o urgenţă.

– O, Dumnezeule! Sper că Laurie e bine. Te rog, invită-l înăuntru Esther.

Annette se ridică, ieşindu-i în întâmpinare.

– Ce s-a întâmplat, Malcolm? Ea observă ce îngrijorat era şi ştiu că s-a întâmplat ceva grav. S-a îndreptat spre el, iar el a îmbrăţişat-o.

– Nu e vorba de Laurie, a asigurat-o Malcolm. De Marius.

– Marius. Ea părea uimită. Ce e cu el?

– E în spital, Annette. La St. Thomas's. Trebuie să mergem imediat să-l vedem. Am maşina afară.

Annette şi-a luat poşeta în grabă şi, înainte de a ieşi, s-a oprit la biroul lui Esther pentru a-i explica unde se duceau şi din ce motiv, adăugând:

– Te rog anulează întâlnirile de astăzi. Mai vorbim.

După ce au ajuns pe stradă şi Malcolm a chemat maşina la mobil, ea l-a întrebat: Ce s-a întâmplat cu Marius? A fost implicat în vreun accident? Ce problemă are?

– Nu ştiu sigur, dar vom afla când o să ajungem acolo. Am primit un telefon cu douăzeci de minute în urmă de la o femeie numită Elizabeth Grayson. Spunea că avea stabilită o întâlnire cu Marius la micul dejun. Voia să cumpere un tablou. Îl aştepta în holul hotelului Dorchester. El a intrat, a văzut-o, i-a făcut semn cu mâna, apoi a venit spre ea, dar s-a prăbuşit în mijlocul holului. Ea a alergat spre

el, împreună cu alţi câţiva membri ai personalului hotelului. A fost chemată o ambulanţă, care urma să sosească dintr-un moment în altul. Marius i-a dat femeii numărul meu şi a rugat-o să mă sune.

– Dar de ce a căzut? Ce i s-a întâmplat? Nu ţi-a mai spus nimic femeia?

– Nu. Doar că Marius a vrut ca ea să mă sune. Mi-a explicat că personalul ambulanţei a refuzat s-o ia la spital cu el. Asta e tot ce ştiu.

În acel moment sosi maşina. Malcolm o ajută să urce, apoi ocoli vehiculul, urcând alături de ea.

– Linişteşte-te. Sunt sigur că totul va fi bine, îi spuse strângând-o de braţ.

– Tocmai şi-a făcut controlul medical periodic, Malcolm. Medicul a spus că nu are niciun fel de probleme. După un moment, Annette adăugă: Elizabeth Grayson trebuie să fie noua clientă. N-am auzit de ea până acum. Tu?

– Nici eu.

– Mă întreb de ce i-a spus Marius să te sune pe tine şi nu pe mine?

Malcolm nu făcu niciun comentariu.

Annette se uită la el şi spuse pe un ton calm:

– De fapt, nu ştiu exact unde a fost în acest weekend. Plecase la Gloucestershire să se vadă cu un client.

Întorcându-se spre ea, Malcolm o privi încruntat:

– Nu te-a sunat în ultimele zile?

– Nu. Mi-a lăsat un bilet. L-am găsit când m-am întors de la masa cu Laurie. Îmi scrisese că s-ar putea să rămână peste noapte acolo. I-a plăcut întotdeauna să fie.... evaziv, greu de găsit, de reperat. Asta nu înseamnă că aş fi încercat vreodată s-o fac. Singura dată când am avut o asemenea iniţiativă s-a înfuriat.

– A fost întotdeauna un pic cam singuratic dintr-un punct de vedere.

– Da. Ea s-a uitat pe geam, întrebându-se ce se întâmplase cu Marius. Gândind cu voce tare, spuse: Ar fi putut avea un atac de apoplexie? De cord? Ce crezi?

– Nu vreau să fac presupuneri, murmură Malcolm. În curând o să aflăm părerile avizate ale medicilor.

Malcolm îi explică recepţionerei de la biroul de pe culoarul spitalului cine erau şi de ce veniseră acolo, iar după câteva minute un

bărbat înalt, blond se îndrepta spre ei.

– Sunt doctorul Ellwood, domnule Stevens.

Cei doi bărbaţi îşi dădură mâna, iar Malcolm spuse:

– Doamna este Annette Remmington, doctore Ellwood. Soţul doamnei a căzut azi dimineaţă în holul hotelului Dorchester şi a fost adus aici cu ambulanţa.

El dădu mâna cu Annette şi-i zâmbi prietenos.

– Ştiu. Soţul dumneavoastră se află la etajul rezervat bolilor cardiovasculare, doamnă Remmington. Vă voi conduce acolo.

– A suferit un atac de inimă, dr. Ellwood? îl întrebă Annette pe când se îndreptau tustrei spre lift.

– Nu chiar. Vă vor da explicaţii complete la faţa locului.

– Înţeleg, răspunse Annette când urcară în lift. În câteva secunde se aflau la etajul respectiv, iar dr. Ellwood, înainte de a pleca, îi prezentă doctorului Martin Chambers. Acesta le spuse că se ocupa de cazul Remmington, care îi era pacient acum.

– Ce s-a întâmplat cu soţul meu? întrebă Annette imediat, părând îngrijorată. Era palidă, neliniştită.

– Suferă de disecţie aortică. Aceasta îi poate pune viaţa în pericol, doamnă Remmington, zise doctorul Chambers, apoi continuă să-i explice. S-a produs o sângerare în interiorul şi de-a lungul peretelui aortei, artera importantă care iese de la inimă. Şi, evident, este ceva foarte serios.

– Ce cauzează o asemenea afecţiune? îl întrebă Annette.

– Multe lucruri, dar majoritatea disecţiilor aortice apar din cauza unei ruperi sau deteriorări a peretelui intern al aortei. De obicei, se petrece în porţiunea pieptului unde se află artera, dar şi în zona abdominală, le spuse doctorul Chambers.

– Înţeleg, sau cel puţin aşa cred. Cu alte cuvinte, soţul meu are un orificiu în aortă, principala arteră a inimii. Aşa este?

– Da. Domnul Remmington are o ruptură de douăzeci şi doi de centimetri, din păcate destul de serioasă. Este o ruptură pe diagonală.

– Cum se tratează? întrebă Malcolm.

– La început trebuie să prevenim complicaţiile şi de aceea e necesară spitalizarea imediată. O disecţie aortică tip A se repară chirurgical, tipul B doar cu medicaţie. Asta facem acum, doamnă Remmington, îl tratăm pe soţul dumneavoastră cu medicamente.

– Aşadar e tip B, conchise ea.

– Exact.

– Ce a produs această ruptură? interveni Malcolm.

– După părerea mea, presiunea mare a sângelui. Domnul Remmington mi-a spus că doctorul său i-a prescris antihipertensive, cu ceva timp în urmă, dar că adesea uita să le ia. În ultima oră, tensiunea sa a urcat şi a coborât nebuneşte. Trebuie s-o controlăm în permanenţă.

– Are dureri? întrebă Annette.

– A avut mai devreme. S-a prăbuşit din cauza durerii severe din piept, de sub omoplaţi şi pe spate. Dar i-am dat analgezice puternice şi medicamente care să-i reducă tensiunea. Acum se simte mai bine.

– Îl putem vedea? Annette îl privi pe medic plină de speranţă.

– Este la Terapie Intensivă, dar îl puteţi vedea câteva clipe. Veniţi amândoi cu mine.

Annette şi Malcolm porniră în urma doctorului, iar când intrară în salonul de Terapie Intensivă, Annette fu izbită de paloarea lui Marius. Dormea şi ei i se păru foarte bolnav.

– Ar putea muri? îl întrebă ea pe medic.

– Vom face tot posibilul să nu se întâmple asta, doamnă Remmington. Întotdeauna există speranţă.

– Când să revenim? întrebă Malcolm. După-amiază sau seara?

– Cred c-ar fi bine să vă întoarceţi la ora şase. Trebuie să stea liniştit tot restul zilei. E mai bine să-l lăsăm să se odihnească. E pe mâini bune aici.

– Mulţumesc foarte mult, dr. Chambers, spuseră Annette şi Malcolm într-un glas.

– Ce crezi, Malcolm? Se va face bine sau nu?

– Cred că da; întotdeauna a fost foarte puternic, foarte sănătos. Ştiai că are tensiunea mare?

– Nu, nu mi-a spus niciodată. Dacă aş fi ştiut, l-aş fi silit să ia pastilele acelea.

– Ştiu că aşa ai fi procedat.

În timp ce ieşeau din spital şi urcau în maşină, Malcolm îi spuse:

– Annette, trebuie să vorbesc cu tine. Putem merge undeva la o cafea?

– S-a întâmplat ceva rău?

– Cred că este ceva rău de foarte mult timp, dar te voi lăsa pe tine să judeci, după ce-ţi voi spune tot.

– Pari foarte serios, Malcolm. Are legătură cu Laurie? Sau cu

afacerea ta?

– Niciuna.

– Atunci se referă la mine, nu? Îi aruncă o privire pătrunzătoare, se încruntă şi-şi privi gânditoare mâinile.

– Doar parţial; mai ales se referă la Marius.

– La sănătatea lui?

– Nu, nici vorbă.

– E vorba de femeia aceea, Elizabeth Grayson?

Malcolm îi aruncă o privire grăbită, apreciindu-i perspicacitatea. Deja se întreba cât era de veridică povestea despre întâlnirea de la micul dejun pentru discutarea unui tablou.

– Nu, oricum, nu în momentul ăsta.

– Acum sunt complet derutată, dar şi intrigată. *Te rog* explică-mi.

– Este vorba de nişte lucruri peste care a dat din întâmplare, Jack. Te asigur că nu le-a căutat în mod deliberat.

– A aflat ceva care îl incriminează pe Marius, asta încerci să-mi spui?

– Parţial.

– Am încredere în Jack, Malcolm. Ştiu că e un om foarte bun. Şi că nu mi-ar face vreun rău mie sau altcuiva în mod intenţionat. Unde mergem să vorbim? Desigur, nu în apartamentul meu, pentru că acolo se află Elaine. Nici la Laurie n-o să fim singuri. Iar în biroul meu se află Esther şi în al tău, Maeve. Făcu o grimasă. Ştiu că trebuie să purtăm o discuţie privată pe care să n-o asculte nimeni, în afară de mine şi Jack. Să înţeleg că vrei să merg cu tine în apartamentul lui Jack?

– Dacă eşti de acord, da. A fost ideea mea, nu a lui, şi chiar voiam să discutăm astăzi cu tine, înainte de atacul suferit de Marius. Dădu şoferului adresa lui Jack, gândindu-se cât de deşteaptă era Annette.

Ea încuviinţă şi privi pe fereastră, mintea ei lucrând cu febrilitate. N-avea să fie ceva bun, simţea asta instinctiv. Jack descoperise ceva din întâmplare şi voia ca ea să afle. Nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva e şi ea implicată.

Malcolm îl sunase pe Jack din maşină, iar el îi aştepta când au ajuns la apartamentul lui din Primrose Hill. I-a întâmpinat cu obişnuita sa jovialitate, dar Annette a observat imediat că părea foarte obosit, cu cearcăne negre sub ochi.

– Ştiu că Marius e la spital, Annette, zise Jack imediat. Ce i s-a

întâmplat?

– Are o disecţie aortică, răspunse ea. O ruptură în artera principală care pleacă de la inimă. Doctorul spune că viaţa îi e ameninţată.

– Dumnezeule! exclamă Jack. Îmi pare rău.

– Da, confirmă ea, apoi continuă: Ştiu că ai descoperit ceva despre Marius şi că e foarte important. Vrei să-mi spui, Jack? Trebuie să ştiu tot.

– Să nu-ţi închipui că voiam să scot vreo mizerie la iveală, spuse Jack repede. Sper că ai încredere în mine.

– Bineînţeles.

În vreme ce ea şi Malcolm se aşezară pe câte un scaun, Jack rămase în picioare câteva clipe, apoi le explică:

– Săptămâna trecută când am fost în Franţa, am cinat cu Claudine Villiers la noua ei vilă din faţa fermei lui Lucy, deasupra nivelului oraşului Beaulieu. Nu mai văzusem colecţia ei de artă până atunci, deoarece o depozitase undeva pe parcursul lucrărilor de construcţie a vilei. A moştenit-o de la partenerul ei de vreo patruzeci de ani, după moartea acestuia. Dar această colecţie fabuloasă care include două Cézanne, un Degas, Vlaminck şi Braque s-a dovedit că era alcătuită din falsuri.

Aşezându-se, îi spuse toată povestea, fără a omite vreun amănunt. Când termină, Annette încuviinţă, rezemându-se de spătarul scaunului, cu o figură tristă.

– Marius a fost coproprietar la galeria Pegasus, sau nu ştii lucrul acesta, Annette? o întrebă Malcolm

– Cred că a fost, îmi amintesc vag numele acesta, pe care l-a pomenit o dată sau de două ori.

– Jack a mai descoperit ceva, Annette, dar are unele reţineri să-ţi spună. Eu cred că tu trebuie să afli tot adevărul. Numai aşa vei putea să-ţi îndrepţi viaţa şi să mergi înainte.

– Înţeleg şi ai dreptate. Se referă ia mine, Jack? Sau la Marius?

– Nu la tine. Marţea trecută, de dimineaţă, am fost să iau micul dejun la hotelul La Réserve. Treceam prin bar când am auzit un mobil sunând strident. M-am uitat în dreapta spre grădină, unde l-am văzut pe Marius cu o roşcată încleştaţi într-o îmbrăţişare foarte pasională. Se opri privind-o îngrijorat pentru că nu ştia cum va primi vestea.

Ea înţelese imediat motivul reţinerii lui, aşa că murmură:

– Spune-mi şi restul, Jack. Nu mă deranjează.

– Cam asta e, de fapt. Am plecat repede de la bar. Dar am reuşit

să aflu că numele ei e Elizabeth Lang şi că au părăsit hotelul în acea dimineaţă, după micul dejun.

– Înţeleg. Numele de Lang îmi spune ceva. Am făcut cercetări în privinţa Clarissei Normandy alaltăieri şi am descoperit că numele ei de domnişoară a fost Lang. Că se trage din Gloucestershire. Ce coincidenţă ciudată, nu crezi?

– Portarul de la La Réserve mi-a spus că Elizabeth Lang a fost pictoriţă. Stai o clipă. Jack sări în picioare, îndreptându-se spre telefon. Îşi sună mătuşa şi când aceasta răspunse zise:

– Bună, mătuşă Helen. Mi-a venit o idee. Artista despre care mi-ai spus sâmbătă că ar fi fost iubita lui Marius se numea Clarissa Normandy?

– Da, Jack, ea era, răspunse mătuşa. De unde ai aflat numele ăsta? Mătuşa părea încântată că o sunase să-i dea această veste.

– Mi-a trecut prin minte ideea asta. Nu ştii dacă avea vreo soră cumva?

– Cred că da. Îmi amintesc că Marius s-a plâns cândva că au pierdut vremea cu ea în weekend. Era mult mai tânără decât Clarissa, iar lui nu-i convenea s-o facă pe *babysitterul*. Era supărat şi pe mătuşa fetelor, Glenda Joules. Mi-a spus toate astea la o cină dată de mama ta în săptămâna aceea. Îmi amintesc acum că ambele fete aveau părul roşu. Slavă Domnului, Jack, m-ai transportat în timp, în anii frumoasei mele tinereţi.

– Mulţumesc, mătuşă Helen. Trebuie să închid. Vorbim mai târziu.

Jack repetă informaţiile primite de la Helen, apoi adăugă:

– Elizabeth Lang are părul roşu. Iar acum cercul începe să se închidă, nu? Imaginaţi-vă, Glenda Joules e mătuşa lor. Glenda Joules de la Knowle Court. Nu am nicio îndoială în privinţa asta.

– Nici eu, zise Annette. Am ştiut întotdeauna că ceva dubios legat de menajera aceea. Ştie mai mult decât spune.

Jack se aşeză din nou.

– Dacă Marius vindea falsuri în anii '70, ar putea face asta şi acum. Cred că acea Clarissa lucra pentru el la vremea respectivă, dar şi mai târziu, când a fost logodită cu sir Alec. Poate că Elizabeth Lang pictează pentru el şi acum.

– Asta are sens, dar le-ar fi păstrat ca să le vândă mai târziu? interveni Malcolm. De ce? Doar e bogat!

– Dacă vindea falsuri atunci sau acum, este un act penal, spuse Annette cu vocea stinsă. E pasibil de închisoare.

– Dacă vreunul dintre noi se duce la poliţie. Şi cine o va face? spuse Jack privindu-i pe amândoi.

– Niciunul, răspunse Malcolm.

– Trebuie să ştiu un lucru, Annette. Am descoperit prin Claudine că tatăl meu a fost prieten cu Marius la acea dată. În anii '70. Era un ziarist renumit. Vorbesc despre tatăl meu biologic. Îl chema Nigel Clayton...

– O, Dumnezeule! exclamă Annette uluită, privindu-l ţintă pe Jack. Tatăl tău a fost *Nigel Clayton*? Părea să nu-şi creadă urechilor, dar se şi temea că ar fi adevărat.

– Da, de ce? Jack o privea intens, surprins de tonul ei ascuţit şi de paloarea care se aşternuse pe faţa ei. Observase şi că începuse să tremure din tot corpul, fiind nevoită să se agaţe de braţele scaunului.

– Annette, Annette, ce s-a întâmplat cu tine? Spune-mi. Jack se ridică venind spre ea. Eşti teribil de afectată, nu?

– Tatăl tău... a fost cel care m-a dus la hotelul La Réserve, el a fost aventura mea romantică...

Jack îngenunche, rezumându-se să se uite la ea cu un aer pierdut.

Annette închise ochii, incapabilă să-l privească. *Jack era fiul lui Nigel Clayton.* Singurul bărbat pe care-l iubise în afară de el. Sau aşa crezuse pe atunci... când avea optsprezece ani. O, Dumnezeule!

Deceniile se năruiră.

Oroarea acelei nopţi o marca şi acum. Se afla la Notting Hill, în dormitor cu Nigel şi se lupta cu el pentru că voia s-o forţeze să facă dragoste.

– Nigel, dă-mi drumul. Nu vreau să rămân peste noapte! striga ea, încercând să se elibereze. Braţele lui o strângeau ca o menghină. Când îl privi, o cuprinse teama. Ochii erau aprinşi de furie, gura contorsionată. Ştia că băuse înainte de sosirea ei. Asta îl făcea crud, uneori violent.

Apucându-se de braţul unui fotoliu, ea se smulse de lângă el; când el continuă s-o ţină, ea îl lovi în gleznă, iar el ţipă de durere şi-i dădu drumul.

Ea ajunse pe casa scării, înainte ca el s-o prindă din urmă şi să pună mâna din nou pe ea. Reproşându-i că e nerecunoscătoare, o lovi destul de tare peste faţă.

Ţipând speriată şi tremurând de spaimă, ea încercă să-l lovească

cu pumnii în braţ, dar nu-l nimeri. Teama ei se amplifică şi, cu ultimele puteri, se luptă cu el şi brusc reuşi să se elibereze.

În vreme ce ea se îndrepta spre casa scărilor, el o prinse încă o dată, se dezechilibră şi căzu pe scări, aterizând cu o bufnitură surdă în mijlocul holului placat cu marmură.

Ţipetele ei răsunară în toată casa aceea tăcută.

Alergă pe scară spre hol, unde zăcea el, nemişcat. În jurul capului lui era sânge, chiar şi în părul castaniu-deschis. Îngenunchind, îi luă mâna şi-i găsi pulsul. Era extrem de slab, aproape imperceptibil. Iar el nu se mişca.

Rămase câteva minute acolo îngenuncheată, cu lacrimi în ochi, sigură că el va muri dintr-o clipă în alta. Ridicându-se, se uită în jur, neştiind ce să facă. A fost brusc cuprinsă de panică. Va fi învinuită de moartea lui. Ştia că aşa va fi. Începu să tremure incontrolabil, suspinând...

Annette deschise ochii şi se uită la Jack.

Malcolm se duse spre tava cu băuturi şi turnă un brandy pe care i-l aduse. Ea continua să tremure şi părea că e în pragul colapsului. Dar refuză băutura şi murmură:

– O, Doamne, O, Doamne...

Annette continua să se uite la Jack cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

– L-am ucis, spuse. N-am vrut s-o fac. Ne-am luptat, iar el s-a rostogolit pe scări. A fost un accident. O, Jack...

Fără o vorbă, el făcu un salt, o luă de mâini şi o ridică în picioare. O prinse în braţe şi o strânse cu putere la piept.

– Nu, Annette nu l-ai ucis. Cred că ştiu ce s-a întâmplat. Nu tu l-ai ucis. Te rog, crede-mă, draga mea, nu tu l-ai ucis pe tatăl meu.

Ea începu să suspine şi el o strânse la piept până ce se mai calmă, apoi o conduse spre sofa şi se aşeză alături de ea, străduindu-se s-o calmeze.

– Nu ştiu ce simţi tu, Jack, dar eu am nevoie de o ceaşcă de cafea, zise Malcolm. Se ridică şi se duse la bucătărie unde îşi umplu o cană, cu capul vâjâindu-i.

Când reveni de la bucătărie, Annette nu mai suspina.

– I-ai spus asta lui Marius, nu? Cu asta te-a ţinut sub control de-a lungul anilor, nu? Ai crezut că l-ai ucis pe Nigel şi i-ai mărturisit lucrul acesta pentru că nu aveai pe nimeni altcineva. El era singurul care te putea proteja şi a făcut-o. Dar a fost un fel de şantaj,

Annette, trebuie să înţelegi.

– Ne-am certat, Nigel m-a lovit, iar eu am văzut roşu în faţa ochilor. Pentru că am fost abuzată de bărbaţi în copilărie. M-am luptat cu el, a alunecat şi a căzut pe scări.

– Apoi ce s-a întâmplat? o întrebă calm Jack, ţinând-o de mână.

– Am luat-o la fugă pe scări. Nigel avea pulsul foarte slab. Eram teribil de înspăimântată. Voiam să chem o ambulanţă, dar i-am telefonat mai întâi lui Marius. El mi-a spus să plec de acolo. A zis că va suna el la ambulanţă. Aşa că am plecat.

– Iar a doua zi ţi-a spus că Nigel murise, nu? zise Jack.

– Da, aşa a fost.

– Lasă-mă să-ţi spun ceva ce am aflat abia weekendul ăsta. Mătuşa mi-a zis că ea şi mama se duseseră la Notting Hill, să ia câteva dintre lucrurile ce i-au aparţinut. Ele au fost cele care l-au găsit pe Nigel şi au sunat la ambulanţă. Mătuşa mi-a mai destăinuit şi altceva sâmbătă. În timp ce aştepta ca mama să deschidă uşa de la intrare, s-a uitat pe stradă. L-a văzut pe Marius urcând într-un taxi. I-a recunoscut părul argintiu, profilul, a ştiut că era el.

– Ce vei să spui, Jack? zise Annette mult mai calmă acum.

– Că după plecarea ta a venit Marius. Dar el n-a chemat ambulanţa. Cel mai probabil l-a lovit pe tatăl meu în cap, ucigându-l. Mătuşa susţinea că unul dintre doctori ar fi afirmat că lovirea cu un corp contondent a fost cauza reală a morţii.

– N-a existat nicio anchetă? întrebă Malcolm.

– Mătuşa mi-a spus că verdictul a fost moarte accidentală.

Annette părea cu adevărat şocată.

– Dar Marius m-a lăsat întotdeauna că cred că l-am ucis pe Nigel. Se rezemă de sofa, îşi închise ochii obosită, cu faţa albă ca varul.

– Mătuşa va confirma asta, murmură Jack, luând-o din nou de mână.

– Ce vom face? spuse Malcolm, fixându-l pe Jack cu o figură răvăşită.

– Nimic, răspunse Jack. Marius e în spital, iar viaţa îi atârnă de un fir de păr. Aşa că ce mai era de făcut?

Cei trei rămaseră o vreme să-şi bea cafeaua. Annette şi Malcolm încercau să se obişnuiască cu şocul provocat de atacul suferit de Marius şi să se întrebe care va fi urmarea. În plus, Annette se străduia să asimileze ideea că Nigel era tatăl lui Jack.

Acesta încerca să analizeze ce ştiuse despre trecut de la mama

sa, până când vorbise cu mătuşa cu o zi în urmă. Acum, istoria era aproape completă.

Se uită la Annette şi, observând că era mai calmă, o întrebă:

– Ai cunoscut o tânără care pe vremea aceea se numea Hilda Crump?

Annette tăcu câteva clipe, apoi îşi drese glasul şi spuse:

– Eu sunt Hilda Crump, Jack. Acesta este numele meu adevărat.

Jack şi Malcolm se uitau la Annette cu gura căscată. Cei doi bărbaţi schimbară priviri, dar niciunul nu rosti o vorbă. Malcolm bău din cafea, iar Jack se ridică, străbătu încăperea, se îndreptă spre fereastră şi rămase cu privirea pironită în gol, vreme de câteva minute, având nevoie de acel respiro să asimileze tot ce-i spusese ea.

I se părea aproape incredibil ca această femeie superbă, elegantă, care stătea în spatele lui pe sofa să fie Hilda Crump, pe care mama sa o descrisese ca pe o târfă sau mai degrabă ca pe o haimana. Dar mătuşa dovedise că mama îl minţise.

– Acum înţeleg, spuse Jack întorcându-se s-o privească.

– Ce vrei să spui? şopti Annette părând epuizată.

– Mama o învinuia pe Hilda Crump că i-a distrus căsnicia. Ăsta e adevărul?

Ea se opri un moment de parcă şi-ar fi amintit tot, cu chipul împietrit de durere. Încheie încet:

– În noaptea în care a murit, el băuse mai devreme şi devenise violent... m-am luptat cu el. Restul îl ştii.

– Da, îl ştiu. Jack privi undeva în depărtare de parcă desluşea ceva vizibil doar de el. Şi într-un fel, aşa era. O vedea pe Annette disperată, cerându-i ajutor lui Marius, un Marius care probabil era şi el îndrăgostit de ea şi foarte gelos... poate întrevăzuse şansa de a scăpa de un rival? Pe moment, Jack se gândi că era exagerat şi fantezist, apoi îşi revizui atitudinea. Oamenii fac lucruri teribile în numele dragostei – recurg chiar la crimă.

Malcolm care ascultase cu atenţie totul o întrebă calm pe Annette:

– De ce ţi-ai schimbat numele?

– Pentru că nu-mi plăcea. Am vrut întotdeauna să mă numesc Marie Antoinette... Marius zicea că e prea lung, prea pretenţios, aşa că am ales Annette... Watson. Eu şi Laurie am preluat numele de fată al mamei. Ridică abia perceptibil din umeri. Asta e tot. Nimic complicat.

Continuară toţi trei să discute, să cântărească tot ce se spusese, incapabili să facă altceva, doar să aştepte ca Marius să-şi revină. În cele din urmă, Annette se ridică spunând că vrea să se ducă acasă şi să se odihnească înainte de a merge din nou la spital.

Jack vru s-o conducă, dar ea clătină din cap.

– Malcolm are maşina jos, o să merg cu el. Dar îţi mulţumesc, Jack.

Când ajunse acasă, îi spuse menajerei ce se întâmplase şi se retrase în dormitorul său. După ce o sună pe Esther să-i dea veşti despre Marius, îşi scoase hainele şi făcu un duş. Lăsând apa să-i curgă peste trup, se rezemă de perete şi plânse. Plânse până nu mai avu lacrimi, se îmbrăcă într-un halat de prosop şi se întinse pe pat.

Lacrimile reveniră şi odată cu ele tristeţea şi supărarea. Se întreba cum putuse Marius s-o facă să creadă toţi aceşti ani că ea îl ucisese pe Nigel Clayton. Fusese crud, lipsit de scrupule.

Ea îl considerase întotdeauna salvatorul ei, fiind convinsă că felul în care o proteja era o formă de dragoste. Poate că aşa gândea Marius, dar ea îi fusese prizonieră, iar el îi controlase viaţa. Numai prin forţe proprii şi prin perseverenţă reuşise să se elibereze. Parţial. Brusc, îşi dădu seama că pentru prima oară în aproape douăzeci şi doi de ani era liberă. Pentru că acum ştia adevărul. Marius nu mai avea nicio putere asupra ei.

Mai târziu în acea zi, Annette merse la spitalul St. Thomas's cu Malcolm şi cu Laurie. S-au dus direct la etajul rezervat bolilor cardiovasculare, iar dr. Chambers le-a ieşit în întâmpinare. Văzându-i chipul Annette ghici că era ceva în neregulă şi întrebă repede:

– Soţul meu e mai bine?

– Ceva mai bine, dar nu aşa cum m-aş fi aşteptat, doamnă Remmington. După o scurtă pauză le spuse: Presiunea sângelui a crescut şi a scăzut foarte mult întreaga zi. Dar în cele din urmă l-am stabilizat.

– Îl putem vedea?

– Da. E confuz, dezorientat, dar asta nu e ceva neobişnuit la disecţia aortică.

Medicul a lăsat-o pe Laurie să intre cu ei cu scaunul cu rotile, dar ea a rămas în uşă când Annette şi Malcolm s-au apropiat ca să-l vadă pe Marius. Zăcea liniştit şi era extrem de palid. Şi-a deschis ochii, dar nu i-a recunoscut şi n-a spus nimic.

Annette s-a aplecat asupra lui şi i-a vorbit, dar el a rămas complet mut. Malcolm era în spatele ei şi nici la vederea lui Marius n-a avut nicio reacţie. De parcă nici n-ar fi fost acolo.

Au plecat după zece minute, iar dr. Chambers le-a spus că Marius se purta la fel cu tot personalul cu toate că le răspunsese parţial la unele întrebări.

Când au plecat din spital, Annette a ştiut că trebuia să se aştepte la ce era mai rău; la fel Malcolm şi Laurie. Nu trebuia ca un doctor să le spună asta.

După câteva ore, Marius Remmington a murit. Era întâi mai.

PATRUZECI ŞI TREI

În noaptea aceea şi în cele ce au urmat, Annette a stat cu Laurie în apartamentul acesteia din Chesham Place. Nu voia să fie singură în propriul apartament din Eaton Square. Existau prea multe amintiri acolo şi simţea foarte acut prezenţa lui Marius, chiar dacă el murise.

Într-o seară, la câteva săptămâni după înmormântare, Annette şi Laurie vorbeau noaptea trecând în revistă întâmplările petrecute, analizând permanent totul, aşa cum erau obişnuite să facă. La un moment dat, Annette exclamă:

– Nu înţeleg cum a putut să fie aşa de crud. Să mă lase să cred că l-am ucis pe Nigel a fost ceva de neconceput. Era din nou furioasă.

– Da, ai perfectă dreptate. Dar nu te mai gândi la asta, Annette. Trebuie să laşi în urmă trecutul... să trăieşti în prezent, să aduni toate cioburile şi să începi o viaţă nouă. Priveşte spre viitor.

Annette îşi fixă sora cu privirea.

– Nu cred că pot lăsa trecutul în urmă... am acumulat atâta

durere, mânie şi ofensă, atâtea emoţii şi sentimente. Mi s-a făcut mult rău.

– Poţi lăsa trecutul în urmă şi o vei face, insistă Laurie. Eşti o supravieţuitoare, Annette, ştiu foarte bine asta.

Brusc, Annette se îndreptă de spate, iar chipul ei exprima capacitatea de a înţelege lucrurile într-o lumină nouă. Avea glasul mai puternic, mai ferm când spuse:

– Dacă am putut supravieţui abuzului şi violului, sărăciei şi lipsurilor şi am pierdut atâta de-a lungul anilor, da, sunt capabilă să supravieţuiesc şi să las trecutul în urmă. Dar mai ales să renunţ la toate gândurile rele legate de Marius! Pot să înăbuş mânia. Nu trebuie decât s-o las să treacă. Pentru prima oară, după săptămâni întregi, îi zâmbi lui Laurie. Pot să iau viaţa de la început. Pentru că sunt o supravieţuitoare... am dovedit-o deja. Dacă am putut supravieţui unei copilării extrem de nefericite, sunt în stare să supravieţuiesc în orice condiţii.

– Aşa e! Laurie era fericită să constate că sora ei redevenise luptătoarea pe care o cunoştea.

– Voi renaşte, spuse Annette. Voi lua totul de la capăt.

Şi asta a şi făcut.

Următoarele luni au fost grele, dar Annette a perseverat, a reuşit să-şi conducă afacerea şi să-şi ţină în frâu emoţiile negative. Sentimentele de mânie, disperare, ofensă au pus uneori stăpânire pe ea. Cu toate acestea, a trecut prin furtună, ieşind puţin cam afectată, dar pe propriile picioare, înfăţişându-se lumii plină de încredere, fără a se pleca.

Ştia că în viaţa ei exista un număr de oameni fără de care nu se putea descurca şi le era recunoscătoare surorii sale şi prietenilor care o sprijineau şi răspundeau la chemarea ei ori de câte ori avea nevoie de ei. Laurie, Malcolm şi Jack erau reperele ei fixe, echipa care o sprijinea cu dragoste, din care făceau parte şi Esther, Carlton Fraser şi Marguerite, mătuşa lui Jack, Helen, şi fratele acestuia, Kyle. Ei erau acum familia ei... familia pe care ea şi Laurie n-au avut-o niciodată. Şi îi iubea pe toţi şi se baza pe ei.

Malcolm şi Jack o ajutaseră să afle adevărul despre afacerile lui Marius Cea care-i fusese asistentă peste treizeci şi cinci de ani, Agnes Dunne, a reprezentat sursa de informaţii. Dar a consimţit să dezvăluie totul pentru că avea nevoie să-i câştige de partea ei. Annette îşi dădea seama de faptul că, ştiind atâtea despre afece-

BIBLIOTECA

rile lui Marius, risca foarte mult şi nu voia să fie acuzată că l-a ajutat să vândă falsuri. Ceea ce, după cum s-a dovedit, el făcuse cam tot timpul. Cu toate acestea, nu scosese pe piaţă prea multe în ultimii ani. Sursele sale, câţiva pictori talentaţi, se epuizaseră.

Agnes i-a prezentat unui cuplu din Gloucestershire care trăia în două clădiri foarte mari, neaspectuoase lângă Cirencester. Madelene Tellier, proprietara acestora, era căsătorită cu un artist foarte talentat, Raymond Tellier originar din Grasse, din sudul Franţei. Vreme de foarte mulţi ani el îi furnizase falsurile lui Marius, împreună cu Clarissa Normandy şi, pentru o scurtă perioadă de timp, sora acesteia, Elizabeth Lang.

Potrivit spuselor lui Madeleine Tellier, tablourile soţului ei fuseseră cumpărate de muzee şi de colecţionari bogaţi şi toată lumea se lăsase păcălită de falsuri. Era un pictor foarte bun, aşa le spusese ea. Madeleine Tellier le explicase că Clarissa se specializase în Cézanne şi Manet, în timp ce Elizabeth îşi dovedise măiestria pictând în stilul lui Matisse, Braque şi Modigliani. Dar Elizabeth nu mai era disponibilă, iar Clarissa, după cum ştiau toţi, murise.

Într-o zi, pe la sfârşitul lunii martie, când vizitau Cirencester, Annette a cerut să-l vadă pe Raymond Tellier. Soţia lui i-a condus în acele hale transformate şi i-a prezentat soţului ei. Şi-au dat seama cu toţii că el nu va mai picta niciodată. Avusese un atac de apoplexie cu opt ani în urmă şi acum era aproape incapabil să se mişte. Rămăsese ţintuit într-un scaun cu rotile. În acea zi, Annette ceruse să vadă falsurile care mai rămăseseră, dar, după cum îi spusese Madeleine, nu mai exista niciunul. Fuseseră vândute toate, spuse ea şi era foarte sigură de afirmaţiile sale.

Şi întrucât Agnes Dunne îi confirmă varianta, Annette, Malcolm şi Jack au fost nevoiţi s-o accepte. Cei trei au sperat ca niciunul dintre cei care au cumpărat un Cézanne, Manet sau Picasso de la Marius să nu descopere brusc că au plătit milioane pentru un fals.

Cât despre Christopher Delaware, Annette l-a obligat să distrugă falsurile care încă mai făceau parte din colecţia ce-i purta numele. El a consimţit în cele din urmă ca ea să facă acest lucru, când l-a ameninţat că nu-l va mai reprezenta în lumea artei de bună seamă. James Pollard îl determinase să accepte propunerea ei. S-a dus la Knowle Court cu Malcolm şi a făcut bucăţi tablourile false.

În aceeaşi zi, Annette a luat-o la întrebări pe doamna Joules, care a recunoscut că e mătuşa celor două surori Lang, dar a negat că ştie ceva despre vreo ilegalitate comisă acolo. Annette n-a fost

prea convinsă şi i-a spus că nepoatele ei au pictat falsuri pentru Marius Remmington.

Glenda Joules a negat la început, dar curând a cedat la presiunea exercitată de Annette.

– Doamnă Joules, ştiu că minţiţi, a exclamat ea pe un ton ascuţit. Dacă nu-mi spuneţi tot ce ştiţi, mă voi duce s-o caut pe Elizabeth Lang. Ştiu unde locuieşte la Barcelona şi am aflat totul despre ea datorită excelentei firme de securitate şi investigaţii la· serviciile căreia recurg în afacerile mele cu obiecte de artă. Mai ştiu şi că a fost amanta soţului meu, ca şi Clarissa Normandy de altfel, chiar înainte ca eu să mă căsătoresc cu el.

Înţelegând că nu avea rost să mai mintă, Glenda Joules recunoscu:

– E adevărat, au pictat unele dintre falsuri. Dar asta s-a întâmplat cu mulţi cu ani în urmă şi eu n-am avut nicio legătură cu asta. Nu le-am putut influenţa în niciun fel. Eram chiar furioasă pe ele.

– Vorbiţi-mi despre Clarissa Normandy.

– Era frumoasă, o pictoriţă talentată. Eram supărată că-şi irosea talentul pictând falsuri pentru Marius. N-a vrut să mă asculte. El îi sucise minţile, era vrăjită de el

– Cine a fost soţul ei? întrebă Annette.

– N-a fost căsătorită niciodată.

– De unde vine numele Normandy?

– Îi plăcea cum sună. A ales să-l folosească în loc de Lang.

– Ea a pictat acel Cézanne plin de funingine? Cel pe care abia l-am distrus? vru să afle Annette.

– Da. Iar când sir Alec a descoperit că era un fals, a aruncat funingine pe el. A vrut să-l strice, ca să nu mai poată fi vândut. După aceea, lucrurile s-au deteriorat între ei, iar el a rupt logodna. Glenda Joules a clătinat mâhnită din cap când a adăugat: Din acest motiv s-a sinucis Clarissa, sau cel puţin aşa cred. Fiindcă sir Alec a părăsit-o, aşa cum făcuse şi Marius cu ani în urmă.

Annette oftă, apoi o întrebă:

– A mai pictat şi alte tablouri de Cézanne pentru Marius pe care el să i le fi vândut lui sir Alec?

– Da. Era deşteaptă, v-am spus.

– De ce n-a făcut nimic sir Alec cu acele falsuri? Să-l acuze pe Marius Remmington? Să-l dea în judecată, să-şi recupereze banii?

– Nu ştiu, dar sir Alec era deja un excentric, cu multe ciudăţenii. Ducea o viaţă retrasă încă de când trăia Clarissa. Oricum, cred că

el s-a presupus că acele Cézanne nu erau autentice. Marius putea fi foarte convingător, ştiţi asta.

– Aţi ştiut de ascunzătoarea preotului? Annette o privi cu asprime. Sigur aţi ştiut, doar lucraţi aici de mulţi ani.

– Jur că n-am ştiut, doamnă Remmington. Dar ştiam că sir Alec a luat unele tablouri de pe pereţii galeriei şi le-a depozitat undeva. Nu eram sigură unde.

– Aţi spus că sir Alec devenise ciudat înainte de moartea Clarissei. Starea lui s-a înrăutăţit sau e o minciună?

– E purul adevăr. Devenise mult mai rău, mai retras ca oricând, extrem de ciudat, puţin nebun. Am crezut că sinuciderea Clarissei l-a făcut să-şi piardă minţile. L-am îngrijit cât am putut mai bine.

Annette înclină din cap, ştiind că Glenda Joules spunea adevărul.

– Consider că această discuţie trebuie să rămână între noi, zise Annette cu calm. Nu-i voi spune nimic domnului Delaware despre Marius Remmington şi falsuri. Va rămâne un mister. Cum vi se pare asta?

Chipul femeii se destinse numaidecât şi exclamă:

– Vă mulţumesc, doamnă Remmington! Vă sunt recunoscătoare pentru înţelegerea dumneavoastră. N-aş fi vrut să plec de la Knowle Court, am trăit aici aproape toată viaţa şi-mi place tânărul domn Delaware. Dar ce-i veţi spune despre acel Cézanne acoperit de funingine? Nu va pune întrebări despre discuţia noastră?

– Îi voi spune adevărul despre acel Cézanne care i-a fost vândut de Clarissa lui sir Alec. Iar mai târziu, când sir Alec a descoperit că e fals, l-a deteriorat chiar el. Oricum, nu voi pomeni niciun cuvânt de celelalte falsuri. Ce mai contează acum? Sir Alec e mort, la fel şi Clarissa. Iar între timp, domnul Remmington a murit în spital. De fapt, nu există nicio dovadă că i-a vândut tablourile lui sir Alec. S-a terminat totul, în ceea ce mă priveşte. Ţine minte, doamnă Joules, dacă nu divulgi alte detalii, eşti exonerată de orice vină. Nu că ai fi făcut ceva rău, doar că nu i-ai împărtăşit domnului Delaware ce ştiai.

– Mi se pare rezonabilă atitudinea dumneavoastră, doamnă Remmington. Şi vă mulţumesc. Tot ce am discutat rămâne între noi.

Annette încuviinţă, ieşi din bucătărie, se întoarse în bibliotecă, unde Christopher, Jim Pollard şi Malcolm o aşteptau. Le prezentă varianta doamnei Joules despre tabloul de Cézanne acoperit de funingine şi despre felul în care îl distrusese sir Alec pentru a nu

mai putea fi vândut. Le explică apoi că el se supărase pe Clarissa că i-a adus un fals şi că rupsese logodna. Din acest motiv, ea se sinucisese. Nu menţionă că această Clarissa fusese nepoata doamnei Joules. De data aceasta, Christopher Delaware n-a avut prea multe de spus.

Pe drumul de întoarcere la Londra, Annette a remarcat la un moment dat:

– Malcolm, nu-mi vine să cred că tocmai Marius, dintre toţi oamenii din lume, se implicase în comerţul cu falsuri. El, care avea atâta consideraţie pentru artă şi marii pictori. Ce ipocrit teribil a fost!

Malcolm tăcu o vreme, apoi spuse:

– Am crezut că-l cunosc foarte bine pe Marius şi abia acum îmi dau seama că nu ştiu nimic despre el. A devenit pentru mine cel mai mare mister al lumii. M-a învăţat atâta despre artă ca şi pe tine, Annette, avea o mulţime de informaţii în domeniu şi-şi închinase viaţa artei. Dar a fost un escroc, nu?

– Aşa s-ar părea, răspunse Annette. Printre altele.

În acea seară, în apartamentul din Eaton Square, Annette rămase mult timp gândindu-se la Marius şi activităţile lui criminale, căci asta erau. Comportamentul lui i se părea de neînţeles.

Iubise arta la fel ca ea şi, cu toate acestea, îi denigrase pe marii pictori pe care-i admirase atât, punându-i pe alţii să le copieze munca. *De ce?*

Pentru bani? Acesta era singurul motiv la care se putea gândi: mulţi bani care să-i permită să aibă o amantă. Sau amante? Elizabeth Lang nu putea fi singura. Probabil mai fuseseră şi altele.

Brusc, îşi dădu seama că Marius se trădase pe sine şi tot ce reprezenta, că o trădase pe ea, prin faptul că o ajutase să înţeleagă importanţa artei şi a marilor maeştri, apoi vânduse *falsuri.* Marius nu ştiuse ce înseamnă integritatea morală, etica, şi fusese un ipocrit, aşa cum îi spusese ea lui Malcolm ceva mai devreme. *Şi un hoţ.* Uzurpase talentul acelor mari maeştri şi manifestase dispreţ faţă de ei.

Acest gând o făcu să se înfioare şi brusc înţelese de ce nu putuse să-l plângă – îşi pierduse respectul faţă de el, iar puţina dragoste pentru el dispăruse. Adevărul acesta teribil îi spulberase imaginea pe care o avea despre el.

Nu simţea nimic altceva pentru el decât dispreţ şi ştia că nu-şi

va schimba niciodată atitudinea.

În următoarele săptămâni, Annette şi Malcolm au fost foarte ocupaţi cu descâlcirea şi lichidarea afacerilor lui Marius. Din fericire, Marius făcuse afaceri fără să încalce legea, iar Annette a răsuflat uşurată să descopere că avea profit. Cu toate acestea, nu erau prea mulţi bani în contul de la Remmington Art Ltd. Nici acte referitoare la tablourile false. Pe de altă parte, nici nu se aşteptase să găsească. Marius era prea inteligent să lase în urma sa dovezi incriminatoare.

Agnes Dunne i-a fost de folos cât a putut de mult, iar Annette şi-a dat seama că această femeie, care-i fusese devotată lui Marius peste treizeci de ani, nu înţelegea prea mult din ce se întâmpla în jurul ei. Marius, duplicitar ca întotdeauna, n-o informa de cele mai multe ori, permiţându-i doar să afle unele lucruri relativ nevinovate. Se pare că Agnes ştia că în trecut se vânduseră unele falsuri, dar nu avea idee câte. Şi habar n-avea de galeria Pegasus de la Paris.

Atât Annette, cât şi Malcolm au răsuflat uşuraţi că Agnes nu era prea bine informată, pentru că nu voiau să răzbată nimic în afară. Numai câteva persoane de încredere erau la curent cu falsurile vândute de Marius... inclusiv ei, Laurie şi Jack. Nici măcar Carlton Fraser, care-i fusese prieten apropiat şi coleg, nu cunoştea situaţia reală şi a lui Marius.

– E mai bine să nu se afle prea multe, îi spuse Malcolm într-o după amiază când se întâlniră la biroul lui Annette. E de-ajuns doar ca cineva să se ducă la Unitatea pentru Artă şi Antichităţi de la Scotland Yard şi să vorbească despre Marius Remmington şi falsuri. În plus, ştim numai de cele câteva aflate în posesia lui Christopher Delaware. Celelalte au fost date uitării, după cum spunea Madeleine Tellier, iar ea nu va vorbi pentru că fuseseră pictate de soţul ei. Ceilalţi au murit. Cu asta, basta.

– Da, slavă Domnului, murmură Annette, apoi coborându-şi vocea, spuse: N-am găsit manuscrisul cărţii despre Picasso, nici eu, nici Agnes. Şi dacă nu e în apartament, nici la biroul lui, unde e, Malcolm?

– Dumnezeu ştie, poate că nici nu există. S-ar putea să fi minţit în privinţa ei, folosind-o ca pretext pentru a se vântura prin toată lumea, de la muzeul Picasso din Barcelona în Provence, unde a trăit Picasso multă vreme şi Dumnezeu ştie pe unde. Anunţase că

cercetează viaţa lui Picasso, ceea ce reprezenta o scuză minunată nu? Poate era pretextul de... a se întâlni cu Elizabeth Lang.

– Sau de a-şi vizita partenerul spaniol secret, Rafael Lopez. Am aflat de curând de el prin firma de securitate Kroll Associates cu care colaborez. Marius şi Rafael sunt de mulţi ani în afacere, dar eu n-am ştiut asta, nici nu l-am cunoscut pe acest Rafael Lopez. De obicei, îşi derulează afacerile dintr-o galerie de artă din Madrid, dar am descoperit că are şi un birou la Barcelona.

– Ai de gând să-i faci o vizită ca să-l cunoşti?

Annette clătină din cap.

– Nu, nu veau să ştiu mai mult decât am aflat deja.

Pe la mijlocul lui iunie, Annette ştia că în sfârşit deţine controlul asupra afacerilor cu obiecte de artă ale lui Marius. Răsuflă uşurată. Apoi, chiar înainte de a apuca să se dezmeticească, a venit ziua căsătoriei lui Laurie, cel mai fericit eveniment din ultimele luni pentru ei toţi.

Laurie şi Malcolm s-au căsătorit acasă la familia acestuia, unde părinţii lui, Andrew şi Alicia Stevens, au fost gazde. Laverly Court era un conac frumos, în stil georgian din Suffolk, cu grădini impresionante şi un lac ornamental. Preotul din localitate a venit să oficieze la conacul vechi, o casă impunătoare, plină de antichităţi plăcute la vedere şi o superbă colecţie de artă.

În această sâmbătă din iulie, casa era plină de vase cu trandafiri şi multe alte flori, iar miresmele lor umpluseră aerul cu arome combinate.

Mai apoi, ori de câte ori Annette se gândea la cununia lor din acea frumoasă zi de vară, zâmbea bucuroasă pentru sora ei şi Malcolm, ştiind că erau cu adevărat suflete-pereche.

Laurie radia de fericire şi nu fusese nicicând mai frumoasă. Purta o rochie crem, din satin, cu o panglică de flori de portocal în părul ei roşcat; Malcolm era un mire chipeş, într-un costum de dimineaţă cu cravată gri de mătase şi un trandafir alb la butonieră.

Malcolm îl rugase pe Jack să-i fie cavaler de onoare, iar Annette a fost cea care şi-a condus sora la altar. Păşind alături de Laurie, aflată în scaunul ei cu rotile, Annette a însoţit-o prin living unde se aflau invitaţii, apoi s-au oprit în faţa şemineului. Acolo se afla preotul Sturges cu mirele şi cavalerul de onoare. Annette a simţit o strângere de inimă când s-a dat la o parte, făcându-i loc lui Malcolm, care a luat mâna lui Laurie şi a ţinut-o strâns, cu chipul trans-

figurat de iubire.

Toţi prietenii comuni veniseră la cununie. Fratele lui Jack, Kyle, cu asistenta sa Carole, cu care abia se logodise, Helen, mătuşa lui Jack, Carlton şi Marguerite, Ted Underwood, celălalt mare restaurator, Esther, asistenta lui Annette, Angie, îngrijitoarea lui Laurie se aflau acolo împreună cu menajera lui Laurie, doamna Groome. Se mai aflau acolo Margaret Meilor de la revista *Art* împreună cu Christopher Delaware, James Pollard şi mulţi alţii din lumea artei.

În această zi când o văzu pe Laurie căsătorită cu un bărbat foarte onorabil şi devotat, Annette înţelese că i se împlinise visul din copilărie. Sora ei mică era în siguranţă în cele din urmă şi aşa va fi mereu.

După luna de miere din Italia, cuplul proaspăt căsătorit a revenit în elegantul apartament al lui Malcolm să aştepte naşterea copilului. Ştiau deja că va fi fetiţă, iar emoţiile fiecăruia au atins cele mai înalte cote săptămâni în şir.

Annette şi Malcolm au aşteptat cu sufletul la gură naşterea de la începutul lunii noiembrie. Fetiţa s-a născut prin cezariană şi n-avea nici cel mai mic cusur. Laurie era în culmea extazului.

– O s-o numim Josephine, îi spuse Laurie lui Annette la câteva zile după naştere. De fapt, numele ei complet e Josephine Annette Alicia Stevens. Alicia, după mama lui Malcolm.

Copleşită de recunoştinţă şi de fericire, Annette nu fu în stare să scoată un cuvânt mulţumindu-se doar să-şi strângă sora în braţe. Dar îşi luă revanşa în ziua botezului, mai târziu, în noiembrie. Recepţia care a urmat a avut loc la hotelul Dorchester în Mayfair. Cu permisiunea lui Laurie şi a lui Malcolm, Annette plimbă copilul prin Camera Orhideelor, prezentând-o tuturor pe nepoata care gângurea fericită. Era mândră de parcă ar fi fost copilul ei.

– Priviţi ce puf uleţ roşu are în creştet, le spuse lui Carlton şi Marguerite. Iar ochii au aceeaşi culoare cu ai lui Laurie, sublinie ea, adresându-i-se lui Kyle. Dar are gura lui Malcolm şi sprâncenele bogate, nu credeţi? îi şopti apoi mamei lui Malcolm, şi toată lumea a fost de acord cu ea.

Jack, care o urmărea din cealaltă parte a încăperii, se bucura s-o vadă atât de relaxată şi fericită în această după-amiază. Era ca odinioară, ca şi cum ar fi reuşit în cele din urmă să lase în urmă acele luni dificile. Arăta foarte bine în acel costum albastru-delfin de mătase, iar şiragul de perle din Marea Sudului strălucea pe pielea ei mătăsoasă.

Apropiindu-se cu paşi mari de ea şi luând-o pe după umeri, îi spuse:

– Toată lumea e încântată să te vadă atât de fericită astăzi. Eu, în mod special.

– Sunt fericită, Jack, îi răspunse ea pe când se îndreptau încet spre Laurie şi Malcolm, aflaţi în altă parte a încăperii.

De îndată ce înapoie copilul tatălui, teribil de îndrăgostit de el, Jack o conduse pe Annette într-un colţ mai liniştit. Luă două pahare de Dom Perignon de la un chelner care trecea pe acolo şi-i oferi unul. Ciocnindu-şi paharul de al ei, îi spuse: Durerea ta începe în sfârşit să cedeze, nu?

– Da, murmură ea, sorbind din şampanie. Dar uneori simt o înţepătură în inimă şi-mi amintesc anii aceia. Nu ştiu de ce a fost aşa de crud, de ce m-a ţinut captivă cu o minciună atât de infamă.

– Asta ţine de trecut, iar trecutul a rămas undeva în urmă, spuse Jack. S-a dus. Se uită în ochii ei albaştri, irezistibili, acum plini de lacrimi şi clătină din cap. Ei, murmură el. Fără lacrimi astăzi. Luând-o de braţ, a întors-o încet spre el. Uită-te la mica ta nepoată. E o persoană nou-nouţă pe lumea aceasta. Nu are trecut, doar viitor.

Annette încuviinţă.

– Iar ea are toată viaţa înainte.

– La fel şi tu, Annette, răspunse Jack. O viaţă minunată, pe care n-ai visat-o niciodată.

Epilog

Londra
Decembrie 2007

Annette Remminton stătea în faţa oglinzii lungi din dressing privindu-şi rochia, fără să ştie cu certitudine dacă o avantaja.

Era din catifea neagră, o rochie dreaptă cu decolteu în V şi mâneci lungi. Prea severă, se gândi ea, poate prea sobră. Nu, decise brusc, este exact ce-mi trebuie pentru seara asta. Adecvată, dar şic. Întinse mâna spre cerceii cu perlă şi cu un mic diamant şi-i puse, observând imediat că se potriveau.

Nu purta alte bijuterii în afară de ceasul Cartier antic. Nu purta inele. Scosese de mult verigheta, lăsând-o să cadă într-un canal pe Bond Street, într-un moment de furie şi dezgust. Făcând un pas înapoi, se privi pe toată înălţimea, încântată de ciorapii negri, indeşirabili şi pantofii cu toc înalt, din mătase neagră.

E în ordine, murmură ea intrând în salon. Locuia în acelaşi apartament din Eaton Square, deşi acesta arăta altfel acum. Îndepărtase tot ce-i amintea de Marius. Era al ei, reflecta gusturile ei în materie de culoare şi lucrările de artă de pe pereţi. Privi în jur spunându-şi că salonul părea foarte reconfortant acum cu acel amestec de crem şi alb, tuşe de roz întunecat, verdele din covorul Savonnerie, crem cu negru, care se regăsea şi în pernele de pe sofale. Tablourile erau puse perfect în valoare pe pereţii crem acoperiţi cu mătase: existau tonuri de roz pe lămpile de porţelan, iar focul care ardea vesel în cămin arunca asupra încăperii o lumină trandafirie, optimistă.

Stând în faţa focului, Annette se minună că această zi sosise. În luna mai ceruse casei Sotheby's să amâne licitaţia ei cu tablourile

impresioniştilor şi *Mica balerină* din colecţia Delaware. Ştiind cu ce problemă se confruntase, compania consimţise ca licitaţia să se ţină în decembrie. Acum era patru decembrie şi licitaţia urma să înceapă în scurt timp. Aşteptările erau mari.

În seara asta avea loc marea confruntare cu lumea artistică. Publicitatea pentru această licitaţie fusese extrem de eficientă, iar ea se ruga ca totul să meargă bine. Nu-şi putea permite să dea greş. Sunetul soneriei îi spuse că era timpul să plece şi se grăbi să deschidă uşa cu un zâmbet pe chip.

Jack stătea în faţa ei, foarte chipeş şi surâzător.

– Arăţi extraordinar! îi spuse, sărutând-o uşor pe obraz. Au intrat în salon, el a privit în jur, a remarcat trandafirii roz pe o masă şi a făcut un semn cu capul. Ea a observat şi i-a spus:

– Mulţumesc din nou, Jack, florile sunt superbe.

– Ca să-ţi urez noroc, spuse el. Cu toate că nu ai nevoie.

– Nu spune asta, sunt superstiţioasă!

El schiţă un zâmbet şi se îndreptă spre masa cu băuturi, unde fusese deschisă o sticlă cu vin roşu.

– E pentru mine?

– Exact. Eu nu beau nimic înainte de licitaţie.

– Doar o înghiţitură, insistă el. Vreau să toastez pentru tine.

– Bine.

Ea şi Jack ciocniră paharele.

– Să fie cea mai importantă licitaţie ţinută vreodată. Îi zâmbi. Până la următoarea. Annette lăsă paharul jos, se îndreptă spre birou, scoase o cutie veche din piele dintr-un sertar şi se întoarse la şemineu, unde Jack stătea în picioare. Îi arătă cutia, ridicând capacul. Sunt gata să-l port acum, Jack. Dacă mai vrei s-o fac. Jack luă cutia din mâinile ei, uitându-se la acel inel de logodnă cu diamant şi clătină din cap:

– Nu, nu vreau.

Luată prin surprindere, ea îl privi nedumerită.

– Oh! exclamă ea, iar zâmbetul îi pieri de pe chip.

Jack aşeză cutia veche pe măsuţa de cafea, îşi vârî mâna în buzunar şi extrase de acolo o cutie roşie, mai nouă, din piele. O deschise şi scoase un inel.

– Prefer să-l porţi pe acesta, Annette, îi spuse pe un ton calm. Căsătoria mamei n-a durat şi poate inelul nu aduce noroc. Pentru noi. Din cauza trecutului său. Te rog, poartă inelul meu. Şi fii a mea, da?

Annette încuviinţă, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Pe moment nu fu în stare să scoată niciun cuvânt, mulţumindu-se să-i întindă mâna stângă. Jack o luă, îi puse inelul pe al treilea deget şi spuse:

– Aceasta e culoarea ta, iubito. Sper să-ţi placă.

Ea se uită la mână şi văzu un acvamarin şlefuit în patru colţuri, înconjurat de diamante care străluceau pe inelul ei de logodnă.

– O, Jack, e minunat. Îţi mulţumesc.

– Are exact culoarea ochilor tăi, spuse el, sărutând-o pe obraz. Aşa că pune deoparte celălalt inel şi ţine-l pentru altă fată, una mică care s-ar putea să apară într-o zi, care va creşte şi va preţui poate inelul bunicii sale.

– O, Jack dragul meu, a fost tot ce a putut să spună ea impresionată de vorbele lui.

El a luat-o de braţ şi au străbătut împreună încăperea. Când au ajuns la uşă, i-a dat drumul, a luat şalul de catifea de pe un scaun, i l-a pus în jurul umerilor, apoi i-a dat poşeta mică de seară.

– E seara noastră cea mare, draga mea, spuse el. Eşti gata pentru licitaţie?

– Da, sunt.

– Emoţionată?

– Da.

– Ţi-e teamă?

– Nu, nu-mi este, Jack.

El îi zâmbi.

– Bravo, draga mea, îi zise cu mândrie.

Ea îl privi spunându-şi: Da, asta sunt eu. *Fata lui.* Întotdeauna voi fi.

SFÂRŞIT

Nota autorului

Tabloul lui Rembrandt pierdut de mult, ilustrând portretul unei femei, despre care se vorbeşte în această carte, nu există în realitate. Am obţinut licenţa literară şi l-am inventat în interesul naraţiunii. În roman, Annette Remmington îl încredinţează casei Sotheby's de la Londra în numele proprietarului, ca să-l scoată la licitaţie. S-au obţinut 33,2 milioane de dolari.

Nu este nicidecum un preţ exagerat şi se bazează pe cercetările mele în domeniul preţurilor cu care s-au vândut importante opere de artă, între anii 2000 şi 2010. Iată câteva dintre preţurile plătite recent pentru capodopere:

În decembrie 2009, o pictură similară a lui Rembrandt s-a vândut cu 33.2 milioane de dolari la o licitaţie organizată de Christie's la Londra. În februarie 2010, casa Sotheby's din Londra a scos la licitaţie o sculptură de Giacometti, care s-a vândut cu preţul uluitor de 104.3 milioane de dolari. Câteva luni mai târziu, în mai 2010, casa Christie's din New York a vândut un Picasso cu 106.5 milioane de dolari, ceea ce a însemnat cea mai scumpă lucrare de artă vândută la o licitaţie publică. La scurt timp după această remarcabilă vânzare, în iunie 2010, un Manet licitat de Sotheby's la Londra a fost achiziţionat cu 33 milioane de dolari.

Majoritatea experţilor de artă consideră că lucrările marilor pictori din secolele al XVII-lea – al XX-lea sunt cele mai bune investiţii chiar şi în cazul în care există fluctuaţii în economie. Dar, desigur, lucrările de artă trebuie să aparţină marilor maeştri pentru a ajunge la aceste preţuri enorme.

SEDUCȚIE. PASIUNE. INTRIGĂ.

Acestea sunt armele pe care mizează încă o dată maestra genului,
BARBARA TAYLOR BRADFORD,
pentru a-l purta pe cititor într-o lume a puterii stăpânită de reguli infailibile.

Eleganta şi frumoasa Annette Remmington este un reputat dealer de artă în Londra, atingând apogeul carierei sale prin vânzarea unui Rembrandt rar. Este momentul în care iubitorul său soţ, Marius Remmington, îl contactează pe Jack Chalmers, ziarist faimos, să o intervieveze în scopul redactării unui reportaj despre Annette şi licitaţia de succes a Rembrandt-ului.
Cum ar fi putut bănui el că legătura dintre soţia sa şi Jack va fi atât de puternică, scoţând la lumină secrete scandaloase ce riscă să le distrugă vieţile tuturor?

Editura LIDER
OP 5 CP 15 Sector 4, Bucureşti
Tel/Fax: 021.316.32.55
E-mail: lider@e-xtreme.ro
Site: www.edituralider.ro

ISBN 978-973-629-301-6

Preţ: 26,00 lei